

DEME ZOLTÁN

DECRESCENDO

GREENWOOD LAKE, NY.

UNITED STATES

TARTALOM

BALETT

Barabbás – 3. oldal
Caravaggina – 10. oldal

OPERA

Torquemada – 18. oldal
Malaqi Buddha – 27. oldal

FILMDRÁMA

Transzcendensfilm – 74. oldal
Transzcendens Tévé – 78. oldal

FILMEPOSZ

Vadonatúj világ – 93. oldal
Az ígéret földje – 108. oldal

TRAGÉDIA

Ego, ego, ego – 127. oldal
Juan!... Juuaan! - 139. oldal

KOMÉDIA

sfgah qtkjfdij – 152. oldal
Túrannia – 174. oldal

BALETT

BARABBÁS

Ballet 2 felvonásban, a bibliai történetnek és Ghelderode darabjának néhány motívuma nyomán. Zenéje: Internet, Barabbas of Bible, Music and libretto by Zoltan Demme

SZEREPLŐK

Jézus
Barabbás
Bal lator
Jobb lator
Pilátus helytartó
Heródes király
Kajafás főpap
Júdás apostol
Péter apostol
Mutatványos
Vendéglős
Pojáca

Haramiák, útonállók, csirketolvajok, prostituáltak, rabok, örök, rómaiak, jeruzsálemiek, vének, szolgálók, járókelők.

A darabból kizárólag Jézus és Barabbás komoly szereplő.

A többi figura karikatúrája önmagának.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 1. JELENET.

Börtön a kősziklás domboldalon. Mécsesek pislákolnak. Zegzugos folyosót látni, rozsdásodó rácsokkal ellátott cellasort. A börtön ketrecai és rácsai egyáltalán nem nyomasztóak és riasztóak, inkább idétlenek és szinte nevetségesen pitiánerek. Kicsit karikatúraszerű a hely, hasonlóan a balett zenéjéhez, amely szokatlanul, melódiátlanul, elsősorban eltűzött effektusok sorára épül. Lejebb, a tömlőc lejtőjén meredek, éles sziklák. Ide küzdik fel a kórus tagjai közül néhányan magukat az események során. Homály. Süket csönd. A távolból fűttenések. Vívjogó kiáltozás: *Barabbás! Barabbás! Barabbás!*

Kórus kezd énekelni. Haramiák, útonállók, csirketolvajok, sipítózó asszonyok jelennek meg a sziklafalon. A fejüket, a kapaszkodó kezüket látni csupán. Ocsmányak, fogatlanok, félszeműek, nyomorultak. Eszelősen harakolják, gajdolják, sipitözzák a jelenet során az énekszöveget. *Barabbás, te haramia, te halálraitélt, láncra vert és még így is rettegett... Még haláloedkor is fene töri ki a bírádat, a katonákat, a papokat a rémületől, még akkor is mindenki reszket majd a nevedre... Viharos és biborszínű lesz a te haláloed, diadalra fog hasonlítani... Vérgözös lesz és mámoros a pusztulásod, akár a cirkuszi játékok... Akkor döbbenetes vigyort vágsz majd az urakra, amire nem rándult még emberi arc...*

A ketrecben közben megmozdul egy súlyos árny. Barabbás, a haramiavezér. Nagytestű, férfias vadállat. A darab folyamán sohasem táncol. Most sem. Üres dézsákat talál, inni szeretne, megőrül a szomjúságtól, ám víz sehol. Visongva, bömbölve, harakolva szól odakinn az ének. *Barabbás, a bűnt, a bűnt, tesszük egyeduralkodóvá, örökké él majd az, amíg ember van ezen a rothadó sárgolyón... Nevedet kiáltva lopunk, rabolunk, pusztítunk ezután... Kitépjük a katonák, a rómaiak, az urak, a papok, a jogtudorok gégégjét... Gyilkos tort tartunk felettük, lerészegedünk a hulláik felett és tetemüket a csaló, vérengző mennyei istennek áldozzuk... Megszentségtelenítjük a templomokat, lángba borítjuk a falvakat, kiűzzük az igazságtalanságot mindenünnen...*

Barabbás közben a jobb oldali ablakhoz megy. A belső keresztvárcsot teljes erőből rázza. Visít, bömböl a kórus. *Barabbás! Barabbás! Barabbás!* A távolból kiáltások. *Barabbás! Barabbás!* A keresztvasakat Barabbás ki tudja tépni a helyéből a vadállati erejével. Nekiveselkedik a külső ablakrácsnak.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 2. JELENET.

A ketrecren megmozdul egy árny a zajra. Majd egy másik. A két lator az. Rossz bohócként, tipegve táncolnak Barabbás mögött, izgulnak. Rabcsuhájuk hátán három kereszt. A golgota rajza. Egyik kereszt bíborvörös, a lator helyét jelzi a goltótán. Mint a darab bármelyik táncolójáé, fennhéjázóak, idétlenek, nyomorultak, pojacások az ő mozdulataik is. Barabbás megáll, nézi őket. A földre köp. A latrok rémülten visszahúzódnak a sötétbe.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 3. JELENET.

Barabbás tépi a másik rácsot. Odakinn visogó ének. *Érezd a ragadozószagunkat! Érezd hogy bűnöző fajunk kiirthatatlan, hogy csak sokasodunk, egyre sokasodunk... Feldúljuk a törvényeket, lábbal tiporjuk a jogot, véresen megkínózzuk az álszent igazságosztókat...*

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 4. JELENET.

Gyenge trombitahang, óvatos, repedt színezettel. Odakinn a tömeg gyorsan eltűnik a sziklákról. Lámpával kezükben beszari börtönőrök táncolnak kívülről, a folyosó felől, a cella rácszatáához. Noha töreik és dárdaik vannak, mocskosak és rongyosak ők is mint az összes szereplő – aki nem római és nem pap. Néhány börtönőrnél boros amphora, iszogatnak. Mások Barabbásra világitanak. Barabbás otthagyja a rácsot. Nagyon lassan, fenyegetően közeledik az örökhöz, akár egy veszedelmes vadállat. A börtönőrök hátrálnak, bár semmi értelme, védi őket a rács. A lámpákat is leemelik riadalmukban az ablakról. A két lator is felbátorodik, odacsámpázik. Barabbás árnyékában haragosan tipegnek.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 5. JELENET.

Barabbás irtalmat nem ismerően jön előre. Kinnről, távolból hívogató kiáltozás: *Barabbás! Barabbás! Barabbás!* A börtönőrök lámpástól elszelelnek. Néhány borral töltött amphora ott marad utánuk.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 6. JELENET.

Odakinn többen kíváncsiskodni kezdenek. Egyre több és több fej jelenik meg a sziklákon. A két lator közben hizelegre behalássza a cellába az amphorákat. Barabbáshoz viszik. Barabbás halálosan szomjas, úgy iszik, mint aki sose ivott. A bor végigömlik az arcán, a szakadt csuháján, szinte véresre áztatja.

A kintieknek feltűnik hogy örök immár nincsenek jelen. Elkezdenek hangosan, visogva énekelni. *Barabbás! Igyál! Igyál! Véres, borízú turhakat köpj a keresztfáról a papokra! Vértörős okádékod ömöljön végig a csinos római ruhákon! Váljanak vörös ragaccsá a gondolataid! A keresztől ne hősként, hanem segrészeg állatként szórd az átkaidat a gennyes világra!*

A két lator is szomjas. Követelőzően tipegnek. Barabbás megszánja őket. Átadja az egyik amphorát majd ugyanazzal a mohósággal vedeli a vörösbort mint eddig. Odakint ordít az ének. *Barabbás! Barabbás! Részegezd le! Részegezd le! Részeg disznóként pusztulj el! Boros nyáltól fulladozzál! Bor buzogjon a sebeidből! Gőzölgő bor buggyanjon ki a szivedből mikor megnyitják az oldaladat!...*

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 7. JELENET.

Fanfárok hangjára a tömlöc tetején két tagú római őrség jelenik meg. Csillag a pajzs, a vért mindkettőn. Nem történik semmi, csak puccos pojacákként végigvonulnak a színen. Barabbás köp mikor megpillantja őket. A két lator gyáván és idétlően szétrebben. Odakinn mindenki eltűnik.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 8. JELENET.

A két lator belebotlik menekülése során a cella sötét mélyén egy nagy rongykupacba. A rongycsomó megmozdul. A ketrecren furcsa fény kezd derengeni. Mintha titokzatos hangok is megszólalnának az éjszakában. Megáll a levegő. Barabbás és a két lator hátrálnak. Lassan, különösen, felemelkedik egy férfi, de a kimerültségtől máris összerogy. Újra felemelkedik. Barabbás hozzáásátál, farkasszemet néz vele. A férfit fény kezdi övezni alulról. Ám a fáradtságtól nem soká meginog és összeroskad. Barabbás döbenten hátrál. A férfi térdeplésig felkinlódja magát. Imára kulcsolja kezét. Alulról jövő világitás övezi alakját megint. Jézus az. A darab folyamán egy szót sem szól majd. Nem is táncol. Most a furcsa fényben imádkozik. Barabbás és latrok a tömlöc legtávolabbi falához feszülnek rémületükben.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 9. JELENET.

Két földig érően díszruhás, hájas római érkezik a cellafolyosóra. Kezükben díszes lámpa. Mögöttük Júdás. Külseje lepusztult, kicsinyes kacsatolvájé. Harminc ezüstpénzét számolgatja. A két díszruhás bevilágít az egyik cellába. A tömlöc

belsejéből nyomorult, meztelen utcanők másznak elő. Táncsal kelletik magukat pojáca módjára. Táncos lelkesedésük lankad azonban, amikor megsejtik, nem a rómaiak a várható ügyfelek. Júdás ezüstpénzeket ad a rómaiaknak. Ők kinyitják a szomszédos szűk cellát. Halvány lámpát helyeznek el ott. Kulcsokat adnak át a rongyos apostolnak majd elmennek.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 10. JELENET.

Júdás kinéz magának egy nőt, egy szem ezüstgarast csillogtat előtte. A nő a rácson át megvetően piszkálja és nézegeti az apostol mocskos gúnyját, aztán rákóp. Júdás nem visszakozik, egy visszahúzódbb nőnek most már maréknyi ezüstgarast csillogtat. A nők a rácshoz jönnek és alaposan megtépiik, összeverik, s csak nagy nehezen engedik el. Júdás a földről összeszedi szétgurult ezüstjeit. A nők ezalatt rugdosnak, nyúlkálnak az irányába, ám nem érik el, így nemsokára visszahúzódnak.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 11. JELENET.

A földön kaparászó Júdás közben a távolabbi ketrecben felismeri a fény övezte Jézust. Rémülten araszolgat a cella irányába. A ketrecnél térdre rogy. A lehajtott fejjel imádkozó megváltó megemeli az arcát. Farkasszemet néznek. Júdás bömbölni kezd a sírástól. Jézus mozdulatlan. Júdás a földre önti az ezüstpénzeit. Jézus magasra emeli az arcát és imádkozik, majd az elcsigázottságtól összerogy. A fény eltűnik.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 12. JELENET.

Barabbás jön elő a cella sötétjéből. Belehasít a felismerés hogy az apostol elárult és eladott valakit. Kezébe veszi és nézi az ezüstgarasokat. Mögötte a két lator fontoskodva tipeg. Barabbást szinte megegetik az ezüstgarasok, elereszti őket. Megindul Júdás felé. Mozdulatai a ketrecből kiszabadulni készülő vadállatéi. Júdás riadtan elmenekül.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 13. JELENET.

Kívülről fűtventések. Vijjgó kiáltozás: *Barabbás! Barabbás! Barabbás!* Lezüllött, torz, fogatlan fejek jelennek meg a sziklákon, visongva énekelnek. *Barabbás! Gyere a fivéreid, a haramiák közé! Gyere a kítaszítottak, a kiszolgáltatottak közé! Gyere a koldusszegények közé!... Várnak a becsapottak! Várnak a kihasználta! Várnak a szemétre vetett emberek! Megváltóként várnak az éhenkórászok, a szerencsétlenek! Várnak a senkik, a nyomorultak, a roncsok, a rabszolgák...* Barabbás az ablakhoz megy. Teljes erejéből nekiesik a maradék rácshoz. Lassanként elkezdi engedni ez a rácsozat is.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 14. JELENET.

A beszari börtönőrök puccos római zsoldosokat vezetnek a cellához. Odakinn a haramiák elmenekülnek. A katonák lánzsáikat a börtönrács kiszédesésébe belefeledkezett Barabbás hátának szegezik és szorosan a rab mögé állnak. Jézus nem mozdul. A latrok a legtávolabbi falnál feszengenek izgatottan. Mikor hozzáér egy dárda, Barabbás megfordul. Közvetlen közelről tizenkét lánzsahegy mered rá.

Csillogó vértű római örök érkeznek. Elfűjják a piszlákoló mécseseket, őrfalba állnak, eltakarják a cellákat a néző elől.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 15. JELENET.

Hajnalodni kezd. A derengésben kibontakoznak a tömlőc feletti terület korvonalai a színpadon. A Jeruzsálemi Bírósnak az épületemlévénye ez a szabadban, az alacsony cellák ennek az aljában vannak. A hátuljáról látjuk a bírósági épületemlévényt, amely nagyon rossz állapotban van. A tömlőc felett lepusztult kőlépcsők vezetnek a magasba, gyomosak, mállottak. Több helyen ócska gerendákkal vannak aládúcolva. Tetejükön a korlát viszont már csillogó szinarany! A túloldalról ugyanis, ahol a nép szokott összegyűlni, ez már észlelhető. Római harcosok díszőrsége látható káprázatos hadfelszerelésben a korlát mentén végig, ám öltözetük csupán az alhasig csillogó, alulról rúdban végződnek, ami a padlóba van szúrva. Szolgák hordják a helyükre a bábukat most is éppen. Leengedett hangszerrel kezükben harsonások csoportja álldogál még az aranyozott részen. Hajnalodik. A lépcsők gyomos romjain a jobboldali előtérben magas süvegű papok ülnek. Díszbotos főpapok állnak előttük. Mint a tamburmajorok, úgy verik a ritmust. Skandálás begyakorlása zajlik. *Pilátus! Pilátus! Róma! Róma! Róma!... Barabbás! Barabbás! Éljen Barabbás!... Jézus fűjj! Jézus fűjj!... Fűjj! Fűjj! Fűjj!* Fentebb a baloldali romlépcsőkön rongyos jeruzsálemiek csoportja. Részegek. Szétszórt garasok, vörösboros amphorák övezik őket. Díszbotos főpapok gyakoroltatják őket is. *Pilátus! Pilátus! Róma! Róma!..Barabbás! Barabbás! Éljen Barabbás!... Jézus fűjj!...*

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 16. JELENET.

Vének tanácsa érkezik. Legtöbbjük derékig hajlott hátú, fehér szakállú aggyastán. Ám apró és gyors picclépesekkel mozognak mozognak előre. Egyszerre fontoskodóak és reszketegek. A próba folyamán tapskolnak.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 17. JELENET.

Titokzatos fekete csuhások jönnek. Legalább féltucat. Arcuk is takarásban van. Mereven állnak a papoktól nem messze. Akár a fekete halál.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 18. JELENET.

Kajafás és a főpapok érkeznek. Hatalmas, hólyagszerű hasuk van. Oldalaikon fedetlen keblű kéjnők. Kajafás karján tizenéves fiú, hátul teljesen nyitott a ruhája. Kajafás a fiú meztelen seggét simogatja időnként.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 19. JELENET.

Heródes, a hajdani kegyetlen gyermekirtó jön. Tucatnyi asszony övezi. Karjukon több csecsemő is, rongyosan csüngő pólyában. Heródes baloldalt leül. Körülállják az asszonyok, ő pedig gügyög a csecsemőknek. Nélkülük sehova se mozdul a jelenetek során.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 20. JELENET.

A katonák amphórákban vörösbort és mellé pénz osztnak mindkét gyakoroló csoportnak. Harsonaszó. Jézust és Barabbást hozzák. Jézust hidegen hagyja a dráma, szótlan, vézna és gyenge. Barabbás feszengő, nyugtalan. Értetlenül figyel a helyszínt, a skandáló csoportokat. Lassan befejeződik a szöveg tanulása. A süveges papok csoportja elindul a magasba. Átmásznak a túloldalra. Hasonlóképpen a részeg jeruzsálemiek is.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 21. JELENET.

Újabb harsonázás. Pilátus és kísérete érkezik. Kétméteres testőrök között pici, vékony, sánta ember. Vörösén felkel a nap. Pilátus Jézust közelről megnézegeti. Barabbástól fél, távolról kerülgeti. Több daliát odaküld, hogy körbefogják. Aztán nagyon óvatosan odamegy ő is. Nézegeti. Gyűlölettel belekóp az arcába. Kajafásék, a fekete csuhások, a vének egymás után jönnek megvitatni vele az eseményeket.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 22. JELENET.

A túloldalon gyülekezik már a nép. Morajlás. Elindulnak felfelé a lépcsőkön Heródesék, Kajafásék, a fekete csuhások, a vének csoportjai. Különbélie helyeken telepednek le, ki mikor elégei meg a mászást. Pilátust beöltöztetik aranyszínű palástba, és ráadnak egy csaknem ötven centi magas, vastagtalpu sarut. Cipelik felfelé a lépcsőkön. Jézust és Barabbást is hajtják felfelé. Barabbás lassabban halad, gondolkodóban van. Megáll, farkasszemet néz a vénekkel. Megáll, belenéz Kajafás és főpapjai arcába. Megáll Heródesnél, nézi, mintha megismerné. Megáll a fekete csuhásoknál is. Egyre tanácstalanabb. Döbbenet figyel a környezetet, az aládúcolást, a padlóba szúrt rudakon álló aranyvértés zsoldosokat. Lándzsával továbblépdösik.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 23. JELENET.

Pilátus felér a teraszra. Harsonaszó. Túloldalt a tömeg felüvölt. *Pilátus! Pilátus! Pilátus! Róma! Róma!...* A helytartó a bal kezével int. Harsonaszó. A katonák felhózzák Jézust és Pilátus bal oldalára állítják. Óriási fújolás. A helytartó most jobbkezét emeli. Harsonaszó, ám senki nem jön. Barabbás kívülre került a drámán, elképedve nézegeti itt is, ott is a számtalan csalást, a nyájas, álnok embereket. A tömeg tombolva követeli: *Barabbás! Barabbás! Barabbás!* A haramia hátához dárdákat nyomnak, az emelvényre szorítják. Óriási örömrivalgás.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 24. JELENET.

A tömeg a betanult szövegeket üvölti. *Barabbás! Barabbás! Éljen Barabbás! Éljen Barabbás!... Jézus fűjj! Jézus fűjj!... Fűjj! Fűjj! Fűjj!* Pilátus határozott kézmozdulattal csendet parancsol a népnek. Balra fordul, kezével korbácsol katonákat hív be. Körülveszik Jézust. A lépcsőkön lévő főpapok, fekete csuhások, vének a magasba másznak. Néhányan a korlátra állnak, eltakarják a názáretit. Iszonyú korbácsolás csattogása hangzik. A tömeg ordít. *Korbácsol! Korbácsol!.. Verjed! Verjed! Korbácsol!* Barabbás felháborodottan mozdulna, ám szuronyok egész seregét nyomják az oldalához.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 25. JELENET.

Pilátus karjával int, elég. A korbácsoló katonák elvonulnak. Oszlik a Jézust takaró csoport is. Jézus fején töviskorona, kezében nádszál, ömlik róla vér. Rettenetes látvány. Pilátus felemelt kezével felmentést kér neki. Újra a betanult kórusok szólnak. *Jézus fűjj! Jézus fűjj!... Fűjj! Fűjj! Fűjj!* Pilátus int, vigyék el a názáretit. A katonák fújolás közepette elhurcolják.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 26. JELENET.

Pilátus Barabbás őreinek int. A katonák a haramiáról leszedik a bilincseket. A tömeg örvényve ünnepel. Barabás tanácstalan, a hátához a legkisebb mozdulatánál is szuronyokat nyomnak. Eltűri hogy kezébe lándzsát és római pajzsot rakjanak. Fejére

római sisakot illesztnek. Alakját megvilágítják. Fügöny.

2. FELVONÁS, 1. JELENET.

Vásári hangulat. Jeruzsálem szegénynegyedében vagyunk. A Kálváriából a domboldal és az oda vezető utak érzékelhetőek csupán, ám jelenléte rendre súlyos árnyékat vet az eseményekre. Zárt, füledt világban vagyunk, vihari előtti csendben, néha villámlik. A távolból drámai hangú harangok szólnak időnként. A tömeg a kálvárián, de a közelebbi háttér sötétjében is sűrűn morajlik. Időnként felharsanó kiáltozást, hujjogtatást hallani. Mivel a felvonás során sok szokatlan és rémisztő esemény zajlik, a szereplők általában úgy viselkednek, mintha eszelősök volnának.

A színpad jobb oldalán ócska vendéglő. Az utolsó vacsora színhelyére emlékeztet. Belátni a Leonardo da Vinci képét idéző, ám sokkal nyomorúságosabb szobába, ahol épp a reggeli előkészítése zajlik. Közepén a színpadtérnek rozoga mutatványosbódé, az összes szokásos elemével. Jézus, Barabbás, Pilátus, Kajafás színesre pingált arcképei mindenesetre máris ott szerepelnek az árusított portékák között. Balra toronyfal romjai, a szereplők egy része annak magasából nézi a golgota eseményeit. Mocskos és nyomorult rongyokban itt üldögél az asszonykórus is.

Amikor a függöny felmegy kevesen vannak még a színen. Asszonyok, a kövér mutatványos és csont sovány pojacája, ácsorgók, nézelődők. Az apostolok érkeznek sorban egymás után reggelizni az utolsó vacsora színterére.

2. FELVONÁS, 2. JELENET.

Szolgálók terítenek. Fogadós és segéde jön ételekkel. Kezd kialakulni a híres festményen szereplő csoportkép. Jézus középponti helye azonban üres és a szereplők rongyosabbak. Péter jön. Rozoga kézikocsi tol, tetején tucatnyi legyilkolt kakas. Néhányat dühösen lelökös a földre. Leguggol, bömbölni kezd a sírásról. Néhány apostol vigasztalja.

2. FELVONÁS, 3. JELENET.

Júdás lopakodik be a torony romjainál a színre. Mögötte undorító és mocskos asszonya. Júdászhöz képest hatalmas termetű, elhízott nő. Egy kötéllel csépelí az urát. Mögötte három, hasonlóan rongyos amazon. Júdást levetkőztetik. Kiforgatják a gúnyját, a pénz keresik. Nem találnak semmit. Gyapálják darab ideig még az apostolt, aztán elvonulnak. A kötelet ottefejtik.

2. FELVONÁS, 4. JELENET.

Júdás hurkot köt a kötéltre, a hátára hajítja. Lapítva kóborol a toronyrom és a bódé körül. Aztán belopakodik a vendéglőbe. Néhány apostol arrébb ül. Némi feszültség, ám a reggeli nem szakad meg. Ketten Júdás mellé ülnek és óvatosan szóba elegyednek vele. A Mutatványos, a Pojacája és két rajzoló jön a szobába. Rendezgetik az apostolokat, rajzolják a csoportképet. A Pojacája folyton fejhangon vihog. Ruganyosan, gumilabdaként pattog az összes jelenetben. Most töviskekből készült koszorút helyez a fejére, kezébe bambusz nádát vesz és Jézus helyére ül.

2. FELVONÁS, 5. JELENET.

A toronyrom tetején az asszonykórus szólal meg. *A kereszttek, a kereszttek... Magasodnak a kereszttek!...A középső a legnagyobb! Egy testet feszítettek fel rá! Magasan a föld felett lebeg és csak úgy sugárzik!... Hollócsapatok lebegnek a kereszt körül! A kereszt tövében töpörödött asszony siránkozik... Nézzétek a hegyet, bíborszínűvé változik! Üvölt a hegy félelmében! Alacsonyan szállnak az angyalok!... Járókelők jönnek a színpadra, a magasba másznak nézni az eseményt. Villámlik. Kitédulnak az apostolok is a vendéglőből. A Pojacája is a torony tövéhez szteppel. Hujjogtatás, köpködés a kálvária felé, mások viszont imádkoznak. A rajzoló pingálja a jelenetet. Júdás és Péter üvölt: *Jézus! Jézus!**

2. FELVONÁS, 6. JELENET.

A Mutatványos, két kísézőjével trombitálni kezd. Kínálják Jézus, Barabbás, Pilátus, Kajafás képeit, töviskoszorúkat, krisztuspapucsokat árulnak. Fekete csuhások lopóznak a tömegbe. Megemelik az emberek arcát. Keresnek valakit. Nem találják és elmennek. Közben a Vendéglős kufárkodni kezd, Péter kakasai közül élelmesen elad néhányat. Már egészen sötét van.

2. FELVONÁS, 7. JELENET.

Odafönn asszonyok énekelnek. *A halál, a halál kúszik felfelé a keresztben! A kereszt árnya ráborul a mezőkre, a vizekre, a világmindenségre! Vészkiáltásokat hallat az a kereszt! Vonaglik a kálvária! Ősi temetőkerteknek a foguk vacog a rémüléttől!... Éles fejhangon a torony tövében a Pojacája viharászik. A Mutatványos és kísézői bibliai bővik egész áradatát pakolják az előtérbe. Kezüket dörzsölve készülnek a tragédiát követő vásárra. A vendéglőnél a szolgálólányok vörösboros amphorák sokaságát pakolják az utcára. Lacipecsenye szaga árad a nézőtérre.*

Poroszlók védelmében jön a színre egy menet. Feketébe beöltözött, térdükön csúszó jeruzsálemi anyák, ölükben síró csecsemőkkel. A kálvária felé igyekeznek. Mindannyian könnytől maszatos arccal énekelnek. *Édes Jézusom! Mit akarsz a megvalósíthatatlan eszméiddel? Jajjajaj! Jajjajaj!... Itt állunk kezünkben csecsemőkkel, és egyáltalán nem értünk rendesen se a csecsemőhöz, se a cseperegő gyerekekhez, ám még saját magunkhoz sem... Jézus! A testünk is naponta meglep valamivel, a lelünk is naponta meglep valamivel... Jajjajaj! Jajjajaj!... Szinte himnikussá lesz a fohász. A karjaikkal a magasba emelik csecsemőiket a síró jeruzsálemi anyák. Apostolok helyett olyanokat küldj inkább akik értenek az élethez, akik értenek emberi lényhez! Akik elmagyarázzák nekünk, mit miért érzünk, mit miért gondolunk! Akik elmagyarázzák, a másik ember valójában milyen, s mi magunk valójában milyenek vagyunk! Jajjajaj! Jajjajaj!... Édes Jézusom! Tévedésből tévedésbe esünk naponta, melléfogás után melléfogást csinálunk naponta és mindig utólag vesszük észre! Jajjajaj! Jajjajaj!... Csendesül kicsit a színpad zaja is. Mint többen és többen figyelik a zokogó anyákat. A Pojáca fejhangon hatalmasakat viharászik. Bocsáss a földre egy igazi Új Világot a tiéd helyett! Az az igazi új világ amelyben az emberek a varrás, az ácsolás, a munka mellett az élethez is értenek! Az az igazi új világ amelyben az emberek végre a saját magukhoz is értenek!... Mind többen és többen kezdenek a tömegben jajongani. Lassan a fél színpad jajgat. A térdükön csúszó anyák síró csoportja nemsokára eltűnik a rom mögött.*

Római úriasszonyok viharzanak a színre. Idegesen, kiabálva, a kálvária irányába rohannak és rövidesen eltűnnek. *Jézuúúú!!! Elment a te eszed??! Hát felfogod te kikkel van dolgod, amikor érettünk akarsz meghalni?!! Megértetted te, hogy az Emberi Tenyészet miféle?? Érted hogy az Emberi Tenyészet milyen??... Jézus, az Emberi Tenyészetben a megváltó pusztítótóvá válik, a nevében milliókat ölnek meg!! A haramia meg rengetegszer építővé válik és szabadítóvá!... Másszál le a keresztről! Másszál le! ...Na! Másszál szépen le! A Mutatványos és kisegítői hatalmas trombitaszólokat csapnak. Kínálják a portékáikat. Néhány bővítt eladnak a járókelőknek.*

2. FELVONÁS, 8. JELENET.

Római katona lép a színre. Amerre elhalad páran óvatosan elhúzódnak előle, ám általában ügyet sem vetnek rá. Eladja a pajzsát a mutatványosnak, aki azon nyomban elhelyezi az árupulton. A katona a vendéglőbe megy. Pénzt dönt az asztalra. Ételt hozat, töménytelen húst, boros amphorákat. Leteszi a sisakját. Barabbás az. Egymagában zabál és vedel a sötét zugban. Sorban leszedi közben magáról a római jelmezeket. Csuháján csorog a vörösbőr, mint a cellában. Haramiak csoportjai érkeznek a vendéglőhöz. Barabbás a tömegben nyüzsgő rómaiakat, jeruzsálemi urakat, papokat mutatja nekik. Parancsokat osztva elküldi a csoportokat... Odakinn a Pojáca és segítői kereszteteket állítanak az induló műsorhoz.

2. FELVONÁS, 9. JELENET.

Sipítózik a rom tetején az asszonykórus. *Halj meg! Halj meg! Ne szenvedj... Add ki a lelkedet! Add ki már! Ne szenvedj annyit!... Ne kínozz minket akik átéljük a szenvedéseidet! Ne kínozz! Ne kínooooooóooooz!!!!... Villámlik. Dörög. A Pojáca a feszületnél, töviskoronával fején, pozíciókat próbálgat. Barabbás meglátja. Odasétál. Garaboncánál fogva felemeli a Pojácát, aki úgy remeg a markában mint egy csupaszs idegszál. Barabbás a bódéba hajítja. Négy fekete csuhás jön és áll meg mögötte. Barabbás megfordul. Mint bősziült vad mozdul rájuk. A fekete csuhások sztrebbenek és eltűnnek. Júdásnak is feltűnik Barabbás, kötéllel a hátán elinal. Barabbás a kálváriát nézi. Kőre sereglenek az apostolok. Letérdelnek a haramia biztonságot nyújtó árnyékában, imádkoznak. Többen a távolból áhitattal nézik őket.*

2. FELVONÁS, 10. JELENET.

Haramiak érkeznek mocskos rongyokban. Összevissza fegyverzettel. Láncok maradványai rajtuk. Visít az asszonykórus. *Édes Jézusom! Halj meg! Halj meg már!... A haramiak is énekelnek. Jézus! Jézus! Élj örökké! Élj örökké!... Ó becsapottak, félrevezetettek óvója, élj örökké! Ó, kiteszítottak, szegények, szerencsétlenek oltalmazója, élj örökké! Ó koldusok, senkik, nyomorultak védője, élj örökkön-örökké!... Odafelek az asszonykórus sipítózik. Édes Jézus! Halj meg! Halj meg már!... Omlanak a hegyek! Bűdös van! Egyre több a szűnyog is! Sötétedik! Ó hát pusztulj már el!!!!... Mind több és több türelmetlen ember nyüzsgő a romnál.*

Óriási fényesség villan meg. A nők iszonyatosat visítanak. Velőtrázó mennydörgés. Csend lesz. Hallgat a vihar, hallgatnak a harangok, hallgat a tömeg, egy pissenés sincs. Az emberek megmerevednek. Sűrű és vigasztalan a csönd, mintha egy örökkévalóságig se múlna el. Nagy sokára dörgések és villámlások. Az emberek még mindig némák. Tanácstalanul nézegetik egymást. A torony tövében együgyű asszonykórus szólal meg. *Ó! Édes Jézus, hát kiszenvetted! Hogy fájhott a te kézfejed a kétél horzsolásától! Hogy fájhott a lábszárad mikor a lándzsahegy megszurta! A kórus felbőmből a sirásból. És minden újrakezdődik. Zúg a harang, a tömeg zsvajog, nyüzsgő. Harsognak a trombiták, tombol a vihar. A Pojáca kijön a*

bódéból, a kálvária felé sipít. *Éljen!!! Éljen!!!... Barabbás felemeli, a kereszthez csapdossa. A Pojáca fába szorult féreg módjára üvölt. Barabbás behajítja a bódéba. A kálvária felől katonák, rómaiak, majd menekülő magas süvegű papok rohannak át a színpadon. Nyomukban haramiák. Közben távolról a haramiák kórusa zeng. *Cimborák! Jézus nevében előre! Jézus nevében előre!... Cimborák! Új kor kezdődik! A haramiák felemelkedésének kora!... Cimborák! Cimborák! Boruljon tűzbe és vérbe a város! Le az igazságtalansággal! Le a képmutatókkal, a kizsákmányolókkal, a rómaiakkal, a papokkal, a vénekek! Le a rabszolgasággal! Le a hazugsággal! Leromboljuk a templomot, a hazug bódét, elzavarjuk az álszenteket! Leromboljuk a tömlöcöket porig!...**

2. FELVONÁS, 11. JELENET.

Barabbás hátához hat fekete csuhás lopózik. A Pojáca kilép a bódéból és felvihog. Barabbás megfordul a csuhások irányába. Villámlás, földrengés morajlása. Barabbás a túlerőt látva is bátran halad előre. A Pojáca némán és ruganyosan odaszökken mögé. Hosszú tört döf a hátába. Aztán cincogó nevetéssel visszaszalad és elbújik a mutatványosbódében. A fekete köpenyesek egy szempillantás alatt eltűnnek.

2. FELVONÁS, 12. JELENET.

Barabbás a földre hull. A darab folyamán először órásit üvölt. Néhányan köré sereglenek. Barabbás felállni próbál ám nem sikerül neki. A kálvária felé kaparja a testét a férgékként nyüzsgő emberek sűrűjében. A darab folyamán először meg is szólal, üvöltve, eszelősen: *Kiontották az én vérem is!... Jézus! Testvérem!* Rázni kezdi a zokogás, vergődik, majd meghal. Apostolok, haramiák, kismimizett nyomorultak térdepelnek körülötte. Függyöny.

CARAVAGGINA

Ballet 2 felvonásban, Edgar Allen Poe több történetéből is merítve. Zenéje: Internet, Caravaggina, Music and libretto by Zoltan Demme

SZEREPLŐK

Ana
Diana
Liliana, najádok
Caravaggina, az anyjuk
A hárem szobrása
A Pestiskirály
Múmiafejedelelem
Gnómfjedelelem
Anyaflemingó

Flamingók,najádok, szatírok, nyomorékok, embercsempészek, pedofilok, gyermek prostituáltak, szegények, menekültek.

1. FELVONÁS, 1. KÉP, 1. JELENET

A darab klasszikus nagyzenekarra írt, ám szokatlan jellegű vállalkozás. A biológiai lét, a biológiai működések zenei megragadásával jóval intenzívebben próbálkozik meg, mint az a zenében szokásos. A formai kidolgozás is különös, a korábban a háttérknél, a kísérő atmoszféránál, a kísérőszólamoknál alkalmazott zenei megoldások ezúttal egy szervezesebb, életszagúbb, vitálisabb megformálás érdekében rendre önálló szerephez jutnak a jelenetek során.

Mocsaras táj Paiawan tengerpartja közelében. Nyomorult és szegényes. Nádszálak néhol. Amint a függöny felmegy, lövések dördülnek. Rózsaszín flamingókra vadásznak. Hat flamingó táncol rózsaszín ruhában és vörös cipőben a színen, majd máris menekül. Kettőt találat ér, ők a színpadon maradnak, vergődnek egy ideig és elpusztulnak.

1. FELVONÁS, 2. KÉP, 1. JELENET

Másik sívár része a mocsárnak. Nádszálak. Néhol zombék. Előtérben egy beomló kőkapu, gyom rágja mindenütt. Angol felirata lekopóban: Flamingo Bay National Park, Paiawan, Philippines. Kissé távolabb düledező téglafal romja. Rajta félig lekopott freskó, flamingók stilizált ábrájával. Vörös balettcipőre emlékeztetően rajzolja elő a madarak vékony alsó lábszárát az ábra. Vörös balettcipőben tizennyolc flamingó táncát látjuk a színpadon is. Közülük nyolc gyermekszereplő. Lövések dördülnek. Menekülés. Anyaflemingó és nyolc gyermeke is menekülni próbál. A kicsinyek anyjukhoz guggolva mozognak. Nagy nehezen fedezéket találnak egy zombéknál. Újabb félig beomlott téglafalat világít meg az alkonyi nap a színpad mélyén. Ezeken najádok és szatírok mitológiai ábrái rajzolódnak elő. Caravaggina, a híres gyermekrabló najád szörnyeteg is szerepel a rajzokon. Félelmes,tüskés uszonyai vannak. Háttérben lányai, Ana, Diana, Liliana láthatóak, akiknek elvesztése miatt a najád gyermekeket mindenünnen elraboló szörnyyé vált.

1. FELVONÁS, 3. KÉP, 1. JELENET

Párás patakpart. Fájdalmas külsejű, hajlott trópusi fák. Feketén és vörösen alkonyodik. Időnkét flamingócsapatok haladnak át a tájon. Megelevenednek a Flamingó Óból najádi. Némelyik fedetlen kebellel. Titokzatosan, kajla fák és furcsán, szenvedve meghajló cserjék mögül jönnek elő. Nem hagyományos hangulatú, vízpart, erdő, najád jelenet ez. Minden füledt, fájdalmasan erotikus és nyomorúságos.

Együtt a főszereplőkkel tizenhatan vannak a najádok. Rózsaszínruhások ők is mint az előző jelenet madarai. Ám a flamingók rövid ujjú, rövid szoknyájú ruhájától eltérően rajtuk minden ruhadarab nyújtott. Rózsaszín testük hangsúlyozott azonban nekik is. Rózsaszínűek a balettcipőik is. Jól látható a különbség: a háttérben táncol ugyanis végig, nagyon messze, az erdő nyitott oldalán, öt flamingó.

Feltűnő, hogy a falikép stilizált najádjaihoz mérve mennyire rongyos és szegényes a megelevenedő najádok ruházata. Kezükben kopott színű, mocskos vászoncsomók, néhol ovális, szakadozott gyékénymaradványok. Letelepednek a koszos, szemetes patakpartra, az ócska, színes vásznakra, gyékényekre. Néhányan állnak, elsősorban az idősebbek, a najádokat

elkísérő anyakülsejű nők. Leányvásár zajlik majd. Lánykereskedőknek szegény sorsú, és szinte még gyermek najádokat adnak el. Rongyos ruhájukat sokan már szaggatják is, nyilasokat nyitnak a meztelen ülepük, mellük elővillantása céljából. Nagy lelkesedéssel, fontoskodva segédkeznek ebben az anyakülsejű nők is. Lassan, fokozatosan, vörös alkonyi pára ereszkedik az őserdőre. Lassan takami kezdi a táncoló flamingók alakját is.

1. FELVONÁS, 3. KÉP, 2. JELENET

Két fekete ruhás kereskedő jön az erdőből alkudozni a najádcsaládokkal. Táncruhájukon nyaki és csuklóékszerek aranyból. Lábukon állatszőr van, szatírijellegű élőlények. Terepintás, testhez tapadó, lábszörös táncruhában négy segéd van velük. A darabban a férfítáncosok, bár különböző táncjelmezeket viselnek majd, valamennyien szatírok, változatos mértékben jelzett alsó lábszári szőrzettel. A kereskedők és a kereskedősegédek kandeláberre hasonlító kincstartókon hozzák a drágaköveket és színes ékszereket a színre. Néhány kereskedősegéd lop vagy lopni próbál az ékkövekből. Néhány élelmes najádanya is.

1. FELVONÁS, 3. KÉP, 3. JELENET

Porban csuszó, éhes nyomorékok sodródnak a színre, egykori najádok és szatírok szánni való roncsai. Egészen kivirulnak, felvidámodnak a sok csillogó ékkő övezetében, vidoran szemtelenkednek mindenkivel. Caravaggina lányai, Ana, Diana, Liliana, utójára érkeznek a színpadra, amikor már zajlik az alkudozás, csörögnek a gyöngyfűzerek, medalionok, rubinok. Színes korallok hangulatára, a tenger kincseire emlékeztetnek a színes ékkövek és ékszerek, amelyekért a najádok eladják magukat. Caravaggina lányai legelől helyezkednek el, a többieket lassan beborítja a pára. Ana készséges lelkes, buja, kicsit molett és erotikus. Diana idegbeteg, vékony, púpos, nyomorult, szép arccal. Liliana hiú, gőgös arisztokratikus, magas és gyönyörű. Ő a kapja a legtöbb kincset, a legszebbek között válogat. Testvéreinek kevesebb jut, a púposnak épp csak valami.

1. FELVONÁS, 3. KÉP, 4. JELENET

A kétségbeesett Caravaggina érkezik. Egyik karján láthatóak a félelmes, tüskés uszonyai is. Caravaggina lányai ekkora már eladták magukat. Egyenként könyörgő táncot jár mindegyiküknél. Visszautasítják. A terepruhások is tiltakoznak, majd a leszálló, vörös, alkonyi párában elhajtják a najádokat a színről. Caravaggina magára marad. Tánca félelemről, tehetetlenségről, élete összeroppanásáról árulkodik. A ködön keresztül, a háttérben, a táncoló trópusi flamingók körvonalai bontakoznak ki a vérvörös alkonyatban.

1. FELVONÁS, 4. KÉP, 1. JELENET

A nyomorúságos mocsárban vagyunk. Milliónyi flamingó mindenütt, élük zajos életüket. Közben forog a színpad, épületromokat látni. Trópusi fáktól körülvéve egy Brámán templom falát először. Ősrégi falom ez. Hol félig, hol térdig lemeztelenített nőket adnak el, a rajta szereplő archaikus ábra szerint. A kopott feliratokból kibetűzhető, hogy bevételt a templom gondozására szentelik. Buddhista szentély romjai a színpad másik részén. Szerzetesek asszisztálnak csaknem csupasz nők eladásához a megkopott színű rajztöredékek szerint. A feliratokból kiderül, hogy a bevétel templomok és köziskolák fenntartását szolgálja.

Későközépkori spanyol épületrom jelenik meg, ezúttal egy nádas részen. Mozaikképe félig leomlott bordélyházat mutat. Gyarmatosító katonák válogatnak, majdnem csupasz, szinte még gyereklányok soraiból. Fülledtek a képek, akár a mocsári napsütés. Növik be a fák, a mocsár, ezeket az elhagyatott romokat.

1. FELVONÁS, 5. KÉP, 1. JELENET

Tengerhez közelebb eső, néhol már sziklás vidék. Alkony. Derengenek a körvonalai egy félig földbe süllyedt romnak. Bortároló lehetett valaha. Ócska hordók tömege, a fű körülnövi vastagon. Falakon, fali polcokon töménytelen üveg, kancsó, butélia, a mindenhová eljutó gommával övezve. Mindenütt félbevágott koponyák, amelyek pohár céljára szolgálnak. Pókhálók az összes zugban. Fagyókerek lógnak le ide. A terem pincészerű. Újabb kökeretes, romos ajtónyílás vezet egy innen egy másik pincerészbe... Kívülről a bejáratot hatalmas szikla zárja el. A kőszikla formájából látszik, hogy kívülről lehet csupán megmozdítani. Odakinn terepruhás szatírok jelennek meg. Ketten vannak. Különös, hogy fehér csuklyát viselnek, mintha szanitécék volnának. Ana van velük. Ana hálás, hajlong, készséges. Elmozdítják a sziklát. Ana búcsúzik, lemegy a pincébe, a szatírok a sziklát visszagördítve eltűnnek.

Ana meghajol a néptelen pincében. Valami jóra várakozik. Lassan elkezd nézelődni. Mind több riasztó részletet vesz észre. Temetési kellékeket. Halálfejes üvegeket. Két bomló hullát. Egy hatalmas karosszék kerül elő. Íves felirat a tetején. A Pestiskirály trónja. Ana nyugtalanul visszahúzódik az ajtónyíláshoz. Hordókupacok közül, falak szegleteiből szatírok jönnek elő. Szinte a halálukon vannak. Pestisesek. Kelések, duzzanatok, fekélyek, vérfolyások vannak a szennyes fehér szatírruhájukon és a szennyezett szőrzeten is. Gyászbóbitákat, temetési díszeket viselnek. Elhülyült, borissza arcuk van. Összesen tizen vannak. Számukra hozták a rongyos najádot! Vágytelen körbetáncolják. A hordók között Ana menekül előlük. Utolérik. Egy faszegletbe szorítják. Négyen tolonganak körülötte, a többiek a félbevágott koponyákból isznak. Közöszülni kezdenek vele, mohón, azonnal. Ana félig lemeztelenített testtel ki tud szabadulni néha. Halálfélelemmel menekül. Ám beszorítják valamelyik szegletbe újra és újra, és ott újból nekiesnek. Odakinn már a csillagok ragyognak.

1. FELVONÁS, 5. KÉP, 2. JELENET

Déli napsütés. Ana három pestises szatírtól őrizve szegényes ebédjét eszi. Jól lakott, zsíros szájú szatírok érkeznek a szomszédos pincehelyiségből. Valamennyien királyoknak, császároknak, cároknak, szultánoknak, uralkodóknak vannak öltözve. Táncuk közben a főuralkodó, a Pestiskirály is bevonul kíséretével, s hamarosan a trónszéken feszt, fogatlanul, gonoszul, akár egy csupa vér, ronccsá vált embermaradvány. A tánc képe a kelésektől, a kék, lila, barna daganatoktól, véres sebektől rémálomszerűen színes. Előrángatják a najádot. Pestiskirály megerőszkolja.

1. FELVONÁS, 6. KÉP, 1. JELENET

Gazzal, beteg törpefákkal benőtt, brit kuplerájutca romjai jelennek meg az éjben. Lassan fordulni kezd a színpad. Újabb törpenövények jelennek meg. Újabb brit kuplerájutca maradványa is előjön. Később spanyol nyilvánosházak romjai. Valamennyi kuplerájrom környékén fészkelő flamingók éjszakai serege.

1. FELVONÁS, 7. KÉP, 1. JELENET

Bíborvörösén felkel a nap a színpad jobboldalán. Feketés felhőcsíkok előtte. A távolban Caravaggina botorkál ki búvóhelyéről a napkorong elé. Megérez valamit. Nyugtalanul figyel a távolba, Ana irányába, amerre őt sejtí.

A baloldalon Ana botorkál a színre, a pestisesek pincéjében. Csupa fekély és seb immár ő is! Kinn a növényekből, odabenn a pince részleteiből is sejtteni, eltelt jó néhány nap ideérkezése óta. Ana kettévágott koponyával kezében, keresgél a polcokon. Halálfejes üvegből színültig megtölti az ivópoharat. Fél meginni. Aztán válszánja magát, megissza a mérget. Pillanatokon belül hol fékezhetetlenül továszgaldóvá, hol túlvilágian lassúvá válik a mozgása. Iszonyú haláltáncsal elpusztul. A távolban Caravaggina táncol kétségbeesve, rémülten, szíveszakadtan.

1. FELVONÁS, 8. KÉP, 1. JELENET

Islám hárem romjai a mocsárban. Kopott, tört márványpadló. A falakon hajdani dús, apró mintájú intarziák maradványai. Csobogó patak. Félbetört szökőkút. Sárgászöldes alkonyat van. Körben fák és óriáscserjék. Visszataszítóak, torzak, kicsavartak, rémesek. A falak között lassan fehér ruhás szatírok elevenednek meg. Lábszörzetük nekik is van az elegáns jelmezen. Négyen vannak. A hárem fiatal szobrásza megnyerő megjelenéssel, s három idősebb szobrász még. Körülöttük erotikus, csaknem pornográf szobrok sokasága. Fehér fátylas najádok is előjönnek. Ők háremhölgyek, egykori najádok, nyolcan vannak. Mindenki hófehér, csillogóan elegáns. Kicsit távolabb, négy rongyosruhás, rózsaszín öltözötű najád jelenik meg. A háremhölgyek fátylait mossák a csobogó patak vizében, a romos szökőkútnál. Mindegyik nyomorúságos külsejű. Egyikük vézna csontváz, másik nagyon csúnyán sántít. A harmadik ártalmatlan elmebeteg, összevissza mozgatja mindenét, az összes mozdulata zavarodott. A negyedik hormonbeteg, szörnyen elhízott gnóm. A rémálomszerű fák torz karakteréhez illenek mind a négyen. Közben a háremromok között a szobrászokat szórakoztató erotikus csoporttánc indul el. Az alkonyi sötétedés egyre inkább elfeledtetí a romos épületet, a szörnyű növényzetet, mindjobban úgy érezni, palotában vagyunk.

1. FELVONÁS, 8. KÉP, 2. JELENET

Összehajtott korbáccsal kezében terepruhás szatír érkezik. Diana-t hozza színre. Beállítja mosni őt is. Ez lesz a dolga a hárem körül. A kis púpos csenevésztl mindenki riadtan elhúzódik. Diana körültekintően, kíváncsian megnézeget mindent. Nem fér a bőrébe itt se, izgága. A terepruhás a mosott ruhákat ellenőrzi, majd elmegy. A háremhölgyek füledt, keleties táncá folyik közben tovább a palotában.

Diana a háremhez oson. Szívébe belopózik a délceg, fiatal, kedves szobrász. De nem mer az épületbe menni egy ideig. Végül besurran a szobrász melletti ajtón. Közvetlen közelről, kissé lekuporodva nézegeti. A Szobrász észreveszi. Elnézően a tenyerébe veszi az állát, szemébe néz, rámosolyog, és röviden megsimogatja. Szépnek találja az arcát. Átsétál vele a szomszéd szobába. Itt meztelen nőszobrok sorakoznak. Ám egyikük feje hiányzik. Szobrász Diana arcáról elkezd megmintázni a szobor arcát.

1. FELVONÁS, 8. KÉP, 3. JELENET

Trópusi pára árad végig a mocsáron. Eleven szörnyekké nőnek az óriásnövények. Nagysokára a hold halvány képe dereng fel. A hárembe Múmiafejedelem és a kíséretében lévő vének érkeznek nyolcan. Múmiafejedelem összeszaradt aggastyán. Akaratosan tapogatja, izlelgeti a najádokat. Csattogó tánca során a csupa csont vének is ugyanezt csinálják. Néhány kiválasztott najáddal végül elcsoszognak.

1. FELVONÁS, 8. KÉP, 4. JELENET

Szobrász elkészül a szoborfejjel. Örömeiben táncba kezd a púpos najáddal. Diana-t szerelem járja át. Szobrász kedvesen kikíséri és elbocsátja. Odakinn Diana táncol tovább, boldogan, szerelmesen.

1. FELVONÁS, 9. KÉP, 1. JELENET

A forgószínpad a mocsár másik részletét jeleníti meg most. Lassan hajnalodik már. Távoli feketés vörös fények. Négy flamingó a nádasban. Anyaflamingó és nyolc csemetéje egy zsembék mellett, összebújva. Lövések dördülnek, hajnali vadászat indul. A flamingók menekülnek. Anyaflamingó egyik kicsinyét eltalálják. Anyaflamingó riadtan táncol körülötte. A kis flamingó vergődik és elpusztul. Menekülés közben két kis flamingót újra eltalálnak. Mindkettő elpusztul. Anyaflamingó és öt gyermeke nagy nehezen elmenekül a színről.

1. FELVONÁS, 10. KÉP, 1. JELENET

A háremnél. Najád szolgálólányok nyomorult vacska egy romos részen. Szörnyetegként borulnak fölējük a torz fák és óriáscsérjék. Kékes sárgán hajnalodik. Csobog a patak. Diana kikészül a romépületből és szerelmesen indul a palotához.

1. FELVONÁS, 10. KÉP, 2. JELENET

A háremben a fiatal szobrász az együtt eltöltött mámoros éjszaka végén négy, meztelen mellű örömlánnyal táncol. Bbúcsúzik az ajtóban a nőktől, csendesülő vágyakkal csókolva őket Diana hol itt, hol ott bukkan fel. Mint eszelős, úgy viselkedik. Mindent lát. Kétségbeesve menekül vissza a vackára. Félelmesen, babonás hangulatot teremtve kel fel a nap.

1. FELVONÁS, 10. KÉP, 3. JELENET

Caravaggina búvóhelye egy téglaromnál, a színpad jobboldalán. Trópusi fák a mocsárban. Nagyméretű nap vörvörös. Előtte fekete felhőcsíkok. Caravaggina a napot nézi. Fájdalmasan tipeg, lányaira gondol. A trópusi ködön keresztül felsejlik Diana púpos alakja pár apró mozdulat erejéig. Mikor továtúnik, Caravaggina leül a nappal szemben. Fekete sziluett a vörös napkorong előtt. Az elkövetkező jelenetek során időn át így marad, mint a várakozás szobra.

1. FELVONÁS, 10. KÉP, 4. JELENET

A hárem lassan kivilágosodik a reggeli napsütéstől. Mögötte a tengerből magas sziklái is előrajzolódnak immár. A hárembe Isteneknek felöltözött vének érkeznek előkelő reggelijükhöz. Nyolcan vannak. Zeusz, Jupiter, Buddha, Jézus, egyiptomi, indián, óceániai istenségek jelmezeit vették magukra. Múmiafejedelem főistennek öltözve csoszog az asztalfőre. Lakájok arab csemegéket visznek a reggelizőkhöz. Oldalsó asztalnál szobrászok csemegéznek. Háremhölgyek tánca szórakoztatja a reggelizőket. Nyolcan vannak ők is. A háremhölgyek tánc közben vetkőznek is. A fiatal Szobrász beáll közéjük táncolni, könnyedén, erotikusan.

Diana a hárem körül ólálkodik. Eszementen hurcolja a púpját, cikázik mindenfelé, ahonnan az épületbe pillanthat. Jobboldalt Caravaggina virraszt a napkorong előtt.

1. FELVONÁS, 10. KÉP, 5. JELENET

Diana belopózik a terembe. A lakájok nem veszik észre. Csordultig teli lélekkel, felkínálkozóan táncol a fiatal Szobrász elé ő is. A Szobrász dühös lesz, hogy megjelent a púpos najád. Tenyerébe fogja a fejét mint tegnap, de nyakát és vállait megragadva ezúttal ingerülten elhajtja a pici, vézna nőt, az ajtón át egyenesen a szabadba. Aztán tovább táncol a felerősödő zenében és az egészet szinte azonnal elfelejti. Erotikusan forognak körülötte a vetkőző nők. Diana a fal mögé esik. Nemsoká feltápázkodik, és keserűen, nyomorultul, újra ott ólálkodik az ablakoknál. Egyre fájdalmasabban táncol. Egyre tébolyultabban szenved. Két lakáj kijön, hogy távol tartsa a palotától. Hogy továbbra is lássa a háremet, Diana felfut a sziklákra.

1. FELVONÁS, 10. KÉP, 6. JELENET

Ott, fenn, táncol tovább. A háremre közben árnyék vetül. Ám látni, hogy a fiatal Szobrász a lemeztelenedő háremhölgyeket ölegeti. Nemsoká lemeztelenedik maga is. Diana halálos tébolyban táncol, szívszakadva. A túldalolon, a vörös napkorong előtt az anyja megérez valamit. Rémült és kétségbeesett táncba kezd. Diana leveti magát szitról és eltűnik a sziklák mögötti mélységben. Fügöny.

2. FELVONÁS, 1. KÉP, 1. JELENET

A láp fertőzött része. Éjszaka van. Lebetegedett külsejű a trópusi erdő. A legtöbb fa törzsének fele kiszáradt, fele viszont vadul zöldell. Hullafoltos, kiütéses óriáscserjék. Téboly. Flamingóhullák mindenfelé. Fertőzött flamingócsapat vergődik a sárban. Sorban elpusztulnak.

2. FELVONÁS, 2. KÉP, 1. JELENET

Továbbfordul a színpad. Trópusi verőfény. Egy spanyolos palota romjai. Gótikus ívű, üvegfestéses ablakok széttöredezve. Biborszínű kárpitmaradványok a falakon. Megkopott óriáscsillár a magasban. Csak hatalmas, tág köríve látszik, díszítőelemek sehol, minden elpusztult rajta a századok során. Csonkok lógnak róla. Nem lehet tudni mik ezek a csonkok. Semmiképp se hajdani gyertyatartók maradványai, annál messze nagyobb méretűek. Csillárfelhúzó lánc oldalt. Őles falrepedések. A díszteremnek ez a szeglete maradt meg csupán az óriásépületből. A növényzet mérhetetlenül szegényes. Csupán nád van errefelé és gyomok. Ám a díszterem hamarosan túlszinezett lesz, megelevenednek ugyanis a spanyolosan színes ruhás szatírok. Középkori túllöltözöttség, arisztokratizmus uralja a jelmezeiket, ám szatírszörzete mindenkinek van. Gnómfeljedelem udvarában vagyunk. Kővér hátú, kővér hasú, túlzottan hosszú lábú figurák bújnak elő a szegletekből, a gnómok. Nyolcan vannak. A kilencedik a Gnómfeljedelem, a legtündöklőbbben és legszínesebben ő van öltözve. Két terepruhás szatír érkezik. Nyolc rózsaszín ruhájú najád van velük. Kilencedikként Liliana jön, mindenkinél gyönyörűbben. Erotikus, tapogatózó táncba kezdenek a gnómok a najádokkal. Tulajdonképpen válogatás zajlik, minden gnóm minél izgatottabb najádot akar magának választani. Lilianát Gnómfeljedelem viszi táncba. Gnómok testőrei, az atlétatermetű szatírok is vidáman mozognak. Egyre füledtebb a meleg, mind sűrűbb pára ereszkedik alá a napsütésben.

Gnómfeljedelem szólótáncot indít el. Ezerarcú, ezerjellemeű, rejtelmes élőlénynek mutatkozik, mozgása mélyen egyetlen őszinte elem érzékelhető, a pusztításra vágyó állati indulat.

2. FELVONÁS, 3. KÉP, 1. JELENET

A mocsár újabb része. Párzó flamingók mindenfelé. Ahogy fordul a színpad épületromok jönnek elő. Gyarmatosítóktól felépített kuplerájutcák ezek is, amelyek száz évek óta állnak itt. A gáz és a párzó madarak ellepik őket.

2. FELVONÁS, 4. KÉP, 1. JELENET

Lövések. Anyaflamingó és öt megmaradt kicsinye a mocsárban. A félelmes alkonyban puska lövések elől menekülnek. Távol a háttérben pár épületrom. Anyaflamingót eltalálják. Rémüldöző kicsinyei között halálusát vívja, majd elpusztul. A kis flamingók összebújva próbálják átvészelni a vadászatot. Az egyik csendesebb pillanatban eltűnnek egy zombék mögött.

2. FELVONÁS, 5. KÉP, 1. JELENET

Gnómfeljedelem palotája. Liliana táncba kezd. Mindenkit ámulatba szeretne ejteni. Bravúros szólótáncában minden gnómhoz odamegy. Változatos tánclépéseket talál ki, nem nyugszik, amíg sikert nem arat az összes gnómnál. Gögösen fogadja a nyakába akasztott ékszerket és újabbakat akar. Gnómfeljedelmet is ámulatba ejti.

2. FELVONÁS, 5. KÉP, 2. JELENET

Négy lakáj díszes hordókban hófehér habot hoz a színre. Bekenik vele sorban a najádokat. Valamennyiük fejére gyümölcsálarcot illesztnek, szamóccát, málnát, stb. A tejszínhabos, gyümölcsálarcos najádok erotikusan mozognak a gnóмок előtt, aki nyalogatják, simogatják őket. A tejszínhab mögü meztelenség villan elő. Liliana a Gnómfeljedelemmel alkot erotikus párost. Gnóмок a tánc végeztével prédáikat magukkal ragadva eltűnnek.

2. FELVONÁS, 6. KÉP, 1. JELENET

A lép fertőzött része. Iszapba beleragadva a kis flamingók küzdenek. Lövések. Haláltusa. A három kis flamingó marad végül életben és rejtőzik el. A távolban hatalmas flamingósereg menekül a vidékről.

2. FELVONÁS, 7. KÉP, 1. JELENET

Bál kezdődik a gnóмок palotájában. Közben villámlások néha. Liliana, Gnómfeljedelem, nyolc gnóm, nyolc najád. Lakájok álarcokat osztanak szét. Romos fal fedezékében a gnóмок szörnyetegeknek öltöznek. Moloch, Baal, Mammon, Gorgo, Saitan és más szörnyek jelmezeit veszik magukra. Közben najádok csoporttáncra. Liliana szólózik. Erősödő villámlások.

Gnóмок tánca. Szélfúvás, közelről villámlik. Gnómfeljedelem felhívására lakájok a fali fedezékből hordókat hoznak elő, amelyek párolgó szurokkal vannak megtöltve. Bekenik velük az összes najádot. Majd hófehér tollpíhét hoznak zsákokban. Összetollazzák velük a najádokat, akik úgy mutatnak ezután, mint megtépett, csapzott angyalok. A tánc körformát ölt. Démoni monotoníával mozognak a gnóмок. Lakájok középre leeresztik a csillárt. Najádok belebújnak a karimájába, testüket a karima rései révén rögzítik. Liliana is. Angyalpókokban hullámanak a körben táncoló szörnyjelmezes gnómoknak. Előttük a rejtelmes csonkok.. Gnómfeljedelem hirtelen eltűnik.

2. FELVONÁS, 7. KÉP, 2. JELENET

Rémálomszerűvé válik az időjárás. A palotánál villámok. Háttérben a fekete viharfelhőkön át sejtelmes, vörösés színű nap. Caravaggina alakja sejtlik elő ott. Riadtan mozog, valami rosszat érez. Gnómfeljedelem lobogó fátylával kezében visszatér. Körbefutja a tollas najádokat, arcukba világít, majd eszelős sebességgel sorban mindenütt meggyújtja a szurkozott, angyaltollas öltözeteket. A najádok iszonyú visítózással égnek (valójában a csonkok gyulladnak meg előttük). Gnómfeljedelem a lánchoz ugrik. Magasba húzza a csillárt. Halálos sikítózás. Égő najádok csüngenek a csillárról. Lánglobogás. Villámok. Gnóмок démoni körtáncra lenn. Caravaggina kétségbeesve táncol a színpad jobboldalán, majd összeomlik.

2. FELVONÁS, 8. KÉP, 1. JELENET

A fertőzött mocsár másik szegényes része. Alkonyodik. Alkonyi madárhangok. Villámlások már alig vannak. Összebújva, fázósan, három kis flamingó a színen. Lövések. Egyik flamingó elpusztul. A hozzá siető másikat is eltalálják. Vergődik, majd elpusztul. A legutolsó kis flamingó mellékuporodik. Sűrűsödő lövések. A kis flamingó nem mer ottmaradni. Óvatosan araszolgat előre, zombékról zombékra valami megbízható menhely után. Ugy tűnik, sikerül elmenekülnie a színről. Am eltalálják. Vergődik. Addig lövik és lövik amíg el nem pusztul.

2. FELVONÁS, 9. KÉP, 1. JELENET

Füledt éjszaka van a mocsárban. Patakpart. Pár trópusi fa. Szemét. Hátral épületromok. Táncmozdulatok nincsenek már, a mai, mindennapi életben vagyunk. Koszos kislányok és kisfiúk kuporognak a földön ócska rongyokon. Tizenhét van. Nyomor árad mindenünnen. Két fekete ruhás, kommandós külsejű kereskedő beszélget a háttérben. Négy terepruhás, fegyveres embercsempész őrzi a gyereksapatot. Primitív külsejű nyomorultak. A földgolyót behalózó gyermekprostitúció egyik sejtje ez.

2. FELVONÁS, 9. KÉP, 2. JELENET

Ügyfelek érkeznek. Hatan vannak. Kövér businessman, kisportolt macsó, két öregember. Egy felékszerezett vénasszony. Egy homoszexuális. Két terepruhás fegyveres kíséri őket. Az ügyfelek végignézik a csapatot, válogatnak. Kislányokat keltetik fel a helyükről, háttal a közönségnek lehúztatják a bugyijukat, tapogatják, vizsgálják őket, néha eléjük guggolnak. Kisfiukat keres a homoszexuális, nőies úr, és az agyonékszerezett vénasszony. A kisfiúkkal is bokáig letolatják a nadrágjukat. Lassan kialakul az üzet. Hat gyereket elvisznek. Két terepruhás fegyveres kíséri őket. A fekete ruhás kereskedőkkel közben a macsó és az egyik öregember vitázik egy ideig. Bosszúsan elmennek.

2. FELVONÁS, 10. KÉP, 1. JELENET

A mocsár másik része. A holdsütés néha megerősödik. Épületeket világít meg. Négy flamingót néha. Nagyon távol, a háttérben táncolnak. Spanyol templom romja az egyik épület. Szinte mindene csak már. Beomló főfalán Krisztus-kereszt maradványai. Lassan forog a színpad. Óreg tőzsdeépület ferde csonkja mered az égre másutt. Ablakában törött szabadságszobor. Cilinderes, dollárzsákos figura félig lekopott, hatalmas képe a kettéhasadt bejárat előtt. Itt maradtak ezek épületek a múltból, ma már senki sem szán se időt, se pénzt a rendbetételükre.

2. FELVONÁS, 11. KÉP, 1. JELENET

Lassan fordul tovább a színpad az éjszakai zenében. Hol itt, hol ott bukkan elő egy nyomorult parasztkunyhó. Egyszobás putrik. Négy terepruhás fegyveres tör be az elsőbe. Kirángat két kisgyereket az ágyból. A két szülőt géppisztollyal sakkban tartják. Táncmozdulatok nincsenek. A következő kunyhóból két fegyveres egy kislányt zsákmányol. Leütik a tiltakozó anyát. Az apa nem mer mozdulni. Hátul hat fegyveres közben egy népes családtól rabol gyerekeket. Két kisfiút, két kislányt hajtanak el. Két szülő, négy rokon meccsanni se mernek a sarokba szorulva.

2. FELVONÁS, 12. KÉP, 1. JELENET

Mocsár, éjszaka, újabb, a múltból itt maradt épületromok. Holdsütés néha. Pártépület betört üvegű oromfala, szétrepedve. Mao, Teng, Ho Shi-min portrék szétszakadozva. Háromágú, meghasadt vörös csillag... Lassan fordul a színpad. Színes buddhista sztupa maradványai. Buddhából a láb maradt csupán. Kicsit távolabb beomlott brámán templom romjai. Mindenütt madárszar maradványai.

Jobboldalt, egy téglaromnál Caravaggina búvóhelye tűnik fel. Caravaggina lányai halála óta eszelősen viselkedik, megbomlott elmét mutat minden mozdulata. Minden veszélybe sodródott gyereket összeszed, és eteti, gondozza, ruházza őket. Most is féltucat kisgyerek sűrűg körülötte, épp, mosdatgatja őket. Minden gyanus neszre érzékeny, tüsskét kimeresztí azonnal, védekező pózba mered, a piciket elrejtí.

2. FELVONÁS, 13. KÉP, 1. JELENET

Patakpart. Pár trópusi fa. Szemét. Hátul épületromok. Kápolna oltárfalának maradványai. Krisztusból csak a jobb alkar maradt meg itt. A gyermek prosituáltak csoportja sejjik elő ismét. Táncmozdulatok nincsenek. Koszos kislányok és kisfiúk kuporognak a földön ócska rongyokon és gyékényeken. Tizenketten maradtak. Négy terepruhás fegyveres vacsorát oszt a rongyokon ülő gyerekeknek. Néhány gombóc, pléhtányérok, a gyerekek éhesek maradnak. Feltűnő a különbség Caravaggina tisztán tartott, gondozott, jól táplált gyermekövei és az itteni vézna, piszkos apróságok között.

A tüsskés Caravaggina most is a gyermekcsoport övezetében ólálkodik. Hol itt, hol ott bukkan fel alakja, súlyos árnyéka. Két kisgyereket is kimenekít innen és magával cipel.

2. FELVONÁS, 14. KÉP, 1. JELENET

Tovább fordul a színpad. Messze tágabb képet kapunk a mocsári romokról mint eddig. Spanyol templom, keleti templom, tőzsdeépület, kommunista központ lepusztult torzoin túl egy koronás királyi palota és egy kupolás nemzetgyűlési épület romjai is megjelennek.

2. FELVONÁS, 14. KÉP, 2. JELENET

Ahogy a körvonalak kirajzolódnak a lassan megváltozó színpadi világításban immár úgy néznek ki az épületromok, mintha

óriásméretű őshüllők volnának! Árnycba borulva őszállatok sziluettjeit rajzolják elő. Kipusztult dinoszauruszok félelmes csoportjára emlékeztet az együttesük. Mocsári Szellemelek komor kórusa szólal meg a mindinkább erősödő párában: *Itt csődöt mondott minden! Jézus, Buddha, Brahma, királyság, nemzetállam, szabad világ, pénzuralom, mao és sztálinizmus. Ugyanúgy kurváknak adják el a gyerekeket errefelé mint ezer esztendővel ezelőtt tették.* Egyre félelmesebbek a párában az épületromok őszállatokra emlékeztető sziluettjei. *Behemót őszállatok! Ott vagytok minden országban, minden városban, minden szobában ezer évek óta. Ám az összes világproblémánál meddők működtek! Legyen az terror, háború, milliók éhenhalása, népiirtás...*

2. FELVONÁS, 15. KÉP, 1. JELENET

Lassan tovább fordul a színpad. A dinoszauruszok mögött, néhol, szétszórta, az öböl apró szigetei jelennek meg, emberi élet jeleivel, a messzeségben a párán át mozgó emberi alakokkal. Mocsári Szellemelek kórusa a dinoszauruszokkal teli tájon: *Behemót Őszállatok! Megfullasztotok, befullasztotok minden újat! Azok ott, a távolban, a nemzetállam ellen vannak, íme ide számúzták őket.* Amazok, ott, kilépni kívánnak a köztársaságból és maguknak saját államot szervezni. Amazok, ott, kommunákat hoztak létre és közös erővel eredményesen védik a gyerekeket. Amazok, ott, a kétparancsolat hívei, ne öl, ne lopj, más parancs szükségtelen. Amazok, ott, globalizációt akarnak, ám nyomor, éhhalál, népiirtás ellen globálisat. Amazok, ott, a híres húszasok, húsznál több tagú szerveződést sehol, semmilyen állami vagy magánszinten nem engednék meg, mert ennyien még a résztvevők számára áttekinthetőek... Értelődhetnének, kiforrhatnának, sallangjaiktól megszabadulhatnának, ám nem engeditek, őshüllő mancsaitokkal visszanyomjátok őket a mocsárba...

Lassan eltűnnek a messzi szigetek a párában a színpadról. A dinoszauruszok távoli körvonalai között flamingók táncolnak, félénken, óvatosan. Aprónak, egészen parányinak mutatnak.

2. FELVONÁS, 16. KÉP, 1. JELENET

Újra a gyermek prostituáltak. A kicsi kápolnarom körül lassan elkezd oszlani a pára. A gyerekek, együtt, elalvás előtti esti imát mondanak, prózában. Lelkükből felszakadó félelemmel a reménytelen, szomorú zenében. Fügöny.

OPERA

TORQUEMADA

Opera 3 felvonásban, Victor Hugo történetének helyenkénti felhasználásával. Zenéje: Internet, Torquemada, Music and libretto by Zoltan Demme.

SZEREPLŐK:

Púpos múzeumőr
 Torquemada, szerzetes
 Isabel, kasztíliai királyné
 Ferdinánd, kasztíliai király
 Gil de Fuentel királyi tanácsos
 Rosita, kasztíliai királylány
 Sancho, burgoszi trónörökös
 Gucho, a király udvari bolondja
 Aragon de Salinas, a tuonisták papja
 Ali Ahmed Hasszán, mór zsoldosparancsnok
 Carmencita de Sevajo, cigány jósnő
 Mozes Ben-Habib, kasztíliai zsidó főrabbi
 Hector Torres, fekete köpenyes dominikánus
 Csodatévő Paolai Ferenc, szerzetes
 Burgoszi Plébános, egyházi bíró
 Burgosz Püspöke, egyházi bíró
 VI.Sándor pápa
 Alperjel
 Perjel

1.FELVONÁS, 1. KÉP, 1.JELENET

Amikor a függöny felmegy egy huszadik századi eleji spanyol romkertben vagyunk. Éjszakai derengés. Hátral kopott templom. Toronyórája kivilágosodik, hajnali egyet üt, aztán elsötétül. Elöl düledező, fúvel benőtt, kopott kőfalak. Tetejükön is gaz nő. A kőfalakon kopott falfestmények vannak, amelyek öt évszázaddal ezelőtti jeleneteket ábrázolnak. Két oldalt újabb eredetű, zöld színű vasrácsok. A púpos múzeumőr jön. Szegény, rongyos ember. Kezében lámpa. Néha belevilágít a falfestményekbe. Arról beszél, hogy kitalálta régen miféle eseményeket ábrázolnak ezek az ódon, restaurálásra váró falfestmények, amelyekre évek óta, minden éjszaka ő vigyáz és óránként ellenőrzi őket. Túlságosan is belenőttek a lelkébe már ezek, agyában ott motoszkálnak a saját emlékeivel és érzéseivel együtt. Újabban a forró, füledt hajnalokon, képzeletében már énekkel és zenével elevenednek meg ezek az események. Halljuk is a megszólaló zenét, s noha a púpos múzeumőr elsiet, az ének és a megelevenedő jelenetek ott maradnak a *szinpadon*. *PRÓZA. NAGYZENEKAR.*

1.FELVONÁS, 1. KÉP, 2.JELENET

Kasztíliaában a laterrani kolostort látni a tizenötödik század végén. A klastrom régi temetőjében vagyunk. Elvadult kertre emlékeztet. Április hava, délszaki virágok és napfény. A fák között kereszték és sírhalmok. A háttérben a kolostort határoló, düledező kőkerítés. Repedés hasítja ketté. Ezen keresztül látni a vidéket, a poros országutat. A hasadék két oldalán romos őrtorony. Le van pusztulva, csaknem csonkig. Jobbról a kolostor virágoskertje. Ez kilóg a szinpadról. Elöl, talajszinten, négyszögletes verem. A fű közül kiütköző lapos kövek szegélyezik. Romos lépcsők vezetnek a verem mélyébe. Oldalt hosszukás kőlap félreállítva, fedlap a veremhez.

A kolostor idős perjele épp a romkerítést nézegeti. Ágoston rendjének öltözetét viseli, ám ruhája rongyos. Elhízott, tonzúrárs, ősz ember. Hátral, a réstől messzebb, országúti cigányok menetelnek. Később kalapos, kaftános, vegyes öltözetű, szakállas zsidók. Nagy sokára egy gyalogos mór zsoldoscsapat. A csoportok időnként vegyesek, spanyolok, mórok, cigányok, zsidók vándorolnak együtt.

A temetőben van még valaki. Egy dominikánus, öreg szerzetes néha áthalad a színen. Torquemada az. Vörösgalléros, sötétszürke csuhája van. Lassan lépdel, térdet hajt minden kereszt előtt. A feszületeket megcsókolja. Megszállott. Testes,

fehér szakállú ember, az ő ruhája is rongyos azonban.

A Perjel fázik a kerítés árnyékában. Lapos pálinkásüveget vesz elő néha és meghúzza. Áriája második részében, nyolc szerzetes kerül elő a virágoskertből. Visszataszító figurák. Koszosak, kövérek mint a disznó. Azokra a fajta spanyol szerzetesekre emlékeztetnek, akik ételükért, italukért útonállókká züllöttek. A csuhások ájtatosan rózsákat ültetnek éppen. Fázznak. Lapos butélia mindenkinél van, időnként isznak. Leginkább kocsmái hóbörgésre hasonlít, ahogy énekelnek. Romos kolostorukra, a benne fattyúként tartott királyi csemetékre panaszkodnak, a pápát és az uralkodókat szidják, egyre útszélibb módon. *PERJEL ÁRIÁJA ÉS FÉRFI KÓRUS.*

Nem komikusak a szerzetesek és nem is önmaguk paródiái. A darab folyamán sok szokatlanul viselkedő csoport és szereplő jelenik meg majd a színen, ám egyikük sem vígjátékba való személy. A darab hősei durvák, kegyetlenek, elzüllöttek, rongyosak, magukra maradtok, ellenségesek, és zsigereikből indulatosak.

1.FELVONÁS, 1. KÉP, 3.JELENET

A fal hasadékan keresztül belép egy kopott fekete köpenybe burkolózó ember. Elhasználódott, hegyes, fekete csuklyát visel. Külseje a Fekete Halalé a középkori képekről. Nagy darab ürücmobot zabál. Megáll a kerítésnyílás törmelékeinek halmán. A Perjel fölünyesen, hóbörgő, durva szavakkal el akarja zavarni. A részeg szerzetesek is. Ám hamarosan meghunyászkodnak. Kiderül, Kasztília királya a fekete köpenyes alak, aki váratlan elhatározással a zárdában nevelt gyermeklánya születésnapjára jött ide. Nem tudja, hányadik és melyik gyermeklánya ez, most szemléli majd meg életében először.

Ferdinánd király ledobja a köpenyét, előrejön. Királyi öltözte összeviszsa áll. Hasas, hájas férfi, haja csimbókokban. Fogai rohadnak. Ritka guszttustalan állat. Zabálja az ürücmobot, csöpög róla a zsír. Egy lakáj belép, tálcát tart elé.

A hasadékon át aranyvértes, aranydárdás zsoldosok jönnek. Körülveszik belül a falon a kerítést. Velük lép be Gil de Fuentel királyi tanácsos, és Gucho, a púpos udvari pojaca. Fuentel feltűnően gazdagon van öltözve, aranyköpeny, aranyozott csizma van rajta. Gucho kismövésű, fején csörgősípka, színes selyemruhákat visel. Hol ide, hol oda telepedik le a földön. A hóbörgő Perjel térdre borul a király előtt. *KIRÁLY ÉS FÉRFI KÓRUS.*

A király betegesen fél Jézustól, túlvilági büntetéstől, pokoltól. Meglátva a temető keresztjeit, hálaadó imát csap a szerencsés megérkezés okán.

Nagyehezen lemászik a földre. Letérdel Fuentel is. Katonák a nehéz páncél miatt állva imádkoznak. Hátral a bajba került és megzavarodott szerzetesek és perjelük is imát mormolnak. Szinte felbőg az imaszongás. Gucho közben leszaladgál a verembe. Néha a királyhoz térdel, imádkozik, megunja, arrébb megy. A hasadék tulsó oldalán egy ifjú szerelmespár sétál el. A fiú tizenöt, a lány tizennégy éves. Gyerekek igazából még. Sanchón földig érő fehér csuha. Rositán, a király lányán, fehér fátyol. Egyikük sem a tisztaság és üde szépség megtestesítője azonban. Idétlen, kicsit degenerált gyerekek mindketten. A születésnap ünnepségre várva sétálgatnak. Nem foglalkoznak a hasadékkal. Nem látják kik vannak itt. *IMAMORMOLÁS PRÓZÁBAN.*

Udvari lelkész többször is feszületet tart a király elé. Ferdinánd láthatóan be van ijedve ilyenkor, mohón csókolgatja a zsíros szájával. A hízog túlbuzgóság okán az imaszongás egyre erősebbé és idegesítőbb válik. Hátral Torquemada meg nem szűnik csókolgatni a sírkeresztek.

A király megelégedi az imaszongást, int, elég. Miután bezabált, imádkozott, most nőket akar. Tisztában van a világvégi romos zárdák züllött életével, apácákért szalaszt a szomszédos épületbe. Lehurrogya a Perjelt., VI. Sándor pápának is gyermekei és szeretői vannak! Közben a felelősségre vonástól megszabadult szerzetesek rózsatöveiket összeszedik, s a sárga virágokat szorongatva ájtatosan eloldalognak a virágoskertbe. *SZEXTETT ÉS FÉRFI KÓRUS.*

1.FELVONÁS, 1. KÉP, 4.JELENET

Közben Rosita, Sancho kíséretében felfelé, a romos örtonyba igyekszik. Sancho kissé lejjebb áll meg nála. Rosita háttal a temetőnek, arccal a nap irányába énekel. Lelke teli hamis boldogsággal, ma megláthatja végre az apját, az ország uralkodóját...

A király bősziúten férfias lesz a szenge szüzet nézve. Fuentel tanácsos hiába próbálja mérsékelni, őt nem érdekli már a születésnap, nem érdekli az apaság sem, neki ez a szűz szeretőnek kell. Mivel a születésnap mámorában élő gyermeklányt most aligha viheti ágyba, elhalasztja a pásztorórát, apaságának eltitkolására szánja el magát és a szolgálatára érkezett meztelen apácákkal zsoldosaitól övezve elvonul. Gucho zárja a menetet, ő azonban a résnél meggondolja magát és

visszalopózik. A következő jelenetek során végig a színen settenkedik. *KVARTETT ÉS FÉRFI KÓRUS.*

1.FELVONÁS, 1. KÉP, 5.JELENET

Fuentelemaradt a menetről. Beszélni kíván a perjellel és alperjellel, megáll a virágoskert mellett. Közben komor, felhős lesz az idő. Kinn Rosita és Sancho lejönnek a toronyconkról és elsétálnak a rés előtt. Gucho hallgatózni kezd egy sírhalom mögül. Perjel, Alperjel, Fuentelem beszélgetése közben felbátorodva, fenyegetően közelebb jönnek a szerzetesek.

A beszélgetésből titkok bontakoznak ki. Kiderül, hogy Sancho, a fiatal, fehér ruhás fiú tulajdonképpen Fuentelem és a burgoszi királynő gyermeke. Kiderül, hogy a korábban látott Ferdinánd, kasztíliai király, a közelmúltban lerohanta a burgoszi királyságot, a burgoszi királynőt megölette, s most uralma véglegesítése érdekében egyszem gyermekét akarja elintézni. Seholy találja Sanchót azonban, akit épp itt, a világvégi zárdában őriztet az apja.

Fuentelem Sancho neveléséért odaadja a perjeleknek a járandóságukat. Perjel, Alperjel felháborodva keveslik pénzt. Jól tudják, hogy Fuentelemnek bármennyit megér egyetlen gyermeke épsége, és egyre mohóbban és aljasabban szedik el a pénzt és ékszereit. Még fehéreműt is elveszik, mert az ekkoriban igen nagy értékű selyemből vannak szöve. A legvégén Fuentelem meztelenül marad színen, egy rongyot csavarva ágyéktakaróként maga elé. Így figyel a távolban fiát. Áriájában félelméről énekel. Ha fia túléli is a király hajtóvadászatát, vajon milyenné züllik az élete, amikor mindenütt aljasság, szenny, ocsmányság övezi. Végül magára terít egy virágültetéstől sáros, rossz szerzetesi csuhát és csendesen elmegy. *TERCETT. FUENTELEM ÁRIÁJA.*

1.FELVONÁS, 1. KÉP, 6.JELENET

Harsonák szólalnak meg. Ferdinánd király és kísérete tér vissza. Ugyanugy körbeállják belül a falakat, mint előbb. Hátul, beleolvadva a csoportba, a meztelen apácák is velük vannak. Ferdinánd Fuentelem tanácsait kívánja kérni, frissen lefoglalt fűszerhajók dolgában, Guchónak megparancsolja, azonnal szedje elő valahonnan, majd sietősen elvonul. *RÖVID DUETT.*

1.FELVONÁS, 1. KÉP, 7.JELENET

Gucho egy pillanatra egyedül marad a színen. Ám Sancho és Rosita máris megjelennek a rés előtt sétálva. Fuentelem, Perjel, Alperjel beszélgetésének kihallgatásából a királyi bolond is tudja immár, hogy a fiú kicsoda. És esküdt ellenségére ismer a gyermekben.

Gucho, két fiútestvérrel Burgoszbán született. Csecsemőként került fivéreivel a burgoszi királyi udvarba, ahol, mint sok más újszülöttet, présekkel zsugorították őket. Sok törpenövésű fiúra volt ugyanis szükség akkoriban ott. A burgoszi királynő fényűző lakomákat tartott, s a lakomaasztalnál kakasoknak felöltöztetett törpék halálos viadalaiban gyönyörködött. Később készült csőröket, pengeélű sarkantyúkat viseltek ezek, s egyikük mindig életét veszítette a viadalon. A felhevült királynő a borzalmas lakomák után mindig újabb és újabb udvaroncot vitt az ágyába. Gucho szemtanúja volt ennek az életnek. Két kisöccse is halálos kakasviadalon, kakastollba öltöztetve pusztult el. Gucho törpévé zsugorítása nem sikerült, ám mivel púposná vált, eladták udvari pojacának.

Sancho e förtelmes királynőnek a gyermeke. Gucho közel lopózik hozzá, s a fiú arcvonásaiban ráismer az anyjára. Bosszúra határozza el magát, életre szólóan. *GUCHO ÁRIÁJA.*

1.FELVONÁS, 1. KÉP, 8.JELENET

Torquemada közeleg. Gucho kérdéseire elmondja, mi is a nyitott verem a színpadon. Élve temetik el benne az engedetlen szerzeteseket. Órá, Torquemada-ra is ez a sors vár, mert a romlott egyházától eltérő nézeteket vall. Gucho koponyákat hoz fel a veremből. Torquemada közben letérdepel. Sorban felemeli a koponyákat, s mély emberszeretettől áthatva egyenként, mély érzéssel megcsókolja őket. Guchonak ez már sok, elszelel. *DUETT.*

1.FELVONÁS, 1. KÉP, 9.JELENET

Torquemada imádkozni kezd. Imája közben harsonaszó hallik. Burgoszi Püspöke, kísérete, és két pap érkezik. A Püspökön lila öltözet. Papjain aranydíszítes ruha. A kíséret dominikánus szerzetesből áll. Kopott fekete köpenyt hordanak, a tarkónál vörös szövetcsávval. Kopasz fejükkel, halványvörös tarkódíszükkel, fekete köpenyükkal leginkább a kondorkeselyűkre hasonlítanak. Hátul, de a kerítésen belül áll meg az egész csoport. Hallgatják az imádkozó szerzetest. *TORQUEMADA ÁRIÁJA.*

Kiderül, hogy Torquemada-nak teljesen eszelős elképzelései vannak. A Pokoltól kívánja megszabadítani az emberiséget.

Megváltást a mágyahalál világszerte való elterjesztésétől remél áriája szerint: Mágylák kellene mindenüvé! Percnyi szenvedés csak, míg a test elég, s cserébe örökös gyönyörűséggel vár az ég! Percnyi szenvedés megéri annak, ki az Örök Kínzástól megszabadul! Megszűnik a Pokol! Hogyha mágylák százezre gyűl!... Minden bűnöst meggyóntatna és azonnal elégetne üdvössége érdekében. Azt kívánja, hogy kereszténységtől eltérő vallásban élők is mind megmeneküljenek az eleve rájuk váró pokoltól. A spanyol arabokat, spanyol zsidókat, spanyol cigányokat és a spanyol vallásreformálókat is a maga részéről mind gyors és rövid mágyahalálra ítélné, s eképpen vezetné az örök üdvösség és mennyei gyönyörűség világába őket. Burgosz Püspöke félbeszakítja a szerzetes áriáját.

A hírhedt Éji Bírószágot képviseli a Burgoszi Püspök és a két aranyozott ruhás pap. A kondorkeselyű kinézetű dominikánusokkal körbeállják az öreg szerzetest. Lemegy közben a nap, s nemsokára csillagok jelennek meg a sötét égen. A kondorkeselyűk a koponyákat a kezükbe veszik, nézegetik őket, majd gyertyákat gyújtanak a veremnél, s megvilágítják a megváltó szobrait is a sirkertben. Az alulról jövő, pislákoló világítás miatt égbenyúló, rémisztő, szörnyszerű jézusi szoborfigurákkal válik zsúfolttá a színpad.

Torquemada-át a Burgoszi Püspök felszólítja eretnek elgondolásai megtagadására, ellenkező esetben a verem, az elevenen való eltemetés vár rá. Parázs vita alakul ki. Torquemada tömegesen küldené a halálba a krisztustalan vallásokban élőket, ám nem csupán üdvözülésük érdekében. A keresztény civilizációban élők erkölceit, viselkedését is övni óhajtja a más vallásúak és más mentalitásúak hatásától. Elképzelései megvalósításához egyenesen a szentatya segítségét reméli. A Burgoszi Püspök keményen visszaveri az öreg szerzetes nézeteit. Drámai képekkel festi le, hogy Kasztília évszázadok óta együtt élő népeinek mentalitása szétválaszthatatlanul átjárta már egymást, mindenki ott él a spanyol, arab, zsidó, cigány érzület és gondolkodás egyszere. *TERCETT. BURGOSZI PÜSPÖK ÁRIÁJA.*

Torquemada nem enged. A Burgoszi Püspök, aki Fuentel humanista párja az operában, súlyos választás előtt áll. Végül Torquemada tétéleinek későbbi korokban való, állandó ujjá éledésétől megrémülve ítéletre szánja magát. A halálba küldi az öreg szerzetest.

Torquemada lépcsőről lépcsőre halad lefelé. Minden lépcsőnél kéri terveit és nézeteit visszavonására. Minden kérést visszautasít. Bezárul felette a sír.

A dominikánusok a fedlapon és környékén áldogálva imát mormolnak. A Burgoszi Püspök zokog. Alulról Torquemada fohászodik istenhez. A könyörgés befejezésekor a dominikánusok elmennek. Távozik a Burgoszi Püspök is. Éjszaka borul a temetőre. *TERCETT. TORQUEMADA IMAJA.*

1.FELVONÁS, 1. KÉP, 10.JELENET

Mint a kísértetek, Rosita és Sancho közeleg hófehér ruhában. Rosita feszült, hogy hol késik a születésnap. Bosszús, hogy lehullott ruhájáról a szép rózsaszál és most csupa por. Sancho lopni akar neki egyet. Belépnek a temetőbe. Torquemada halálraszántan énekel a sírból. A hangra felfigyel a két gyerek is. A félelmüket leküzdve odamennek és segíteni próbálnak. Vaskeresztek tömegét tépik ki a hantokból. Aláfeszítik a fedlapot velük. A kőlap lassan enged. Torquemada kibújik a veremből. *TERCETT*

1.FELVONÁS, 1. KÉP, 11.JELENET

A feltámadt Torquemada hálát esküszik a gyerekeknek. Magasba lendített, kitárt karokkal hatalmas terveiről, világpusztító álmiai megvalósulásáról énekel. Alulról kivilágított, félelmes keresztnak hat a sötétben. Jobbról, balról, a lábainál úgy térdpel a két kimerült, fehér ruhás gyerek mint valami angyalszobor. Falusi templomok ostoba emlékműveire emlékeztet a csoport. A gyerekekre átragad a szerzetes áhítata, együtt énekelnek vele, noha nem értik miről van szó. A kép ebben az elrendezésben merevedik meg. *TERCETT.*

Ura a kopott falfestményt látjuk immár. Függyöny.

2.FELVONÁS, 1. KÉP, 1.JELENET

A kopott falfestmény megelevenedik. Olaszországban vagyunk. Hegytető. Remetebanlang. Körülötte a teljes látóhatáron erdők, napsütötte meredélyek, szakadékok. Napsütés. Májusi délelőtt. A barlang berendezése egyszerű. A földön egy sarokban gyékényszőnyeg. Kicsi, fából kivájt oltár. Egy sziklamélyedésben vizes kancsó, kenyér, egy fatálcán alma, gesztenye. Négy köszikla az ülőalkalmatosság. Közülük a legnagyobb asztalként szolgál. Tisztaság és csend. A barlang ablakai is a napsütötte vidékre nyílnak. Baloldalon, jobboldalon is van ajtónyílás, azokon át is messzire ellátni. A felvonás folyamán a táj távoli részein néha embercsoportok is megjelennek. Mór katonák, kik feltehetően egy patakban mosakodnak.

Kisebb cigánytábor, amely megpihen egy ideig az egyik árnyas részen. Később Mária képével, keresztes zászlókkal spanyol zarándokok menetelnek a vidéken, akik alighanem a pápai államba igyekeznek.

A kőbarlang lakója, Csodatévó Paolai Ferenc lenn kuporog a gyékényen. Fehér hajú, tonzúrás, öreg szerzetes. Világos, darócból készült csuhát visel. Rózsa fűzért mormol. Mezitláb van.

2.FELVONÁS, 1. KÉP, 2.JELENET

Odakinn, távolról, derűs dallamot dúdol valaki. Alighanem a hegy bal oldalától a jobb oldal irányába sétálhat. Paolai Ferenc befejezi a rózsafüzér imát. Feláll, az ablaknyíláshoz megy. Nem lát senkit, átmegy a másik ablakhoz. Kimegy a barlangból, aztán visszajön: Ki lehet ez?...

Hirtelen a távolban felcsaholnak a vadászkiutak. Egyre halkabban ugatnak azonban, alighanem valamilyen zsákmány után eredtek. Csodatévó Paolai Ferenc feje bevörösödik, dührohamot kap. Ez itt pápai erdő, itt senkinek se szabad vadászni. Megszentelt özeket, szentelt szarvasbikákat elpusztítani... Kicsi kosarával, dohogva, hamarosan elindul gombát szedni. *DUETT.*

2.FELVONÁS, 1. KÉP, 3.JELENET

Előlopakodnak a sziklák mögül a zarándokok. Csodatévó Paolai Ferenchez jöttek. Valami különös babonából úgy vélik, a csodák amiket remélnék, csak akkor válnak valóra, amennyiben észrevétlenül maradnak a szerzetes számára. Ritka szemtelen népség. Ellepek a barlangot, mindent összetapogatnak, összecsókolgatnak, siránkoznak, csodaváró énekeket énekelnek. Két feketeruhás vénasszony megszaggatja a ruháját, sipítózik. Másik kettő térden körbecsúszsa barlangot odakinn. A barlang tetejére is felmászik egy csoport. Ők festett lobogókat hurcolásznak. Egyik lobogón kép és felirat: Csodatévó Paolai Ferenc beteg bárányokat gyógyít. Másikon: Csodatévó Paolai Ferenc megeteti az éhes óriáskígyót. A festményen Csodatévó Paolai Ferenc épp tojásokat töm a fán tekergető kígyó szájába. A harmadik: Csodatévó Paolai Ferenc mérsékletre inti a falánk döggeszelyűt. Itt Paolai felemelt kézzel, szigorú arccal magyaráz a nyitott szárnyú, álmélkodó madárnak. A többi lobogón kivehetetlenek a képek. A lobogókat a barlang tetején a férfiak a földre szúrók. Mellettük két hájas donna leguggol pisilni, vizeletük csorog a szikla oldalán. *NŐI KÓRUS.*

A felvonás folyamán a zarándokok végig a színpadon maradnak. Leskelődnek, álmélkodnak, imádkoznak. Arra nagyon ügyelnek, nehogy valaki észrevegye őket. Nem komikusak azonban egyetlen pillanatra sem. Nyomorultak, nincstelének, indulatosak, settenkedők inkább.

2.FELVONÁS, 1. KÉP, 4.JELENET

Balról közeleg valaki. A hallelujázó zarándokok szétrebbenek és eltűnnek. A dicsőítő lobogókat ottfelejtik a sziklabarlang csücsán. Torquemada lép a színre szokott csuhájában. Kezében vándorbot. Mellén hatalmas kereszt lóg. Benéz a barlangba, de mivel üres, inkább odakinn egy sziklára ül. Csodatévó Paolai Ferenc jön. Összeismerkednek, a frissen szedett gombákat nézegetik.

Csodatévó Paolai Ferenc behívja a barlangba a szerzetest, almát, gesztenyét ad neki. Torquemada ulticéljáról mesél. Rómába tart, kérelmet küldött a pápához, szörnyűséges elképzelései jóváhagyását igényli. A Borgiák méregkeverő családjából származó pápát esztendőekkel ezelőttről személyesen ismeri, egyetértést remél. Közben a fellobogózott barlang körül a zarándokok meg nem szűnnek settenkedni, álmélkodni, ruhát szaggatni, zabálni és vizelni.

Azonnal parázssá válik a vita, amint a szerzetes a pusztító céjait elmeséli.

Csodatévó Paolai Ferenc, szeretne már valami csodát, olyat, ami az eszelős embert örökre eltünteti. Kereken a képébe is vágja. Torquemada förtelmes önző állatnak nevezi a papot, akit csak saját nyugalma, célja gondos söprése érdekel és az emberek sorsa iránt mérhetetlenül érdektelen. Dühösen kakaskodik a két hájas barát, a botjaikat is emelgetik már egymásra, amikor végre észrevesznek egy vadászruhás embert aki régóta áldogál ajtónyílásban. Két hosszú hajú, meztelen nőt ölget. *DUETT.*

2.FELVONÁS, 1. KÉP, 4.JELENET

A felvonás legelején hallottuk már ezt a vadászruhás embert. Ő dudorászott. Félmeztelenül van, kezében kutyapórás, övében vadászkiut, testes, lebamult, középkorú férfi. Hangosan kikacagja a szerzetesek vitáját. Gúnyosan, diadalmasan a képükbe kiáltja, hogy Isten kitaláció, a társadalmi törvények közönséges marhaságok, az élet egyetlen célja pedig a percről percre való mámoros élvezkedés. Csodatévó Paolai Ferenc felháborodik. Ám derekasan felbőszül a zarándokosereg is.

Rádadás Torquemada terveit is lelkesen helyesli a leburnult bőrű férfi, de kizárólag azért, mert a megégett emberek vagyonát az öccseinek szánja. Ez a testes férfiú ugyanis nem akármilyen. Ő a Borgiák családjából származó pápa. *TERCETT. PAPA ÁRIÁJA.*

A kép megmerevedik, pápával, szerzetesekkel, ólálkodó zarándokokkal, mosolygó meztelen nőkkel, zászlókkal a csúcson.

Ura a kopott falfestményt látjuk. Függyöny.

2. FELVONÁS, 2. KÉP, 1. JELENET

Újra a kopott falfestményeket látjuk, amelyek megelevenednek.

Sevillában, Ferdinánd király tróntermében vagyunk. Hajdanán mór palota ebédlője volt. Enyhén „S” formájú, csavart oszlopok mindenütt. A trónushoz felvivő lépcsőt is ilyen alakúra építették, noha ez a rész nyilvánvalóan újabb eredetű. A trónus nagyon magasan van, a grádics, ami odavezet szűk.

Lent, baloldalt hatalmas asztal, zsúfolásig és magasan megpakolva nagyon sokféle, ám gusztagustalanul széttűrt gyümölcssel. Jobbra, kissé előrébb, kisebb, bár továbbra is természetes asztal, ezen rengeteg állatfej sorakozik. A legkülönbözőbbek, oroszlántól szarvasig van itt minden, amire vadászni szokás. Leginkább a lekaszabolt édent idézi szinpad, ahonnan idehordták a nagy sereg állat és gyümölcs maradványait. A gyümölcsök egyébként össze vannak zabálva, összeharapdált almák, szétcsipegetett szőlőfürtök rohadnak mindenütt. A terem kopott, feslett kárpitjainak paradicsomi jelenetei is az éden elrohadásának összképét sugározzák. Van Ádám, Éva, kígyó, őzike, oroszlán, szőlőfürt, s minden más ezeken a málló szöveteken, csaknem minden olyasmi ami az asztalokon is ott rohad. A hatalmas függönyök díszei is hasonlóak. A baloldali függöny a városi palota előterére néző ablakot védi és jelenleg zárva van. A túloldalon, a függönyön túl a Tabladára lehetne látni, a hírhedt kivégzések, a Quemadero színterére, ám jelenleg ez a szövetfüggöny is összehúzva áll. A trónhoz felvivő lépcső tövében kisebb asztal, mögötte magas székek. Aragónia és Kasztília címerei ékesítik a székeket és az asztal aranyrojtos abraszt is. Hasonlóképpen fenn a trónszéket is, amely indokolatlanul magas, eltörpül, aki ráül. A trónszék lábánál sokfiókos, apró asztalka. A trónszéken fölött egy lépcső körvonalai derengenek, ez a toronykápolnába visz.

A trónszéken Ferdinánd király terpeszkedik, épp szőlőfürtöt zabál.

A trónhoz felvivő lépcső tövében Fuentelt látni, tömérdek pergamennel övezve, amelyet írások gondolnak. A király kihallgatást fog tartani, ennek előkészületei zajlanak. A trónteremben Gucho is ott szaladgál. A függönyöknél lakájok láthatók. A jobb oldali, a szinpad széli ajtónál is.

Dominikánusok kórusát hallani halkan az utcáról. Közelednek. Torquemada hatalmának képviselői. A Szent Officium kerestet valakit a szomszéd palotában, érte jöttek. Ferdinánd a függönyöket kis felületen elhúztatja. Feketecsuhanásokat látni, fekete zászlókkal. A fekete lobogók, a kereszt formáját követve, kitárt karú csontvázak. A trónteremben lévők térdre ereszkednek és rémülten imát mormolnak. Ferdinánd nyugodt marad. Torquemada, aki a pápa szent officiumát vezeti az ő vendége. Torquemada a toronykápolnában tartózkodik éppen, újabban ott van az imahelye. A függönyöket visszahúzzák. Abban marad az ének is. A dominikánusok megérkeztek a szomszédba az áldozatukért. *FÉRFI KÓRUS. DUETT.*

2. FELVONÁS, 2. KÉP, 2. JELENET

Isabel királyné érkezik. Isabel megalázott, elhagyott, elhervadó asszony, akinek még a megérintésétől is undorodik az uralkodó. A királyné emberi és női mivoltában is vérg van sérve. Most hatalmas rémüldözést csap álszent módon. Nekiront Ferdinándnak, hol a lánya. Se legutóbb, tizenegyedik születésnapján, se tegnap, a tizenötödiken, nem menekítette el a világvégi zárdából, sőt el se ment érte.

A gyermeket egyébként ő se ismeri és még a csecsemőre se emlékszik. Ettől független kétségbeesetten kiáltozza, hogy lánya belekeveredhet a zárda züllött életébe és az officium elintézi. Kitérít a függönyöket, és démonként a dominikánusok környélenségét, a lányát fenyegető borzalmakat ecseteli. Végül furiaként támad férjére, talán szeretőt akar csinálni a gyermekéből? Indulatai tetőpontján fölrohan a trónus fölötti lépcsőn a toronykápolna közelébe, bejelenti hogy házasságot elni ezután egyáltalán nem enged, öreg, ráncos múmiabőrét még megérinteni se engedi, végül eszelős énekével eltűnik a magasban. Ferdinánd közben érdektelenül eszi a szőlőszemeket. *ISABEL ÁRIÁJA.*

2. FELVONÁS, 2. KÉP, 3. JELENET

Isabel távozását követően a király Fuentelt magához inti. Kirobban belőle a gyűlölet asszonya iránt. Fuentelnek kiadja, hogy a kihallgatás befejezését követően a laterráni kolostorból a lányát titkos kalandjai színhelyére szállíttassa át. Zsoldosokat

rendel mellé. Emellett kapukulcsot ad neki pásztorórái színteréhez, ahová a gyereklány is átszállítását elrendelte. A kulcsmásolat az asztalukában marad. Gucho hallgatja a beszélgetést. *DUETT.*

2.FELVONÁS, 2. KÉP, 4.JELENET

Megkezdődik a kihallgatás. A Burgoszi Püspök, támogatást kérve, népcsoportokat vezet az uralkodó elé. A csoportok színes megkülönböztető jeleket viselnek a ruházatukon. Ali Ahmed Hasszán a mórak, Carmencita de Sevajo a cigányok, Mózes Ben-Habib a zsidóság, Aragon de Salinas a vallásreformálók nevében panaszkodik az üldözésre. Aragon de Salinas tuonista, Istenként szeretni egyedül csak a másik embert szabad, reformerei ezt az eszmét vallják. A kihallgatáson egy homoszexuális és három istentagadó csoport is jelen van. A homoszexuálisok rózsaszín, az istentagadók piros, a reformálók zöld, a mórak világoskék, a zsidók sárga, a cigányok világosbarna jeleket viselnek. Ezek a durván felfestett foltok hátul is, elől is ott van rajtuk. A küldöttségek a király segítségével reménykednek, aki időközben elaludt. Fuentel hallgatja a jövevényeket. Elmondja, hogy hatalmas pénzadományokkal nyerhetik csak meg az uralkodót. Valamennyi csoport érzékeli ezt és nagy számú pénzes zacskót raknak a nagyasztalra. A lassanként felébredő király tovább eszegeti a szőlőszemeket, majd megelégedi a panaszokat és elzavarja a jövevényeket. A csoportok riadtan elsietnek. Közben Fuentel, barátjával, a Burgoszi Püspökkel vált néhány szót. Elmondja, hogy fiát és a királylányt kiszökteti a kolostorból és holnapra a városba juttatja őket. Kéri a Burgoszi Püspököt, hogy adja össze a gyermekeket. Majd házasságlevéllel kezükben segítsen nekik idegen országba jutni. Burgosz püspöke megígéri a segítséget, majd elmegy ő is. Gucho kihallgatja a beszélgetést. *SZEXTETT. FÉRFI KÓRUS.*

2.FELVONÁS, 2. KÉP, 5.JELENET

Fuentel kéri a királyt, akadályozza meg a népcsoportok, nemzetiségek elégetését. Nemtörődöm bizonytalankodását látva izzón nekitámad. Drámán látomásában kimondja, hogy a kasztíliai földön nem marad ember, akin uralkodhatna. A kisebbségek túlnyomó többségben vannak az országban, száz mérföldre egymástól akad csak esetleg néhány remete vagy paraszt aki makulátlan vérvonala nyomán elkerülheti az égetést... Egy Ígéretes Új Világ képe bontakozik ki látomásából, ahol kisebbségek túlnyomó többségére épülő államok válnak a pusztító nemzetállam utódává. A király kifürkészhetetlenül eszeget. *FUENTEL ÁRIÁJA.*

Fuentel a királynak egy előkészített rendeletet ad át neki, amely megszüntetné a pusztítást. Ferdinánd bele se néz. Zabál, Fuentelnek azonnali indulást parancsol. A tanácsos elmegy. *DUETT.*

2.FELVONÁS, 2. KÉP, 6.JELENET

Sötétedik a trónteremben. A toronykápolna lépcsőjén Isabel királyné ereszkedik alá, sértetten, mereven, mint egy sötét rém. Arcát fekete fátyol fedi. Gyűlölködve egyeztet az uralkodóval a pénz sorsáról. Úgy döntenek, az istentagadókat engedik elégetni, más csoportokat viszont újabb összegekkel próbálnak meg megsarcolni. Ferdinánd aláírja a mentesítő rendeleteket. Átadja Isabelnek szignálásra. *DUETT.*

2.FELVONÁS, 2. KÉP, 7.JELENET

A lépcső legtetetjén, a toronykápolnánál, hatalmas kereszttel kezében Torquemada jelenik meg, mint egy eszement, pusztító próféta. Pokollal és Isten kegyetlen bosszújával fenyegeti meg az uralkodói párt. Mindkettőt a földre parancsolja. A mentesítő iratokat széttépi. A rémült uralkodók megígérik a más vallásúak, a más nemzetiségűek, az összes csoport átadását a szent officiumnak.

2.FELVONÁS, 2. KÉP, 8.JELENET

Torquemada a függönyhöz lép a jobboldalon. Széthúzza. Kinn alkonyodik. A Tabladán tömeg. A Quemadero előtt rengeteg ember áll. A Quemadero-n lángok, hatalmas füst, kínhálálra szánt személyek. Szurokkal töltött hordók karók hegyére akasztva, az izzó szurok ráömlik az elit éltekre. Nők, kiket a lángok meztelenre pörkölték vashorgokhoz vannak rögzítve. Kiáltások hallatszanak. A Quemadero-n hatalmas kőszobrok láthatók, amelyeket akkoriban a négy evangelistának neveztek, ezek a parázs visszfénytől vörösek. A kőszobrokon hatalmas lyukak és hasadékok, a lyukakon keresztül kalimpáló karok és üvöltő arcok jelennek meg. A kinszenvedésnek és halálnak döbbenetes látványa ez. Torquemada a túlvilági boldogság diadaláról, a pokol pusztulásáról énekel. Áriájának végén a zene elhallgat, a színpad elsőtétül. *TERCETT. KÓRUS. TORQUEMADA ÁRIÁJA.*

2.FELVONÁS, 2. KÉP, 9.JELENET

Halk zene. Derengeni kezd a színpadon Éjszaka van. A trónterem üres.

Gucho érkezik az ajtón át. Felmászik a grádicsra. Előszedi a titkos találkahely tartalék kulcsát az apró asztalkából. Tudja hogy Fuentel Sancho is kiszökteti Rositával a kolostorból, lehetősége lesz tehát a bosszúra. Diadalmasan énekel. Lefut, a nagyszaltara ugrik. Kibontogatja a pénzes zacskókat. Döbbenet fedezi fel, hogy nem is nagy értékű a pénz ami az asztalon áll. Szerencsétlen kisemberek gyűjtögetett garasai ezek, cigányok ócska ékszerei, mór váltópénzek - a nyomorultak mindenüket igyekeztek odaadni a megmenekülés érdekében. Guchonak a harácsoló, népeit szipolyozó uralkodóval szembeni, régi gyűlölete is vörös izzásba jön. Elhatározza hogy Ferdinándon Rosita, a királylány és kiszemelt szerető révén vesz elgételt. Sanchóra is és Rositára is halál vár. Gucho a kulcsot diadalmasan a magasba emeli. *GUCHO ÁRIÁJA*.

A kép megmerevedik. Újra a kopott falfestményt látjuk. Fügöny.

3.FELVONÁS, 1. KÉP, 1.JELENET

A kopott falfestmények megelevenednek.

A király találkahelye Sevilleban. Egzotikus, titkos kert. Minden dűsan, buján nő és virágzik. Valójában azonban régi romokból áll szinte minden itt. Hajdani hárem teraszát látjuk, amely egykoron négyszögletes alakú és zárt volt, a múlt idő szedte szét. Baloldali falain, de a jobboldaliakon is, alig van nagyobb, épen maradt rész. A szemközti még inkább összeomlott és ellepték a növények. A falak megmaradt felületein intarzia jellegű, aprómintás mór mozaikok, nagyon sűrűen. Csillogó és káprázatos lehetett ez a háremterasz valaha. Arab feliratok is láthatók. A háremterasz márványpadlós volt, ezt is rája az idő. Baloldalon kétszemélyes fürdőmedence maradványai, vize százévek óta nincs, gyomok nőnek az oldalán. Kúpos teteje félredobva, kevés fű is lepi.

Újabb építményeket is emeltek itt a századok során. Egy kicsike keresztény kápolnát, láthatóan sebtében építve, amely most a jobb oldalon áll, és már ezt is repkény női. A hátulját látjuk, ezeken vékony ablakok. Nagyon nem illik ide. A háremterasz falain belül van ugyanis, építettségét nyilván nem érdekelte ez, inkább csak valami imahelyet akart gyorsan összeütni. A burjánzó növényzet azonban egyre inkább eltünteti ezt a kakukktőjét. A nézőtérről szemközti oldalon sincs rendben minden. Középtől kicsit bal felé, a hárem egyik ajtaját övezve ugyanis spanyol cimerek pompáznak. Aragónia és Kasztília királyi jelvényei. Előtte Ferdinánd király koronás, jogaros állószobra. Ez a háremajtó zárt szobákba vezet és csukva van. Ferdinánd itt tartja pásztóróráit, ettől új és puccos ez a rész. A háttérben kert, távolabb kőfal benőve repkénnyel. Apró kiskapu van itt, ez rácsos és eléggé újnak mutat, ám ráomlanak a növények.

Körben dombok, távoli sevillai utcákkal. A felvonás folyamán máglyára ítélt mórak, cigányok, zsidók, istentagadók meneti néha végighaladnak rajtuk. Éjszaka van. Hold és csillagok.

Hátulról, a fák közül, a kapu felől Gucho és Torquemada jön éppen. Szokásos öltözékükben vannak. Gucho tudatja, hogy a király, kolostorokból kiszökött nőekkel, pásztórórákat szokott rendezni itt. A király nővérei pedig zárdából szökött ifjakkal randevúznak a rejtett épületben. Szent kolostorokból várnak ide most is ifjú embereket. Torquemada a fürtelem kertjének nevezi a romos udvart, és azonnal intézkedést ígérve elmegy. *DUETT*.

3.FELVONÁS, 1. KÉP, 2.JELENET

Váratlanul vénasszonyok szörnyű, sipítózó éneke csap az egekre. Gucho megrémül. A kápolna teli van öregasszonyokkal. Mária-hoz énekelnek és már jönnek is sorban egymás után elő. Feketében vannak, fekete a kendőjük, térden csúsznak végig az udvaron. Feszületek, mécsesek vannak náluk. A kapu közelében egy repkény alatt nyílás van. Ezen át eltűnnek. Gucho dühöng, hogy a sevillai vénasszonyok mindenütt ott vannak, és majdnem meghiúsították az elképzeléseit. *GUCHO ÉS NŐI KÖRUS*.

3.FELVONÁS, 1. KÉP, 3.JELENET

Ám túloldalon és megnyílik váratlanul egy vastag ajtó. A Szent Officium halálfejes lobogós emberei rejtőznek itt, megszállták immár ezt a romos udvart is. Kiderül hogy hallották Torquemada és Gucho beszélgetését, így a pojacának sikerül visszaparancsolni őket az ajtó mögé és várakozásra inteni valamennyit.

3.FELVONÁS, 1. KÉP, 4.JELENET

Gucho elrejtőzik. Rosita, Sancho, Fuentel érkezik. A gyerekeken világos szürke zárdai ruhák. Keresztek. Fuentel biztos rejteknek gondolja a romkertet ahol a gyerekek megpihenhetnek, amíg normális ruhákat szerez számukra. Sietve készül Burgosz Püspökéhez, hogy a házasság megtörténjen és a gyermekek idegenbe menekülhessenek. Sancho követelni kezdi,

áruja el végre miért ragadta el őket zsoldosokkal a zárdából. Fuentel bemutatja a királyi megbízólevelet és az uralkodó apai gondoskodására utal. A fiatalokat beparancsolja a kápolnába és elmegy. *TERCETT.*

3.FELVONÁS, 1. KÉP, 5.JELENET

Gucho előjön rejtekéből mivel neszeket érzékel egy újabb ajtó mögött. Idegesen feltépi. Félelmes figurák lépnek elő onnan. Kopaszodó, hatalmas hústornyok barna ingben, vörös nadrágban. Ruhájukon több helyen is mészárlás vérvymoi. Fehér foltot viselnek megkülönböztető jelként. Ők Ferdinánd hajdani hóhérai, akiknek mostanában szintén muszáj elbújniuk. A hóhérok tele vannak panasszal. Mivel emberölésből éltek, eleve a pokol martalékainak számítanak és a megkülönböztető jelet is viselniük muszáj. Nem kaphattak egyházi esküvőt már a múltban sem, emiatt minden utódok zabigyerekek számít. Családtagjaiknak a megszentelt sírkertektől elkülönítve, rendre a mezőn adtak csak nyughelyet. Újabban a kivégzéseket követően a hóhérokat is elégeti az officium. A hóhérok fogyatkozása következtében közönséges bűnözőknek, rablógyilkosoknak adnak ítélet végrehajtói munkát, akik megfelelő ismeretek nélkül szörnyű szenvedéseket okoznak az elit élteknek. Az eszelős és szennyes világban egyre normálisabbnak érzni ezeket a nagydarab embereket. Mivel kitanulták a test anatómiáját ráérő idejükben gyógyítással is elfoglalják magukat. Költők, muzsikuskok vannak a soraikban. Kiderül, hogy Dante költőbarátai között két hóhér is volt... Guchonak a panaszáradatot alig sikerül megállítani. A hóhérok csak pár váratlan nesz miatt menekülnek vissza az ajtó mögé. *FÉRFIKAR.*

3.FELVONÁS, 1. KÉP, 6.JELENET

A kertkapun fekete dominikásuk lopóznak be. Csontvázas lobogók is vannak náluk. Fokozatosan megszállják az egész romkertet. Közben Gucho hatalmas, boldog áriát csap az édes győzelemről. *GUCHO ÁRIÁJA.*

3.FELVONÁS, 1. KÉP, 7.JELENET

Rosita és Sancho fáznak a koszos, feketepenészes kápolnában. Kijönnek az előtérbe imádkozni. Itt a félelem fogja el őket, minden ismeretlen, romos, ráadásul éjszaka van. A bujkáló Gucho közben keselyűként kering körülöttük. Hátulról a kapun keresztül Torquemada közeledik. Megdöbbenve ismeri meg egykori szabadtítót a gyermekekben. Hatalmas hálaérzés fogja el szívet, a pokol elpusztítóként üdvözli őket. Mikor kiderül, hogy Sancho és Rosita csupán a neveltjei va zárdának és nincs még újoncesküjük sem, maga akarja összeadni őket. Torquemada kitárt karokkal, hálásan énekel, a gyerekek mint anygalkák imádkoznak az oldalán, ócska emlékműre emlékeztetve, akár az opera első részében. Épp a kétszemélyes medence maradványai előtt áll a csoport. Gucho csalódottan eltakarodik színről *TERCETT.*

3.FELVONÁS, 1. KÉP, 8.JELENET

Sanchonak feltűnik, hogy hasonló külsejű gödör előtt imádkoztak egykoron is. Elárulja, hogy kerestek tömegével feszítették fel azt. Torquemada elszörnyed. Rákérdez, tényleg kiszaggatták a csókolni való, szent jelvényeket a sírhalmokból?... Felordít a fájdalomtól: Elkárhoztatok, elkárhoztatok... Megmentelek benneteket, de másképpen... Imádkoztatok!... Beszél a közben előlépő vazallusaival néhány szót. *TERCETT.*

3.FELVONÁS, 1. KÉP, 9.JELENET

Sancho és Rosita a gödör előtt imádkozik. Hátulról feketeköpenyesek tálcákon hozzák Fuentelnek és Burgosz Püspökének a levágott fejét. A hárentarasz hátsó falának egyik romjára rakják. A kifelé tartó Torquemada-val Hector Torres, egy feketeköpenyes dominikánus tudatja, besúgóik jelezték, szökött apácát és szökött szerzetest akarnak összeesketni. Torquemada felismeri a tanácsost és az őt egykoron elítélő püspököt. Letérdepelve, karjait égne emelve az isteni gondviselést magasztalja. Elpusztultak ellenségei, a pokol elfojtását akadályozó püspök és az égetésekkel szembeszálló udvaronc. *DUETT. TORQUEMADA ÁRIÁJA.*

Arccal a földre borul a Jézusnak hálálkodó Torquemada. Közben a fekete köpenyesek Rosita és Sancho köré gyűlnek és eltakarják őket. Annyit látni, hogy kitömött szájjal, amelyből rongy csúng, szorosan megkötözve, a medencébe nyomják a gyerekeket. Rosita, Sancho kétségbeesetten vergődnek, ám nemsokára elnyeli őket a gödör. A kúpos fedéllel a fekete köpenyesek lefedik a vermet, majd imát mormolnak. *FÉRFI KÓRUS.*

3.FELVONÁS, 1. KÉP, 10.JELENET

Gucho lopakodik vissza sátánian. A veremhez jön. Rátelepszik a fedelére. Visítva, kacagva diadalát ünnepli. *GUCHO ÁRIÁJA.* A kép ebben az állapotban merevedik meg. Újra a kopott falfestményt látjuk. A púpos múzeumőr érkezik. Belevilágít a képbe. Gyűlölködve nézi az udvari pojját: Te is púpos voltál... Te mocsok! Leoltja a lámpát és elsiet. Függyőn.

MALAQI BUDDHA

Opera 3 felvonásban Kipling néhány motívuma nyomán. Zenéje: Internet, Malaqi Buddha, Music and libretto by Zoltan Demme.

SZEREPLŐK

Xong, főisten
Zinazaga, varázslónő
A Ghuthandhali, a sziget ura
Thamariki, a Ghuthandhali fia
Xipanate, a Ghuthandhali fiának asszonya
Qaloderiqqe, a Ghuthandhali fő koronaőre
Agaberenata, a Ghuthandhali fő kincstárnoka
Thakinerati, egy quantarogani fiatalember
Xuloshinate, egy quantarogani asszony
Aratavasi, egy quantarogani hölgy
Qimerina, egy quantarogani hölgy
Ukhemorthe, egy quantarogani nő
Thabilake, egy quantarogani nő
Mahabina, egy quantarogani nő
Xemeline, egy quantarogani nő
Naxonipan, fiatal páriálány
Kháu, hasadó trópusi fa
Xanu, teafa
Hold

Naxonipan anyja, apja, nővérei, rokonai, páriák, poroszlók, quantaroganiak, szomszédos népek, száműzöttek, éneklő növények, éneklő szirtek, éneklő csillagok.

FELVONÁS, 1. KÉP, 1. JELENET.

A darab keleti hangzásvilágra épülő, cirkalmas, rajzos, nő stílusú, nő színházat idéző opera. Minden téren keleties túldíszítettség és keleties asszimetria jellemzi, a színpadkép összes eleme, valamennyi jelmez, az opera eseményváza, a szereplők jellemzése, egyaránt agyondíszített és igen erősen asszimmetrikus. A dallamvilág és a ritmusvilág szokatlan, a zenében ritkán és mellékesen alkalmazott ornamentikai elemek, ékesítő elemek ezúttal vezető szerephez jutnak.

Mikor a függöny felmegy, Kháu, a meghasadt trópusi fa énekel az előtérben. Mögötte derengés, további trópusi fák halvány körvonalaival. Kháu törzsébe az ének során néhányszor szél tép bele, fája tovább hasad.

KHÁU

Quantarogan! Quantarogan! Mandulaillatú város! Ezernyi parányi csengő cseng a falaidon! A tenger habjai hófehér gyöngyök, üvegszínű gyöngyök, csengve, csilingelve áramlanak. Húrok hangjai bonganak, zsonganak, remegnek, rezzenek, ezekből áll a szél mikor végigsuhan a vidéken.

Quantaroganban minden muzsikál. Konok kövek keményen kongó hangon énekelnek. Fák hasadnak fájdalmas hegedűfutammal. Liánok kórusa fonja be dallamokkal a dzsungelt forró és fojtó trópusi éjjeleken. Levelek lágy tremolója remeg a puha alkonyokon.

Énekelnek az emberek is. Melódiákból fonódnak össze a mondataik, szavaikban szelíd és vad ritmusok izzanak. Indulatukból, haragukból viharos nagyzenekar szól. Szerelmes hangulatuk eleven szerenád. Lány esteli pillantásuk altatódal. Lépésük zsoldárütem. Ismeretlen a beszéd erre. Nem hallani dallam nélkül egy mondatot se, egyetlen szót se, szárazon, zörejesen, zenétlenül.

Quantarogan! Quantarogan! Esőerdők titokzatos városa! Ó különös kasztok városa! Birtokosok, katonák, demagógok kasztjának titokzatos városa! Indokina biborszínű, fahéjszínű, cinóberszínű gyöngyszeme! Dűsgazdag palotáidon

szerecsendióvirágos, gyömbérvirágos, majoránnavirágos mintázatok szájai. Dúsgazdag tetőiden szedergyöngyös, málnagyöngyös, szőlőgyöngyös cserepek százezei.

Quantarogan! Quantarogan! Dúsgazdag birtokosaidat, demagógjaidat, fegyvereseidet a távolban, koldusszegény, rongyokban vergődő, élőhalott páriák milliói övezik, porban és sárban csúszó százezeiken jeges szélként süvít végig a nyomor.

FELVONÁS, 1. KÉP, 2. JELENET.

Kháu fája tovább hasad. Dalának kezdetétől fogva, lassan, fokozatosan, Quantarogan képe bomlik ki a teljes színpadon. Zöld, dús dzsungel borítja be Quantarogan ódon pompájú városát. Pazar, aprólékos ornamentikával ellepett ősi épületek, óriásméretű istenszobrok, rejtelmes, zárt sziklakamrák mindenütt. Harangállvány, teli hatalmas és pici csengőkkel. Minden keletiesen agyondiszített, a külső falakon faragott, apró emberalakok, színes ékkövek sokasága, rajzos mintázatok, számos helyen immár mohával elborítva. Mindenünnen liánok lógnak. A tetőteraszokon hatalmas hosszúságú, közel háromméteres furulyákon zenekar játszik. A furulyák lefelé lógnak, belemosódnak a dekorációba. A díszletben a lila, a fahéjszínű, a cinóber, a narancssárga az uralkodó szín. Óriásfüstölők égnek. Színes füstök, s a virágpiacok színes virágainak özöne árasztja el a színpadot.

A tereken, templomokban, ódon épületekben, virágpiacokon nyüzsgő emberfogatag előtt, a színpad előterében óriási szikla. Ezen lefelé haladó keleti írásjelekkel is, emellett vízszintesen, angolul is, cirkalmas, aranybetűs véset olvasható. Jog a véleményéhez. Jog a valláshoz. Jog a szóláshoz. Jog a gyűlekezéshez.

Hátul, hatalmas keleti templom tetején Xong főisten dúsan kifaragott domborműve. Buddhák, kisistenek tartoznak udvartartásához, apróbb, szintén agyonmintázott szikladomborműveken alakjuk is, nevük is ott szerepel. Különös, hogy a Quantarogan felett lebegő, természetes trópusi felhők mellett színes, az eredetieknél szebben megrajzolt papírfelhő is van az égen. A valódi nap mellett egy agyondiszített papírmásé nap is süt.

Quantarogan dúsgazdag lakói maguk is az agyonfaragott szobrokra emlékeztetnek réteges ruházatukkal. Köntöseiket beborítják az ékkövek, csillogó gyöngyök, omamensek. Az opera során a nyelvzetük is ilyen, mindent agyonszépitgető, agyondiszítgető. A túldúsított nyelvzet átragadt civilizációjuk szegényebb rétegeire, a páriákra is.

Olajos testű, félmeztelen teherhordók túldúsított fülkékkel vonulnak át a színen. A fülkékben drágaközühatagos leplekkel takart emberek ülnek szoborszerűen. Csupán a szemük számára van nyílás. Egyikük trónja magasabb.

KÓRUS

A Ghuthandali! A Ghuthandali! A Ghuthandali családja!

Ó Ghuthandali! Szivárványszínű mennybolt gyermeke! Feketésvörös alkonyi mennybolt gyermeke! Feketés sárga hajnali mennybolt gyermeke! Quantarogan ura! Készül a lakoma mára!

Kékre forrázott szőlőcsiga fűszeres zöld parajjal. Pávaszeletek zöld áfonyaszemekkel. Barackízű sonka sárgabarackon nevelt malacból. Gesztenyés fácán olajbogyóval. Császármadar körtével töltve. Vadgalamb narancsmártással. Dámszarvas vörösborban. Ózretek szeletkék vörös áfonyaszemekkel. Zergesült citromosan.

Ó Ghuthandali! Szivárványszínű mennybolt gyermeke! Feketésvörös alkonyi mennybolt gyermeke! Feketés sárga hajnali mennybolt gyermeke! Quantarogan ura! Íme a hangszerek a lakomához!

Violoncello, Viola de braccio, Viola de gamba, Violino piccolo, Viola pomposo, Violoncello a cinque corde, Violetta di fagotto, Violetta da spalla, Violoncello da gamba, Viola marina, Viola bordone. És tömérdék kicsi táncmesterhegedű, szerelemhegedű és szöghhegedű.

Muzsikuskos övezik aranyozott violákkal a menetet, amely rövidesen eltűnik.

FELVONÁS, 1. KÉP, 3. JELENET.

Harangjátékok és csengőjátékok szólnak meg. Egyre több dúsgazdag ruházatú quantarogani jön a színre. Megfigyelhető a kasztok jelenléte az öltözetekben. A fejdíszek a demagógoknál feketék, a fegyvereseknél ezüstösek, a birtokosoknál aranyozottak, pária nincs a színen. A tömeg lassan ellepi a színpadot. Kincsek, drágakövek felhalmozása folyik a városfalon, szemképráztató pompával.

KÓRUS

Zinazaga! Ó, varázslók varázslója! Zinazaga! Ó, varázslók varázslója! Jöjji!

Ezüst homokóráink delet mutatnak. Zenélő óráink delet mutatnak. Illatóránk delet mutatnak. Napóráink delet mutatnak. Virágszirom óráink delet mutatnak. Gyertyaóráink delet mutatnak. Szökőkút óráink delet mutatnak.

Zinazaga! Ó, varázslók varázslója! Zinazaga! Ó, varázslók varázslója! Jöjji!

Örökös létezésre van szükségünk, örökös életre. Védelmet kérünk a testünk ellen. Védelmet kérünk a betegségek ellen. Ha fogaink leromlanak hadd kapjunk újakat. Ha tüdönk lebetegedik hadd kapjunk újat. Ha gégénk megbetegedik újat akarunk. Ha gyomrunk megbetegedik újat akarunk. Ha májunk megbetegedik újat akarunk. Cserélni, cserélni, cserélni egyre a rozzant szerveket, és élni, élni, élni mindörökké... Varázsitalt adj, elhasználódó szerveinket szeretnénk cserélni! Varázsitalt adj! Magasabb rendű emberré, örök életűvé akarunk válni!

Zinazaga! Ó, varázslók varázslója! Zinazaga! Ó, varázslók varázslója! Jöjji!

Szebb gyerekeket akarunk mint a szomszéd népeké. Okosabb gyerekeket akarunk mint a szomszéd népeké. Ügyesebb gyerekeket akarunk mint a szomszéd népeké. Egészségesebb gyerekeket akarunk mint a szomszéd népeké... Varázsitalt adj! Varázsitalt adj! Magasabb rendű csecsemőket akarunk nemzeni!

Zinazaga! Ó, varázslók varázslója! Zinazaga! Ó, varázslók varázslója! Jöjji!

FELVONÁS, 1. KÉP, 4. JELENET.

Zinazaga, a varázslónő megjelenik egy oromzaton. Dúsan díszített maszkot és ruházatot visel, melyből szuronyok pengéinek sokasága mered előre. Négy, dárdák tömegét hordozó harcos kíséri, a dárdákat előre szegezve, az emberekre irányítva. Zinazaga kémleli a kincseket. Iszonyú gyűlölettel énekel, undorodik imádóitól.

ZINAZAGA

Kevééééé! Hozzatok hétszer ennyit! Hozzatok tízszer ennyit! Lebutult gazemberek! Úgy hiszitek, hogy pénzért mindent megkapni! Hát pénzt akkor! Több pénzt! Hajszold! Hajszold még jobban! Örülj bele mocsok! Ne legyed nappalod, éjszakád, nyugodt pillanatot! Pénzt! Pénzt csinálj! És zúdíts ide! Másképp tőlem semmit se várj!

Kevéééééé! Hajszold! Hajszold a pénzt! Agyvérzés kerülgesen a hajsza miatt! Gyomorvérzés kerülgesen a hajsza miatt! Ellenségeid bérelt gyilkosai szurkáljanak szitává! Rohadjanak le a fogaid! Utáljanak meg a gyerekeid! Elvárom, hogy emberi ronccsa válva növeld a vagyonod! És zúdíts ide! Másképp tőlem semmit se várj!

Zinazaga és kísérete lobogó indulattal elvonul. Kháu fehérés sárga törzse, s a trópusi fák törzsei tovább hasadnak.

1. FELVONÁS, 2. KÉP, 1. JELENET.

Quantarogan tengerpartjától nem messze. Balról, a tenger közelében, lángcsóva formájú, nyúlánk és érdes sziklák, szétszórtan. Vad fájdalom a táj. Kora hajnal, kicsit még éj.

Kháu balra, a helyén, az előtérben áll. Néha hasad, roppan picit. Jobbra kaucsukfák erdejének pereme. Óriásfák, dudorokkal teliek, a göcsörtök rajtuk mintha gyógyult sebek volnának. Kérgüket késsel csapolják a páriák. Agyéktakaró, turbán, a turbánon apró mécses, ez az öltözetük. Egész testük rongyos és szennyes. Haladnak befelé az erdőbe, így nemsoká eltűnnek a színről. A fákon hófehér, vékony csorgások mindenütt. A hosszanti késvágásokat a fák érzik. Elfojtott sikolyokból

álló énekük szól a csapolás során. Kicsit még utána is.

KAUCSUKFÁK KÓRUSA

Íhhhhhhh... Íhhhhhhhhhhhhhhhh... Íhhhhhhhhhhhhhhhhhh.

1. FELVONÁS, 3. KÉP, 1. JELENET.

Párás hajnal egy szigeten. Meleg, füledt, trópusi. Nehezen bontakoznak ki a fák, az emberek mögüle. A színpad előterében ormótlanul pöffeszkedő, gömböc sziklák. Egyikükön lefelé haladó keleti írásjelekkel is, emellett vízszintesen, angolul is, pöffeszkedő stílusú, aranybetűs véset olvasható. Jog a véleményhez. Jog a valláshoz. Jog a szóláshoz. Jog a gyülekezéshez. Mögötte a páriák egyik nyomortelepe. Lépcsőszerűen terül el a sziklákon. Sűrűség, tömeg. Szenny, bűz, iszonyú nyomor. Haldokló emberek.

A tágabb környezet is komor. Hallani a tenger sötét morajait. Méregzöld trópusi fákat látni, féldoldaluk szálkásra, csontosra van szétszáradva. Háttul keresztbordás, tépett, nyomorúságos indokinai vitorlavásznak a vízen. Ócska dióhéjak, rozoga páriacsónakok, egyébként a vizet magát alig sejtteni alattuk. Még messzebb színpompás, elegáns quantarogani vitorláshajók. Kijebb szirt, a vízbe szokás ugrani róla. A legtávolabbi ponton magas szikla, onnan is vízbe ugranak. Gyöngyhalászat kezdődik.

Quantarogani tisztviselők porciózzák az előtérben a jutalmat a csuromvíz páriáknak, akik szuszogva érkeznek az apróbb méretű szirt irányából a gyöngyagylókkal. Pár kupac rothadó gyümölcs mindössze a jutalom, ám a jutalmazottakat így is tülekedés, koldulás, máskor szinte verekedés övezi az éhezők részéről. A baloldali tömegben látni Naxonipant, testvéreit és szüleit. Naxonipan koszos, bűdös, fekete hajú pária, mint itt akárki más. Bőrén tömérdek lila pörsenés, sárga, elgennyesedett pattanás. Szemén sárga váladék, rajta parányi, elpusztult rovarok apró pontjai. Fogai hiányosak, odvasak. Mégis van valami emelkedett és egzotikus a megjelenésében. Szennyes fehér rongyokban van, mint öt nővére is, akik messze jelentéktelenebbek és rondábbak mint ő. Anyja picit, ősz. Apja koszos, botos, éppen csak élő öreg.

A távoli szírtnél quantarogani ifjak próbálkoznak. Ám áthatóan az ő számukra ez csupán passzió, ritkán, ráérősen csinálják, mindent vidáman megbeszélnek. Eiszés külsejű katonák felügyelnek biztonságukra. Díszesek a teljes testet fedő furdóresszeik is. Quantarogan fiataljai közül egy fekete, homlokába lógó hajú fiú a legfeltűnőbb jelenség. Övé a legdíszesebb furdóöltözet is. Thamariki, a Ghuthandhali fia ő. Körülötte a legdekoratívabb a környezet, színaranyban ragyog, ékkövektől csillog.

A látvány, a színpadkép azonban nem a páriák és quantaroganiak ellentétére épül. Átmenetesen és asszimetrikusan rajzolódik elő a színpad jobb szélének pompája. Az alaphangulat, ami a színpadképet urálja végig megmarad, süvít a nyomor.

KŐSZIKLÁK KÓRUSA

Rózsás márnagyöngy. Rózsaszin korallkagyló gyöngye. Málnaszínű üvegkagyló gyöngye. Óriáskagyló bitor gyöngye. Mandulakagyló gyöngye. Szerecsenkagyló ébenszin gyöngye. A tenger csillogó, smaragzöld vizének mélyén szerzi őket a pária. Rothadó kék körte, rothadó gránátalma, rohadó üvegmeggy, poshadó ananász jut neki cserébe.

Ó Quantarogan ifjai! Ó kakukkfű illatú vakáció! Ó bodzavirág illatú vakáció! Kókuszillatú vakáció! Mandulavirág illatú vakáció! Dióvirág illatú vakáció! Ó szép gyöngyhalászat, üde passzió!

Ó Thamariki! Ghuthandali gyermeke! Szivárványszínű Mennybolt fiának gyermeke! Feketésvörös Alkonyi Mennybolt fiának gyermeke! Feketés sárga Hajnali Mennybolt fiának gyermeke! Quantarogan rózsaszin ege vigyázzon, övjon.

Ó Thamariki apja! Ó Ghuthandhali, Quantarogan ura! Szivárványszínű mennybolt gyermeke! Feketésvörös alkonyi mennybolt gyermeke! Feketés sárga hajnali mennybolt gyermeke! Ó, ki Indokinában egyedül jogokat adományoztál a porban csúszó páriának! Citromillatú jogot a véleményhez! Ananászillatú jogot a valláshoz! Kókuszillatú jogot a szóláshoz! Almaillatú jogot a gyülekezéshez!

Ó fügeillatú szabadság!... Ó kakaóillatú szabadság!... Ó kakaóillatú szabadsághoz jutott páriák!... Ó kakaóillatú szabadsághoz jutott éhező milliók!... Ó kakaóillatú szabadsághoz jutott éhen haló milliók!

Naxonipan többször elkalandozik. Közeli kívánja látni a Ghuthandali fiát. Láthatóan régóta szerelmes az ifjúba. Nővére nem egyszer visszaparancsolják. Más alkalommal utána mennek. Qantarogani poroszlók is megfenyegetik. Naxonipan mindvégig szótlan, szomorú.

NAXONIPAN NŐVÉREINEK KÓRUSA

Naxonipan! Naxonipan! Gyere vissza!

Bőrödön kicsi lila gyöngyszemek csillognak. Szemed vaníliaszínű váladékában parányi gyémántlegyek! Bőröd cseppfolyós sárga gyöngycsepppektől sűrű. Fogaid fehér virágából elhullt néhány szírom. Hogy hiheted, hogy Thamariki harangvirág szíve megcsendül majd érted?

Naxonipan! Naxonipan! Gyere vissza!

Ébenszínű, hollószínű hajkoronádról halott heringek, halott lazacok, halott ámráscetek illata árad. Zöld diónak, zöld mandulának erős aromáját árasztja a cseresznyeszínű szád. Hogy hiheted, hogy Thamariki harangvirág szíve megcsendül majd érted?

POROSZLÓK KÓRUSA

Pusztulj innen! Pusztulj innen! Bőrödön kicsi lila gyöngyszemek csillognak. Szemed vaníliaszínű váladékában parányi gyémántlegyek! Bőröd cseppfolyós sárga gyöngycsepppektől sűrű. Fogaid fehér virágából elhullt néhány szírom. Qantarogan fiainak közelébe nem mehetsz!

Pusztulj innen! Pusztulj innen! Ébenszínű, hollószínű hajkoronádról halott heringek, halott lazacok, halott ámráscetek illata árad. Zöld diónak, zöld mandulának erős aromáját árasztja a cseresznyeszínű szád. Qantarogan fiainak közelébe nem mehetsz!

NAXONIPAN ANYJA, APJA

Dühösen nekiesnek a visszatérő páriálnak. Egy kisebb tűzrakásra mutogatnak ami az előtérben pislákol, majd a mellette elterülő, sárga, szennyvizes csorgásra és szennyvizes gödörrre.

Eléééég! Beborítom a hajadat piros virággal! Arcod beszentelem a citromsárga patak cseppjeivel! Orrod karcsú bronzát belemártom aranybarna zselébe, amennyiben moccanni mersz!

Bezavarják Naxonipant egy apró üregbe. Elételepednek.

KŐSZIKLÁK KÓRUSA

Rózsás mármagyöngy. Rózsaszín korallkagyló gyöngye. Málnaszínű üvegkagyló gyöngye. Óriáskagyló bíbor gyöngye. Mandulakagyló gyöngye. Szerecsenkagyló ébenszín gyöngye. Qantarogan rózsaszín ege őrizzen, óvjon, a smaragdzöld vizeknek mélyein, amíg a páriák előhalásznak.

A távolban hirtelen üvöltések. Rohangáló quantarogani ifjak. Rohangáló poroszlók. Rohangáló páriák.

KÓRUS

A Ghuthandali fia! A Ghuthandali fia! Thamariki! Thamariki!

Lemerült és eltűnt! Ámrás gyöngykagylóért merült! Kék csigakagylóért merült! Smaragdzöld tenger vizébe! Üde, fűzőld tenger vizébe! Almazöld tenger vizébe!

Zinazaga! Zinazaga! Segíts! Segíts!

A Ghuthandali fia! Thamariki! Thamariki! Lemerült és eltűnt! Ámrás gyöngykagylóért merült! Kék csigakagylóért merült!

Smaragdzöld tenger vizébe! Üde, fűzöld tenger vizébe! Almazöld tenger vizébe!

1. FELVONÁS, 3. KÉP, 2. JELENET.

Zinazaga megjelenik egy szirten az őrzőivel. Földre parancsol mindenkit.

Hallgaaaaaaass! Le a földre mind! Le a földre mind! A porba! A porba!

Segítségéeeeee??? Segítséget akartok? Miféle emberek vagytok? Koldusok kirabolói! Félhalottak kiszipolyozói! Fállábú nyomorékok vérenek szívói! Éhező csontvázak morzsáinak elrabolói! Tőlem semmit se reméljeteK!

Zinazaga odafordul a remegő páriákhoz.

De ti seeee!!! De ti se! Miféle emberek vagytok? Utolsó talpnyalók! Undorító szolgálattelkek! Visszataszító kapcarongyok! Mindenbe beletörődő tetűk, önrzetüket, ember voltukat elvesztett páriák! Tőlem semmit se reméljeteK!

Hallgaaaaaaass! Le a földre mind! Le a földre mind! A porba! A porba!

Zinazaga gyűlölete zöld szikráival megszórja a porban remegő csoportokat. Teli lesz egész színpad porfellegekkel. Éneke közben Naxonipan a földön kuporgó tömegben keresztül kétségbeesetten a legtávolabbi szirthoz rohan és az ifjú megmentésére indulva a vízbe veti magát.

1. FELVONÁS, 3. KÉP, 3. JELENET.

Zinazaga lobogó gyűlölettel eltűnik. A lassan letisztuló füstfüggönyből a távoli kőszikla körvonalai bontakoznak ki először. Rajta Thamariki, aki a homokfövényen ül, eszméletét veszítve. Háta a kősziklának támasztva, hajjáról, fürdődresszéről folyik a víz. Mellette Naxonipan áll, mozog, segídekezni próbál, csuromvizesen.

Thamariki tíz menyasszonya emelkedik elő a sziklák mögül, csillagmintáktól sűrű, ám szinte átlátszó öltözetükben. Böszülten támadnak Naxonipánra.

MENNYASSZONYOK KÓRUSA

Megmentettük! Mi mentettük meg! Mi mentettük meg! Mi hoztuk fel! Smaragdzöld tenger vizének mélyéről! Üde, fűzöld tenger vizének mélyéről! Almazöld tenger vizének mélyéről! Ó Thamariki! Ó Thamariki! Megmentőid íme eléd borulnak!

NAXONIPAN

Aprócsillagos ruhátok száraz! Sűrűcsillagos ruhátok száraz! Ezüstcsillagos ruhátok száraz. Gyémántcsillagos ruhátok száraz!

Díszes külsejű testőrök rontanak rá a páriálanyra.

TESTŐRÖK KÓRUSA

Ők mentették meg! Ők mentették meg! Ők hozták fel! Smaragdzöld tenger vizének mélyéről! Üde, fűzöld tenger vizének mélyéről! Almazöld tenger vizének mélyéről!

És mi segítettünk! És mi segítettünk! Gyémántként csillanó szikla csendes árnyékába vinni pihenni. Aranyló homok lágy fövényére tenni pihenni. Ezüst vízcseppeit szelíd szellővel szárítani.

NAXONIPAN

Aprószőlős ruhátok száraz! Dióleveles ruhátok száraz! Mandulaleveles ruhátok száraz! Gesztenyegyertyás ruhátok száraz!

A tömeg körülserlegli a földön pihenő, eszméletlen ifjút. Poroszlók lökdösik arrébb a párialányt. Nővérei, anyja, apja rémülten ráncigálják.

POROSZLÓK KÓRUSA

Pusztulj innen! Pusztulj innen! Bőrödön kicsi lila gyöngyszemek csillognak. Szemed vaniliaszínű váladékában parányi gyémántlegyek! Bőröd cseppfolyós sárga gyöngycseppektől sűrű. Fogaid fehér virágából elhullt néhány szírom. Quantarogan finainak közelébe nem mehetsz!

Naxonipan kétségbeesve kuporodik a földre, egyre messzebb az ifjútól. A tömeg közben feláll a porból mindenütt, s visszarendeződik az élet.

Távoli villámlás. Nagy nyugtalanság a szinpadon. Ahogy közelebbieké és erőteljesebbekké válnak a villámok, a quantaroganiak is, a páriák is, valamennyien pánikba esnek. A koldusszegény bennszülöttek bemenekülnek az erdőbe. A bírodalombeliek a hajókat eloldják, sietve elvitorláznak. A Ghuthandali fiát, Thamarikit ottfeljtik.

Naxonipan egyedül marad az eszméletlen ifjúval.

1. FELVONÁS, 4. KÉP, 1. JELENET.

Éjszakai tenger. Rengeteg csillag van az égen. Ezüstösen csillag a víz. Nagyon távolról Quantarogan éjszakai csillagása is érzékelhető. Nyomorult, keresztbordás vitorlázati hajóján Naxinopan hazafelé viszi az eszméletlen ifjút az otthonába. Thamariki az árbocnál ül, időnként megmoccan, ám észlelhetően nincs magánál. Naxonipan fehér, szennyes sáljában mögötte áll és szerelmes mozdulatokkal az ifjút óvja a széltől, a víztől. Néha megigazítja a rozszant vitorlát.

NAXONIPAN

Rongyos foszlányok helyett csillagokból szövöm meg szép ruhám. Nehéz csillagmintákat szőni. Rossz fonálból a csillagok pereme, éle sose marad egyenes. Kicsi lányként mikor még módosabbak voltunk, annyiféle csillagmintát mutatott anyám. Szép volt a nevük, metszetsillagos, vágottsillagos, sebzetsillagos, hasítottcsillagos, fájócsillagos, metszetsillagos. Finom ujján rezgőcsillagos, remegőcsillagos. Derekán derescsillagos, zuzmaráscsillagos.

Thamariki mellé guggol, álmodozva nézi a csillagos eget.

Szép lesz a csillagmintákból szőtt ruhám. Gallérján sebzetsillagos, zúzottcsillagos. Vállain töröttcsillagos, vágottsillagos mintázatú. A hátánál hasítottcsillagos, fájócsillagos, metszetsillagos. Finom ujján rezgőcsillagos, remegőcsillagos. Derekán derescsillagos, zuzmaráscsillagos.

A hidegtől megremező, eszméletlen ifjúra ráteríti a rongyos sálját.

Fázol szerelmem. Csak foszlányokból való rongyaim vannak. Álmodd, hogy rezgőcsillagos, remegőcsillagos. Álmodd, hogy fájócsillagos, töröttcsillagos, hasítottcsillagos. Álmodd hogy zúzottcsillagos, sebzetsillagos. Álmodom én is. Rongyos foszlányok helyett csillagokból megszövöm szép ruhám.

Az elhalkuló zenében a szinpad elsötétül.

1. FELVONÁS, 5. KÉP, 1. JELENET.

Quantarogan tengerpartja. Komor vízmozajlás. A tengerből kis felület csillog csupán. Rajta a korábról ismert quantarogani vitorlások. Egészen közel Naxinopan keresztbordás ócska vitorlája. Lángcsóva formájú, nyúlánk és érdes sziklák, szétszórtan. Jobbról Quantarogan ódon pompájú épületei, rengeteg növény. A trópusi esőerdő egész ideig ér.

Hajnalodik. Emelkedő vörös nap. Csak félszületett látni a tájból egyelőre. Ám lassan kirajzolódnak az emberek is. Thamariki egy sziklának nekidöntve ül eszméletlenül. Naxinopan betakarja fehér, koszos sáljával, rára néhány rongyot is magaráll, melegíteni szeretné. Hirtelen Thamariki tíz menyasszonya emelkedik elő a sziklák mögül. Bőszülten támadnak Naxonipanra.

MENNYASSZONYOK KÓRUSA

Pusztulj innen! Pusztulj innen! Bőrödön kicsi lila gyöngyszemek csillognak. Szemed vaníliaszínű váladékában parányi gyémántlegyek! Bőröd cseppfolyós sárga gyöngy csepppektől sűrű. Fogaid fehér virágából elhullt néhány szirm. Thamariki közelébe nem mehetsz!

Testőrök emelkednek elő a sziklák mögül.

TESTŐRÖK KÓRUSA

Pusztulj innen! Pusztulj innen! Ébenszínű, hollószínű hajkoronádról halott heringek, halott lazacok, halott ábráscetek illata árad. Zöld diónak, zöld mandulának erős aromáját árasztja a cseresznyeszínű szád. Thamariki közelébe nem mehetsz!

Undorodva ledobálják Thamarikról a pária rongyait. Naxonipan kétségbeesve hátrál, hajója felé kényszerítik. Pár testőr a parton marad örködni. A többiek és a menyasszonyok máris viszik az ifjút az épületek irányába.

Basszuskörus lassú, méltóságteljes ébresztő éneke szólal meg a messi épületekből. Naxonipan kicsi, keresztbordás hajójával kétségbeesetten köröz a vizen.

FÉRFI KÓRUS

Quantarogan! Quantarogan!

Ezüst homokóráink hajnalt mutatnak. Tükörlap óráink hajnalt mutatnak. Fuvolázó óráink hajnalt mutatnak. Kakukkos óráink hajnalt mutatnak. Muzsikáló szelencéink hajnalt jeleznek. Zenélő órakulcsaink hajnalt jeleznek.

A lassan felerősödő fényben Xong főisten hatalmas domborműve bontakozik ki Quantaroganban, az egyik magas épületen. Körülötte a kisistenek. A bölcs tekintetű Xong haja, szakálla a szélrózsa minden irányába elágazik, az ősi napistenekére emlékeztetően. Épp hozzá fohászodik Qaloderiqqe, fő koronaőr és a koronatanács.

A tanács tagjai földön üldögélő, sovány aggastyánok, ősz szakállal. Körülöttük füstölők lobognak, komor, fekete, feketés kék, feketés zöld, méregzöld párába vonva őket, az aggok úgy mutatnak, mintha egy málló, ősi szoborpark elemei volnának.

Qaloderiqqe Xong domborművére emeli arcát. Komor basszuséneke mintha valahonnan az ősidők mélyéről jönne.

QALODERIQQE

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk!

Ó dédelgetett jóistenünk! Ó, Quantarogan minden nap szeretett jóistene! Nekünk kincseink vannak, emelj ó minket magasabbra mint az alantas szomszéd népek! Nekünk kincseink vannak, emelj ó minket magasabbra mint az alantas páriák! Ó borzalom! Csillogó díszű fejünk ugyanúgy megfájdul akár a szomszéd népeké! Ó borzalom! A fogunk ugyanúgy megfájdul akár a szomszéd népeké vagy a páriáké! Ó borzalom! Mibennünk is könny, takony, nyál van, akár a gusztustalan páriákban! Ó borzalom! Mi is ugyanúgy vizeleink és ürítünk mint a mocskos páriák!

A lobogó füstölők komor, feketés kék, feketés zöld, méregzöld párája mind jobban ellepi a szinpadot, allg venni észre már merről jön a mormogó ének.

FÉRFI KÓRUS

Ó hiába kincs, kincsesen feldíszített ház, kiszépitett köntös, ha könny, takony, nyál mutatja minden nap, hogy ugyanolyan alantasak vagyunk mint a páriák. Ó hiába kincs, kincsesen feldíszített ház, kiszépitett köntös, ha vizelet, ürülék mutatja minden nap, ugyanolyan alantasak vagyunk mint a páriák.

Nem tudunk különben lenni! Nem tudjuk kincseinket csodálni! Nem tudjuk önmagunkat csodálni, amíg undorító jellemzőink vannak akár a szomszéd népeknek és páriáknak!

Ó tüntesd, tüntesd el belőlünk a test tisztátalanságait!
A kapszokat! A kapszokat szaggasd szét amik az alantasokhoz fűznek!

QALODERIQUE

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk!
Ó dédelgetett jóistenünk! Ó, Quantarogan minden nap szeretett jóistene!
Nekünk kincseink vannak, emelj ó minket magasabbra mint az alantas szomszéd népek!
Nekünk kincseink vannak, emelj ó minket magasabbra mint az alantas páriák!

Ó borzalom! Csillogó fiainknak, lányainknak szomszédok sőt páriák is megtetszenek!
Ó borzalom! Ó fiaink, leányaink képesek szomszédokba sőt páriákba beleszeretni!

FÉRFI KÓRUS

Ó hiába kincs, kincsesen feldíszített ház, kiszépített köntös, ha fiaink, lányaink
bármikor beleszerethetnek egy alacsony rendű, alacsony életű, alávaló páriába.

Ó tüntesd, tüntesd el belőlünk a lélek tisztátalan zavarait!
A kapszokat! A kapszokat szaggasd szét amik az alantasokhoz fűznek!

Qaloderique fő koronaőr kincsekkel teliszórt köntösének körvonalai bontakoznak ki a komor, fekete, feketés kék füstfelhőből.

QALODERIQUE

Nekünk kifinomult higiénánk van! Magasabb rendűvé tégy minket a szomszéd népeknél!
Nekünk kincses eleganciánk van! Magasabb rendűvé tégy minket mint akárkit a világon!

Ó Xongunk! Ó dédelgetett jóistenünk! Ó Quantarogan minden nap szeretett jóistene! Ha a test alantas problémáitól mentesítesz minket! Ha a lélek alantas problémáitól mentesítesz minket! Ha hagyod hogy kikezdehetlenné váljunk ezektől! Ha hagyod, hogy sebezhetlenné váljunk ezektől! Akkor vaníliaillatú szeretetünk megerősödik!
A komor füstfellegek tisztulnak, himnikusan kezd szólni immár az ének.

Ó Xongunk! Ó dédelgetett jóistenünk! Ó Quantarogan minden nap szeretett jóistene! És ha a haláltól is mentesítesz minket! És ha hagyod hogy okosabb, egészségesebb gyermekeket nemzzünk, mint a szomszédos népek! Akkor vaníliaillatú szeretetünk a százszorosára, az ezerszeresére, a százezerszeresére erősödik!

A füstölőtől távolabb, túlélszerezett ruhákban, áhítatos nők csacsognak.

NŐI KÓRUS

Ó Xongunk! Ó dédelgetett jóistenünk! Először a higiénánkkal tégy valamit! Higiénánkat ürülék zavarja. Ó tedd hogy kellemes legyen ürülékünk illata.

Ó hadd legyen fahéjillatú, vaníliaillatú, narancsillatú, rózsaillesátú, ibolyaillesátú az ürülékünk! Ó hadd legyen lila színű, rózsaszínű, vaníliaszínű.

Ó Xongunk! Ó dédelgetett jóistenünk! Eleganciánkat vizelet is zavarja. Ó tedd hogy kellemes legyen vizeletünk illata! Ó hadd legyen liliumillatú, gyöngvirágillatú! Ó hadd legyen rubinszínű, smaragdszínű!

Qaloderique a komor, fekete, feketés kék füstök között felemeli a karjait. Áhítatosan befeljezi az imát.

QALODERIQUE

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk!

Ó dédelgetett jóistenünk! Ó minden nap mélyen szeretett jóistenünk! Nekünk kincseink vannak, emelj minket magasabbra mint az alantas szomszéd népeket! Nekünk kincseink vannak, emelj minket magasabbra mint akárkit a világon!

Lassan teljesen megvirrad. Quantaroganban a kórusok elhallgatnak. Magányos tengeri szikla rajzolódik elő a reggeli napsütésben. Naxonipan bukkan fel a közelében. Naxonipan kiköti keresztbordás, ócska vitorlását. Feljön a sziklára.
NAXONIPAN

Zinazaga! Zinazaga! Segíts!

Ó Zinazaga! Börömről a kicsi lila gyöngyszemeket vedd el. Cseppfolyós sárga gyöngycseppjeimet apaszd el. Segíts hogy fogaim fehér virágának szirmai megmaradjanak! Segíts, hogy Thamariki harangvirág szíve megcsendüljön értem!

FELVONÁS, 5. KÉP, 2. JELENET.

Zinazaga kísérvőivel megjelenik. Millió apró sugár csillog a vízen, a szikla érces szemcséin a színpadképre innentől parányi pontok pointillista villogása a jellemző

ZINAZAGA

Hallgaaaaass!!!! Önimádó! Önmagáról gyönyörű szavakkal áradozó! Nem kicsi lila gyöngyszemecskék csillognak rajtad! Rüh! Rüh! Rühös kutyák, fertőző disznók kiütése! Nem szépecske, sárgácska gyöngycseppek csillannak arcodon, nyakadon, mindenütt. Genny!! Genny!! Kénsárga, bűdös váladék!

Nem fogaid fehér hóvirágszirmai hullanak! Nem! Nem! Csorba, törött, odvas és szuvas minden az elbűdösödött szádban. Thamarikiról imádd! Thamarikit imádd! Ne magadat!

NAXONIPAN

Imáááááádom őt! Imáááááádom őt!

Naxonipan kitérő, túlhevült lobogással, fájdalommal teli sikolya átüt a vizmorajláson, szinte minden megáll a színpadon. Zinazaga is megdöbben egy pillanatra. Otthagya őrzőit, odasétál a páriához.

ZINAZAGA

Imádod?... Látom, valóban imárod. Látom, tüzel a bőröd. Látom, tüzel az arcod. Hevült és tüzes a szemed mint a párgára sóvárgó állaté. Ó szerencsétlen, véged van!

NAXONIPAN

Ó Zinazaga! Ébenszínű, hollószínű hajkoronámról halott heringek, halott lazacok, halott árbráscetek illatát vedd el. Cseresznyeszínű számból a zöld mandula erős aromáját üzd el! Segíts, hogy Thamariki harangvirág szíve megcsendüljön értem!

Zinazaga indulatba jön.

ZINAZAGA

Elveszem az önimádó szavaidat! Elveszem az önimádó mondataidat! Csak énekelhetsz ezután! Egyetlen értelmes szó se jön elő soha a szádból! Így is elindulsz?

Naxonipan túlhevült boldogsággal feláll, teljes teste a reménytől remeg.

NAXONIPAN

Igen! Igen! Elindulok Quantaroganba! Elindulok Thamarikihez. Ha kiszépülök, harangvirág szíve megcsendül majd értem.

Zinazaga fellobogó indulattal, mérgesen énekel.

ZINAZAGA

Esztelen lány! Önhitt, önimádó nő! Tudd! Tudd! Álmaid szerelmének se a lelke, se a szíve, se semmije soha se csendül meg egy páriáért!... Önimádó nő! Így is elindulsz!?

NAXONIPAN

Igen! Igen! Elindulok Quantaroganba! Elindulok Thamarikihez. És igen! Igenis! Ha kiszépülök, harangvirág szíve megcsendül majd értem!

Ó Zinazaga! Börömről a kicsi lila gyöngyszemeket vedd el. Cseppfolyós sárga gyöngycseppeimet apaszd el! Ébenszínű, hollószínű hajkoronámról halott heringek, halott lazacok, halott ábrárcetek illatát úzd el!

Zinazaga döbbenet nézi a mámoros vágytól remegő páriát.

ZINAZAGA

Elment a maradék eszed is?... Legyen hát! Legyen! A legszebb lány leszel Quantaroganban. A legszebb köntösöket te viseled majd. A legtöbb kincs, legtöbb drágakő téged borít majd... De a szavaid nem maradnak meg, csak az éneked!

Zinazaga visszasétál a sziklára.

ZINAZAGA

És tudd! Tudd! Tudd! Tudd, hogy soha, soha, soha.
Se a lelke, se a szíve, nem csendül meg érted soha!

Zinazaga és kísérete eltűnik.

1. FELVONÁS, 6. KÉP, 1. JELENET.

Thamariki palotája. Dús, keleti függőkert. Mindenünnen liánok lógnak. Kőszobrok, kőlámpások, kőkutak. Hófehér lóbuszvirágok, buján. Kőlépcső, mögötte épület. Csaknem teljesen beborítja a trópusi esőerdő. Nagy ablaknyi lásain aranyozott emyő. Felül tetőterasz. Tele fákkal, virágokkal ez is. Fölötte toronyszoba a szín jobb oldalán. Lóbuszok a színpad előterében. A lóbuszvirágok kelyhei lassan kitarulnak.

LÓBUSZVIRÁGOK KÓRUSA

Ó Thamariki! Ó Thamariki! Ghuthandali gyermeke! Szivárványszínű Mennybolt fiának gyermeke! Feketésvörös Alkonyi Mennybolt fiának gyermeke! Feketés sárga Hajnali Mennybolt fiának gyermeke! Ó de gyönyörű a palotád!

Mi lóbuszvirágok vagyunk. Hófehéren világítunk. Ám a lóbuszkehely körül a fűben van még rengeteg parányi virág is. Apróbojtorján, kamillavirág, kankalin, kékszúzmó, liliomszirom, fátyolvirág, hófű, didergővirág, vadarvacska, árvacsalán, sóscsepp, harmatszeme, csillagpázsit, csengetőgyökér.

Naxinopan fehér, tiszta ruhában, megszépülve immár, ámulva előjön a növényzetből. Hollófekete haja fényes, egyenes, vállára omló göndör csigafürtökben végződik. Óvatos. Egyelőre a fehér lóbuszvirágok között bújjik meg. Nem mer a palotába menni.

1. FELVONÁS, 6. KÉP, 2. JELENET.

Óvatos lépései közben Naxonipan egy harangállványnak ütközik, amely megcsendül. A liánokon katonák ereszkednek alá azonnal. Naxonipan belemossa a lótuszvirágok körvonalába magát. Thamariki is kijön a csengésre. Gyerekes, lelkes kamasz. Int a katonáknak, majd ő szétnéz. A katonák akár a szobrok azonnal megmerevednek.

THAMARIKI

Legszobban csengő csengőim jeleznek. Elefántcsontcsengőm jelez. Aranyló borostyáncsengőm jelez. Kék üvegcsengőm jelez. Csenedesen szép csengőim! Csenedesen! Csengő hangotok úgy sokkalta szebb!

Naxonipán fél összetalálkozni szerelmével. Lapul a hófehér lótuszvirágok között. Thamariki épp erre megy el. Naxonipan lelepleződik, hátrálva, a sötét növényzet előtt már észrevenni az alakját. Thamariki fellelkesül dús, dekoratív külsején.

THAMARIKI

Csigafürt, hollókék csigafürt, ébenszín csigafürt! Ó kéktengeri csigák gyönyörű vonalai! Ó kék csigaházak szép rajzolatai? Ó hát ki lennél te, ily gyönyörű csigafürtökkel megszórva zsenge vállaidon?

Dél kínai, hószálú selyem. Japán piheselyem. Jávai aranselyem. Emitt virágszirmos szumátrai csipke. Amott teavirágos cebebeszi csipke? Ó hát ki lennél te, csipkés selyemmel megszórva zsenge alakodon?

Dél Keresztjének gyémántjai! Mesés fűszerszigetek csillogó gyöngyei! Borostyánkő, kék zefir, vörös rubin, zöld smaragd, opál! Ó hát ki lennél te, ékkövekkel megszórva csipkekönnyű selyemruhádon?

NAXONIPAN

Óóóó... Óóóó... Óóóó... Óóóó... Óóóó... Óóóó...

THAMARIKI

Ó hát a lótuszvirágok lánya vagy! Ó te is a titokzatos lótuszkehely gyermeke vagy! A lótuszok lányai mind némák! Amint te is.

NAXONIPAN

Óóóó... Óóóó... Óóóó... Óóóó... Óóóó... Óóóó...

THAMARIKI

Ó, fázol lótuszvirágok lánya! Ó fázol, te legtüneményesebb köntös viselője amire valaha rápillantott szemem! Ó, a köpenyem foszló rongy csupán milliárd csillámmal végigszórt selyemruhához mérve. A köpenyembe beleszótt kincsek kopott kövek csupán sziporkázó ékköveidhez mérve. Engedd, hogy mégis reád terítsem. És odabenn egy szép szobában majd megpihensz.

Thamariki Naxonipanra borítja a köpenyét és a palotába viszi. Mielőtt belépnének, a bal oldali ablaknyílás enyhén megvilágosodik. Thamariki tizenkét nevelőnője áll ott. Tüneményesen bájos, fiatal nők, idegen civilizációk nyelveinek megtanulásában segédkeznek az ifjúnak Eltérő külsejűek, kínai, fekete, arab, indián, maláj, maori és európai nők. Öltözetük azonban egybemossa őket. Alkától lefelé és mellkastól cipőig a szoborszerű quantarogani ruhát viselik.

THAMARIKI

Ők nevelőnői! Távoli birodalmak beszédére tanítanak Majoránnaillatú franciára. Szerecsendió illatú olaszra. Fahéjillatú portugálra. Kókusz aromájú kínaira Ananász aromájú japánra. Banán aromájú arabra. Narancs aromájú malájra és másra.

A jobboldali ablaknál szintén világosság gyűl. Ott egymagában áll egy nevelőnő. Ő hirtelenszöke, északi nő. Haja feltornyozott, a tortadíszekre emlékeztet. Őrzi titokzatos különállását, amíg az összes nevelőnő pár szót mond nyelvén az ifjúnak, ő csupán elmosolyodik. A kívülállását külön kiemeli, hogy körtével teli tálak tömege látható körülötte, talpas tálakra

halmozva is, aranyló gyümölcskosarakra púpozva is, széles gyümölcsöstálcákon is.

NEVELŐNŐK KÓRUSA

Faz favor, boa tarde! Prego, buon giorno! Bitte, guten tag! Please, have a good day! Por favor, buenos dias! Var god, god dag! Proszę, dzien dobry! Alstublieft, goedendag! Dozo, konnicsiwa! Harap, selemat siang! Je vous en prie, bonjour! Ole hyva, heipparalla!

Thamariki és Naxonipan mögött bezárul a palota. A liánokon további örök ereszkednek alá és megmerevednek mint a szobrok.

1. FELVONÁS, 7. KÉP, 1. JELENET.

Quantarogan belsejében. Xong főisten hatalmas domborműve látható az egyik épületen. Körülötte a kisistenek. A bölcs tekintetű Xong haja, szakála a szélrózsa minden irányába elágazik, az ősi napistenekére emlékeztetően. Épp hozzá fohászodik a koronatanács, amely a szabadban ülészik. Archaiikus, agyonszinezett, részletgazdag szinpadkép övezi az ülészőket.

A tanács tagjai földön üldögélő, sovány aggastyánok, ősz szakállal. A füstölők komor, fekete, feketés kék, feketés zöld, méregzöld párába vonják őket, úgy mutatnak, mintha egy málló, ősi szoborpark elemei volnának. Xanu, a teavirágokkal dúsan beborított teafa csacsogva énekel az előtérben.

XANU

Xong! Xong! A Ghuthandali koronatanácsa hozzád fohászodik! Xong! Xong! A Ghuthandali koronatanácsát bölcs cselekedetekhez segítsed!

Xong! Xong! Thamariki tíz menyasszonyát az imént csapták el! Csengő hazugságra nyílt a cseresznyeszínű szájuk. Gyöngyöző hazugságra nyílt az üvegmeleg színű szájuk. Csobogó hazugságra nyílt az üvegszamóca színű szájuk. Szemtanúk látták, hogy a csillagszemű ifjú megmentője egy idegen, egy ismeretlen volt!

A távoli tengeröbölben kis hajócskák színes vitorláit villognak. Papiroknak tűnnek. Papír felhők úsznak az égen, valódi alig van. Pápirmásé nap is süt az igazi mellett.

Ó! Ott! Ott! Épp most vitorláznak el a szigetről! Be szép a csillagos narancssárga vitorlájuk! Be szép a csillagos citromsárga vitorlájuk! Be szép a csillagos ananász sárga vitorlájuk! Be kár hogy a csillagszemű ifjút nem ők mentették meg!

Xanu felfedezi a kitárt karral felálló, Zinazághoz fohászoló Qaloderiqqét, utolsó szavait már suttogja.

QALODERIQQE

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk! Engedd Zinazagát segíteni nekünk! Ó Zinazaga! Jöjj! Segíts! Ó! Segíts Quantarogannak! Ó Zinazaga! Jöjj!

Qaloderiqqe karmozdulatára kincsek felhalmozása kezdődik. A tér minden irányából jönnek velük a szinpompásan öltözött emberek.

XANU

Ó! Kincs! Kincs! Kincs! Ékkövekkel teli ezüst elefántülések! Gyaloghintók, hordozóágyak királyok számára, ezüsttel és smaragdos zománccal ékesítve! Arany gyertyatartók, száraikon smaragdok remegnek!

Ó! Kincs! Kincs! Kincs! Rég elfelejtett istenek szobrai, aranyból, ezüsből, gyémántszemmel! Páncélruhák, acéljuk arannyal vonva, gyöngyszemekkel megszórvál! Sisakok, taréjukon és szegélyükön galambvérszínű rubinnal!

QALODERIQQE

Ó Xongunk! Ó jóistenünk! Zinazagát engedd, engedd segíteni nekünk!

Zöld napernyős nők csoportja érkezik.

NŐI KÓRUS

Ó Zinazaga! Jöjj! Szabadabb, kényelmesebb testet adj nekünk! Ó Zinazaga! Jöjj! Zavartalanabb, kellemesebb testi működéseket adj nekünk! Több kincset! Több kincset! Több kincset hoztunk mint legutóbb!

Arany napernyős csoport érkezik.

Ó Zinazaga! Eleganciánkat ürülék zavarja. Ó tedd hogy kellemes legyen ürülékünk illata. Ó hadd legyen fahéjillatú, vaníliaillatú, narancsillatú, rózsailatú, ibolyailatú! Ó hadd legyen lila színű, rózsaszínű, vaníliaszínű Íme aranytálcaon milyet szeretnénk! Íme ezüsttálcaon milyet szeretnénk!

Ó Zinazaga! Eleganciánkat vizelet zavarja. Ó tedd hogy kellemes legyen vizeletünk illata! Ó hadd legyen lilomillatú, gyöngyvirágillatú! Ó hadd legyen rubinszínű, smaragdszínű! Íme a kristályos kehelyben milyet szeretnénk! Íme a csillogó üvegkehelyben, milyet szeretnénk!

Csillogó kehelyben többeknél színes vizelet, aranytálcaon színes ürülék van. A díszletbe is, a színpadképbe is, az ornamantikába is zavartalanul illeszkednek ezek, szinte észrevehetetlenek, csupán a szöveg nyomán válik érthetővé, miről is van szó. További, díszes külsejű quantarogani polgárok érkeznek a színpadra. Töménytelen mennyiségű ékszerrel, ékkövekkel, arannyal árasztják el a színt.

XANU

Ó! Kincs! Kincs! Kincs! Pajzsok teknősbékahéjából, orrszarvúbőrből, vörös aranytartóval és peremmel, szélükön smaragddal kirakva! Egész halom kard, tör, gyémántmarkolattal! Arany áldozati csészék és serlegek!

Ó! Kincs! Kincs! Kincs! Karkötők, karperecek, tömjénfüstölők, fésűk, illatszeres csészék. Aranyládák, kiömlik belőlük a csiszolatlan csillagzafir, opál, macskaszem, zafir, rubin, smaragd és gránát.

Szinte tüt se lehet leejteni annyira megteik a színpad Quantarogan belefulladás látszik a töménytelen kincsbe. Alig tudnak mozogni, moccanni már az agyondekorált emberek.

NŐI KÓRUS

Ó Zinazaga! Jöjj! Szabadabb, kényelmesebb testet adj nekünk! Ó Zinazaga! Jöjj! Zavartalanabb, kellemesebb testi működéseket is adj nekünk!

1. FELVONÁS, 7. KÉP, 2. JELENET.

Zinazaga megjelenik egy oromzaton. Dúsan díszített maszk és ruha van rajta most is, melyből szuronyok pengéinek sokasága mered előre. Négy, dárdák tömegét hordozó harcos kíséri, a dárdákat előre szegezve, az emberekre irányítva

ZINAZAGA

Külsínt imádó, sötét agyú gazemberek!A higénia! A higénia az élet igazi értelme, mi más? Érette mindent érdemes megcsinálni, érte nem szabad sajnálni semmit?

Külsínt imádó, sötét agyú, gazemberek!Az elegancia!Az elegancia az élet értelme mi más? Érette mindent érdemes megcsinálni, érte nem szabad sajnálni semmit?

Ráförmed Qaloderiqqére, aki vitázna vele ékköves ruhájában.

Hallgaaaaaass! Hát higiénian keresztül kell megítélni az embereket, az életet? Hát elegancián át muszáj megítélni az embereket az életet? Hát ezzel az összeharácsolt csillogó semmivel muszáj megmérni az embereket, az életet?

Hallgaaaaaass! Micsoda kincstömeget hordtatok össze! Elveszem töletek mind! Tessék! Ettől fahéjillatúan, vaníliaillatú ürtetek. Ettől lilán és rózsaszínűen Ettől meg gyöngyvirágillatúvá válik a vizelet. Tessék! És most ideadni mindeneteket!

Átadja a bűvös szereket. A varázslónő szolgaserege jelenik meg. Hamarosan kihordják a kincstömeget a színről

KÓRUS

Zinazaga! Adj más is! Varázsitalt adj, elhasználódó szerveinket szeretnénk cserélni! Varázsitalt adj! Magasabb rendű emberré, örök életűvé akarunk válni!

Zinazaga! Adj más is! Szebb! Okosabb! Ügyesebb! Egészségesebb gyerekeket akarunk mint a szomszéd népeké! Varázsitalt adj! Magasabb rendű csecsemőket akarunk nemzeni!

ZINAZAGA

Ahhoz ez kevéséééééééééé!

Zinazaga testőrei között, kisöpörve a tömérdek kincset a színpadról, szolgálvaival együtt eltűnik

1. FELVONÁS, 8. KÉP, 1. JELENET.

Thamariki függőkertjében, a tetőterasz és toronyszoba közelében vagyunk. Alkonyodik. A fák, bokrok, körte formájúra vannak nyírva. A toronyszoba lépcsőin is, a toronyszobában is körtéket tartalmazó talpas tálak, gyümölcsöstálcák mindenütt.

LÓTUSZVIRÁGOK KÓRUSA

Illatos körte, kék körte, dióköрте, csigakörte, vajkörte.
Csengetőkörte, csilingelőkörte, csendülőkörte, csillogóköрте, csengőkörte.

Ó lányt a toronyszobában titok övezi! Mandulakrém ízű rejtelem. Mogyorókrém ízű rejtelem. Diókrém ízű rejtelem. Kakaóvaj ízű rejtelem.

Ó a lányt a toronyszobában titok övezi! Szamócajam ízű rejtelem. Málnajam ízű rejtelem. Almajam ízű rejtelem. Áfonyajam ízű rejtelem.

Olajozott testű szolgák jönnek a virágok éneke idején. A legkülönfélébb körtéket hordják fel tálcákon a toronyszobába majd elmennek. Thamariki érkezik. Csillogó tálcán körtéket hoz ő is. A toronyszoba felé igyekszik. A függőkertbe Naxonipan lép be. Új köntöst visel. Csillámló briliánsokkal teleszórta köpeny ez is. Thamariki kedvesen, lelkesen, kamaszos barátkozással üdvözlí.

THAMARIKI

Ó lótuszvirágok leánya! Látom hosszú volt az álmod almavirágos párnáidon, cseresznyevirágos párnáidon, szilvavirágos párnáidon.

Ó a köntösöd! Japán hóhullású selyem. Celebeszi hullóselyem! Emitt kék szőlőmintás szőttes. Amott teavirágos szőttes. Amott fahéjvirágos szőttes!

Ó a kék briliánsok! Ó a dél-kínai gyémántok! Ó a milliárd aranyzemcse! Ó a milliányi igazgyöngy! *(Fellelkesül.)* A titkomat, titkomat hadd mondjam el!

Ó a hajad gyönyörű! Csigafürt, hollókék csigafürt, ébenszín csigafürt! *(Belelkesülve.)* A titkomat, a titkomat, a titkomat elmondom neked.

Thamariki bizalmasan a lány lábaihoz térdepel. A toronyból a függőkertnek háttal kilépő, hirtelenszőkén, dúsan feltornyozott hajú Xípanate felé mutat. Közben erősen sötétedik, az égen megjelennek a csillagok.

Ott fenn, a kék körték között, fahéjillatú körték közt egy nevelőnőm él. Xípanate a neve. Szívem egész melegevel megszerettem őt. Gyönyörű lány, ugye! A menyasszonyom!

NAXONIPAN

Óóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóó...

THAMARIKI

Csupán hármat fordul a titokkal teli hold immár, s esküvőnk napja eljön.

Thamariki felindultan, forró boldogsággal, torkában dobogó szívvel énekel.

Imááááádom őt! Ó lótusvirágok lánya! Imáááááááááádom őt!

Ó lótusvirágok néma szülőtte! Hogyan fakul el a csillagragyogás mellette!
Sebzettcsillagos lesz tőle az ég szóttese. Hasítottcsillagos! Töröttcsillagos!
Ó lótusvirágok néma szülőtte! Hogyan fakul el a csillagragyogás mellette!
Zúzottcsillagos lesz tőle az ég szóttese. Mállócsillagos! Porlócsillagos!

NAXONIPAN

Óóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóó...

THAMARIKI

Víszek körtéket neki! A bűvös kék körtéktől hullámosabb lesz haja! A bíborszín körtéktől feszesebbek mellei! A hófehér körtéktől keble hava hamvasabb! A fűzöld körtéktől csipője zsegebb és simulóbb! A fahéjillatúaktól szép szája izesebb!

NAXONIPAN

Óóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóó...

Ó nézd! Mennyire hasonlít rám! Csigafürtös haja úgy rezzen akár az enyém!... *(Előlobbanó önimádattal.)* Csigafürt hullik a homlokába ahogyan nekem is! Csigavonalai a fülének olyanok mint az enyém! Csillagszemével úgy pillant mint én!

Ó várj! Vigyázz e körtékre kicsit! Én hozok még neki!

2. FELVONÁS, 8. KÉP, 2. JELENET.

Thamariki leteszi a tálcát, s lelkesen, szerelmesen elsiet. Komor, feketés kék füstök lobban fel a távolban. Aggok fohászodó kórusa énekel a messzeségben, az esti párán át.

KÓRUS

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk!

Ó dédelgetett jóistenünk! Ó, Quantarogan minden nap szeretett jóistene! Nekünk kincseink vannak! Tégy az alantas szomszéd népeknél magasabb rendűvé minket! Nekünk kincseink vannak! Tégy a félállat, alantas páriáknál magasabb rendűvé minket!

Óóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóó...
 Óóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóó...

NAXONIPAN NŐVÉREINEK KÓRUSA

Naxonipan! Naxonipan! Gyere haza!

Sósfüvekből főzünk teát, hogy szavaid visszajöjjenek. Sócserjékből főzünk teát, hogy mondataid visszajöjjenek. Sósteák, sósborok és sóspálínkák segítenek rajtad!

Naxonipan! Naxonipan! Gyere haza!

Látod! Nem lesz különb a sorsod mint a mienk! (*Előlobbanó kárörömmel.*) Látod! Nem lesz különb sorsod mint a mienk!
 Látod! Nem lesz különb sorsod mint a mienk! (*Újra együtt érzően.*) Látod! Nem lesz különb a sorsod mint a mienk!

Fledd Thamarikit! Harangvirág szíve nem csendül meg érted!

NAXONIPAN

Óóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóó...
 Óóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóó...

Naxonipan fájdalmas, lassú mozgással eltűnik egy szirt mögött. A nővérek vitorlásai egyre messzebbre sodródnak a vízen

NAXONIPAN NŐVÉREINEK KÓRUSA

Naxonipan! Naxonipan! Gyere haza! Sósfüvekből főzünk teát, hogy szavaid visszajöjjenek. Sócserjékből főzünk teát, hogy mondataid visszajöjjenek. Sósteák, sósborok és sóspálínkák segítenek rajtad!

Naxonipan! Naxonipan! Naxonipan! Naxonipan!

A nővérek vitorlásai eltűnnek a messzeségben.

1. FELVONÁS, 9. KÉP, 2. JELENET.

Lassan hajnalodni kezd. Vad fájdalommal lesz teli a táj. Lángcsóvaszerű sziklák rajzolódnak elő. Ágyékkötös, turbános, rongyos, csontsovány páriák mindenütt. Dolgoznak, köveket hasítanak és törnek mázsás vassúlyokkal, rozsdás nehezékekkel, ócska szerszámokkal. Csontváztestük véres, a jelenet során is sérüléseket szenvednek néhányan. A hasításokat, töréseket a kősziklák érzik. A törések hangjai közben időnként elfojtott sikolyokból álló énekük szól.

KŐSZIKLÁK KÓRUSA

Íhhhhhhhhhhhh... Íhhhhhhhhhhhhhh... Íhhhhhhhhhhhhhh.

Naxonipan hol egyik, hol másik szikla mögül nézi a páriákat. A turbános nyomorultak mellett álló örök néha cífra szíjjakkal végigverik az erejüket vesztett, vergődő, nehezen mozgó páriákat.

NAXONIPAN

Óóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóó...

Haladnak be a kősziklák közé a kötörök, az örök, s nemsoká eltűnnek.

1. FELVONÁS, 10. KÉP, 1. JELENET.

Quantarogan belsejében. Xong főisten hatalmas domborműve látható az egyik épületen. Épp hozzá fohászodik

Qaloderiqqe és a koronatanács. Archaikus, részletgazdag színpadkép övezi az üléselőket. Ám feketébe van vonva minden ezúttal a városban! Az agyondíszítettség azonban így is jellemző, noha az éjszínű épületeken és szobrokon az ornamentelek ezúttal ezüst színűek. Az ezüstös, cirkalmas minták, az ezüstösen remegő rojtok ellepik szinte az egész színpadot. Megvirradt Thamariki esküvőjének reggelén, ennek szól a pompa. Előtérben Xanut, a teafát látni, egyelőre még nem énekel. A távolban, a tengerőbnél hatalmas hajók állnak, szembetűnően nem quantaroganiak.

Quantarogan lakosai, kézművesei, muzikusai ezüstöktől ékes, éjsötét ruháikban a színre vonulnak. Megérkezik a koronatanács és Qaloderiqqe is.

QALODERIQQE

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk! A legpompásabb esküvő napja íme elérkezett! A legelegánsabb, legszebb színben úszó esküvő napja elérkezett. Az ébenszínű, az éjszínű esküvő napja elérkezett.

XANU

Ó koromfekete bársonyok, brokátok, selymek suhogása! Ó! Ébenszínű bársonyok, brokátok, selymek suhogása! Ó! Éjszínű bársonyok, brokátok, selymek suhogása! Ó mi elegáns! Ó mi szép!

Xanu halkabbra fogja, bizalmaskodva, csacsogva énekel.

Ó Quantaroganban a feketeség izgalmas újdonság! Igazi, izgató unikum!
 Ó Quantaroganban a komorság izgalmas újdonság! Igazi, izgató unikum!
 Ó Quantaroganban a keserűség izgalmas újdonság! Igazi, izgató unikum!
 Ó Quantaroganban a szomorúság izgalmas újdonság! Igazi, izgató unikum!

QALODERIQQE

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk! Ó hála legyen néked! Ó hála, hogy a legkirályibb a legritkább kincsek, a fekete gyémántok csillognak az esküvőn! Ó hála, hogy a legkirályibb, a legritkább közetek, a fekete márványok csillognak az esküvőn!

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk! Ó hála legyen néked! Ó hála, hogy a legkirályibb, a legritkább italok zamatát izlelhetjük az esküvőn! Ó hála hogy keserűlikörök, keserűborok zamatát izlelhetjük az esküvőn!

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk! Ó hála legyen néked! Ó hála, hogy a legkirályibb, a legritkább ételek zamatát izlelhetjük az esküvőn! Ó hála, hogy keserűgombák, keserű kaviárok zamatát izlelhetjük az esküvőn!

XANU

Ó! Mi különös kincs a feketeség itt! Ó! Mi különös kincs a keserűség itt!
 Mi ritka, ingyenc csemege a szomorúság itt! Micsoda ritka, ritka, ingyenc csemege a megkeseredett íz errefelé!

NŐI KÓRUS

Ó kincsekkel körberakott quantaroganiak! Ó magasabb rendű quantaroganiak! Ó élvezétek, élvezétek a ritka, ritka, ingyenc csemegéket!

Ó a feketeség! Mi élvezetes! Ó a komorság! Mi élvezetes! Ó, a keserűség! Minő különös, izletes csemege! Ó a szomorúság! Minő érdekes, izgató, ingyenc érzés!

1.FELVONÁS, 10. KÉP, 2. JELENET.

Nászinduló szólal meg mély szomorúsággal. Quantarogan lakosai, ezüstöktől ékes, éjsötét ruháikban végeláthatatlan sorokban vonulnak végig a színpadon. Közöttük Naxonipant is látni, fekete, ezüstcsillagokkal megszórt ruhában.

XANU

Ó koromfekete bársonyok, brokátok, selymek suhogása! Ó! Ébenszínű bársonyok, brokátok, selymek suhogása! Ó! Éjszínű bársonyok, brokátok, selymek suhogása! Ó mi elegáns! Ó mi szép!

Olajos testű, félmezelen teherhordók túldíszített fölkekkel érkeznek a színpadra A fölkekben drágaközuhatagos leplekkel takart emberek ülnek szoborszerűen. Csupán a szemük számára van nyílás. Egyikük trónja magasabb.

KÓRUS

A Ghuthandali! A Ghuthandali! A Ghuthandali családja!

Ó Ghuthandali! Feketévörös alkonyi mennybolt gyermeke! Feketés sárga hajnali mennybolt gyermeke! Ó, fiad nászának napja megvirradt!

Csillogó, fekete nászi ruhában az ifjú szerelmespár érkezik.

KÓRUS

A Ghuthandali fia! A Ghuthandali fia! A Ghuthandali fia és menyasszonya! Ó Ghuthandali fia! Feketévörös alkonyi mennybolt gyermekének gyermeke! Feketés sárga hajnali mennybolt gyermekének gyermeke! Ó, nászodnak napja megvirradt!

Elképesztő fekete pompa övezi a szerelmeseket. Hamarosan krizantémok, temetővirágok özöne is elárasztja őket. Lábaikhoz koszorúkat helyeznek, mint a sírokra szokás. Xanu kezd csacsogva énekelni.

XANU

Ó krizantémok. Ó bársonytapintású szirmok. Ó selyemtapintású szirmok. Ó leheletfinom tapintású szirmok. Ó üde tapintású szirmok! Ó illanó tapintású szirmok! Ó éteri tapintású szirmok! Ó! Mi szép! Mi szép! Mi elegáns!

Quantarogan lakosai körülrajkák a fiatalokat rengeteg sötét szőlőfürttel.

1. FELVONÁS, 10. KÉP, 3. JELENET.

Harsonazene. Keletí, ám egyszerű öltözetű emberek érkeznek, üvegekkel.

XANU

Ó követek jönnek! Ó követek a feketés zöld trópusi fákkal teli szigetektől! Ó a fekete jávai esőerdők követei. Ó a fekete szumátrai esőerdők követei. Ó a fekete borneói esőerdők követei. Ó a fekete celebeszi esőerdők követei.

Harsonazene. A követek a színiig megtöltött üvegeket átadják a nászi pár szolgálóinak, akik elrendezik őket a virágok és szőlőfürtök övezetében.

KÖVETEK KÓRUSA

Jáva kincseiből való a nászi adomány. Csomborfüves keserűbor. Kékliummal fűszerezett keserűbor. Almafagyönggyel fűszerezett keserűbor. Cseppjeit felénk finom patikamérleglen mérik és aranyért árusítják

Szumátra kincseiből való a nászi adomány. Kakukkfüves keserűbor. Levendulával fűszerezett keserűbor. Gyopárral fűszerezett keserűbor. Cseppjeit felénk finom patikamérleglen mérik és aranyért árusítják

Borneó kincseiből való a nászi adomány. Kaporleveles keserűbor. Tormagyökérral fűszerezett keserűbor. Farkasalmával fűszerezett keserűbor. Cseppjeit felénk finom patikamérleglen mérik és aranyért árusítják

Celebesz kincseiből való a nászi adomány. Gyertyafüves keserűbor. Málnalevéllal fűszerezett keserűbor. Almalevéllal fűszerezett keserűbor. Cseppjeit felénk finom patikamérleglen mérik és aranyért árusítják.

Kórus himnikus éneke szól amíg a papok összeadják a nászi párt.

KÓRUS

Ó Xongunk! Ó jóistenünk! Add, hogy dúsgazdag, termő legyen a nász!
Ó Xongunk! Ó jóistenünk! Add, hogy dúsgazdag, termő legyen a nász!

NAXONIPAN

Óóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóó...

1. FELVONÁS, 10. KÉP, 4. JELENET.

Xong képmására tekintve leborul lassan mindenki, a színpad elnémul. Távolból felsíró hegedűk hangjai hallatszanak. Hőföhér hegedűkkel muzsikuskok érkeznek. Piramis-szerű, falépcsős dobogó körvonalai bontakoznak ki a hullámzó tömeg mögül.

KÓRUS

A Ghuthandhali fiának tiszteletére! A Ghuthandhali fiának és asszonyának öröme! Ünnepi énekviadal! Ó ki követi legtökéletesebben a hangszerek futamait! Ó ki képes hangszerként használni a törékeny és tökéletlen emberi gégét! Íme a hegedűfutamok! Íme a hullámzó, habzó, gyöngyöző violafutamok!

A Ghuthandhali fiának tiszteletére! A Ghuthandhali fiának és asszonyának öröme! Ünnepi énekviadal! Ó ki követi legtökéletesebben a hangszerek futamait! Ó ki képes hangszerként használni a törékeny és tökéletlen emberi gégét! Íme a hegedűfutamok! Íme a hullámzó, habzó, gyöngyöző violafutamok!

A felsíró hegedűkön bravúros futamok szólnak meg. A hegedűsöket körülserglik a fiatal lányok, sorban egymás után utánózni igyekeznek a violák szólamaít. Többen hosszú szakaszokat is végigénekelnek a virtuóz és nehéz melódiából, ám senkinek sem sikerül a melódiá zárásáig eljutni. A kórus felkonferál minden egyes énekest.

KÓRUS

Qimerina, a kiváló koronaőr leánya,
cseresznyevirágos ezüstékszerekkel!
Ó Ukhemorte, a koronaékszerész a leánya,
mandulavirágos ezüstékszerekkel!
Ó Thabilake, a kiváló kincstárnok leánya,
üvegmeggyvirágos ezüstékszerekkel!
Ó Mahabina, a kiváló bronzműves leánya,
ananászvirágos ezüstékszerekkel!
Ó Xemeline, a kiváló kőszobrász leánya,
szilvavirágos ezüstékszerekkel!
Ó Aratavasi, a kiváló faszobrász leánya,
almavirágos ezüstékszerekkel!

Ó a Lótuszvirágok kiváló leánya is próbálkozik
ezüstcsillagos ruhájában!

Naxonipan teli torokból, felszakadó fájdalommal, szíve szakadtából végigéneklí a nehéz, virtuóz melódiát.

KÓRUS

Ó Ghuthandali fia! Ó Ghuthandhali fiának asszonya! Illessétek hódoló hajlással a Lótuszvirágok kiváló leányát! Illesszétek fejére a gyözelmi gyémántkoszorút!

Thamariki is, Xípanate is, a tömeg is leborul a túldekorált, falépcsős piramis csúcsán álló pária előtt. Naxonipan lassú mozdulattal szétárja ezüstkontóását és a porba eresztí. Iszonyú rongyai, vállának, alkarjának vörös és sárga, gennyes pattanásai jönnek elő mögüle. A tömegben rémület, sikítózás. Naponipán lesétál a lépcsőn és a riadtan elhúzódo, sipítózó emberek övezetében csendesen elhagyja a színpadot

1. FELVONÁS, 11. KÉP, 1. JELENET.

Éjszakai tenger. Rengeteg csillag van az égen. Ezüstösen csillog a víz. Nagyon távolról Quantarogan éjszakai csillogása is érzékelhető még. Nyomorult, keresztbordás vitorlázatú hajóján, Naxinopan hazafelé igyekszik. Megnyugodott, derűs lélekkel dúdolja immár azt a melódiát, ami nemrég még szerelmes éneke volt. Ócska rongyait meglebegteti az óceáni szellő.

CSILLAGOK KÓRUSA

E lánynak egykor csillagmintákból szőtt ruhája volt. Gallérján sebzettsillagos, zúzottcsillagos. Vállain töröttcsillagos, vágottcsillagos mintázatú. A hátánál hasítottcsillagos, fájócsillagos, metszetcsillagos. Finom ujján rezgőcsillagos, remegőcsillagos. Derekán derescsillagos, zuzmaráscsillagos.

Elmúlt a csillagokból szőtt álom, eltűnt a csillagmintás szép ruha. Nincs többé semmi, ami sebzettsillagos, zúzottcsillagos. Nincs többé semmi ami vágottcsillagos, metszetcsillagos. Nincs többé semmi ami remegőcsillagos, rezgőcsillagos, zuzmaráscsillagos, jegescsillagos.

NAXONIPAN

Mmm mmm mmm mmm mmmmm... Mmm mmm mmm mmm mmmmm... Mmm mmm mmm mmm mmmmm...

CSILLAGOK KÓRUSA

Elmúlt a csillagokból szőtt álom, eltűnt a csillagmintás szép ruha. Nincs többé semmi, ami sebzettsillagos, zúzottcsillagos. Nincs többé semmi ami vágottcsillagos, metszetcsillagos. Nincs többé semmi ami remegőcsillagos, rezgőcsillagos, zuzmaráscsillagos, jegescsillagos.

A felszíkrazó, felsziporkázó, felcsengő csillagok éneke nemsokára elhalkul. Naxonipan vitorlája eltűnik a messzeségben. Fűgőny.

2. FELVONÁS, 1. KÉP, 1. JELENET.

Éjszaka. Thamariki palotája. Dús, keleti függőkert. Mindenünnen liánok lógnak. Kőszobrok, kőlámpások, kőkutak. Hófehér lótuszvirágok, buján. Kőlépcső, mögötte épület. Csaknem teljesen beborítja a trópusi esőerdő. Nagy ablaknyílásain aranyozott ernyő. Felül tetőterasz. Tele fákkal, virágokkal ez is. Fölötte toronyszoba a jobb oldalon. Egy távolabbi tetőterazon, Xong képe alatt, őszféhér vénemberek ülnek és imát mormolnak. Csoportjuk felett hosszú nyelű, csereznyepiros esernyők, ruháik számba-pirosak, meggypirosak, mellettük csillogó üvegvázak. Gyümölcsökkel feldíszített tejszínhabos kehelyre emlékeztet a őszféhér vének együttese. Ahogy a hold a felhők között halad, feltűnik, hogy távolban több hasonló, tejszínhabos kehelyre emlékeztető csoport is üldögél.

A színpad előtere néptelen. Thamariki lép ki a kertbe, kezében két rongydarabbal.

VÉNEK KÓRUSA

Hmmm... Hmmm... Hmmm... Hmmm... Hmmm... Hmmm... Hmmm...

THAMARIKI

Zinazaga! Ó Zinazaga! Segíts!

2. FELVONÁS, 1. KÉP, 2. JELENET.

Zinazaga megjelenik egy oromzaton. Dúsan díszített maszk és ruha van rajta most is, melyből szuronyok pengéinek sokasága mered előre. Négy, dárdák tömegét hordozó harcos kíséri, a dárdákat előre szegezve.

THAMARIKI

Zinazaga! Ó Zinazaga! Gesztenyetorta illatú rejtelem van az életemben. Mandulortorta illatú rejtelem van az életemben! Diótorta illatú rejtelem van az életemben! Csokoládétorta illatú rejtelem van az életemben!

ZINAZAGA

Le a porba előttem! Önimádó gazember! Önnön dolgairól szépen csobogó szavakkal áradozó gazember! Semmi csokoládéillat! Semmi dióillat! Semmi kakaóillat! Két koszos és bűdös rongydarab van nálad, semmi más.

Thamariki letérdel, mutatja az azonos anyagú, azonos szennyeződésű, összeillő rongydarabokat a varázslónak.

THAMARIKI

Egyiken is mandulavirágos, szerecsendióvirágos mintázatú a szenny. Másikon is mandulavirágos, szerecsendióvirágos mintázatú a szenny. Egyiket fürdőköntösömbé beleragadva találtam amikor a málnagyöngyös, szedergyöngyös gyöngyhalászatból megmenekültem. Másikat a fahéjszagú, fűszerszagú falépcsőn találtam mikor az énekiadalról a pária elment.

ZINAZAGA

És hallgattál, lapítottál, magadnak őrizgetted a rongyok rejtelmét önimádó gazember! Semmi fiúi tisztelet, hogy apádnak elmond. Semmi fiúi lelkesedés, hogy anyádnak elmond! Semmi hitvesi közösség, hogy szerelmednek elmond! Ágyatok közös, de a párna soha.

THAMARIKI

Xípanatét nem szeretem már! Meghízott! Csúnya lett!

Kék körtékkal hullámosított haja kiegyenesedett. Biborszín körtéktől feszes melle immár megpuhult. Fűzőld körtékkal lágyított csipője csúnyán, csúnyán elzsirosodott.

Thamariki a rongyokat nézegeti.

ZINAZAGA

Összeillenek a rühös és gennyes rongyok ugye? Nos tudd, tudd, az a pária mentette meg az életedet! Szeretett téged! Utánad kívánt jönni palotádba! A lótusvirágok lányának köntösét én adtam rá! Csilingelő beszédhangját, mondatait, szavait adta érte!

Thamariki Zinazaga dala közben döbbenten felemelkedik a földről.

THAMARIKI

Óóóóóóóó... Óóóóóóóóóóóóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóó...

ZINAZAGA

Összeillenek a rühös és gennyes rongyok ugye? Nos tudd, tudd, az a pária szeretett téged! Ám beledöbrent, hogy a kincses felszín mögött mi van itt valójában. Ám beledöbrent, hogy a kincses köntöseid mögött milyen vagy valójában! Ám belédöbrent, hogy soha sem akarna a pároddá válni és örökre elment innen.

THAMARIKI

Egy páááária! Egy pária soha!... És tévedett, hatalmasat tévedett a lótszvirágok leánya! Amint kincses köntösöm mutat, olyan vagyok! Ahogy kincseink tündökölnék, oly nagyszerű és szép az élet is itt! A felszín, a felszín, a felszín mindent elárul!

Zinazaga leparancsolja a földre az ifjút újra

ZINAZAGA

Le a porba előttem! Ó te külcshint imádó gazember! Beléd fojtom az ostoba szavaidat! Odanézz! Oda arra a sereg végre! Mit lát belőlük a szemed?

THAMARIKI

Ó cseresznyepiros ernyők! Ó köntösök szamóca-pirosan, meggypirosan. Akár a tejszínhabos kehely csillogó gyümölcszemektől színesen! Ó! Színarany bőr a homlokokon! Gyémántosan felcsillogó hajszálak! Ezüstösen rezzenő szakállak!

Zinazaga hirtelen kivilágítja a tetőteraszt. Rárivall a vénekre. Ők leszedik díszes köntöseiket, beteg, csontsovány, agyékkötős alakjuk jön elő.

ZINAZAGA

Le a köntösökkel!... Láss hát! Láss! Csontig lesoványodott testek elaggva! Csonton lötyögő bőr! Reszkető lábak és kezek! Vastag visszerek! Ilyen az öregség!

De láss mást is! Bénán lógó alkar. Csámpázó, kacsos láb. Lecsonkolt combcsont.Hólyagos, kiütéses bőr! Felpuffadt gyomor! Összevizezt comb! Ilyen a betegség!

És tudd! És tudd! Ezek a beteg csontvázak egyszer megmerevednek és soha nem moccannak utána. Lerohad róluk minden, csak a csont marad. Ilyen a halál!

Zinazaga elsötétíti a véneket. Azonnal visszaáll az eredeti állapot. A díszes, tejszínhabos kehelyre emlékeztető csoportban az őszfehér öregek áhítatosan mormolják imáikat.

THAMARIKI

Ó cseresznyepiros ernyők! Ó köntösök szamóca-pirosan, meggypirosan. Akár a tejszínhabos kehely csillogó gyümölcstől színesen!... Ó Zinazaga! Belőlem is beteg válhat? Belőlem is öreg válhat? Belőlem is halott válhat? Nem! Nem!... A hatalmas Xongnál kincsekkel kiváltom ezt!

ZINAZAGA

Világteremtő hatalmas Xong kincsekkel nem megnyerhető.

Nem fogad kincseket teremtményeitől, se füvektől, se fáktól, se kövektől, se kavicsoktól, se madaraktól, se emberektől!... Ne számíts rá. És rám se.

Zinazaga kísérőivel együtt eltűnik egy pillanatra.

THAMARIKI

Zinazaga! Zinazagaaa!...

Thamariki Buddhák aranyszínű csoportjához megy. Áhítatosan lekuporodik előttük, úgy énekel.

Akkor kisisteneim megvédenek! Ó diótortaszínű kisistenek! Aranyló likőrök színébe öltözött istenek! Betegnek lenni ugye nem engedtek engem? Megöregedni ugye nem engedtek engem? Meghalni ugye nem engedtek engem?

Zinazaga kísérőivel együtt újra megjelenik egy magaslaton.

ZINAZAGA

Eléééég! Tudod, hogy kik ezek egyáltalááááán?

Ez Buddha. Akárcsak te, ugyanakkora önimádó volt! Magára hagyta a fiatal feleségét, hogy zavartalanul elmélkedhessen, miképpen mentheti meg magát az öregségtől és elmúlástól. Otthagyta a kisfiát, hogy ő se zavarja a gondolkodásban.

Ez Kaszava Buddha. Magára hagyta a beteg anyját és az őserdőben elmélkedett, miképpen úszhatja meg az emberre rárótt pusztulást. Ez Jagara Buddha. Otthagyta a bajából kiségitő barátait, elment elmélkedni, miképp juttathatná magát örök élethez.

Eléééég! Éntölem immár semmit se várj!

Zinazaga kíséretével együtt eltűnik.

THAMARIKI

Zinazaga! Zinazagaaa!...Ő én nemes szívű isteneim! Ó én védelmezőim! Védelmezzetek betegségtől, öregségtől, pusztulástól! Óvjatok betegségtől, öregségtől, pusztulástól!

Thamariki földig hajol a szobrok előtt és a rongydarabokat mutatja nekik éneke során.

Ó nemes védelmezőim, én is méltóvá válok a nemességetekhez! Én is nemesen viselkedem a páriálánnyal. Én is nemesen cselekszem és megjutalmazom őt!

Elviszem néki parányi rézsobraitokat. Elviszem hozzá diótortaszínű parányi szobraitokat! Elviszem hozzá aranyló mandulortorta színű pici szobraitokat. Elviszem hozzá aranyló mézeskalács színű szobraitokat! Védelmezzetek! Védelmezzetek engem! Védelmezzetek!

Zinazaga alakja elősejlik egy messzi magaslaton.

ZINAZAGA HANGJA

Ájtatos csaló! Ennivalót! Ennivalót vigyél inkább nekik! Ne szobrokat!

Thamarikihez Zinazaga hangja nem jut el. Áhítatosan leomlik a földre a kisistenek előtt. Körülötte kinyílnak fűben a hófehér apróvirágok szirmai. Gúnyosan énekelnek.

APRÓVIRÁGOK KÓRUSA

Cseresznyével díszített tejszínhabos serleg csillogása! Bibormeggyel díszített tejszínes serleg csillogása! Szamóccával díszített tejszínes serleg csillogása!

Ó a bölcseket a bíbor köntös alatt nem övezi immár rejtelem! Szamóccajam ízű rejtelem. Málnajam ízű rejtelem. Almajam ízű rejtelem.

Ó a tejszínhab, a hideg krém, a csillogó üvegphárban nemsokára gyöngyöződen megolvad, gyöngyszínekkel elolvad, gyöngyvizekként, gyöngycseppeként szétcsorog.

Elillan a te erőd is egyszer! Elgyöngül a te tested is egyszer, megöregszel, megbetegszel és meghalsz, meghalsz, meghalsz, meghalsz, meghalsz.

2. FELVONÁS, 2. KÉP, 1. JELENET.

Párás alkony a páriák szigetén, mint az első részben. Nehezen bontakoznak ki a fák, a tengerparti szirtek körvonalai. Amint lassan kirajzolódik a kép, látni a háttérben a gyöngyhalászat egykori színterét is. A színpad előterében ormóttanul pöffeszkedő, gömböc sziklák. Egyikükön lefelé haladó keleti írásjelekkel is, emellett vízszintesen, angolul is, pöffeszkedő stílusú, aranybetűs véset olvasható. Jog a véleményhez. Jog a valláshoz. Jog a szóláshoz. Jog a gyülekezéshez.

Mögötte a páriák egykori nyomortelepének csupán a maradványai vannak már meg. Sárgaláz pusztít a szigeten, néhány csoportnyi ember van csupán életben, a porban vergődnek, alszanak. A színpad baloldalán halottak halmai.

KŐSZIKLÁK KÓRUSA

Holtak lezáratlan szemének gyöngyei. Holtak gyémánt csillanású szemének gyöngyei. Halottak briliáns csillanású szemének gyöngyei. Halottak ezüstös szembogarai. Ó sárgaláz színei az arcokon. Ó sárgaláz narancsos színei az arcokon. Ó sárgaláz citromos színei az arcokon. Ó sárgaláz ananászos színei az arcokon.

Hallani a tenger sötét morajait. A horizonton látni néhány gazdag és színes quantarogani vitorláshajót is. Thamariki testőrei kíséretében, díszes ruhában, súlyos, agyonékkövezett csizmában, apró istenszobrokkal, a színpad előterébe érkezik. Épp Naxonipan két, sárgalázás nővérét vonsozlják elé a poroszlók.

POROSZLÓK KÓRUSA

Ó Ghuthandali gyermeke! Szivárványszínű Mennybolt fiának gyermeke! Feketésvörös Alkonyi Mennybolt fiának gyermeke! Feketés sárga Hajnali Mennybolt fiának gyermeke! A lótuuszvirágok leánya nincs immár a szigeten!

THAMARIKI

Hát hová lett a lótuuszvirágok leánya akkor? Merre lobognak a szélben ruhafoszlányai a mandulavirágos mintázatú szép szennyezéssel? Merre lobognak a szélben ruhafoszlányai a szerecsendió virágos mintázatú szép szennyezéssel?

POROSZLÓK KÓRUSA

Páriák arcát citromszínűre színező sárgaláz elől elmenekült. Páriák arcát narancsszínűre színező sárgaláz elől elmenekült. Páriák arcát ananászszínűre színező sárgaláz elől elmenekült.

Ó Ghuthandali gyermeke! Szivárványszínű Mennybolt fiának gyermeke! Itt halottak és betegek maradtak csupán! Kiben erő volt még, mogyorószínű, mogyorópogású, mogyoróhéj csónakokon elmenekült.

THAMARIKI

Ó bontsuk ki körtevirágos, meggyvirágos, almavirágos vitorláinkat mi is. Keressük fel körtevirágos, meggyvirágos, almavirágos vitorlásokon őt.

POROSZLÓK KÓRUSA

Ó Ghuthandali gyermeke! Szivárványszínű Mennybolt fiának gyermeke! Körülöttünk háromezer kókuszpálmás, kókuszillatú sziget van! Körülöttünk háromezer banánpálmás, banánillatú sziget van!...Íme kettő a lótuuszvirágok lányának nővéreiből! Hogy a lótuuszok leánya hová ment, önekk sincs arról még csak sejtelmük sem!

THAMARIKI

Keressük fel, keressük fel hát többi fivéreit, többi nővéreit, anyját, apját!

Hogy a leány hová ment, ők csobogó, csengő szavakkal elárulják nekünk!

POROSZLÓK KÓRUSA

Ó Ghuthandali gyermeke! Szivárványszínű Mennybolt fiának gyermeke! A lótszvirágok lányának két nővére, anyja és apja meghalt, citromsárgán, narancssárgán, ananász sárgán megcsillant szemük gyöngyében a sárgaláz.

A lótszvirágok lánya és harmadik nővére együtt menekültek el, nehogy citromsárgán, narancssárgán megcsillanjon az ő szemük gyöngyében is a sárgaláz.

Óráig faggattuk a két maradék nővért, mire megtudtuk mindezt, mert szavakat szólni alig van erejük immár, az ő szemük gyöngyében is ott csillog már a sárgaláz.

THAMARIKI

Ó hogy lehetek hát így nemes szívű? Ó hogy lehetek hát kisisteneim nemes szívéhez méltó? Ó diótortaszínű kisistenek! Ó aranyló mézeskalács istenek! Aranyló likőrök színébe öltözött istenek! Ó hogy lehetek hát így nemes szívetekhez méltó?

A félhaltot, borzalmas külsejű, koldulni próbáló páriáktól a poroszlók egyre messzebbre elhúzódnak. Thamariki egyedül marad. Néha köre lép fel, óvatosan a vergődő páriákat nézegeti. Néha hirtelen mozdulattal, ijedten, gyorsan visszalép.

KAVICSOK KÓRUSA

Thamariki! Kicsi kavicsok vagyunk. Itt lenn, a talpad alatt!
Rajtunk, kicsi kavicsokon könnyű léptekkel lépdelj!
A kemény lépés fáj nekünk.

Xong teremtményei vagyunk mi is. Thamariki, a testvéreid vagyunk mi is. Rajtunk, kicsi kavicsokon könnyű léptekkel lépdelj!
A kemény lépés fáj nekünk.

KŐSZIKLÁK KÓRUSA

Thamariki! Légy diótortaszínű kisisteneid nemességéhez méltó! Thamariki! Légy likőrök aranyszínébe öltözött apró isteneid nemességéhez méltó! Kicsi kavicsaink lehullottak rólunk, a porban remegnek, óvatosan mozog rajtuk.

Xong teremtményei vagyunk mi is. Thamariki, a testvéreid vagyunk mi is. Kicsi kavicsainkon könnyű léptekkel lépdelj! A kemény lépés fáj nekik.

THAMARIKI

A testvéreim? A kavicsok? Az illattalan, színtelen semmiségek a porban?

Trópusi madarak szólnak meg. Szürkés tollazatuk megvilan az ágakon.

MADARAK KÓRUSA

Thamariki! Kavicsok, kövek, bokrok, fűvek a testvéreid mind.
Xong teremtette őket is.
Ég, hold, csillag, szél, madár, pálmalevél a nővéreid mind.
Xong teremtette őket is.
Kókuszfa és felhő, tengervíz és erdő a fivéreid mind.
Xong teremtette őket is.

A diótortaszínű kisistenek is testvérüknek gondolták őket! A mézeskalács színű istenek is nővérüknek gondolták őket. Xong teremtményei ők is valamennyien.

Thamariki az istenszobrokra pillant. A kicsi istenfigurák sorban egymás után, aranyárgásan, visszafogottan megvilágosodnak.

KAVICSOK KÓRUSA

Ó Thamariki! Ó díszes, drágakövekkel teli, nehéz csizmádat vedd le!
Könnyű lábakkal, könnyű léptekkel lépdelj! A kemény lépés fáj nekünk.

KŐSZIKLÁK KÓRUSA

Ó Thamariki! Ó díszes, drágakövekkel teli, nehéz csizmádat vedd le! Kicsi kavicsaink lehullottak rólunk, a porban remegnek, meztláb mozog rajtuk.

A kicsi istenfigurák sárgás, aranyló sugárzása erősödik.

THAMARIKI

Ó diótortaszínű kisistenek! Milyen lehetőfinoman kérleltek engem!
Ó kicsi kavicsok. Milyen lehetőfinoman, halkán kérleltek engem!

Thamariki leveszi a csizmáit.

MADARAK KÓRUSA

Mert a testvéreid! Kavicsok és kövek, fák, bokrok és füvek a testvéreid mind. A dzsungel vadjai is mind a véredből való rokonaid. Az egek madarai is mind a véredből való rokonaid! Nővéreid és fivéreid a páriák is, akiknek gyöngyöző szemében citromsárgán, narancssárgán, ananász sárgán csillog a sárgaláz.

THAMARIKI

A páriák is?... *(Elbizonytalanodva kémleli az eget.)* Hisz Xong teremtményei ők is. Hisz Xong teremtményei ők is...*(Újra felaranyló szobraira néz.)* Ó hát a páriák is.

Nézi a két összeálló rongydarabot.

Ó hát a lótoszvirágok leánya is pária volt!... Ó lótoszvirágok leánya! Ó köszönöm tenéked, hogy rongyaid elvezettek ide. Ó köszönöm, hogy elkezd nyílni a szemem.

Elteszi a rongyokat, s a néhol, az ágak sűrűjéből elővillanó madarakat nézi

MADARAK KÓRUSA

Igen Thamariki! Kavicsok és kövek, fák, bokrok és füvek a testvéreid mind. A dzsungel vadjai is mind a véredből való rokonaid. Az egek madarai is mind a véredből való rokonaid! Nővéreid és fivéreid a páriák is, a páriák is...

Thamariki letérdel a kisistenekhez. Tenyerébe kavicsokat vesz.

THAMARIKI

Igen... A páriák is... Ó diótortaszínű kisistenek! Ó aranyló mézeskalács istenek! Aranyló likőrök színébe öltözött istenek! Olyan könnyű a lelkem. Olyan tiszta a szívem. Olyan mint soha még.

Ó kicsi kavicsok a tenyeremben! Ó testvéreim, kősziklák, pálmák, madarak! Olyan könnyű a lelkem. Olyan tiszta a szívem. Olyan mint soha még.

Titokzatosan, túlvilági fényekkel lesz teli az erdő. Csengő és bongó, titokzatos hangok kíséretében a fák kórusa kezd énekelni.

FÁK KÓRUSA

Élj Thamariki mint a madarak, akik pár szem rizzsel és pici vízzel is beérik!
Élj kincsektől szabadon, réteken, napos vízpartokon, pénztől gondtalanul!
Élj biborerdőkben barangolva bíbor gyümölcsöket gombákat szedve élelemül

Élj fivéridek között! Élj tenger fivéréddel, frissen szálló szél nővéreddel, napsütés nővéredtől melegítve, erdő nővéredtől védve, élj csicsergő madarakkal, éljél erdei vadakkal, cserzett arcú páriákkal, virgonc apró állatkákkal övezve!

MADARAK KÓRUSA

Élj Thamariki mint a madarak, akik pár szem rizzsel és pici vízzel is beérik!
Élj kincsektől szabadon, réteken, napos vízpartokon, pénztől gondtalanul!

A térdeplő Thamariki gondolataiba merül. A kisistenek egyre visszafogottabban világnak Csökken a fák fénye, halkulni kezd a fák, a madarak sugallatos éneke.

FÁK KÓRUSA

Élj fivéridek között! Élj tenger fivéréddel, frissen szálló szél nővéreddel, napsütés nővéredtől melegítve, erdő nővéredtől védve, élj csicsergő madarakkal, éljél erdei vadakkal, cserzett arcú páriákkal, virgonc apró állatkákkal övezve!

Lassan, fokozatosan a szín elsötétedik.

FELVONÁS, 3. KÉP, 1. JELENET.

Éjszaka sötétség. Thamariki palotája alig érzékelhető. Thamariki, Thakinerati, s hat további quantarogani ifjú jön a színre. Egyszerű öltözetekben vannak, alig ismerni meg őket. Egyszerű ruhájú szolgál cipelik a csomagjaikat is. Óvatos lassúsággal kinyílnak a lótuszvirágok szirmai.

LÓTUSZVIRÁGOK KÓRUSA

Ó finom fahéjillatú szeleket adjon az ég!
Édes szegfűszeg illatú szeleket adjon az ég!
Zsenge szerecsendió illatú szeleket adjon az ég!

Hajózni beteg, szenvedő, sárgalázás páriák szigetére.
Hajózni testvéreink, kőszirtek, madarak, páriák szigetére.
Hajózni kókuszpálmák közé, élelemmel, ruhával, pénzzel.

Odafenn a tetőteraszon Xípanate leskelődik. Xípanate hízásnak indult. Mindene hájas, puffadt, gömbölyű. Akár egy töltött galamb, úgy mutat.

Az ifjak elmennek. A tetőterasz kertjét Xípanate kivilágítja ltt fenn mindenütt galambformájúra nyírott növényzet van. Galambformájú a fa, a bokor, a cserje. Fenn a magasban galambformájú szobrok. Szolgák serege jelenik meg. Tálcákon töltött galambokat hoznak. A toronyszobába viszik a galambszületteket. A toronyszoba derengő fényében hatalmas testű, duzzadó izomzatú ifjú alakja sejjlik elő. Óriási hústömög, leginkább valamiféle óriásbűbire emlékeztet. Xípanate testőreinek egyike ő, akibe az asszony szerelmes, és itt, a magasban, elrejtve őrizi.

LÓTUSZVIRÁGOK KÓRUSA

Ó fűszeres töltöttgalamb! Ó kántormentával fűszerezett töltöttgalamb!
Ó fodormentával fűszerezett töltöttgalamb! Ó fűszeres töltöttgalamb vadító ízei!

Ó bazsalikom, beléndek, benedekfű, betonika, bojtorján, borovicska, berkenye ízei! Ó, fűszerek férfierőt vonzani! Ó, fűszerek, fűszerek férfiszívét meghódítani!

Sűrűve hordja a töltöttgalambokat a szolgasereg. Galambos kislobogók, galambmotívumok ékesítik a sülteteket. Xipanate a töltöttgalambos tálcákat hordó felszolgálók között lelkesen énekel.

XIPANATE

Ó, túlvilágian tökéletes testű öröm! Ó! Elfakul a csillagragyogás is ömellette!
Töröttcsillagos lesz tőle az ég szőttese. Hasítottcsillagos! Mállócsillagos!

A fűben apróvirágok szirmai világosodnak meg. A parányi virágok suttogva énekelnek..

APRÓVIRÁGOK KÓRUSA

Galambodat beléndekkel fűszerezett töltelékkel süssed jó puhára!
Galambodat betonikával fűszerezett töltelékkel süssed jó puhára!
Íme hogyan kell férfierőt vonzani! Íme hogyan kell férfiszívét hódítani!

Xipanate holdkórosan keringve énekel a galambmotívumokkal átszőtt éjszakában. Odabenn a hatalmas testű, csupa izom óriásifjú mélán eszegeti a galambokat, csendesen poharazgat az italokból, ügyet se vetve se szolgálókra, se a szerelmes nőre.

XIPANATE

Ó, túlvilágian tökéletes testű öröm! Ó! Elfakul a csillagragyogás is ömellette!
Töröttcsillagos lesz tőle az ég szőttese. Hasítottcsillagos! Mállócsillagos!

LÓTUSZVIRÁGOK KÓRUSA

Ó fűszeres töltöttgalamb! Csombormentával fűszerezett töltöttgalamb!
Borsosmentával fűszerezett töltöttgalamb! Ó fűszeres töltöttgalamb vadító ízei!

A toronyszobában a csupa izom óriásifjú mélán eszeget.

XIPANATE

Ó Zinazaga! Ó Zinazaga! Jöjj! Ó Zinazaga! Ó Zinazaga! Jöjj!
Ó Zinazága! Segíts! Segíts! Ennivaló testű, ropogós izmú öröm szívét meghódítani! Mindhiába cserszömörce, csikorkafű, csillaginda, csüngöbelénd vadító ízei! Ennivaló testű, ropogós izmú öröm parancsaimnak engedelmeskedik, ám szíve nem puhul.

Zinazaga megjelenik.

ZINAZAGA

Adj több beléndeket neki! Adj több betonikát neki! Tőlem segítséget ne várj!

XIPANATE

Ó Zinazaga! Nézd! Hogyan fakul, hogyan fakul el a csillagragyogás mellette!
Töröttcsillagos lesz tőle az ég szőttese. Hasítottcsillagos! Mállócsillagos!

Ó Thamariki, a kicsi, az alacsony, vézna, micsoda semmi, semmi mellette!
Ó Thamariki, a fehér bőrű, a kamasz képű, a gyenge izmú, micsoda semmi mellette!

Ó Zinazaga! Bűvös fűszereket adj! Ó Zinazaga! Bűvös fűszereket adj!
Ó kántortmentával fűszerezett töltöttgalambtól szíve irántam nem puhul!
Ó fodortmentával fűszerezett töltöttgalambtól szíve irántam nem puhul!
Konok kókoponyája engem nem akar. Konok kőszereiben nem ég szerelem.

ZINAZAGA

Önimádó asszony! Önmagát hibáztatni képtelen asszony! Önmagadat szidd! Kék körtékkel hullámosított hajad kiegyenesedett. Bíborszín körtéktől feszes melled megpuhult. Fűzőld körtékkel lágyított csipőd elzsirosodott. Ennivaló testű, ropogós izmú örök szívét ugyan mért vonzanád?

XIPANATE

Úgy imádjon engem amint az nekem jó! Azon külsővel kívánjon amint az nekem jó! Csombormentával duplán, duplán fűszerezett töltöttgalambot süttetek neki! Borsosmentával duplán, duplán fűszerezett töltöttgalambot süttetek neki! De úgy imádjon engem amint az nekem jó! Azon külsővel kívánjon amint az nekem jó!

Ehhez! Ehhez! Ehhez kérem fűszereidet!

ZINAZAGA

Elééég! Elveszem az önimádó szavaidat! Elveszem az önimádó mondataidat! Csak énekelhetsz ezután! Egyetlen szó se jön a szádból! Akarod a bűvös fűszereket így is?

XIPANATE

Nem! Nekem kellene az édes, mézes, szép szavaim! Nekem kellene a mandulaillatú szép szavaim? Nekem kellene a csobogó, csobbanó szép szavaim! Hadd maradjanak csendülő, csengő szép szavaim nálam és úgy add nékem a varázsos szereket!

ZINAZAGA

Eléééééég! Önimádó asszony! Éntőlem immár semmit se várj!

Zinazaga eltűnik.

XIPANATE

Ó Zinazaga! Ó Zinazaga! Ne menj el!...

Visszafordul, nézi, csodálja az izmos őrt.

Óóóóóóóóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóóóóóóóó...

Háromszorosan fűszerezett töltöttgalambot süttetek neki!
Négyszeresen fűszerezett töltöttgalambot süttetek neki!

Óóóóóóóóóóóóóóóó... Óóóóóóóóóóóóóóóó...

Xipanate elsiet. Lenn a fűben megvilágosodnak az apróvirágok . Gúnyyal énekelnek.

APRÓVIRÁGOK KÓRUSA

Ó fűszeres töltöttgalamb! Ó kántormentával fűszerezett töltöttgalamb!
Ó fodormentával fűszerezett töltöttgalamb! Ó fűszeres töltöttgalamb vadító ízei!

Ám a fűszerzamat is elillan egyszer!
Ám a fűszererő is elillan egyszer!
Sótlanná lesz, ízletlenné, végül pedig rossz ízűvé minden szerelem!

2. FELVONÁS, 4. KÉP, 1. JELENET.

Quantarogan belsejében. Sötét van. A legelső képből már ismert, archaikus, agyonszínezett, részletgazdag színpadképben ezúttal csupán apró, éjszakai illatgyertyák égnek. A bearanyozott főkapun keresztül Thamarikit kísérő fiatal lányok és fiúk érkeznek. Csapzott hajjal, boldogan, vidáman. Xanu, a teavirágokkal beborított teafa haragos komorsággal énekel az előtérben.

XANU

Ó szégyen! Quantarogan szégyene! Ó Quantarogan szégyenletes gyermekei
Őt kókuszillatú szép szigeten osztottak pénzt és ruhát az undorító páriáknak!
Őt banánillatú szép szigeten osztottak pénzt és ruhát az undorító páriáknak!
Ó tékozló kígyói a családi vagyonnak! Ó kígyók Quantarogan kebelén!

Rémült fejek bukkannak fel özönével, nyüzsgően az ablakokban. Illatgyertyákkal sűrögnek, suttozva énekelnek.

KÓRUS

Ó kígyók! Jég szemű kobra! Hideg szívű vagyonpazarlók!
Őt kókuszillatú szép szigeten osztottak pénzt és ruhát az undorító páriáknak!
Őt banánillatú szép szigeten osztottak pénzt és ruhát az undorító páriáknak!
Ó tékozló kígyói a családi vagyonnak! Ó kígyók, kígyók Quantarogan kebelén!

Egyre többen tódulnak ki az utcára. Döbönt tömege apáknak, anyáknak, gyerekeknek. Egy hosszú lépcsőn Agaberenata, a Ghuthandali főkinctárnoka lépdel lefelé

XANU

Ó Agaberenata! Ó Agaberenata! Ó a Ghuthandali fő kinctárnoka! Ó a quantarogani vagyon óvója! Ó kókuszillatú bölcsességében bizik íme a város. Ó banánillatú bölcsességében bizik íme a város!

Thamariki Agaberenata lábához térdepel.

THAMARIKI

Ó! Fő nevelőm! Osztozz az örömben! Jer te is holnap pénzt osztani a páriáknak! Ne szenteljük vagyongyarapításra az életet! Ne remegiünk a vagyonért nap nap után! Legyünk gondtalanok akár a madarak akik pár szem rizzsel és pici vízzel is beírják!

Közben a többiek is elétérdelnek családtagjaiknak. Utcán és ablakokban suttozás.

KÓRUS

Ó kígyók! Jég szemű kobra! Hideg szívű vagyonpazarlók!
Ó tékozló kígyói a családi vagyonnak! Ó kígyók, kígyók Quantarogan kebelén!

Thakinerati letérdel Agaberenata elé.

THAKINERATI

Ó apám! Ne bánd amit szétoztottunk! Oszunk szét mindent amink van!
 Legyünk szabadok, színes réteken, napos vízpartokon, gondtalanul élve!
 Szedjük biborszín gyümölcsöket, zamatos gombákat élelemül!

Ó apám! Oszuk szét amink van! A hatalmas Xong teremtményei testvérek mind! Nap, hold, tenger, csillag, szél, mind a nővéreink. A dzsungel vadjai mind vérünkből való rokonaink. Az egek vadmadarai mind vérünkből való rokonaink! Nővéreink és fivéreink a páriák is, ne engedjük éhen halni őket!

THAMARIKI

Ó! Fő nevelőm! Ne bánd amit szétoztottunk! Oszuk szét mindenünk és menjünk el innen!Éljünk fivéreink között,tenger fivérünknel, frissen szálló szél nővérünknel, napsütés nővérünktől melegítve, csicsergő madarakkal, cserzett arcú páriákkal, virgonc apró állatkákkal övezve!

THAKINERATI

Ó apám! Jer te is velünk pénzt osztani a páriáknak!
 Igen! Igen apám! Jer te is velünk pénzt osztani a páriáknak!

Agaberenata hátrébb lép. A többi szülő is, a családtagok is.

AGABERENATA

Szöges korbácsot neki! Szaggató, tépő, fűrészfogú korbácsot !

SZÜLŐK KÓRUSA

Szöges korbácsot nekik! Szaggató,tépő, fűrészfogú korbácsot!

KÓRUS

Ó kígyók! Jégyszemű kobra! Hideg szívű vagyonzarlók!
 Ó tékozló kígyói a családi vagyonnak! Ó kígyók, kígyók Quantarogan kebelén!

A fiatalokat körbeállják a poroszlók. A tér lassan megtelik rideg, ellenséges emberekkel. A fiatalok lelkesen énekelnek a poroszlók gyűrűjében.

THAMARIKI

Ó! Nevelőm! Boldog vagyok! Fivéreim ma rám mosolyogtak. Rám mosolygott a nap, végig simított a szél, énekelt minden madár,szemembe nézett minden megnyomorított pária.

THAKINERATI

Ó apám! Boldog vagyok! Szabadnak érzem magam akár a szél, akár a madarak! Tisztának érzem magam akár a patak vize mely minden szennyet maga mögött hagyott!

Xuloshinate, fiatal nő, szintén elértérdpel a családjának.

XULOSHINATE

Ó apám! Boldog vagyok! Annyira boldog vagyok!
 Jer te is, te is holnap velünk!

*Egy hosszú lépcsőn Qaloderiqqe fő koronaór lépdel lefelé.
Megállítja a korbácsoláshoz készülő poroszlókat.*

XANU

Ó Qaloderiqqe! Ó Ghuthandali fő koronaőre! Ó Quantarogan oltalmazója! Minden kígyóknak réme! Minden kobrának, viperafajzatnak elriasztója! Jázmintea bölcsességed osszon igazságot! Nárcisztea bölcsességed osszon igazságot!

Qaloderiqqe a kezével buddhák szobortcsoportjára mutat.

QALODERIQQE

Ezek! Ezek itt ni! A bölcselkedő kisistenek! Régen ki kellett volna rakni őket innen! Ifjúság megrontói! Ifjú lelkeknek megmérgezői!

THAKINERATI

Megrontók? Ezek? Nem hiszük el egy szavukat se! Önmagába zápult alak volt mind, egytől egyig! Buddha! Otthagya a fiatal feleségét, hogy zavartalan elmélkedhessen, miképp mentheti meg magát öregségtől és elmúlástól. Otthagya a kisfiát, hogy ő se zavarja a gondolkodásban. Mi asszonyunkkal és gyermekünkkel akarunk élni.

Kaszava Buddha! Otthagya beteg anyját elment az őserdő mélyére elmélkedni, miképp mentheti meg magát a pusztulástól. Jagara Buddha! Otthagya a bajba került barátait, elmélkedni ment egyedül, miképp juthatna örök élethez. Nem hiszük el ezeknek egyetlen egy szavát se! Önmagába zápult alak volt mind, egytől egyig!

FIATALOK KÓRUSA

Mi nem egyedül, nem önmagunkba zápulva, nem a világ elől elbújva akarunk megvilágosodni! Mi közösen, együtt, egymásban elmerülve akarunk megvilágosodni! Egymás lelkének mélyeit együtt szeretnénk végigjárni. A világ rejtelmait együtt szeretnénk végiggondolni. Halállal és öregedéssel együtt szeretnénk szembenézni.

Xuloshinate a kisistenek szobrai nézi.

XULOSHINATE

Bölcselők? Ezek? Hogy hihették, hogy legjobban a világon épp ők értenek magukhoz?
Bölcselők? Ezek? Hogy hiheti bárki, hogy legjobban a világon épp ő ért magához?

FIATALOK KÓRUSA

Mi nem egyedül, nem önmagunkba zápulva, nem a világ elől elbújva akarunk megvilágosodni! Mi közösen, együtt, egymásban elmerülve akarunk megvilágosodni! Egymás lelkének mélyeit együtt szeretnénk végigjárni. A világ rejtelmait együtt szeretnénk végiggondolni. Halállal és öregedéssel együtt szeretnénk szembenézni.

QALODERIQQE

Elég vagyonzazarlók! Elvinni őket!
A bűneikért a koronatanácsnak felelnek!

Állig felfegyverzett, agyonékszerzett poroszlók gyűriójében az ifjú csoport énekelve megy végig az utcákon. Gyűlölködő emberek övezik őket.

KÓRUS

Ó kígyók! Jégszemű kobrák! Hideg szívű vagyonzazarlók!

Ó tékozló kígyói a családi vagyonnak! Ó kígyók Quantarogan kebelén!

FIATALOK KÓRUSA

Minek a pénz? Minek a vagyon? Örök életű leszel tőle? Nem!
Elkerül a betegség miatta? Nem!
Elkerül az öregség miatta? Nem!

Minek a pénz? Minek a vagyon? Örök életű leszel tőle? Nem!
Elkerül a betegség miatta? Nem!
Elkerül az öregség miatta? Nem!

KÓRUS

Ó kígyók! Jégszemű kobra! Hideg szívű vagyonzazarlók!
Ó tékozló kígyói a családi vagyonnak! Ó kígyók, kígyók Quantarogan kebelén!

Lassan kiürül a teljes színpad Csupán Xanu látható, bizalmasan, árulkodni akaróan, pletykásan, suttogva énekel a nézőknek az előtérben.

XANU

Ó szégyen! Ó Quantarogan szégyene! Ó Quantarogan szégyenletes gyermekei! Őt kókuszillatú szép szigeten osztottak pénzt és ruhát az undorító páriáknak! Őt banánillatú szép szigeten osztottak pénzt és ruhát az undorító páriáknak! Ó tékozló kígyói a családi vagyonnak! Ó kígyók, kígyók Quantarogan kebelén!

Távolról tengermorajlás. A szín elsötétül.

2. FELVONÁS, 5. KÉP, 1. JELENET.

Papírmasé hatású tenger. Papírmasé hatású félhold és csillagok ragyognak az égen. Xipanate galambformájú, galambszárnyas vitorlászahajója halad a vízen A hajón számtalan apró vitorla gömbölyödik, valamennyire galambok vannak ráhímezve

Xipanate szülőházájába szökik éppen, csupa izom örét is magával cipelve. Katonák tömege vigyáz az óriásizomzatú ifjú emberre, aki ezúttal is melán, szótlanul eszeget. Körülötte fűszeres töltöttgalambokkal szolgálók sűrögnek.

CSILLAGOK KÓRUSA

Ó hát hazájába szökik a nő, örét szökteti, aki csupa hús, csupa erő!
Mi finom! Mi finom fűszerekkel hódítja!... Szívét töltöttgalambbal puhítja...

Xipanate is leginkább töltöttgalambra emlékeztet annyira elhízott már. Kaján boldogsággal énekel.

XIPANATE

Szülőházamba én őt szépen elviszem,
ahol nem ismer senkit se odaviszem,
nem ért ott ő egy árva szót se meg,
ismeretlenek néki ott az ételek,
italok, utcák és emberek...

Én leszek támasza egyedül! Énrám lesz utalva egyedül!
Kókoptyáját így már meghódítom,
s csodaszép izmait megkapom!

Addig is fűszerekkel bódítom!
Szívét töltöttgalambbal puhítom!
S ha kevés lesz hozzá a fűszereim,
szülőházamban enyém a győzelem!

Xipanate terveit lelkes és kaján hajósok is ecsetelik.

HAJÓSOK KÓRUSA

Ó hányféle, hányféle fűszerrel bódítja!
Szívét töltöttgalambbal puhítja.
Am ha kevés lesz hozzá a fűszere,
akkor szülőházájában győzi le.

*Egyre hasasabbak, gömbölyűbbek a vitorlák. Gyorsul a hajó.
Sárga, kaján képével a félhold is bekapcsolódik az általános éneklésbe.*

FÉLHOLD

Ó hát hazájába szökik a nő, örét szökteti, aki csupa hús, csupa erő!
Mi finom! Mi finom fűszerekkel hódítja.. Szívét töltöttgalambbal puhítja..

A kigömbölyödött Xipanate hatalmas szótól csap.

XIPANATE

Óóóó..... Óóóóóó... Szülőházamba én őt szépen elviszem, ahol nem ismer senkit se odaviszem, nem ért ő ott egy árva szót se meg, ismeretlenek néki ott az ételek, italok, utcák és emberek... Én leszek támasza egyedül! Énrám lesz utalva egyedül! Kókoponyáját otthon már meghódítom, s csodaszép izmait megkapom!

Sárga, kaján képével a hold suttogóra vált.

FÉLHOLD

Kókoponyáját meghódítja.. Csodaszép izmait megkapja...

CSILLAGOK KÓRUSA

Addig is fűszerekkel bódítja!
Szívét töltöttgalambbal puhítja!
S ha a szerelem nem jön meg a tengeren,
szülőházájában várja győzelem!

Xipanate galambos vitorlása eltűnik a messzeségben.

2. FELVONÁS, 6. KÉP, 1. JELENET.

Egy tér Quantarogan belsejében. Távolról tengermorajlás. A tér teli emberekkel. A korábról már ismert, archaikus, agyonszínezett, részletgazdag színpadkép övezi őket. A téren Qaloderiqq főkoronaőr tanácsa tart itélethozatalt az elhurcolt ifjak ügyében.

A tanács tagjai hatalmas gyaloghintókon üldögélő, sovány aggastyánok, ősz szakállal. A füstölők komorabb, töményebb, feketésebb párába vonják az aggok csoportját mint eddig akármikor, az aggok úgy mutatnak, mintha egy málló, ősi ornamentika elemei volnának. Körülöttük a lázadó ifjak családjai ácsorognak. Am kizárólag férfiak vannak jelen ezúttal. Középen, a tömeg fölött, a Ghuthandalit látni és férfi családtagjait, szokásos, szoborszerű, arctalan öltözetekben.

Poroszlók hozzák be a vádoltakat. Semmi dísz nincs az ifjakon, az ifjú nőkön immár. Egyszerű, fehér kármzsát viselnek. A legtöbb ifjú nő apró gyermekeit ölelve érzéki az itélethozatalra A gyermekeken is egyszerű ruha.

FIATALOK KÓRUSA

Ó Xong! Xong! A te teremtményed a hegyóriás is, a parányi virág is. Édestestvérek hát a hegyóriás is, a parányi virág is. Édestestvérek hát az emberek, az állatok a növények, az ásványok, a sziklák, a szirtek, az égen szikrázó összes csillagok.

Ó Édestestvéreink, lélekként lebegő felhők fenn! Segítsetek, hogy a lelkünk legyen az urunk minden nap és ne pénz uralja minden óránk! Ó Édestestvéreink, gyümölcsüket szóltanul adó gyümölcsfák! Segítsetek, hogy mi is adni akarjunk és ne szerezni!

QALODERIQUE

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk! Ó, Quantarogan minden nap szeretett jóistene! Diókeserű bánat emésztí szívünket! Mandulakeserű bánat emésztí szívünket! Nem tudtuk! Nem tudtuk fiainkat a bölcseledő kisistenek szellemétől megóvni!

KORONAŐRÖK KÓRUSA

Ó Xongunk! Segíts tavirózsa szépségű, taviorgona szépségű itéletet alkotni!
Ó Xongunk! Segíts lilium szépségű, kankalin szépségű itéletet megalkotni!

QALODERIQUE

Ó fiaim! Diókeserű bánat emésztí szívünket! Mandulakeserű bánat emésztí szívünket! Ó hiszen kik Quantarogan kincseit szétszórják, azok ellenségesek irántunk. Ó hisz kik kincseinket semmibe se nézik azok a mi árulóink! Ó hisz kik kincseink tömegét illetéktelennek juttatják, azok aligha jobbak a rablóknál!

THAMARIKI

Vagy csupán a vilárosságot áhítozzák! Komor sötétségben, a pénzszerzés sötétségében, éltünk eddig. Évek boldogságát, évek mámoros életörömét vesztegettük eközben el.

Önző hajszában, önvédő pénzszerzésben, önös céljainkhoz szükséges pénzcsinálásban éltünk eddig. Évek boldogságát, évek mámoros életörömét vesztegettük eközben el.

THAKINERATI

Ám tisztábban látunk, világosabb az eszünk ma már mint valaha is volt!
Önző hajszá, önös célokhoz pénzcsinálás nem nekünk való!

THAMARIKI

Rábizzuk fivéreinkre magunkat, a szélre, a vízre, a mezőkre, a mezei gombákra, az erdő gyümölcsseire, a patakok pisztrángjaira ezután. Rábizzuk magunkat a mihozzánk szegődő állatokra ezután. Rábizzuk magunkat a mihozzánk szegődő emberekre ezután. Az egyes ember semmi. Nem is ért magához. Rábizzuk a közös figyelemre az énünket.

QALODERIQUE

Ó fiaim! Miféle dohos bűzű szándékok mozognak szívetekben? Miféle feketepenesz színű szándékok mozognak szívetekben? Miféle epeizű szándékok mozognak szívetekben?

FIATALOK KÓRUSA

Világosság után áhítunk! Komor sötétségben, a pénzszerzés sötétségében, éltünk eddig. Évek boldogságát, évek mámoros életörömét vesztegettük eközben el.

QALODERIQUE

Ó diókeserű bánatot hozó fiaim! Miféle epeízű szándékokot van? Mit akartok?

THAMARIKI

Szabaddá akarunk válni akár az ég madarai. Úgy akarunk élni akár a mezőkön szálldosó énekesmadarak. Olyan egyszerűen és gondtalanul ahogyan ők! Minden más ebből vagyónért remegő világból érdektelen nekünk.

Élni szeretnénk! Bejárni a hegyeket, fára mászni, úszni Életörömtől torkunkban dobogó szívvel járnai a virágokkal szórt mezőkön. Színes köveket nézegetni a napsütésben a patakok partjain. A friss hegyi levegőt szívni vadgyümölcsöket enni, s esténként gondtalanul, csendesesen, óriásiakat aludni. Anélkül hogy akár egyetlen rézgaras is eszünkbe jutna valaha.

THAKINERATI

A lelkünket! A lelkünket szeretnék végre a nyomorult pénztől visszakapni!
Xuloshinate két kisgyermekével a karján énekel.

XULOSHINATE

Élni szeretnénk! Életörömtől torkunkban dobogó szívvel járnai a virágokkal szórt mezőkön. Gyermekünk bőrét barnára cserző napsütés eddze meg. Gyermekünk szeme hegyekről hegyekre járva élesedjen meg! Gyermekünk karja folyóvizekben úszva edződjön meg. Gyermekünk teste a szabadban, egészséges munkában erősödjön meg.

Ó boldognak lenni! Élni! Élni szeretnénk! Egyszerűen, tetteknek élve, cafrangos szavak nélkül, szótlánul akár.

THAKINERATI

A lelkünket! A lelkünket szeretnék végre a nyomorult pénztől visszakapni!

THAMARIKI

Megvilágosodni szeretnénk! Együtt, közösen, egymásba merülve, egymást megértve, egymást segítve megvilágosodni! Nem elbújva, sötét zugokban, egyedül!

Thamariki közelebb lép a családjához. A Ghuthandalihoz fordul.

THAMARIKI

Apám! Élni szeretnénk! Igen! Ó is! Ó is! Ó is! Bejárni a hegyeket, fára mászni, úszni Érezni mikor szúrós és mikor simogató a szél! Ám nem az ingemen át. Magán a bőrömmön. Érezni mikor szúrós és mikor simogató az utak pora! Ám nem a cipőmmön át. Magán a talpamon.

Thamariki dobálja le magáról a porba az ingét, cipőjét. Vele együtt az összes ifjú és ifjú nő is. A Ghuthandali a darab során először megszólal. Rárivall a gyermekére.

A GHUTANDHALI

Citromfa gonoszságú gyermek! Narancsfa gonoszságú gyermek! Ananászfá gonoszságú gyermek! Tisztelettel érints gyöngyös ingeidet, gyémánt berakásos csizmaidat!

Tiszteld a magad vanília szagú, számoça szagú munkáját, az apáid vanília szagú, számoça szagú munkáját, a nagyapáid vanília szagú, számoça szagú munkáját mögöttük!

THAMARIKI

Ne hívj fiadnak többé! Apám nem vagy immár! A húsom lett a húsoból csupán. A lelkem tetőled függetlenül, hú társaim között született meg.

FIATALOK KÓRUSA

Lelkünk töletek függetlenül, hú társaink között született meg!

Lassan, folyamatosan megszabadul az összes ruhadarabjától a csoportból mindenki. A fiuk, a lányok, a gyermekek egyaránt meztelen maradnak. A holmikát szüleikhez viszik.

THAMARIKI

Ami hozzátok tartozik, ami töletek való, visszaadjuk nektek ezennel.

A döbbsent tömegben, a sírától néha megrázkódó családtagok mellett elhaladva, az ifjak csoportja elhagyja a várost. Quantarogan bearanyozott kapuja leereszkedik mögöttük. A távolban komor tengermorajlás. Fügöny.

3. FELVONÁS, 1. KÉP, 1. JELENET.

Quantarogani hajnal. Diszes külsejű férfiak tömege sereglük a városfalra. Töménytelen mennyiségű ékszerrel, ékkövekkel, arannyal árasztják el a sáncot. Távolabb nők csoportjai álldogálnak. Quantarogan Zinazagát várja újra Csillagó kehelyben többeknél színes vizelet, aranytálcákon színes ürülék van. A diszletbe is, a színpadképbe is, az ornamentikába is zavartalanul illeszkednek ezek, szinte észrevehetetlenek, csupán a szöveg nyomán válik érthetővé, miről is van szó. Eközben Xanu, a teafa, borzas külsővel, túlvirágozva magát, csacsogva énekel.

XANU

Ó Zinazaga! Ó hála neked! Ó hála csodaszereidnek!
Ó hála a higiéniaért!

A quantarogani gyémántpiszoárookban végre vaníliaillatú vizelet csorog.

A quantarogani aranypiszoárookban végre narancsillatú vizelet csorog.

A quantarogani ezüstpiszoárookban végre citromillatú vizelet csorog.

Ó Zinazaga! Ó hála neked! Ó hála csodaszereidnek!
Ó hála az eleganciáért!

Ó elegancia! Ó Quantarogan eleganciája! Quantarogan polgárai immár vaníliaaszínűen ürítenek! Quantarogan polgárai immár rózsaszínűen ürítenek! Quantarogan polgárai immár almazöld színűen ürítenek!

Ó fahéjillatú, csigavonalú, szépséges ürülékek! Ó rózsaszállatú, csigavonalú, szépséges ürülékek! Ó liliomillatú, csigavonalú, szépséges ürülékek!

Ó gyémántcsillagású üveg helyben mi szép,
mi szép a rózsaszín vizelet!
Ó smaragddal megszórt aranytálcákon mi szép,

mi szép az almazöld ürülék!

A tér peremén rengeteg nő ácsorog. Láthatóan mellékszereplői a jelenetnek, ám áradozva, csacsogva, elégedetten énekelnek.

NŐI KÓRUS

Ó Zinazaga! Ó hála neked! Ó hála a higiéniaért!
Ó hála az eleganciáért!

Bodorított hónaljszőrünk végre citromillatú! Csipkezuhatagos zsebkendőnkbe orrunkból immár számócaillatú nedvesség csöpög.

Egy hatalmas tetőterasra a koronatanács aggjai érkeznek. Valamennyien férfiak, Qaloderiqqe és Agaberenata is közöttük van. Amint a koronatanács a színre ért, valamennyi nő elsiet a színpadról, az ácsorgó, a rendről elfeledkező asszonyokat poroszlók intik az utcák elhagyására.

XANU

Ó! Ó! A Ghuthandali koronatanácsa ülésezik!
Ó! Ó! A Ghuthandali koronatanácsa ülésezik!

QALODERIQQE

Ó Zinazaga!Zinazaga!Jöjj! Adj varázsitalt még, elhasználódó szerveinket szeretnénk cserélni! Adj varázsitalt még, magasabb rendű emberré, örök életűvé akarunk válni!

Élénkebb, követelőbb, katonásabb a hangulat mint az eddig jelenetekben.

FÉRFI KÓRUS

Ó Zinazaga! Jöjj!! Szébb! Okosabb! Ügyesebb!Egészségesebb gyerekeket akarunk mint a szomszéd népeké! Adj varázsitalt még, magasabb rendű csecsemőket akarunk nemzeni!

3. FELVONÁS, 1. KÉP, 2. JELENET.

Olajos testű, félmeztelen teherhordók túldíszített fülkével a tetőterasra érkeznek. A fülkében drágaközuhatagos leplekkel takart emberek ülnek szoborszerűen. Csupán a szemük számára van nyílás Alkarjukból látható,hogy férfiak valamennyien. Egyikük trónja magasabb.

Zinazaga! A Ghuthandali! A Ghuthandali is vár! Varázslók varázslója! Jöjj!
Zinazaga! Ó, varázslók varázslója! Zinazaga! Ó, varázslók varázslója! Jöjj!

A tetőteraszon áhítatos csengőmuzsika szólal meg. A Ghuthandali, a koronatanács, a férfítőmeg az utcákon áhítatosan várakozik. A csengőmuzsika véget ér.

QALODERIQQE

Lehet, nem jó el. Lehet ma már nem jó el.
Lehet Zinazaga ma már nem jó el. (A Ghuthandalihoz fordul.)

Ó Ghuthandali! Szivárványszínű mennybolt gyermeke! Feketésvörös alkonyi mennybolt gyermeke! Engedd szőlőcukor ízű örömmel édesíteni vaníliaillatú várakozásodat! Engedd üvegcsukor ízű örömmel édesíteni narancsillatú várakozásodat!

Olajos testű, félmeztelen teherhordók túldíszített leplekkel takart szobrokkal jönnek a színre Qaloderiqqe jelzésére

szertartásosan leemelik a szobrokról őket.

Íme Xongunk, hatalmas jóistenünk újabb szobrai! Ötezer kolibrimadár finom csőréből szobor. Ötezer kakadumadár csőréből szobor. Ötezer paradicsommadár csőréből szobor.

Olajos testű, félmegtelen teherhordók túldíszített leplekkel takart imakamrákkal jönnek a színre Qaloderiqqe jelzésére szertartásosan leemelik az imakamrákról ezeket. Gömbszerű formák özöne csillog az apró imafülkéken, az elhangzó szöveg nélkül nem is sejteni, miről van szó.

Íme Xongunk, hatalmas jóistenünk újabb imakamrái. Ötszáz Fügeevő Majom koponyájából imakamra. Ötszáz Banánévő Majom koponyájából imakamra. Ötszáz Ananászévő Majom koponyájából imakamra. *Agaberenata a Ghuthandali emelvénye elé sétál. Áhítatosan leborul előtte.*

AGABERENATA

Ó Ghuthandali! Szivárványszínű mennybolt gyermeke! Dzsungel zajos és izgága madaraiból immár csillogást, eleganciát, szépséget csalunk elő. Dzsungel koszos és izgága majmaiból immár csillogást, eleganciát, szépséget csalunk elő.

Ó engedd! Ó engedd! Enged hogy birodalmad бүдös és izgága páriáiból is csillogás, elegancia, szépség szülessen. Engedd, hogy páriakoponyákból imatemplom épüljön.

FÉRFI KÓRUS

Ó Ghuthandali! Ó engedd! Enged hogy birodalmad бүдös és izgága páriáiból csillogás, elegancia, szépség szülessen. Engedd, hogy páriakoponyákból imatemplom épüljön.

AGABERENATA

Ó Ghuthandali! Бүдös és izgága páriák minden ereje minket szolgál és csillogó pénzzé alakul át. Бүдös és izgága páriák minden munkája minket szolgál és csillogó ékkövekké alakul át. Engedd hát, hogy testükből is csillogást, eleganciát varázsoljunk elő. Engedd, hogy levadásszunk ötszáz páriát és szépen cizellált, szépen mintázott, csontszínű páriakoponyákból imatemplom épüljön.

Xanu bizalmaskodóan, árulkodni akaróan, suttogva énekel a nézőknek az előtérben.

XANU

Ó Quantarogan! Бүдös és izgága páriák minden ereje őket szolgálja és csillogó pénzzé alakul át! Бүдös és izgága páriák minden munkája őket szolgálja és csillogó ékkövekké alakul át! Ó bár a бүдös és koszos páriákból is csillogást, eleganciát, szépséget varázsolhatnának elő! Ó bár páriakoponyákból is imatemplom épülne!

A tömeg föl, a Ghuthandalira tekint várakozóan. Zöld tüzek lobbannak föl fenn a magasban, az uralkodó övezetében.

AGABERENATA

Ó! Banánzöld lángok csapnak az égre! Banánzöld lángok csapnak az égre!
Ó Ghuthandali! Hóvirágillatú hozzájárulásod erőt ad nekünk őrizni ami szép!
Ó liliomillatú hozzájárulásod erőt ad nekünk őrizni ami elegáns!

FÉRFI KÓRUS

Ó Ghuthandali! Hóvirágillatú hozzájárulásod erőt ad nekünk őrizni ami szép!
Ó liliomillatú hozzájárulásod erőt ad nekünk őrizni ami elegáns!

Himnikus áhítat. A hangulat a tetőfokára hág.

AGABERENATA

Ó Ghuthandali! Szívaványszínű mennybolt gyermeke! Csillogóra tisztult, kincses birodalmadnak egyetlen egy szennye maradt csupán! Illatosra tisztult, kincses birodalmodban a bűz egyetlen ponton maradt meg csupán.

Malaqi kókuszpálmás szigetén.

Hol Malaqi Buddhaként, Thamariki, az áruló él.

Hol Malaqi Buddha társaként az összes quantarogani áruló él.

Ó Ghuthandali! Csillogóra tisztult birodalmodról hadd töröljük le ezt a szennyet! Ó Ghuthandali! Illatosra tisztult birodalmodból hadd száműzzük az utolsó orrfacsaró szagot is! Engedd hogy az árulókból is csillogást, eleganciát, szépséget varázsolunk elő! Engedd, hogy csontszínű árulókoponyákból is imatemplom épüljön!

XANU

Ó! Quantarogan egyetlen szennye! Malaqi szigetén a sok szennyes áruló!

Ó! Quantarogan legutolsó bűze! Malaqi szigetén a sok orrfacsaró szagú áruló! Ó bár az ocsmány árulókból is csillogást, szépséget, eleganciát varázsolnának elő! Ó bár csontszínű árulókoponyákból is szépséges, cizellált imatemplom épülne!

AGABERENATA

Ó diókeserű szomorúság emészti apaszívemet! Ó mandulakeserű szomorúság emészti apaszívemet! Engedd hogy fiamra, a szennyes árulóra, újra úgy nézhessek mint eltörölhetetlen csillogásra, soha nem múltó eleganciára, soha nem szűnő szépségre. Ó Ghuthandali! Engedd hogy árulókoponyákból szépséges, cizellált imatemplom épüljön!

APÁK KÓRUSA

Ó diókeserű szomorúság emészti apaszívünket! Ó mandulakeserű szomorúság emészti apaszívünket! Engedd hogy fiunkra, a szennyes árulóra, újra úgy nézhessünk mint eltörölhetetlen csillogásra, soha nem múltó eleganciára, soha nem szűnő szépségre.

AGABERENATA

Ó hisz tudom, hogy diókeserű szomorúság emészti mennyei apaszívedet is! Ó hisz tudom, hogy mandulakeserű szomorúság emészti mennyei apaszívedet is! Engedd hát hogy fiadra, a szennyes árulóra, újra úgy nézhessél mint eltörölhetetlen csillogásra, soha nem múltó eleganciára, soha nem szűnő szépségre.

Az egész színpad mámorosan, átszellemülten énekel.

FÉRFI KÓRUS

Ó Ghuthandali! Engedd hogy árulókoponyákból szépséges, cizellált imatemplom épüljön!

Ó Ghuthandali! Engedd hogy árulókoponyákból szépséges, cizellált imatemplom épüljön!

A GHUTHANDALI

Citromfa gonoszságú gyermek! Narancsfa gonoszságú gyermek! Ki nagyapái számóca szagú munkáját nem tiszteli! Ki apái számóca szagú munkáját nem tiszteli! Nem kellesz nekem!

Méregzöld, feketés zöld lángok lobognak fel a Ghuthandali környezetében. A Ghuthandali a hangjától megittasulva rikácsol.

Citromfa gonoszságú gyermek! Narancsfa gonoszságú gyermek! Ki nagyapái számóca szagú munkáját nem tiszteli! Ki apái számóca szagú munkáját nem tiszteli! Nem kellesz nekem!

Mind több feketés zöld láng lobog a Ghuthandali körül.

AGABERENATA

Ó! Méregzöld lángok lobognak keserűséggel tele!
Ó! Epezöld lángok lobognak keserűséggel telis-tele!

Ó Ghuthandali!
Diókeserű hozzájárulásod erőt ad nekünk őrizni ami szép!
Ó Ghuthandali!
Mandulakeserű hozzájárulásod erőt ad nekünk őrizni ami elegáns!

Qaloderiqqe felsétál egy magaslatra. A fellekesült tömegből sokan utána mennek. Mindenki lelkesen, áhítatosan nézi az eget. Harangok zengenek.

QALODERIQQE

Ó Zinazaga! Ó, varázslók varázslója! Zinazaga! Ó, varázslók varázslója! Jöjj!

KÓRUS

Ó Zinazaga! Jöjj! Adj varázsitalt még, elhasználódó szerveinket szeretnénk még cserélni! Adj varázsitalt még, magasabb rendű emberré, örök életűvé akarunk válni!

Ó Zinazaga! Jöjj! Szebb! Okosabb! Ügyesebb! Egészségesebb gyerekeket akarunk mint a szomszéd népeké! Adj varázsitalt még, magasabb rendű csecsemőket akarunk nemzeni!

Quantarogan férfiakói áhítatosan várakoznak. A harangzengés véget ér.

QALODERIQQE

Lehet nem jó el. Lehet ma már nem jó el.
Lehet Zinazaga ma már nem jó el.

FÉRFI KÓRUS

Nem jó. Ma már nem jó el. Zinazaga ma már nem jó el.

Quantarogan férfiai, fel reggelire! A Ghuthandali vendégei vagytok. Kékre forrázott heringre zöld parajjal Kékre forrázott szőlőcsigára csípős mártással. Kék kaviarra narancsos mártással. Kékre főzött polipra almászósszal.

A kórus folyamán a Ghuthandali és kísérete, majd az összes quantarogani, szertartásosan elhagyja a városfalat. A kincseket is elviszik. A színpad elnéptelenedik.

3. FELVONÁS, 2. KÉP, 1. JELENET.

Malaqi szigete. Tengerparti éjszaka. Tengervíz, kőszirtek, hátul trópusi erdő. Néhány félholdformájú és holdas díszítőelemekkel teli vitorlás csillan meg a parton. Milliő szentjánosbogár villog a sötétben. Odafenn csillagok szikráznak. Telihold énekel.

TELIHOLD

Ó teliholdas vitorlások! Ó felleges holdas vitorlások! Ó félholdas vitorlások! Ó Quantaroganból Malaqi szigetére szökők vitorlásai, amelyek immár örökre üresek!

Holdfényben félholdformájú ócska páriacsónakok csillognak.

Ó törött hold formájú páriacsónakok sokasága! Ó fogyó hold formájú páriacsónakok sokasága! Ó szigetre szökő páriasereg rossz csónakjai, amelyek immár örökre üresek.

Árbocokkal teli hatalmas hajó jelenik meg. Árbocain fekete, széles vitorlák. Koponya körvonalai fehérlenek minden vitorlán. A fedélzeten is koponyahalmok mindenütt. Páriáké, quantarogani menekülteké.

KŐSZIKLÁK KÓRUSA

Csont!Csont! Kőkopogású csont!
Kőcsattanású csont! Csont! Csont! A hatalmas hajón!
Koponya! Kőkopogású koponya! Kőkoppanású koponya! Koponya! Koponya! A hatalmas hajón!

Koponya! Koponya! Koponyadíszes hatalmas vitorlák! Csontfehér koponyával díszes hatalmas vitorlák! Liliomfehér koponyával díszes hatalmas vitorlák! Liliomillatú jó szelek repítik a messzi, a messzi, a mesés szép quantarogani partig. Páriakoponyákból a messzi quantarogani partokon mesés szép imatemplom épül.

Újabb hajó koponyákkal.

HAJÓSOK KÓRUSA

Quantarogan! Quantarogan! Csillogóra tisztult birodalmadról letöröltük az utolsó szennyet! Quantarogan! Quantarogan! Illatosra tisztult birodalmból száműztük az utolsó orrfacsaró szagot is! Íme az ocsmány áruλόkból is csillogást, eleganciát, szépséget varázsolunk elő! Íme hát áruλόkoponyákból is szépséges imatemplom épül!

KŐSZIKLÁK KÓRUSA

Kincses Quantarogan! Kincses Quantarogan! Utolsó szennyed is íme megszűnt! Kókuszpálmás Malaqi szigetéről a sok szennyes áruλό örökre, örökre eltűnt Kincses Quantarogan! Kincses Quantarogan! Utolsó bűzöd is íme megszűnt! Kókuszpálmás Malaqi szigetéről a sok rossz szagú áruλό örökre, örökre eltűnt.

A hajó eltűnik a messzeségben.

KŐSZIKLÁK KÓRUSA

Csont!Csont! Kőkopogású csont!
Kőcsattanású csont! Csont!Csont! A tovatűnt hajón!
Koponya! Kőkopogású koponya! Kőkoppanású koponya! Koponya!Koponya! A tovatűnt hajón!

Különös, túlvilági fényben felderengenek a trópusi pálmák, a fák, az erdő.

ÚJJÁSZÜLETETTEK KÓRUSA

Paradicsommadárként élek és éneklek ezután!...
Vörös tollú kanáriként élek és éneklek ezután!...
Ananászpálmaként élek tovább!... Én kókuszpálmaként!... Én banánfakánt!... Mibőlőlünk benn, a zöldellő sűrűben, száz színű orchidea született...
Száll a lélek karcsú pálmafába, pálmából madárba,
madárból virágba, virágból parányi szentjánosbogárba.
Kőhegyek lekopnak, tengerek apadnak, évmilliók múlnak,
Am lelkünk nem mállik, nem romlik. Pálmából bogárba,
bogárból madárba, madárból virágba szállva
megmarad majd újnak

KŐSZIKLÁK KÓRUSA

Csont!Csont! Kökopogású csont!
 Kócsattanású csont! Csont!Csont! A tovatűnt hajón!
 Koponya! Kökopogású koponya! Kőkoppanású koponya! Koponya!Koponya! A tovatűnt hajón!

ÚJJÁSZÜLETETTEK KÓRUSA

Kőhegyek lekopnak, tengerek apadnak, évmilliók múlnak,
 Ám lelkünk nem mállik, nem romlik. Pálmából bogárba,
 bogárból madárba, madárból virágba szállva
 megmarad majd újnak

A túlvilágian fénylő trópusi fák fölött Thamariki éneke száll.

THAMARIKI

Lélek hull a fából, emberbe, virágba, virágból parányi szentjánosbogárba. Kőhegyek lekopnak, tengerek apadnak, évmilliók múlnak, ám lelkünk nem mállik, nem romlik, megmarad majd újnak

ÚJJÁSZÜLETETTEK KÓRUSA

Csak a hegyek kopnak, a vizek száradnak, és az évek múlnak
 A lelkünk újjászületik, pálmából bogárba, bogárból madárba,
 madárból virágba, virágból emberbe szállva
 megmaradunk újnak

A túlvilágian fényes fák lassan halványulni kezdenek. A tengerre ráborul az éj. Csak a hold és a csillagok világítanak immár. A sziget sötétjében szentjánosbogarak szálldosnak apró zöld pontokkal villogva, majd eltűnnek

3. FELVONÁS, 3. KÉP, 1. JELENET.

Quantarogan tengerpartja. Hajnal. Jobbról a városfal, az utcák, az épületek, mint az előző részekben. Elöl a feliratos kötömb, lefelé haladó keleti írásjelekkel is megírva, emellett vízszintesen, angolul is megvésvé, aranybetűsen. Jog a véleményhez. Jog a valláshoz. Jog a szóláshoz. Jog a gyülekezéshez. A háttérben lassan hajók körvonalai bontakoznak ki. Népes tömeg érkezik velük a szomszédos szigetekről. Kítódulnak a tengerpartra. Öltöztük egyszerű, mindennapos.

KÖVETEK KÓRUSA

Ó friss, finom, illatos szeleket adott az ég!
 Hajózni Quantaroganba, a hatalmas ünnepet megnézni itt!
 Elkészült! Elkészült immár szépséges mintákkal,
 a csodaszép, meseszép imateplom!
 Ó friss, finom, illatos szeleket adott az ég!

Ünnepi díszben feszítő, tetőtől talpig felékszerezett, hatalmas quantarogani sokaság sereglük a városfalra. Harangok konganak. A követeket Qaloderiqqe és Agaberenata köszönti, ám a népes emberseregtől alig venni észre őket.

KÓRUS

Ezüst homokóráink hajnalt mutatnak. Zenélő óráink hajnalt mutatnak. Illatóráink hajnalt mutatnak. Napóráink hajnalt mutatnak. Virágszirom óráink hajnalt mutatnak. Gyertyaóráink hajnalt mutatnak. Szökőkút óráink hajnalt mutatnak.

Ahogy a hajnali derengés tisztul, kivethetővé válnak egy keleti templom körvonalai, amely az előző színekben még nem szerepelt. Agyonczellált, faragványokkal teli ez is, ám vadonatúj. Koponyákból áll.

KÓRUS

Ó Xongunk! Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk!
 Íme kész a szép imatemplom néked!
 Dzsungel koszos és izgága majmaiból
 íme csillogás, elegancia, szépség született.
 Birodalmunk bűdös és izgága páriáiból
 íme csillogás, elegancia, szépség született.
 Quantarogan bűzlő és szennyes árulóiból
 íme csillogás, elegancia, szépség született.
 Ó Xongunk! Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk!
 Íme kész a szép imatemplom néked!

Olajos testű, félmegtelen teherhordók túldíszített fülkékkel érkeznek a színre A fülkékben drágakő-zuhatagos leplekkel takart emberek ülnek szoborszerűen. Csak a szemük előtt van nyílás Egyikük trónja magasabb.

A Ghuthandali! A Ghuthandali!
 Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk! A Ghuthandali is vár!
 Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk!
 Ó te segíts most nekünk! Zinazaga régóta nem jó!

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk!
 Elhasználódó szerveinket szeretnénk cserélni!
 Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk!
 Magasabb rendű emberré, örök életűvé akarunk válni!

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk!
 Szebb, ügyesebb gyerekeket akarunk mindenkinél!
 Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk!
 Magasabb rendű csecsemőket akarunk nemzeni!
 QALODERIQQE

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk! Mandulaillatú városunk vár! Ezernyi parányi csengő cseng nálunk! Dúsgazdag házfalainkon hófehér gyöngyök, üvegszínű gyöngyök, rubinszínű gyöngyök. Dúsgazdag házfalainkon kőfaragások, fafaragások, domborítások. Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk! Méltó! Méltó hozzád, a mi jóistenünkhöz a város!

KÓRUS

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk! Mandulaillatú városunk vár! Indokina bíborszínű, fahéjszínű, cinóberszínű gyöngyszeme vagyunk! Dúsgazdag palotáinkon szerecsendióvirágos, gyömbérvirágos, majoránnavirágos mintázatok százai. Dúsgazdag tetőinken szedergyöngyös, málnagyöngyös, szőlőgyöngyös cserepek százezrei. Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk! Méltó! Méltó hozzád, a mi jóistenünkhöz ez a város!

QALODERIQQE

Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk! Mandulatillatú városunkban minden muzsikál. Melódiákból fonódnak össze a mondataink, szavainkban ritmusok izzanak. Nem hallani dallam nélkül itt egy mondatot se, egyetlen szót se, szárazon, zörejesen, zenétlenül. Ó Xongunk! Ó hatalmas jóistenünk! Méltó! Méltó hozzád, a mi jóistenünkhöz ez a város!

KÓRUS

Ó Xongunk! Ó Xongunk!
 Ó hatalmas jóistenünk! Jöjj!
 Vár a költészet kifinomult népe!
 Vár a szépség népe! Vár a zene népe!

Xong domborműve túlvilágian kifényesedik a magasban. Dermedt csend. A levegő is megáll. Komor basszushang szól meg a magasban.

XONG

Elég Quantarogan! Örökre elég!
Nem a költészet népe él itt!
Hanem közönséges bűnözők. Kivétel nélkül mind.
Nem a szépség népe él itt!
Hanem közönséges bűnözők. Kivétel nélkül mind.
Tömegpusztítók! Írماغotok se maradjon ezután.

Óriási robbanás. Xong lerombolja a várost. A házakat, palotákat, szobrokat, szökökutakat, s valamennyi embert, élőlényt ellepi a sűrű növényzet. Quantarogan pár pillanat alatt ősi romvárossá alakul.

XONG

Őreimre bízom a lerombolt várost.
Quantarogan helyén megépül majd egy Új Világ.
Álságos, tömegek becsapására használható jogok mellett,
immár valódi emberi jogokkal.

A túlvilági fényesség megszűnik A feliratos szikla mögül örök emelkednek elő. Gigantikus méretű sziklát emelnek az előző mellé, a régi szikla immár picinek mutat. A köőrőnason feliratok, lefelé haladó keleti írásjelekkel is, angolul is, aranybetűsen Jog az élelemhez. Jog a gyógyszerhez. Jog a hajlékhoz. Angolul: Right for Food, Medicine, and Accomodation. Rövidítve R.F.M.A. Ezek a kezdőbetűk ott állnak az örök páncéljain is.

R.F.M.A. feliratú katonák, háromágú szigonyokkal, lándzsákkal, pajzsokkal emelkednek elő mindenholnan. Néhány, a tengerparton rémüldöző pária és a szomszédos szigetekről érkezők maradtak csupán életben, ők óvatosan az öröket és a romokat nézegetik. A himnikusan ívelő zenében az egész színpadot ellepi a sziklák, szirtek, épületromok mögül előemelkedő örök. Az R.F.M.A feliratok elárasztják az egész színpadképet Miután a színpad valamennyi része megtelt az őrzőkkel, az örök megmerevednek, mozdíthatatlanul, rendíthetetlenül, akár a szobrok. Függöny.

FILMDRÁMA

TRANSCENDENSFILM

Filmnovella Csajkovszkij műve nyomán. A kidolgozott film DVD kiadása: Internet, Nutcracker, Written and directed by Zoltan Demme.

Féltucat helikopter talajra ereszkedően, alkonyi égbolt előtt.

NARRÁTOR

Ezek a helikopterek egymás után repülnek ide. Egy titkot akarnak kibogozni. Egy kicsit bennünket, embereket jelképeznek. Mindenütt titkok vesznek körül minket és szeretnék megérteni ezeket. Olyanok vagyunk mint egy diótörő. Életünk során állandóan diókat törünk fel és megnézzük mi van a héj alatt. Ha nehézségek elé állít az élet bennünket, kemény diókkal is meg kell küzdenünk...

A kép elsőtétül. Csajkovszkij Diótörőjéből a Nyitány zenéjére ritmikus vágással és úsztatással nyers zöld diókk, egészséges és érett szárazdiók, melírozott diók, gradienssell festett diók jelennek meg, emellett dióbélsők is, nyers, egészségesen száraz, férgesen száraz, összeaszott, poros, üres változatokban.

NARRÁTOR

Egyébként a Diótörő számos nemzet mesehőse is. Egy herceg, szépséges palotával, amely alatt rejtelmes pincék vannak. Rengeteg dió található minden pincekamrában a pókhálók között. És minden egyes dióban valamilyen titok megfejtése lappang.

A Főcim feliratai és a filmkészítők felsorolása közben félközéliben, arisztokratikus fiatalemberként, frissen vágott, zselés hajjal, fekete kabátban, fehér selyemsállal, felbukkan a főszereplő, a Diótörő is, szemből fényképezve, arányos, finom, ápoltt arccal, ezután oldalra fordul és előtűnik a különlegesen hosszú, nyúlánk álla, s az áll alá mindjárt fel is úszik egy kemény héjú dió, mindez a nyitány zenei csúcspontján, ezt követően a diótűd folytatódik tovább.

Diótörő egy hercegi kincseskamrára és éléskamrára egyaránt emlékeztető helységben izgatottan nézelődik, halad előre. A mennyezetről vékony, finom fonalzatú, hálószerű zsákokban nyers zöld diók, egészséges és érett szárazdiók, karácsonyfára való ezüstdiók, aranydiók, melírozott diók, gradienssel festett diók lógnak, oldalt a falaknál lenn és a fali üregekben is finom zsákokban ugyanezek láthatók, másutt csomagolás nélkül, csupaszon áll kupacokban a dió. Ahogy a zene kiszélesedik, úgy Diótörő is egy nagyobb helységbe sétál át, ahol ugyanez látható, csak még nagyobb mennyiségben, még inkább hangulatkeltően.

NARRÁTOR

Végül pedig a Diótörő egy kedves kis bábu a romantikus évszázadok családjainál. Egy bábu, amelynek hosszú álla van, ezzel szokás megtörni a dióhéjat. Egy bábu, amely néha, éjszaka, megelevenedik.

Diótörő többféle feliratú diót talál. Az Univerzumon túli világ.

*A Földön kívüli civilizációk. A Mennysország. Stb.
Végül a Pokol feliratú diót feltöri.*

Egy érett diókat tartalmazó fa képe jön, három, dióbélszerűen elhelyezkedő öregúr dolgozik alatta, körülöttük diótároló edényekben rengeteg töretlen és feltört dió, dióbél, több felállított diódaráló, a beszélgetés közben az öregurak ezeken őrlnek. Az egyik öregúr indiai, másik arab, harmadik európai külsejű. Részeg tavaszi virágzás övezi azonban őket, ezernyi színpompás virág nyílik a környező gyümölcsfákon.

DIÓTÖRŐ: Ez itt valóban a pokol? Teli virággal?

ELSŐ ÖREGÚR: Igen! Tessék, nézzek csak körül, igazán nagyon szívesen megmutatunk mindent! Ezek itt virágzó japán diófák. A kínai fűszeres dió virágai. Argentín szerezcsendi-virágok. Indiai mangódió. Ez pedig a korán érő mexikói dió. Ebből öt fa termést is hozott már az idén. Ezeknek a termését dolgozzuk fel éppen. Nagyon izletes, vanília szagú diók.

MÁSODIK ÖREGÚR: (Lelegyinti a kollégáját.) Nem ez érdekli.

Arra kíváncsi, hogy vannak-e itt rajtunk kívül mások is.

HARMADIK ÖREGÚR: Senki uram. És teljesen természetes, hogy senki sincsen itt. A pokol ugyanis már nagyon régen nem itt van. A poklot lebontották, és a maradványait elhelyezték Önben, és minden más emberben! Nem érti. Gondoljon bele a következő dologba. Minden embernek vannak ilyen vagy olyan ellenségei, ám igazi ellensége mindenkinek csupán egy van! Saját maga! Ön huszoneves lehet, figyelje meg, hogy rombolja le szépen saját magát a szervezete. Fogakat kell kihúzni, fejfájások jönnek, egyre rosszabbul alszik, elmúlik pár év s néhány ősz hajszála is megjelenik.

MÁSODIK ÖREGÚR: Vagy gondoljon rá, mennyi marhaságot csinált már eddig is az életben! Mennyi mindent rontott el, ami ma már jöveteletlen! És egyre többet fog, bizonyos lehet benne sajnós. Mi minden lehetne pedig magából, mennyi mindent elérhetne, senki és semmi nem gátolhatná meg, csupán egy, egyetlen egy valaki!

ELSŐ ÖREGÚR: Nem kell nekünk itt izenként megkínoznunk senkinek a szervezetét, elintézi azt saját maga! Nem kell nekünk rossz sorsra juttatnunk senkit sem, elintézi azt saját maga!

MÁSODIK ÖREGÚR: Igen. A pokol lényege, hogy megszűnt! Átalakult mindenkiben jelen lévő, pusztító vírusá! Pokol egyáltalán nincsen!... Itt boldogság és derű lebeg a levegőben.

Viráguhatagok úsznak ismét. Az utolsó mondatok alá visszaúszik a zene, halkán szárnyal még egy darabig, aztán lassan, csendesen elúszik. Diótörőt látni az Univerzumon túli világ feliratú díóval egy komputer közelében.

DIÓTÖRŐ

Az univerzumon túli világ. Mi lehet a világegyetem határain túl? Létezhetnek más világok is mint az univerzumunk?... Hm. Komputeren futtatható dió.

A diót egy komputer-torony kerek nyílásába pottyantja, annak kerek fedele rácsapódik. Zene szólal meg. A karácsonyfánövekedés motívuma Csajkovszkij művéből. Diótörő keze villan a komputer-klaviatúra Enter gombján.

Megindult! Lehet hogy megtudom, mi van a világegyetemen túl?... Tovább! Tovább!... Tovább!...

Galaktikák nézővel szemben úszó csillagképei áramlanak a képernyőn az egyre gyorsuló és erősödő zenére, szélsebesen pörögnek a távolságmérő számok, a helynévjelzőn egymás után írődnek ki a Tejútrendszer, majd a távolabbi és még távolabbi galaktikák nevei.

Tovább! Tovább! Tudni akarom, mi van az univerzumon túl! Tovább!... (Megdöbben.) Az Aurus csillagok! Ők már iszonyúan messze vannak! Menjél!... Mi van a határon túl?!

A felcsattanó zenekari akkordra, a csillagképek nélküli sötétben a plusz-minusz végtelen jel pattan elő, s a Nothing felirat villog.

Semmi? Mi az hogy semmi?Gyerünk! Menjél tovább! Menjél!

Diótörő nagy izgalmban addig üti a klaviatúrát amíg a gép végre megindul.

Hm...Visszafelé jön!... Visszajön a földre!... Tudom is miért! Plusz számokkal jött föl a végtelenig, elérte a plusz-minusz végtelent, s átváltott minuszba. Mindjárt ott leszünk, ahonnan elindultunk. A nullánál.

Visszapörögnek a galaktikák s a zenekari zárakkordnál a számláló megáll a nullán. Diótörő lezárja a komputert. Felemel egy újabb diót. Asztrálananyag a felirat rajta. A hátoldalon a termékleírást böngészi. Csajkovszkij táncai közül a trepák szól.

DIÓTÖRŐ

Az asztrálananyag a leglényege a világnak. Minden belőle áll, a galaktikák, a naprendszer, az ember, az állatok, a növények, az ásványok, a por, a víz, stb. Amit hagyományosan anyagnak érzékelünk, az azonban csak módosulása az asztrálmateriának, ami eredeti állapotában szellemi jellegű, nem megérinthető, nem megfogható. Mégis mindenütt az asztrálananyag áramlik, ebből öltenek alakot a naprendszerek, ebből születnek az élőlények és ebbe merülnek vissza, hogy

idővel, más alakban, megint újjáéledjenek. Az asztrápanyagból következnek a halhatatlanságunk, hogy hol emberként, hol más élőlényként időnként újjászületünk... (Felemeli a fejét.) Hm. Nézzük csak miféle ez az asztrápanyag.

Feltöri a diót. Távolabbról nézve egy egészséges dióbél jön elő, ám kiderül, hogy nyüzsgő szürkésbarna egerek tömege sűrög itt, a héj hiánytalanul teli van tömve velük, felajzottan, éhesen szaglásznak az asztrápanyag után, ám ők se találják.

Új Csajkovszkij betét, a hópelyhek tánca szól.

DIÓTÖRŐ

(Újabb diókat keres. Felpillant.) Odakint esik a hó! (Kiválaszt egy diót.) Az Aranykor! (Elolvassa a feliratát) Mert egyszer elérkezik majd az annyira várt Aranykor! Az emberek homlokán kifejlődik a harmadik szem, a különleges érzékelő szerv, és általa végre észrevehetővé válnak a világegyetem rejtett működései! Az emberek tudni fogják végre, hogy hogyan keletkezett a világ! Tudni fogják végre, hogyan keletkezett az élet! Tudni fogják, van Isten vagy nincs! Tudni fognak mindent! A földön a boldogság, a nirvána uralkodik el.

A kamera befelé halad valahová. Ahová megérkezik, ott dióbélszerű elrendezésben a normális szemek mellett még egy homlokszemmel is rendelkező férfiakat és nőket látunk, mindhárom szemük csukott, láthatóan felakasztották magukat. Üres dióhéjakat tartanak a kezükben. A kamera elindul kifelé.

Mi? Felakasztották magukat? Miután megtudtak mindent?

Diótörő az éléskamra újabb fülkéjébe megy át, másfajta diókat keres.

Másféle diók kellene. Olyanok, amelyekben élőlények, emberek, vagy emberfélék vannak!... Kellene valaki, aki beszélgetni is hajlandó velem!

Válogat a diók között. Végül a Sellők feliratú diót feltöri. Csajkovszkij sajkazenéje szólal meg.

Sellők. Mik is ezek?... Jaja! Emlékszem már! Egyik felük gyönyörű nő, másik felük hal!...

A kamera halfejű és női lábú sellőkön halad végig, amelyek nem mozdulnak, láthatóan már élettelenek. Szardínia módjára össze vannak zsúfolva. Orrfacsaró büzt árasztanak, Diótörő fogja az orrát.

De borzalmas bűdösek!

Diótörő feltöri a Kísértetek feliratú diót. Leples kísértetek vannak benne összezsúfolódva a mogyorószín és a fehér közötti árnyalatú lepedőkben, amelyen csak a szemek számára van nyílás Csajkovszkij indulózenéjéhez igazodva kikászálódnak a dióból a kísértetek, majd hálásan hajlonganak Diótörő előtt, s végül, ahelyett, hogy bármit mondanának, bármibe beavatnák, a zenére boldogan és villámgyorsan eliszkolnak.

Egy pillanatra! Legyenek szívesek! Transzcendens világokról szeretném kérdezni önöket!!

Már mindenki eltűnt. Diótörő feltör egy újabb Kísértetek feliratú diót ám ennek lakóival is ugyanígy jár.

Tovább keresgél. Felemeli az Angyalok feliratú diót Feltöri. Ennek belsejében hófehér kacsatollak állnak halomban, egy darabon sárgásbarna csirketoll is. Más semmi sincs itt. Csajkovszkij piccolo szólójára néha csomókban fel-felszáll a toll. Távolról kotkodácsolás, kukorékolás, hápogás hallatszik.

Diótörő átmegy egy másik helyiségbe. Itt a faunok, nimfák, kentaurók, boszorkányok, lidércek, manók, tündérek feliratú diókat nézegeti, de otthagya őket. A földön meglát egy diót, amelyen félig még rajta van a zöld külső burkolat, másutt viszont össze van száradva. Felemeli.

DIÓTÖRŐ

Ezt töröm fel. Ezen felirat sincs.

Három ősz hajú, idős filozófust látunk, gyümölcsös kertben. Mindenféle színes, csillogó, ropogós gyümölcs sorakozik a filozófusok körül. Csillogó befőttesüvegek, csillogó gömbkancsók, gömbüvegek, gömbpoharak övezik őket, ezekben is színes gyümölcsök és gyümölcszirupok vannak. Csajkovszkijtől a Cukormeggy melódia szól.

DIÓTÖRŐ

Maguk mit csinálnak?

ELSŐ FILOZÓFUS: A zöld dióból, vadonatúj édes gyümölcsöket nemesítünk. Emellett dió ízű almákat, dió ízű szilvákat nevelünk ki.

Bennünket a gyümölcs érdekel, nem a mag.

MÁSODIK FILOZÓFUS: És narancsokat nemesítünk enyhe dióaromával! Citromot dióammal! Ezeket a kémiai oldatokat adagoljuk az üvegekbe, a gyümölcsökhöz. Kimondhatatlanul finom dió ízűk lesz tőle!

DIÓTÖRŐ: Kicsodák maguk?

HARMADIK FILOZÓFUS: Filozófusok vagyunk.

DIÓTÖRŐ: Az micsoda is?

ELSŐ FILOZÓFUS: A filozófia a világ rejtelmeire ad választ.

DIÓTÖRŐ: Új dolgokat mond? Új ismereteket ad?

MÁSODIK FILOZÓFUS: Hohó! Csupán a részletekben! A lényegről az ember már úgyis mindent tud.

DIÓTÖRŐ: Mi az, hogy mindent tud? Semmit se tud.

MÁSODIK FILOZÓFUS: De bizony, hogy mindent tud ám! A legtöbb ember nem szívesen fogadja el, hogy a világról minden lényeges kiderült már! Pedig így van! Lesznek persze felfedezések ezután is, de azok már csak a részletekről adnak pontosabb képet. Felfedezik majd az AIDS gyógyszerét, gyógyítják majd a rákot, és így tovább. Lényegileg új ismeretek a világról azonban már sohasem derülnek ki. A lényegeket már megtudtuk.

DIÓTÖRŐ: Már hogy tudtuk volna meg? Sejtelmünk sincs a túlvilágról, az univerzumon kívüli világokról, a földön kívüli civilizációkról.

HARMADIK FILOZÓFUS: Mert nem léteznek uralom. Hiába szeretnék sokan, hiába szeretném én magam is, mégsem léteznek.

DIÓTÖRŐ: De ha majd a fénynél gyorsabban utazgatunk a galaktikákban, akkor majd kiderül, hogy ...

MÁSODIK FILOZÓFUS: Nem derül ki semmi uralom. Egyébként a fénysebességnél nincs nagyobb sebesség, és nem lesz a százazredik emberiség élete során sem. Mondom! Minden lényegeset tudunk!

ELSŐ FILOZÓFUS: Uram! Hiába törögeti fel a diókat! Nincs azokban semmi jelentős! Elfogytak a falrengető titkok, a legfőbb rejtelmek ma már! A külseje, a héja lett az érdekes mindennek, mivel a mag üres. A gyümölcs! A gyümölcs a fontos végre és nem az üres magház!

MÁSODIK FILOZÓFUS: Tudja, hogy a paradicsomban mennyi pompás gyümölcs termett? Cseresznyék finom dióammal átitatva! Ananász enyhe dióaromával! Dió ízű körték is! Sürgősen létre kell hozni az édenkertet itt a földön! Ezzel kellene foglalkozni magának is. Ez a dolga a gondolkodó embernek ma már!

DIÓTÖRŐ: És a lényeg? Mi ez a hatalmas világmindenség, hogy került ez ide, mért van itt? Mi a lényege?

A filozófusok semmi se válaszolnak. Öntögetik a szirupokat, nemesítik a gyümölcsöket mélyen elmerülve a munkában.

DIÓTÖRŐ

A lényeg!... Az eddig elmaradt!...

Nincs válasz. Diótörő megelégedi a némaságot és átmegy egy másik kamrába. Ott újult erővel ismét keresgélni kezd.

Csajkovszkij ironikus zenéje. Vége felirat.

TRANZSCENDENCIA TÉVÉCSATORNA

Filmnovella Beethoven, Adolphe Adam motívumai nyomán. A film DVD kiadása: Internet, The Beyond, Written and directed by Zoltan Demme.

Galaktikák nézővel szemben úszó csillagképei áramlanak a képernyőn. Feljön egy felirat. Ön a Transzcendens Csatorna műsorát nézi. Feljön utána egy cím. A VILÁGMINDENSÉG LÉNYEGÉNEK KERESÉSE.

Egy befagyott patak képe jelenik meg. Sebesen áramlik a víz a jégretek alatt. Feljön egy felirat. Jeges patak. Dover, Anglia, 1120. Folyamatosan a hol havas, hol töredezett, hol sziporkázó jeget látjuk, a lényegből, a vízből semmit.

NARRÁTOR.

1981 decemberében a Pioneer 10 űrszonda elvitte a világűrbe az emberiség névjegyét. Egy acéllemez volt ez, amely megjelölte merre esik a naprendszerünk a világűrben, rajzok segítségével érzékeltette milyen az ember alakja és megjelenése, és megadott néhány más információt. 18 évvel később a Cook-szigetek parti szikláinál egy acéllemez vettek észre a nyaralók, amely pontos mása volt a névjegynek. Lehetséges, hogy válasz érkezett a világűrbe küldött életjelünkre? Többen erre gyanakodtak. A lemezről hiányoztak ugyanis az univerzumot és az embert ábrázoló rajzok, és helyükön teljességgel ismeretlen ábrák szerepeltek. Nem kevesebbet látszott jelenteni mindez, minthogy a világegyetem nem világegyetem, hanem valami más. A naprendszer nem naprendszer, hanem valami más. Az ember nem ember, hanem valami más. A Cook-szigeteki acéllemez ma is vizsgálják. A különös üzenetet is. „A naprendszer nem naprendszer, az ember nem ember, valami más.” Mit jelentsen ez? Megértéséhez a messzi múltba szükséges visszamennünk.

A befagyott patakra egy monogram vetül.

N.W. Egy középkori festő monogramja. Pontos nevét nem ismerjük. A képei azonban segítségünkre lesznek.

Továbbra is a befagyott patakat látjuk. Beethoven Prométheuszának egy hűvös, üde zenei részlete szól. Mintha a képernyő töme szét, hirtelen széttöredezik a jég. Néhány szilánk marad a monitor szélén. A nyílason át a régmúlt éled fel. Mocskos rongysávokkal körbetekerve, emberek vonulnak a képen. A tűzhalálba menetelnek. A tetőtől talpig a testüket betekerő rongysávokon kívül nincs is rajtuk más, a rongycsikok a testhez szorítják a karjaikat, a lábuk is csupán szűken, aprókat léphet. Hátkra égbemeredező szálfákat szorítanak rá a rongyok. Kód van. A menet mögött vad sziklák derengenek. Előttük, a kódós messzeségben, kormos, fekete füsttel lobog a máglya.

NARRÁTOR.

Vad századok mocskos során át, a szenny az égig ér.
Kormos csatamezőkről föl az égre gözöl a hús, a bél, a vér.
Rüh rág a lányok satnya mellén, ételük patkány és görény.
Éjente hullahalmokban túrnak rézpénczért, aranyért.
Zsír nő a hóhérok hasára, visong a leprás férfisereg.
S máglyákon égnek sorban el a félistenek.

A kép közepére piros felirat kúszik fel: EUROPE. Alatta lassan, komoran évszámok peregnek: 1000, 1100, 1200...stb... Irgalmatlanul, ellentmondást nem tűrően robban rá a képernyőre a főcím a Beethoven-i nagyzenekar félelmes nyitóakkordjával. PROMÉTHEUSZ. Drámai harangkongás. Máglya felé haladó menetek. Váratlanul a széttöredezett jég ismét összeáll, rejtelmesen csobog alatta a patak.

Felúszással hőemberek tömege jelenik meg. Félig elolvadtak már. Teli vannak krumplihéjjal, szeméttel, pernyével, le vannak hugyozva, össze vannak szarva. Időnként leprások jelennek meg, matatnak, krumplihéjjakat szednek össze. Felirat jön. Doveri Várbírtón 1120. Leprások nyüzsögnek. Van aki zabál a szeméttől.

NARRÁTOR.

Európa folyamatosan háborúzott a XII. század során. Ennek következménye egy borzalmas kór, a fehér lepra lett amelyben húsz millió ember pusztult el. A halálos kórral egy szörnyű babona járt együtt. Milliók hitték el, hogy a fehér kór képes a beteg által épített hőemberbe átköltözni. 1120 körül Európa nyugati és északi részét elárasztották a hőemberek.

N.W. festőmester töredezett, rothadó, néhol penésszel elborított egykori

művei jelennek meg. Mocskos hőemberek szerepelnek rajtuk. Visszatérnek a börtönképek a leprásokkal.

A fehér leprát a tudósok lázadása kísérte. Az egyház ugyanis nem engedte az embereket megműteni, isten teremtményeit megszentelteleníteni. Irtóhadjáratot kezdett, a lázongás letörésén túl a tudományok felett is vissza akarta szerezni az uralmát. Több ezer tudós került hóhérkötélre, máglyára vagy pallos alá.

Hőhérokkal vezetnek végig valakit a várbörtön udvarán. Egy fiatal, átszellemült, egészséges és vad indulatokat sejtető ifjút, aki a sok nyomorult közt úgy hat, mint egy félisten.

Prométheusz Krisztalloszt, a görög származású ifjút, matematikai és csillagászati csodagyereknek tartották. 19 éves korában fagyhalállal pusztították el.

A menet elvonul. A doveri bíróság sziklaépülete jelenik meg. Néhány N.W. kép közben, ezek is penészednek már. Vörös csuklyás bírók tűnnek fel rajtuk. Hatalmas kereszteteket hordanak a nyakukban. Felirat következik. Penész lepte festmények a tárgyalásról

FŐBÍRÓ

Tehát továbbra is fenntartja ezeket a sátáni gondolatait.

PROMÉTHEUSZ

Fenntartom uram.

FŐBÍRÓ

Fenntartja, hogy hegyek, fák, füvek nincsenek? Hogy amit a szemünk mutat az nem igaz?

PROMÉTHEUSZ

Minden okom meg van rá, hogy fenntartsam őket. Ugyanis a fa tulajdonképpen nem fa. Ugyanis a fű, tulajdonképpen nem fű. Hanem valami más. Mi mászt látunk és mászt tanulmányozunk mint amilyenek a dolgok valójában. Mi azt látjuk amit a szemünk mutat és azt tanulmányozzuk amit az eszünk elér. A világ igazi arcát azonban nem vesszük észre. Odafönn a csillagok valójában nem csillagok és nincs is fényük. Fenn az égen a nap valójában nem nap és nem is süt.

ELSŐ BÍRÓ

Badarság!

FŐBÍRÓ

De hát akkor micsodák a csillagok, mi a nap valójában?

PROMÉTHEUSZ

Valami, amit mi nem érzékelünk mert nincs rá se érzékszervünk, se műszerünk. A fényét észleljük, a melegét észleljük, ám ezek századrangú jellemzői csupán. A görögök szerint apró részecskék, atomok vannak a napban, ám ezek is századrangú jellemzői csupán. Ugyanígy a hegyeknek, a fáknak, a füveknek is csak az egészen mellékes vonásait vesszük észre. A színüket, a szagukat, az életműködéseiket és ilyesmiket. Ezeket az egészen mellékes jellemzőket gondoljuk mi világnak uram. Pedig a világ igazi arca nem ilyen. Amit mi erdőnek gondolunk, az még csak nem is emlékeztet arra amilyen az erdő valójában!

Idilli, behavazott, porcukros erdőképet látunk. Hirtelen, akár egy papírdarab, széttépődik a kép, s valami ismeretlen, azonosítatlan ábra mozog mögötte.

Amit felhőnek hiszünk, köze sincs ahhoz amilyen a felhő valójában!

Felhők. Hirtelen, akár egy papírdarab, széttépődik a kép, s valami ismeretlen, azonosítatlan ábra mozog mögötte.

Amit ködnek hiszünk, köze sincs ahhoz ami a köd valójában.

Ködös táj. Hirtelen, akár egy papírdarab, széttépődik a kép, s valami ismeretlen, azonosítatlan ábra mozog mögötte.

Nagyon meglepődnénk ha képek formájában láthatnánk egyszer kicsodák a növények, az állatok, az emberek valójában! Beledöbbsennék, ha egyszer sikerülne színekké és vonalakká átszámítani és megpillantani, valójában mi is az amiben élünk!

A diadalmas Beethoven-i zenére egymás után robbannak szét a képernyő képei. Mindig valami ismeretlen, azonosítatlan jelenik meg mögöttük. A zene végeztével a rejtelmes képsorok elúsznak.

Újra N. W. mester összehéneszdedett műveit látjuk. Később egy feliratot rajtuk. A tárgyalás második napja.

MÁSODIK BÍRÓ

Sátáni csaló! Amit ebben a perben elmondott, annak egy a veleje! Hogy az egyház tudósai, hatalmas tanintézetek nem az igazi világot vizsgálják.

PROMÉTHEUSZ

A hozzáférhető részét vizsgálják uralam! És bizonyos teljesítményekre is képesek ebben! Hosszú évszázadok alatt sikerül majd ötven évről nyolcvanra emelni az emberek életkorát. Még hosszabb idő alatt eljutunk pár égitestre is a porszemnyi naprendszerünkben. De hol a többi? És hol a lényeg? Mi ez az egész világmindenség és miért van itt? A lényeg, az mindig elmaradt!

A tárgyalóteremben döbbsent csend van.

Hogyan hihetik önök, hogy a hatalmas világmindenség megnyílik a csapnivalóan rossz érzékszerveink előtt? A folyton fejlesztésre, javításra szoruló műszereink előtt? Egy olyan megbízhatatlan valami előtt, mint a gondolkodás? Hogyan hihetnek ilyet?

Irdatlan tömegű lekoszolódott hőember. Felirat. A temetői kápolnánál. Túl a hőembereken, fehérleprás vénasszonyokból álló kórus kezd gyülekezni, akik, az egykori szokás szerint, a halál előtt álló elítéltek lelki üdvéért imát énekelnek. Ahogy összegyűltek, vékony, szipitós hangon bele is kezdenek. Két kármin csuklyás hóhér a lemeztelenített Prométheuszt hozza. Sírgödre már meg van ásva. Egy fához láncolják. A kékre fagyott Prométheusz eszmélete időnként visszatér. A vénasszonyokat nézi.

PROMÉTHEUSZ

Hallgassatok már el! Szánni való csaló vagyok nektek? Az a csaló aki túlbecsüli a tudományt! Aki elhitheti az emberekkel a gondolkodás erejét! Az a csaló, aki kikiáltja világmindenségnek a képeket, a hangokat, a szagokat és az összes semmiséget, amit az ember észrevesz. Az csal, aki belegondolni se hajlandó, hogy amit naponta látunk és hallunk, a mögött egészen más is rejtőzhet!

Beethoven zenéjére egymás után robbannak szét a képernyő képei. Mindig valami ismeretlen, azonosítatlan jelenik meg mögöttük. A képsorok nemsokára elúsznak.

Lélekarhang cseng. Felirat. A símál. A félhalott Prométheusz a hóban, a földön vergődik immár. Nyöszörög az áhítatosan, égre emelt arccal szipító öregasszonyoknak.

PROMÉTHEUSZ

Hagyjátok már abba! Odafönn nincs semmi! *(Tekintete a temetőben tébláboló papokra téved.)* Hazug vadállatok! Belevértétek a fejünkbe, hogy isten képmásai, a teremtés koronái vagyunk! *(A temetői tömeg felé kiabál.)* Nem mondják meg nektek az igazat! Eltájolódott élőlények vagyunk semmi más! Soha nem fogjuk megtudni mi a növény, az állat, az ember valójában! Soha nem fogjuk megtudni, mi ez az egész világmindenség körülöttünk.

A kép leúszik. Vidám téli részletek, havas, üde, porcukros csendéletek árama jelenik meg, ám egy pillanat múlva papírként széttépdődik. Vigyorgó hőemberek bukkannak elő. Ezek hófehérek, tiszták immár.

NARRÁTOR

Századok telnek századokra,
tudásunk egyre nő.
Bennünket szolgál nemsokára
a fény, a szél, a gőz, a hó.
Majd föl a kozmoszba hágunk,
s elő az az idő,
mikor dicsőségünk
fénylőn az égbe nő.
Ám a legfontosabbról, épp a lényegekről,
és ezt sose feledd,
akkor sem tudunk majd többet,
mint a hőemberek.

A derűs hőemberek képe leúszik..

Galaktikák nézővel szemben áramló csillagképei jelennek meg a képernyőn újra. Feljön egy felirat. Őn a Transzcendens Tévészatorna műsorát nézi. Újabb galaktikák. Újabb felirat. Lehet, hogy Prométheusz Krisztallosz téved és nincs rejtett tartalom a dolgok mögött. Ám a Világmindenség lényegét továbbra sem ismerjük pontosan.

Újabb galaktikák. Újabb felirat. A VILÁGMINDENSÉG LÉNYEGÉNEK KERESÉSE. Újabb galaktikák. Újabb felirat. Ha emberi érzékszervek és műszerek elégtelenek a Világmindenség lényegének megismeréséhez, talán a földönkívüliek kiegészíthetnek minket. Amennyiben léteznek. És amennyiben persze megértjük a gondolataikat. Újabb galaktikák. Újabb film indul el.

Zöldes, párás üveg. Eső áztatja. Vízcseppek csorognak. Halványzöld felirat fut végi az üvegen.

Az emberi lény egy esős, párás üvegen át
nézi és vizsgálja a világot. Homályosan lát.
A földönkívüliek előtt nincs ott ez a
zavaró, esős, párás üveg. Ők tisztán látnak.
J.Besson: Zöld notesz

FIATALEMBER HANGJA

Szegény Nagyika! Micsoda világa volt a
kottáival, fűszereivel, különös ételeivel.

NAGYIKA HANGJA

Kékre forrázott hal fűszeres zöld parajjal
Kékre forrázott pávaszelet csípős mustárral
Kékre forrázott szőlőcsigák tormával.

Zöldes, párás üveg. Eső áztatja. Vízcseppek csorognak. Halványzöld felirat fut végi az üvegen. FINNORSZÁG 1930. Az esőcseppektől sűrű üveg mögül lassanként kibontakozik a Fiatalember. Őszi tavon csónakázik.

FIATALEMBER HANGJA

Ez itt tudósok parkja Vejmönen-ben.
Világhírű filozófusokat hív meg előadni
az itteni egyetem immár kétszáz éve.
Búcsúzóul faültetésre kéri őket.
Az apró csemeték aztán megnőnek.

Különös fák, hattyúk, vadkacsák, pára.

A legfontosabb, a legszentebb dologért,

az igazságért küzdöttek ezek a tudósok!
Emiatt szeretem ezt a párás, nedves parkot.

Különös fák, hattyúk, vadkacsák, pára.

Különös kutatások folynak jelenleg itt.
A földön kívüli élet esélyét vizsgálják.
Elsősorban azt, milyen gondolatai lehetnek
egy intelligens, nem emberi lénynek.
Hogy lehet elképzelni ilyesmit?
A külsejüket, társadalmukat,
a technikájukat, azt még esetleg.

Különös fák, hattyúk, vadkacsák, pára.

Persze azért engem is érdekelne hogy
miket gondolhat egy nem emberi agy?
Milyen véleményei vannak?
Mit lát ő meg a világból?

Nagyika szobája. Kották, könyvek, fűszerek, apróságok.

NAGYIKA HANGJA

Drága kicsi fiam. Minden nap írok neked.
Giselle halála óta olyan egyedül vagy.
Tedd el kicsi fiam a leveleimet, és amikor
én már nem élek, olvasgassad őket.
Igyekszem majd sok érdekeset írni.
Szegény Giselle már úgysem írhat neked.

Puritán finn templom. Körülötte sírkövek. Valamennyi szív alakú. Hosszú harangszó. Megjelenik a főcím. GISELLE. A balett eredeti zenéjével.

A fiatalember lépd el a temetőben kezében virágcsokorral.

FIATALEMBER HANGJA

Ebbe a temetőbe Nagyika minden héten
kijárogatott. Nagyapám sírja van itt.
Nekem kiskoromban meghaltak a szüleim.
Tíz évvel ezelőtt a nagyapám is.

Leteszi a virágcsokrot egy szív alakú sírkövhöz.

Nagyapapa a filozófusok
között dolgozott az egyetemen.
Ám soha semmilyen gondolatot nem említett
ami esetleg földönkívüliektől származhat.
Egyetlen kivétellel.
"Tévedünk fiam, amikor a vizet, az embert, a követ
az erdőt megkülönböztetjük egymástól.
Ezek mind azonosak egymással! Mint ahogy az
egész világon minden azonos mindennel!
A külső megjelenés sajnos megtéveszt minket.
A külső miatt nehéz észrevenni, hogy minden
élőlény és dolog teljesen azonos egymással!"

Feláll, leveszi a kalapját úgy álldogál a sírnál.

Ez a mondat megmaradt az eszemben, mivel Finnországban csakugyan sok minden egyforma. Híresek a fehér éjszakák, a nap nem megy le, az éjszakák és nappalok szinte azonosak.

Az ezer tó országa vagyunk, ahol a tavakból felbugyogó meleg források miatt sok a pára. A meleg tavak vidékén egyformák az évszakok. Vannak városok ahol az időjárás egész évben, minden egyes nap azonos.

Még valami eszembe jutott. Nagyapám folyton filmezett, minden apróságot megörökített. Ez a másik nyugtalanító emlékem kiskoromból. Nagyon különös képek voltak a filmtekercein.

Nagyapapa filmfelvételeiből látunk párat. Melegforrás képe. Bugyog az iszap. Körkörös rajzolatú. Közepén kidudorodik, gömbszerűvé válik majd szétpukkan. Körkörös, közepén gömbszerű mindennapos apróságok özöne jelenik meg ezután a mozivásznon. Hasonlóságokat filmezett a Nagyapapa, törékeny fűszálakat amelyek kardok éles pengéire emlékeztetnek, puha nyusziprémek amely közelről tüpárnát idéz, és még számtalan ilyen amelyek ott peregnek most a néző előtt, majd számos alkalommal megjelennek még a film során. Az üveg nemsoká visszatér az esőcseppekkel. Felirat íródik rá.

Felhőt, utcát, szobát nézve sok a hasonlóság. A hasonlóságok az azonosság árulkodó jelei. J. Besson: Zöld notesz.

Hidak, házak, pára. Fehér éjszakák az üvegen át.

FIATALEMBER HANGJA

Wilkunába kerültem számtantanárként az egyetem után. Wilkuna különös kisváros volt északon. A fehér éjszakák jellegzetes városa. Itt hónapokon át teljesen azonosak voltak az éjszakák is, a nappalok is.

Fiatalember és Öregúr egy tóparti hídon sétálgat.

Wilkunában a legkülönösebb ember számomra egy idős úr volt, a természettan tanára. Nagyon furcsának véltem, hogy az azonosságok érdekelték őt is, mint a nagyapámat. És külsőleg is borzasztóan hasonlított rá.

ÖREGÚR

Kedves barátom!

Ne higgyük el amit a szemünk mutat! Nem biztos, hogy különböznek egymástól a fák és az öltönyünk, a háztetők és a kalapunk. Valójában a körülöttünk lévő dolgok azonosak csak ezt nehéz észrevenni. Ám ha különb, jobb eszközökkel vizsgáljuk a világot, mint a porszemnyi emberé,

akkor kiderül, hogy minden azonos mindennel!
Csak a hasonlóságok tűnnek fel nekünk, ám ők
a szemünk elől elrejtőző azonosság jelei!

Két finom kalapos, fiatal hölgy sétál el előttük. A Fiatalember döbbenten fordul utánuk.

ÖREGÚR

A fiatal grófnő és a komornája.

FIATALEMBER HANGJA

A komorna!... Giselle-re emlékeztet.
És Giselle pettyes szoknyája van rajta!!

A homályos üveg visszatér az esőcseppekkel.Felirat íródik rá.

A földönkívüliek GONDOLKODÁSÁRA is figyeljünk
ne csak külsejüket,technikájukat képzeljük el.

Harangszó. Párás éjszaka.Purítán finn templom Wilkunában. Pontosan olyan mint az előző. Itt is szivalakúak a sírkövek. A Fiatalember jelenik meg.

FIATALEMBER HANGJA

Egyre inkább nyugtalanítottak az azonosságok.
Egyre többet gondolkodtam rajtuk.
Különösen esténként, mikor hazafelé
tartottam a temetőkertén át.

Furcsa volt,hogy a város hasonlít az enyémmre.
Furcsa volt a temetőkert, amely
annyira emlékeztetett az otthonira.
Furcsa volt hallani a nagyapám gondolatait,
egy másik idős úr szájából.

A legkülönösebb azonban a komorna volt!
Sokat láttam. Nincs egy apró ránc, egy szeplő az
arcán, ami ne volna ismerős!

Másnap. A Fiatalember a hegyoldalról egy tavat pillant meg.

FIATALEMBER HANGJA

A tó!...Pont olyan, mint amelyben Giselle meghalt!

Idégesen lesiet a domboldalról a vízpartra.

A móló!... Mint a régi! Ahonnan a csónakja elindult! Miért?

A homályos üveg visszatér az esőcseppekkel.Felirat íródik rá.

Földönkívüliek külsejének elképzelése helyett
a gondolkodásukba próbáljunk belelátni inkább!

Öregúr és Fiatalember sétál a vízparton.

ÖREGÚR

Miért jövünk mindig ehhez a mólóhoz?

FIATALEMBER

Nem is tudom. Tudja, még az egyetemen,
volt egy menyasszonyom, Giselle Hekkonen.
Kisvárosi balett-táncosnő volt. Két éve,
csónakbalesetben, elvesztette az életét.
Jól ismerem a mólót ahonnan evezni indult.
És ez a móló itt pontosan ugyanolyan!
A rajta lévő apró repedések is ugyanolyanok!

És még valamit nem értek.

Iszonyodom a tavaktól azóta, de ennél a tónál
furcsa örömet érzek, amikor a vizet nézem.
Szinte boldogságot.

ÖREGÚR

Kedves barátom az összes emberi érzés azonos!
Iszonyat és boldogság is ugyanaz az érzés.
Mindkettő egyaránt heves, egyaránt önfeledt,
mi emberek ebből ennyit értünk csupán.

FIATALEMBER

De hát tragédia történt!
És én mégis nagy megkönnyebbülést érzek.

ÖREGÚR

Mert a tragédia és a megkönnyebbülés is azonos!
Bocsásson meg érte, de önnek tragédiát is jelentett és
megkönnyebbülést is okozott Giselle halála.

A homályos üveg visszatér az esőcseppekkel.Felirat íródik rá.

KÉT ÉVVEL KORÁBBAN

*A fiatalembert látjuk lesiet a domboldalról a vízpartra.
Hétfőn is, kedden is, szerdán is. Nagyon hasonlóak a képek.*

FIATALEMBER

Giselle kisasszony!

GISELLE

Nahát! Maga már megint kijött ide?

FIATALEMBER

Giselle kisasszony, ne menjen csónakázni!

GISELLE

Miért ne menjek?

FIATALEMBER

Kellemesebb volna sétálni egyet.
Vagy kimehetnénk a hegyekbe.

GISELLE

Ó, maga mindig csak csöndben és unalmas
helyeken érzi jól magát!
Mit csináltunk múltkor a hegyen? Egész nap
ültünk a fűben és maga a lepkéket nézegette.

Fiatalemberek jönnek evezőkkel a vállukon.

EVEZŐSÖK

Giselle kisasszony! Giselle kisasszony!

FIATALEMBER

Giselle kisasszony,
ne menjen el ezekkel a fiatalemberekkel!

GISELLE

Már megint féltékenyekedik?...
Értse meg, én csak a vadevezősök isteni
életére vágyom. Semmi közöm nincs hozzájuk!...
És különben sem vagyok még a felesége!

EVEZŐSÖK

Giselle kisasszony!

GISELLE

(Féljük fordul.) Várjanak, mindjárt megyek!..
(Visszafordul.) Fél óra múlva itt vagyok!

FIATALEMBER HANGJA

(Dühös pillantások közben.) Sose tesz a kedvemre semmit!
Soha semmi örömet nem adna!

A homályos üveg visszatér az esőcseppekkel. Felirat íródik rá.

Aki földönkívüliek gondolatairól töpreng
nincs egyedül. A zsenik is megpróbálták ezt.
Rimbaud, Yvan Goll, Jerry és mások.

Öregúr és Fiatalembert sétál a vízparton.

FIATALEMBER

Nem vettem észre eddig hogy megkönnyebbültem
valóban, amikor a menyasszonyom meghalt.
Egy furcsa dolog okozta a problémámat.
A teste.

Irtóztam tőle hogy a hófehér hamvas
testéhez bárki hozzáérjen.
És nem mertem én sem megérinteni.
Szinte remegve gondoltam a nászéjszakára
amikor ez az élő és meleg test az enyém lesz.
Mintha beletaposnék egy hamvas gyümölcsbe.

A szerelem beteljesülése
olyannak tűnt nekem mint a halál,
amely örökre megszüntet

minden ígéreteset és izgatót.

ÖREGÚR

Kedves barátom!

Az emberi élet összes eseménye azonos!

A beteljesült szerelem és a halál is azonos!

A szerelmet számtalan szállal szövi át az elmúlás,

mi emberek ebből ennyit veszünk észre csupán.

FIATALEMBER

Hogyan lett képes erre?

Ennyi azonosságot észrevenni.

ÖREGÚR

Figyelemmel kísérem

a természettudományos folyóiratokat.

Nemrég beigazolódtott, hogy a világon mindent

protonok, elektronok, elemi részek alkotnak.

Minden ugyanabból áll!

Igen. A hegyóriás is, az apró szösz a ruháján is,

pontosan ugyanabból áll! Minden azonos.

Pálás tavon a komorna csónakázik. Giselle ruhájára emlékeztet az öltözete. A Fiatalember a tópartról nézi.

FIATALEMBER

Virágot kellene vinni neki...

Vagy a kikötésnél segíteni egyszer...

Hátha kiderül a titka.

Pálás tóparton a Komorna és a Fiatalember jönnek, a csónakkikötő irányából.

FIATALEMBER

Megengedi, hogy elkísérjem az uradalomig?

KOMORNA

Nem, arról szó se lehet! A grófnő nem szereti,

ha a komornái férfital mutatkoznak.

Nem kívánja hallani a cselédek pletykáit.

FIATALEMBER

Legfeljebb azt mondanák,

hogy egy udvarlójával több.

KOMORNA

Ne mondjon ilyet. Nekem csupán egy udvarlóm

volt eddig. A vőlegényem.

Két évvel ezelőtt meghalt!... Öngyilkos lett.

Vízbe fojtotta magát. Nem messze innen.

Ne mondjon semmit. Megnyugodtam azóta. Tudja,

a szüleim nem egyeztek bele a házasságba.

Nos, Isten önnel uram!

Köszönöm, hogy segített a kikötésnél!

FIATALEMBER

Isten önnel. Búcsúzóul megmondaná a nevét?

KOMORNA

Giselle. Giselle Perlonian.

Őszi ködben a Fiatalember a temetőn sétál végig.

FIATALEMBER

Wilkuna környékén a falvak temetőiben
szív alakúak a sírkövek.

Szív, szeretet, szerelem -
összekapcsolva halállal, elmúlással.

Sejtették az itteniek
a szerelem és halál azonosságát?

A legszomorúbb helyen, temetőben vagyunk.

Mégis derű árad ezekből a kövekből.

És derűs dallamok csengenek a
fülemben, amikor nézem őket.

Valamikor Giselle táncolt a városi színház
szinpadán erre a vidám zenére!

Az én fiatalon meghalt menyasszonyom!

És Giselle szerepét táncolta,
a fiatalon meghalt menyasszonyét!

Ne! Ne!... Sok, nagyon sok már
az azonosság mindenüttl..

És komorna is...

Giselle nevét viseli. Giselle külsejét idézi.

Giselle kedvenc pettyes szoknyaiban jár...

Lehetséges lenne, hogy Giselle és a komorna
azonosak egymással??

Örültségek, elhihetetlen ostobaságok

sűrűjében cikázik immár az agyam!

Vagy talán... Talán mégsem?...

Talán épp az igazság, az eddig felfoghatatlan
igazság villan meg végre a szemem előtt?

Komorna és Fiatalember csónakáznak a párás vízen.

KOMORNA

És elmondom önnek a legkülönösebbet is.

Amikor a vőlegényem meghalt, sokáig
nem tudtam szabadulni a tó környékéről.

Egy idő után feltűnt, hogy nem csak iszonyt
érzek itt, hanem valamilyen örömet is.

Megkönnyebbülést.

Aztán rájöttem ennek a nyitjára.

Tudja nekem nem sok jót adott a vőlegényem.

Folyvást féltékenykedett. Néha veszekedtünk.

Mikor már sokszor jártam itt, megértettem,
valójában megkönnyebbülést okozott a halála.

Most nagyon elítél azért amit mondtam?

FIATALEMBER

Nem! Ne higgye! Nagyon is megértem!

KOMORNA

Rádöbentem, hogy a tragédia mennyire összefonódik a
a megkönnyebbüléssel! Az iszony az örömmel!
De talán már örültek is tart
ezekért a gondolatokért!

FIATALEMBER

Nem! Ne gondolja!

KOMORNA

Csakugyan ért engem? Pedig már úgy éreztem,
szinte nem is emberi gondolatok ezek!
Egy nem emberi lény, mondjuk egy földönkívüli,
akinek más a napi élettere mint nekünk,
aki más összefüggéseket vesz észre mint mi,
az gondolhat ilyeneket!

FIATALEMBER

Higgye el megértem önt!
Mert én is túl sok mindenben
vettem észre már az azonosságokat!
Szinte fojtogatnak most már ezek az élmények!

De jó volna kiszökni egy olyan világba,
ahol sehol láthatunk a rovarban emberi vonásokat
az emberben rovarszerű, féregszerű jellemzőket.
Ahol se láthatunk a csalóban mártírt,
és a mártírban meg csalót!
Ahol megszűnne végre az
azonosságok uralma!

Nagyika szobája. Kották, könyvek, fűszerek, apróságok.

FIATALEMBER HANGJA

Nagyikám! Ez borzalmas!
Mindenben az azonosságokat veszem észre!
A finoman hajló fűszálak közelről
kardok élés pengéinek látszanak.
A nyulak puha prémje
közelről hegyes tűkből áll.
Anyám fényképén gombok vannak,
ott ahol a szeme volt.
Finom arcvonalai mintha
görbe asztallábak volnának.

Józan ésszel, emberi szemmel
szeretném nézni a világot újra.

És nem megy, nem megy.

A homályos üveg visszatér az esőcseppekkel. Felirat íródik rá.

KÉT HÉTTEL KÉSŐBB

A Komorna és a Fiatalember csónakáznak a párás vizen.

KOMORNA

Nemrég a grófnőnek is meséltem
a nyomasztó azonosságokról!
És megmutattam neki
a szerencsétlenség helyszínét is.
Ha akarja megmutathatom magának is!
Ha akarja odavezethetünk a haláleset helyszínére.

FIATALEMBER HANGJA

Megdöbbsentett a komorna mondata.
Ekkora már tökéletesen tisztában voltam vele
hogy az azonosságok igazak,
és tudtam hogy mi fog történni, ha mi ketten
megközelítjük a szerencsétlenség színhelyét!

Csak azt nem sejtettem,
hogy neki is ugyanaz a vágya, mint nekem.
Hogy oda kell menni.

Szegényke ugyanúgy át volt már itatva
ezzel a nem emberi mákonnyal,
ezzel az iszonyatos mákonnyal, mint én.
És szenvedett, nagyon szenvedett tőle,
hogy nem lesz képes soha többet józan ésszel
emberi szemmel nézni a világot.
Elemi erővel lobbant fel bennünk a vágy,
hogy legyen végre elég ebből.
És elindultunk befelé.

*Nagyika szobája. Kották, könyvek, fűszerek, apróságok.
Közben Fiatalember, Komorna, csónakban, párás üvegen át.*

Nagyikám!

Ez nem azt jelenti hogy ne tisztelném azokat
akik a fejlődés útját keresik,
vagy szeretnének másként gondolkodni,
mint a porszemnyi ember.
Mint nagyapám vagy idős kollégám is.

Én azonban ehhez nem vagyok eléggé érett.
Én nem akarom nem emberi szemmel nézni a
világot s úgy érzem hogy ehhez jogom is van.
Én nem csináltam rosszat,
én csak a ritkuló hajamhoz,
a két kajja fülemhez,
és a nyomorult kockás öltönyömhöz
akarok ragaszkodni,

és ezt ne vegye el tőlem se egy tudós, se egy földönkívüli, se egy magasabb intelligencia.

Még a legszentebb dolog,
az igazság sem érdekelt többé,
ha miatta az apámról az kell gondolnom,
hogy az égvilágon mindennel azonos.
Az anyámat, az anyámnak akarom gondolni,
nem egy asztallábnak!

Viharzene. Később puritán finn templom. Erős harangszó.

NARRÁTOR

A csónakot már másnap megtalálták
a parti nádasba sodródva.
A fiatalok holttestét két héttel később,
immár oszlásnak indult állapotban.

Zöldes, párács üveg. Eső áztatja Vízcseppek csorognak. Halványzöld felírat fut végi az üvegen.

A földönkívüliek tudása, technikája ártalmas
nekünk. A legkisebb eszköz és legapróbb gondolat is.
Ha a földönkívüliek nem léteznek, akkor egyedül vagyunk.
Ha léteznek, ugyanúgy egyedül vagyunk.
J. Besson: Zöld notesz.

A kép lassan, csendesen leúszik..

Galaktikák nézővel szemben áramló csillagképei jelennek meg a képernyőn újra. Feljön egy felírat.. Őn a Transzcendens Tévécatorna műsorát nézi. Újabb galaktikák. Újabb felírat. Lehet hogy J.Besson téved és semmilyen értelemben nem vagyunk egyedül a kozmoszban. Ám ezermi év eltelt és hol egy földönkívüli aki a világ lényegéről felvilágosít minket?

Újabb galaktikák. Újabb felírat. Ne földönkívüliekhez, Istenhez forduljunk ha a világ lényegét ismerni szeretnénk. Újabb galaktikák. Újabb felírat. Ám a teremtés okát is, a világmindenség lényegét is, Isten eltakarta az emberek szeme elől, a vallások tanítása szerint.

Galaktikák nézővel szemben úszó csillagképei áramlanak a képernyőn változatlanul. Feljön egy felírat. Isten, vagy a földönkívüliek helyett megkérdéshetjük a történelem legnagyobb tudósait is a világ lényegéről. Ezt tesszük holnapi adásunkban.

Filmelőzetes következik. Ismert tudósok képei fölött egy felírat fut. AZ EMBERISÉG LEGNAGYOBB TUDÓSAI. Filmelőzetesként a Narrátor az ő gondolataikat summázza. Arcképek és arcképek egymás után.

NARRÁTOR

A világmindenség lényegét nem ismerjük. Lehetséges hogy a lényeg kedvező a számunkra. Igazolja az életmódunkat, a mindennapos céljainkat. Lehetséges, hogy ha fény derül a lényegre, bebizonyosodik hogy helyes törvényeket hozunk, helyesek a szokásaink, és mindent úgy érdemes csinálnunk ahogyan csináljuk.

Ám lehetséges az is, hogy a lényeg kedvezőtlen nekünk! Kiderülhet, hogy hatalmas tévedések a törvényeink, a mindennapos szokásaink. Kiderülhet a legtermészetesebb tetteinkről is, még olyanokról mint gyereknevelés vagy iskolába járás, hogy a világ magasabb értelme szerint ezek elítélendő vagy nevetséges cselekedetek. Amíg a lényegről fogalmunk sincs, semmire sincs igazolásunk!

*Arcképek és arcképek egymás után.
AZ EMBERISÉG LEGNAGYOBB TUDÓSAI.*

Arcképek és arcképek egymás után.

NARRÁTOR

Tenni kellene valamit. Jó lenne ha az apa biztosra vehetné, helyesen jár el és igaza van, amikor családot alapít. Jó lenne ha az anya biztosra vehetné, helyesen jár el és igaza van, amikor megszüli gyermekét.

Galaktikák nézővel szemben úszó csillagképei áramlanak a képernyőn újra. Feljön egy felirat. Vizontlításra holnap!

A kép a VÉGE feliratot követően leúszik

FILMEPOSZ

ÚJ VILÁG

Filmnovella Shakespeare néhány motívuma nyomán. A film DVD kiadása: Internet, Cryptograms, Written and directed by Zoltan Demme.

Felúszik egy panel. Szövege a következő:

FEHÉR SAS – ez egy űrkolónia neve. Tervrajzai nemrégiben készültek el és nemrég hagyták jóvá őket az Egyesült Államok hatóságai. Az űrkolónia ugyanúgy épületekből, utcákból, parkokból áll, mint akármelyik város a földön. Összesen tízezer lakás található benne. A tervezőasztaltól a világűrbe való felbocsátásig a FEHÉR SAS esetében hat évre van szükség.

A tőkebefektetők, továbbá a FEHÉR SAS tervezői és kifejlesztői ismeretlen személyek, neveik, adataik bizalmasak. 2008 folyamán, október tizenhatodikán, a FEHÉR SAS űrkolóniában érdekelt személyiségek jubileumot ünnepeltek. Ezen a napon adták el a kolónia lakóterületei közül a kétezrediket. A tulajdonos neve és adatai szintén ismeretlenek.

A panel leúszik. A sötét képen egy rettenetes női sikoly hangzik fel, ám énekhangon, zeneileg megformálva, zenekari kísérettel (Wagner: A Walkür, második felvonás vége) majd elhallgat. A kép felúszik. Óriási fagyókerek fölött meztelen halottak, hanyatt is, hason is, karjaik a gyökerekre lógnak. Zene: A Missa Criola dramatikusan változata.

Bazaltoszlopok képei. Mohával benőtt titkosírások rajtuk. Másutt félig lekopott, törött részek.

NARRÁTOR (Báronyos hangú öregúr):

Bazaltoszlopok. Ritka képződmények, a földön kevés helyen találunk hasonlókat. A legnagyobb érdekességükre azonban csak az idén derült fény. Két hegymászó, az oszlopok nehezen megközelíthető részén, milliónyi apró, sziklára vésett jelle lett figyelmes. A jelek többsége olvashatatlanul megrongálódott az időjárás évszázados hatásai nyomán. Az apróbb növények és mohák is sokat romboltak rajtuk. Ráadásul a jelek teljesen ismeretlenek voltak a kutatók számára. A több mint egymillió elemből álló ősi szövegről kiderült, hogy teljes egészében rejtjelezett.

Holdbéli tájakra emlékeztető képek egy szigetről. Rogyadozó hatású, hosszú vonásokkal barázdált hegyfelületek. A sziget mintha most készülne belerogyni a tengerbe. Félelmetes, veszélyes és különös hely.

NARRÁTOR:

A kegyetlen madáristennő, Forkou nevét viseli a hely, ahol a titokzatos leletet találták. Forkou tulajdonképpen egy mediterrán sziget, ezer és ezer más szigettel övezve. Hegyei széthasadóban vannak, a homokos talajt mindjobban kimossa alóluk a tengervíz. A sziget pár évtizedig létezik még, a hegyeket összeroppantó repedések elérték immár a csúcsokat is. A sziget teljesen lakatlan. Zord és vad vidék, olyan mintha csakugyan az elborult elméjű madáristennő országa volna.

(Madáristennő szöveg nélküli éneke.)

NARRÁTOR:

Vajon kik véshették rá ennek a zord szigetnek a szikláira a hosszú szövegeket? És vajon miért tették ezt? Egyáltalán, mit tartalmaz a rejtjeles szöveg, amely itt dacol az idő múlásával a sziget különös madarai között?

FŐCÍM ELSŐ FELE KÜLÖNÖS MADARAKKAL.

Sziklába szorult, belőle kinövő vaskos fák, iszonyú állati vonítás hangjaival közben. Mintha maguk a fák vonítanának a fájdalomtól.

Később bazaltoszlopok képe. Málló titkosírások.

NARRÁTOR:

A bazaltoszlopokat és környéküket angol régészek vizsgálták át a helyszínen. Nekik köszönhető, hogy kiderült, hogy a titkosírások a középkori latin szövegek bonyolult átrajzolásai és valamennyit időszámításunk után 800 körül vésték rá a sziklákra. A feltárt szövegből egy korabeli esemény bontakozott ki, amely megdöbbentő volt. Kiváltképp a végén álló üzenet, amelyet az eljövendő századoknak, így a ma élő embereknek is címeztek.

Egy különös titkosírás képe.

(A Madáristennő drámai, támadó éneke.)

FŐCÍM MÁSODIK FELE KÜLÖNÖS MADARAKKAL.

Éjszakai bazaltoszlopok.

NARRÁTOR:

Azonnal felmerült, hogy film készüljön a történetből. Nem hagyományos kalandfilm azonban. Nem is kitalált részleteket tartalmazó játékfilm. Inkább a különös események pontos rekonstrukciója, ami semmi mást nem elevenít meg, mint ami a sziklákra vésvé áll. A film ott játszódik, ahol az események eredetileg megtörténtek. A tébolyult, megbomlott agyú madáristennő szigetén.

FŐCÍM LEGVÉGE KÜLÖNÖS MADARAKKAL.

(Madáristennő pusztító, diadalmas éneke.)

Titkosírások kódos, páras képei.

NARRÁTOR:

Lelek a múltból. Elsősorban fiatalok lelkei, akik egykoron a sziklákat vésték. Meséljék hát el ők, miken mentek keresztül. (Halkan, mellékesen.) Magyarul beszélnek az érthetőség miatt.

Izapos, rongyos ágyékkötős őslakók jönnek inni egy pocsolóházhoz. Nagyon sovány férfi és nő enyhén zöldes, félszáraz izzapozással, vékony végtagokkal, a nyúlánk gyökerek között magvakat eszik. Szűnyograjok körülöttük. Izmos férfi, félszáraz, enyhén zöldes izzapozással, vastag, kacskaringós gyökerek között magvakat eszik.

LELKEK:

Izsonyú kór terjedt el a szigeten, az őslakosok között, akiknek kaliban volt a nevük. Egy tucatszajka kaliban volt még életben, ők szürke izzappal védték magukat a pusztító járvány ellen, amit mi szűnyogjárványnak neveztünk.

NARRÁTOR (stuttogva kommentál):

Vörösmalária a betegség neve, ami ellen a kalibának az izzapot használják. Számos alkalommal pusztított a mediterrán szigeteken és csak néhány évszázada tűnt el. A könnyebb lefolyású mai maláriához hasonlóan a vírus itt is szűnyogcsipéssel terjed.

Vörösmaláriában elpusztult hullák fagyókereken. Lárvákkal teli pocsolóház körül csontsovány kalibának.

LELKEK:

Akik a vörösmaláriától hánytak és hasmenésük volt, azokat a kalibának elzavarták maguktól a bűzlő madáriülékkel teli pocsolóház környékére.

Titkosírások. Prospero fejedelem képe pár kopott ezüstpénzen. Kódexek képei bogycsőről.

LELKEK:

Már második hónapja éltünk a szigeten száműzetésben.

A fejedelmünk, Prospero, nem bízott az izzapban. A legszebben festett könyveiben keresett olyan bogycsőröket, amelyeknek az olaja véd a sárgaszűnyog csipése ellen. Akik nem használták a bogycsőröket, azok közül ketten meg is haltak. Tegnap hajnalban temettük el őket a lilás, égő vörös és rózsaszín dombokon.

Temetés képe, túlszínezetten felvéve. Prospero koszos fejedelmi köntösben, sovány szolgálai beolajozott testtel.

LELKEK:

Aznap Prospero kivételesen megengedte, hogy imádkozzunk.

Sok-sok apró, faágból, gyökérből készített naiv kereszt egy imabarlang bejárata fölött, és egyik oldalon a sarokrészét övezve. Szolgák, szolgálányok rémült imája. Bőrükre sok apró kereszt rajzolva Felül vijjogó denevérek.

Prospero odakinn döbbenet figyel a kereszttekkel teleaggatott fákat.

NARRÁTOR:

Prospero Milánó fejedelme volt. Hatalomra törő testvére taszította le a trónról és száműzte ide, mindössze néhány ifjú szolgát adva mellé. Vagyonából hatalmas könyvgyűjteményét hozhatta csak magával.

Szurdok egy patakka. Prospero utasítására szolgák és szolgálányok szedik le a kereszteteket mindenholnan.

PROSPERO:

Nem akarok többé a barlangtemplomon kívül kereszteteket látni! Azt az Új Világot, amit a szigeten kialakítunk, nem a vallásra építjük, hanem olyan ismeretekre, amelyeket az ember is ellenőrizhet! Egészen új világ lesz ez! Egy vadonatúj világ, ami nem olyan igazságtalan és elrontott mint a mostani. Fenn, a hegyen lévő könyvgyűjteményemből, az emberiség legnagyobb gondolkodóit hívjuk segítségül a megalkotásához.

Mozgó felhők.

A hegycsúcson Prospero és szolgák. Kódexek körülöttek.

PROSPERO:

Itt a tökéletes társadalom tervrajza. Kínai bölcselek dolgoztak rajta negyven éven át. Ugyanez Indiából. Ugyanez a görögöktől. Itt az Aranykor tervezete. Itt az Ezüstkor elképzelése. Ezen a szigeten végre senki nem parancsol nekünk. Ha férgék marják a lábunk, ha madárürülékben járunk is, itt akkor is megvalósulnak a hatalmas tervek, amiket a kapzsiság és önzés odakint mindig megbuktatott. Rohadhat rajtunk a ruha, rághatják hajunkat a tetvek, ám itt akkor is elégtételt fognak kapni a hatalmas képességű, kizárólag mások javáért élő, óriási elmék!...Ha hinni tudnék az angyalokban, a hárfazenéjüket hallanám a levegőben! Közöttük a kifürkészhetetlen és kideríthetetlen Isten pengetné a húrokat a hatalmas hárfán.

Az utolsó mondatnál kitágul a kép, Prospero mögül egy hatalmas, sűrű és párhuzamos repedésekkel húzott sziklahegy tűnik elő. Olyan mint egy óriási hárfá.

Holdbéli táj magaslati panorámája látszik számos kúpos csúccsal A szolgák közt Prospero halad és beszél. Végig a holdbéli körpanorámá látszik mögöttük, majd Prospero szavain fölgyorsulva a kamera előresiet, s a szöveg alatt immár a különös, félelmetes és emelkedett tájat látjuk.

PROSPERO:

Az egyik könyvem a Paradicsomot írja le. Azoknak a beszámolóit őrizte meg akik még látták az édenkertet. Egy másik a mennyországot. Ezt állítólag maga az Isten iratta a szerzővel, azt akarván, hogy legyen valahol a földi világban is pontos leírás a mennyekről és ne csak mindenütt a képzelgés. Én egyikben sem hiszek. Mégis több olyan részletük van, amit érdemes megvalósítani.

NARRÁTOR:

Prospero, a fejedelem, aki hosszú évekig ezek között a holdbéli hegyek között élt, számos mediterrán nép mondáiban szerepel. Alighanem ezek kerültek Shakespeare kezébe is, aki szintén megörökítette az alakját. Ám a legendák is, a nagy angol szerző műve is, számos ponton eltér mindattól, ami az oszlopokon áll. Bájos és lenyűgöző történetek persze ezek, amelyek most is sokfelé népszerűek. A valóság azonban egészen más volt. Nyers és szörnyű, maga is maláriás lázálomra emlékeztető.

(Egy kalibán nő örült éneke hallatszik a távolból.)

Eszelősen éneklő, láthatóan örült kaliban nő, véres újjakkal, kezdetleges szerkezeten csalánt sző. Egy bokorból két szolgál, Gonzalo és Benito figyeli.

BENITO:

Ez az a bolond lány?

GONZALO:

Csalánt sző! A sámánjuk azt mondta, hogyha megszö egy tucát vásznat és a halottakra dobja, életre kelnek tőle. Az ujján már nincsen hús, csak csont.

Tetőtől talpig vörösen állatbőrbe bugyolált kaliban bogyókat. zabál vörös sziklák előtt.

LELKEK:

A kalibánok Setebost gyűlölték nagyon. Búzlótt a teste a bőrbetegségetől, állatbőrt hordott magán a többiek védelmére. A hónaljában és a többi testhajlatában mozgó lárvák fészkeltek. A kalibánok nem tudták lerázni magukról, hiába ütötték, rúgták, hiába akarták elpusztítani, mindig visszaszökött. A szerencsétlen tartozni szeretett volna valahová, valakikhez.

Setebos guggolójárásban menekül. Közben, folyamatosan, felülről gyilkos szikladarabok hullanak köré. Egy sziklafalhoz húzódik. Felülről két szikla és egy csomó por hull elé itt is. Később egy lejtőn kergetik meg.

Madárfogó lépeket akasztgatnak ki a szolgák az erdőkben. Prospero is segít.

LELKEK:

Prospero mindent kitalált, hogy a szegényes étrendünkön javítson. A mangóliafák törzsén növő színes gyantákat összegyűjtette velünk és madárfogó lépeket készített belőlük. Legutóbb már fogtunk is öt nagyobb testű és finom húsú madarat.

PROSPERO:

Sűrűbben! Az a biztos, ha szétszórt szagok és ízek helyett, hatalmas íz és szagfelhők várják a pecsenyemadarakat! Új Világ! Nemcsak a nagy gondolkodók művei, hanem a természet is sok javaslatot tartalmaz, hogy milyen legyen az az új világ, amit létrehozunk! Hogy érthetőbb legyek, gondoljunk egy pillanatra a görögökre! A görögök szerint amit az istenek nem találtak méltónak az örök életre, azt mind itt hagyták a földön. Az egész természet ezekből áll, öröklétre nem méltó dolgokból. Tessék, én most egy görög vagyok! Ránézek az erdőre, emlékszem rá az iskolából, hogy a tölgyfa, a gomba, a moha és a többi miért nem volt méltó az öröklétre, mi volt a baj vele, miért hagyták itt az istenek! Így tehát minden egyes növényről eszembe jut, mit nem érdemes csinálnom, mitől óvakodjak. Igen! A természet teli van intelmekkel és javaslatokkal. Nézzük például azt forrást ott, azzal a sok nárcisszal!

Egy nárciszoktól övezett forrás képe.

Képek a fiatal Nárcisszoszról egy kődexből.

PROSPERO:

A fiatal Nárcisszosz az egész világon saját magát szerette a legjobban, jobban mint a szüleit, a testvéreit, jobban mint a gyönyörű szép barátnőit. Az istenek rettetően megbüntették, szerelmes lett saját magába. A saját tükörképét simogatta, cirógatta a forrás víztükrén nap mint nap, reggeltől estig. Nem evett, nem ivott, ott sorvad el a forrás partján, az önmaga iránt érzett nagy szerelemben. A nárciszok az ő poraiból sarjadtak. A nárcisz a görögök számára azt jelenti, hogy ha magadat szereted legjobban a világon, akkor előbb vagy utóbb elmege az eszed és szánalmas alak leszel.

Titkosírások ködös, páras képei.

NARRÁTOR:

Újabb lelkek a múltból.

A szurdokban három kalibán guggol, látszik, hogy uralkodni próbálnak magukon, de nem megy, hányás csorog ki ENYHÉN

egymás után a szájukon. Másokat hasmenés gyötör.

LELKEK:

Egyre több kalibán betegedett le. Prospero bízott benne, hogyha kihordunk olajos edényeket, esetleg ők is használják majd a szúnyogok ellen.

Szolgákat látunk amint mindenfelé olajos edényeket helyeznek ki. Később kalibánokat, akik gyanakodva elkerülik ezeket.

Titkosírások kódós, párás képei. A rajzolatok azonban itt nagyon zavarosak.

NARRÁTOR:

És lelkek megint. Bomlott agyú, vörösmaláriás szolgák sziklavésétei.

Bogáncs alakú fákat emlegetnek. Kék tojásokat és kalibánokat, akik gyíkok módjára szereztek meg ezeket. Említik, hogy Gonzalo nem egyszer, segíteni próbált nekik.

A látszólag értelmetlen szövegből az események helyreállításra bontakozik ki. Bogáncsok képeit látjuk, majd áttűnéssel száruk vonalait lekövető fákat, amelyeken madárfészkek vannak. A madárfészkekhez kalibánok másznak fel éhesen, mint a fűrgo gyíkok. Egyikben semmit sem találnak, másikkól néhány világoskék színű, tyúktojás nagyságú tojást szednek ki majd eltűnnek. Közben Gonzalo jelenik meg. Két újabb kaliban érkezik, nem találnak semmit. Éhesen szaglásznak, haladnak tovább. Meglátják Gonzalot riadtan, vakogva elmenekülnek. Gonzalo nemsokára kék madártojásokat hoz az ágyékkötőjében és a fészkekbe helyezi őket.

Titkosírások kódós, párás képei.

NARRÁTOR:

Majd néhány egészséges rajzolatú véset jön.

LELKEK:

Prospero a kármínbokrok vörös leveleit leszedette velünk, mert ezeknek a füstje távol tartja a szúnyogokat.

Prospero szolgákkal a kármínbokrok között, levélszedés közben.

PROSPERO:

Új Világ! Amit a legkiválóbb elmék javaslataira építünk! Amit a természet javaslataira építünk! De nézzük a következő tanácsadóit!... A sárga levélből ne szedjétek, annak a füstje nem riasztja a szúnyogokat!... A következő tanácsadóink a hangok és zajok. Még a légyzűmmögés és a levélzizegés is tele van javaslatokkal. Vannak országok keleten, ahol az emberek ma is tudják az egyes madárhangok mit jelentenek. A tenger egyes hangjai mit jelentenek. Kínának, Indiának hívják őket. Egy kínai, ha kilép a házából a legtöbb madárhangról azonnal tudja mit javasol neki, mire inti. Van egy kínai könyvem néhány érdekes történettel.

Egy fehérlapos kínai kódex képei.

PROSPERO:

Liu a mandarinkisasszony nem tudta, hogy az ember olyan élőlény, amely minden képmutatást, minden eltitkolt véleményt nagyon gyorsan észrevesz. Liu képmutató volt, hallgatott a szándékairól, a valódi véleményéről, ezért egy porcelánmadár kezdett keringeni körülötte. A porcelánmadár azonnal megszólalt, amikor Liu elhallgatott szándékait, véleményeit az emberek észrevették.

(Porcelánmadár éneke. Sűrűn megszólal Liu képei fölött.)

PROSPERO:

Nem érdemes másnak mutatni magadat mint amilyen vagy, az emberek úgyis azonnal észreveszik a valódi énedet. A porcelánmadár hangja a kínai ember számára ma is ezt jelenti. Vagy ott az indiai ember, akinek a szél különböző hangjai, a víz százféle csobogása százféle igazságot árul el. Ezekből az igazságokból is meríteni fogunk az új világ számára. A hangok is tanítani fognak bennünket.

Titkosírások ködös, párás képei.

LÉLKEK:

Közülünk Arielt ragadták meg leginkább Prospero szavai, néha órákra eltűnt, figyelte a természetet, hallgatta a hangjait.

Ariel a túszerű fákkal teli erdőben. A madarak hangját hallgatja nyugtalanul.

ARIEL:

Prospero egyik könyve szerint a madárécsicsérgés egyes hangjai pontosan olyanok, mint egyes női hangok. Állítólag, ha napokig járjuk az erdőt, az agyunk képessé válik dallamokká összerakni az erdei madárécsicsérgést.

(A madárécsicsérgés hangjaiból ismert koloratúráriák bontakoznak ki, Mozart, Delibes művei például, majd visszaoldódnak a madárhangokba.)

Platánfák. Szürke kéregdarabok alól élénk sárga fabelsők jönnek elő ahogy Ariel a fákat vizsgálja.

ARIEL:

Milyen titka lehet ennek a fának? Ott legbelül? Vagy kívül.

NARRÁTOR:

Ariel nem tudja, hogy a fakéreg amit kóstolgat, pár évszázad múlva kisebb vagyont ér majd, patikamérlegesen mérik és grammja az arany grammjánál is többet ér. Ez a fa ugyanis nem más mint a Hellus Cineamon, az úgynevezett fahéjfa. Ez a platánféle Európában rövidesen kipusztul és a fahéjat csak az indonéz szigetektől lehet beszerezni kockázatos hajóutak során.

Ariel csipkebokrok sűrűjében.

ARIEL:

Mennyi apró piros gömböcske! Valamilyen ritmusféle alakul ki, amikor a szél megmozgatja őket. És amikor csörögnek, mindenféle magasabb és mélyebb hangot adnak.

Füléhez tartja és megrázza a bogyókat tartalmazó fürtöket.

ARIEL:

Kell, hogy legyen annyi fantáziám, hogy valamilyen dallamot tudjak összerakni ezekből az apró hangokból.

(Csilingelő zongoraetűdők hangjai a fürtök rázása nyomán.)

ARIEL:

Több van bennük! Csilingelőbb zene van bennük!

(Mozart: Bűvös csengettyű.)

Ariel elindul, hogy megmutassa mindezt szerelmének, Claribel-nek, egy szurdok mélyén. Claribel betegen üldögél.

ARIEL:

Roszzabbul vagy?

CLARIBEL:

Roszzabbul! Sokkal roszzabbul!

ARIEL:

De nem... Ugye nem szűnyogjárvány...

CLARIBEL:

Lehet hogy az!... Tényleg!

Bazaltoszlopok, titkosírások. Később iszappal bevont fejek közelije, mozognak forognak, beszélnek időnként. Az arcok teli vannak bogyókkal, száraz levelekkel, kavicsokkal, az erdei környezet parányi elemeivel.

NARRÁTOR:

Újabb bazaltoszlopok. Vörösmaláriás fantazmagóriák jelennek meg rajtuk. Iszappal, bogyókkal, kavicsokkal teli, beszélő fejeket, lázképeket lát a beteg. Jellemző tünete ez a vörösmaláriának. Az arcokat mindig a napi övezetéből meríti a maláriás, az arcokon megjelenő anyagok is onnan erednek. A lázképek szövegeit a szikláról idézzük.

FEJEK:

Prospero új világot akar alkotni. Ehhez legelőször is tanulmányozni kezdte az emberiség legnagyobb gondolkodóinak a műveit. Második lépésként megvizsgálta, a paradicsom, a mennyország és több más, a földön lévőtől eltérő világ jellemzőit. Harmadik lépésként igyekezett kideríteni, hogy amit a természetben látunk, az miket javasol az új világ számára. Negyedik lépésként megpróbálta kideríteni, hogy amit a természetben hallunk, az mit javasol az új világ számára. Ötödik lépést is tervezett, amint az egyik holdfényes, bogárzenével teli estén kiderült.

Prospero óriásröngök között kódexekkel, szolgák, szolgalányok övezetében, holdfényben.

PROSPERO:

Vannak az egyszerű, mindennapi emberek között apáról fiúra szálló, évszázadok óta öröklődő tanácsok is. Ezekből is meríteni szeretnék, ezeket is összegyűjtjük az elkövetkező napok során, a vadonatúj világ számára... És most jön a lényeg! Kikeressük a legnagyobb gondolkodók műveiből is, a természet tanácsaiból is, a vallások intelmeiből is, az egyszerű emberek között öröklődő nézetekből is azokat a javaslatokat, amelyek tökéletesen azonosak! Ezekre a végsőig megszűrt igazságokra, tehát a géniuszok, az egyszerű emberek, a vallások, a természet abszolút azonos javaslatára építjük majd az új világot! Nehéz lenne találni megbízhatóbb alapot az istenek, géniuszok, mindennapi emberek teljesen azonos javaslatainál! Rájuk épül majd az az igazságosabb és jobb világ, amely az embereknek, állatoknak, de még a növényeknek az életét is megújítja majd.

A szöveg alá különös rovar-etüd ugrik be. Játékos külsejű, mindig szemekkel és csáppokkal, bajszocskákkal rendelkező, kissé emberábrázatra emlékeztető rovarfejek bukkannak közeliben elő, figyelnek, hallgatónak, felhúzódkodnak hogy lássanak valamit, sarkok mögül dugják elő a fejüket, kíváncsiskodnak, mit is akar mondani Prospero. Fontosabb mondatoknál megmerevedve hallgatnak.

Egy hegyi lejtőn az érkező Setebos megszagolja, majd itt-ott magára keni a színes olajat. Gonzalo, Benito figyeli.

Bazaltoszlopok, titkosírások.

Iszappal bevont fejek közelije, mozognak forognak, beszélnek időnként. Az arcok teli vannak bogyókkal, száraz levelekkel, kavicsokkal, az erdei környezet parányi elemeivel.

NARRÁTOR:

További titkosírások. Még mindig vörösmaláriások vésetei.

Kódexek latin címlapjai Felúszik rájuk a magyar szövegfordítás: Jóslatok Könyve. UJ VILÁGOK

FEJEK:

Prospero egyik könyvében a Jóslatok Könyve című kódexben a jövőben keletkező új világokról is szó van. Pár évszázad múlva az óceán túlsó partján, egy újonnan felfedezett világrészen, egy gazdag, új világ jön majd létre. Mindennek azonban az őslakosok kiirtása, földjeik elrablása és százezernyi afrikai rabszolga megnyomorítása lesz az ára. A legkiválóbb elmék gondolatainak, a mindennapi emberek közt öröklődő igazságoknak semmilyen szerepe nem lesz az új világ születésénél.

Ariel az erdőben.

ARIEL (fülét fakéregre tapasztva párszor):

A fenyőfák törzsén belül is élet van. Száz és száz pici élőlény zizeg, mozog bennük. Vajon mondanak valamit nekünk ezek a zizegő hangok? Ha kínai vagy indiai ember lennék, megérteném-e?

Ariel bogyós cserjék között.

ARIEL :

Közönséges bogyók. Semmire se jók. Keserűek, kicsit büdösek is. Sose hittem volna, hogy titkuk, fontos titkuk is lehet! És most miattuk vagyunk még életben a szigeten!

Ariel a földön térdel.

ARIEL :

Rajta járunk mindennap a földön. És valahogy sohase jut eszünkbe, hogy megnézzük milyen is az íze!

Több pici darabot is megkóstol a földből. Megdöbben az élménytől.

ARIEL :

Nem, nem... Hát elhihetem ezt?...

Az egész világon semmi, de semmi nem olyan, mint amilyennek az egész eddigi életemben gondoltam. Minden más. Egészen más!

Ariel elindul, hogy megmutassa mindezt szerelmének, Claribel-nek.

Ariel és Claribel. Claribelnek könnyfolyás az arcán, orra is folyik, füléből genny szivárog.

CLARIBEL :

Ne gyere közelebb! Elkapod! És rettenetesen büdös lehetek.

A két fiatal között betegen is vágy éled, mozdulnak egymás felé az arcok néha, de megállnak. Ariel gyengéden a lány könnyeit érinti. Lassan ajkához érinti, megkóstolja. Aztán az orrából folyó váladékot is. A beteg, szerelmes arcok megint egymás felé indulnának, de megállnak. Ariel a fülből folyó váladékot is megkóstolja

ARIEL :

Szinte alig ismerlek.

Bazaltoszlopok, titkosírások. Iszappal bevont fejek közelije, mozognak forognak, beszélnek időnként. Kódexek latin címlapjai Felúszik rájuk a magyar szövegfordítás: Jóslatok Könyve. UJ VILÁGOK

FEJEK:

A Jóslatok Könyve szerint fantasztikusan új világ keletkezik néhány évtizeddel 2000 után.

Kódexek latin lapjai. Felúszik rájuk a magyar szövegfordítás
 ÚRKOLÓNIAK

FEJEK:

Ez fordulópont lesz az emberiség történetében. Ugyanis az emberiség mindaddig alkalmazkodni kényszerült a természet törvényeihez. Most már azonban saját maga alakít ki mesterséges világokat az űrben, saját igénye szerinti törvényekkel.

Kódexek latin lapjai. Felúszik rájuk a magyar szövegfordítás.

NEM A TERMÉSZET, HANEM AZ EMBER SZABJA MEG AZ
 ÚRKOLÓNIAKON BELÜL A BIOLÓGIAI, KÉMIAI ÉS FIZIKAI TÖRVÉNYEKET!

FEJEK:

Ha kívánja lesznek helyek, ahol a kő lassabban hull le a földre vagy éppen gyorsabban mint ma. Ha kívánja módosított növényfajtákat, állatfajtákat, megváltoztatott élőlényeket hozhat létre.

Kódexek latin lapjai. Felúszik rájuk a magyar szövegfordítás

Elkülöníthetjük végre magunkat a világegyetemtől is, a teremtéstől is, a természet törvényeitől is, és saját világunk lehet, általunk megszabott törvényekkel!

FEJEK:

A Jóslatok könyve szerint hatalmaskodásra, kiváltságok megszerzésére, minél nagyobb gazdagság és pompa elérésére használják majd az úrkolóniákat a tulajdonosok. A bölcsek által kiküzdött, vagy az egyszerű emberek között öröklődött igazságok ezúttal sem jutnak semmiféle szerephez az új világ megszületésénél.

Bazaltoszlopok, titkosírások. Setebost látjuk. Különös madarak figyelik minden lépését.

LELKEK:

Setebos egyre inkább rászokott a szúnyog elleni olajra. Tojáshéjakra öntötte az olajat és elrejtette. Később tálastól dugta el őket. Amikor senki sem zavarta, olajat szórt szét a többi kaliban lakóterületén, teleszórtá olajjal a szerszámaikat is. Még a csalánszövő lány munkaterületét és teleöntögte olajjal.

Bazaltoszlopok, titkosírások, majd áttűnés. Egy barlangban Gonzalo ápolja Benito barátját.

LELKEK:

Benito, Gonzalo jó barátja egyre betegobb lett. Láz és hidegrázás gyötörte, mint másokat, akik megkapták a szúnyogjárványt.

BENITO:

Te mindenkinek segítesz. Ezeknek a nyomorult kalibánoknak is. De amikor még otthon voltunk, gyáváknak is, gazembereknek is. Miért? Benned nem támadnak olyan indulatok, hogy valakinek rosszat tegyél, hogy valakit meggyötörj?

GONZALO:

Minden ember úgyis annyi gondot, bajt, fájdalmat kap az élettől. Minek ezt még nekem is szaporítani?...Nem érdekel ki a jó ember és ki a gazember. Egyedül csak azt akarom figyelni mindenkinél, hogy minek örülne, mi esne jól neki. És reggeltől estig kizárólag csak olyasmikkel akarok foglalkozni ami valakinek jólesik. A többinek semmi értelme.

Bazaltoszlopok, titkosírások, majd áttűnés. Iszappal bevont fejek közelije, mozognak forognak, beszélnek időnként. Kódexek latin lapjai. Felúszik rájuk a magyar szövegfordítás: Jóslatok Könyve. UJ VILÁGOK

Kódexek latin lapjai. Felúszik rájuk a magyar szövegfordítás: Igen! Az emberiség félretelhatja a világegyetem, a teremtés, a természet törvényeit és élhet kényszereiktől teljesen megszabadulva, egy zárt, saját világban.

Kódexek latin lapjai. Felúszik rájuk a magyar szövegfordítás:

A KEZDET: Az első úrkolóniák létrehozása, rejtett arcú, gondosan rejtett nevű, ismeretlen személyek révén.

FEJEK:

A Jóslatok Könyve szerint a 2000 utáni időkben a normális, mindennapi emberek későn veszik észre, hogy az úrkolóniák már fel vannak osztva a hatalommal rendelkezők, a különlegesen gazdagok és a kiváltságos helyzetben lévők között. A Jóslatok könyve szerint a felsorolt hatalmasságok a felsőbbrendű emberek luxussal teli társadalmát hozzák létre a kolóniákban. Egy olyan világot, amelyet saját maguknak alkotnak meg, s amelyben az átlagember nemkívánatos.

Bazaltoszlopok, titkosírások.

LELKEK:

Benito kicsit jobban érezte magát. Egy keveset tegnap már közöttünk volt, s a kódexekkel kapcsolatos munkákat végezte ő is.

Setebos jelenetei az erdőben. Kenegeti magát. Állatbőr köpenyéből kilógó karján, lábán először látszik a film során, hogy gyógyul.

LELKEK:

Setebos is javulóban volt.

Néha hozzánk is közel merészkedett.

Setebos olajt, majd gyógyfüveket lop a szolgák készletéből.

LELKEK:

Elkezdté gyakorolni a szavaink, a mondataink ejtését.

Setebos a Yes szót, majd a No szó kiejtését gyakorolja, ezeket is szolgáktól hallotta.

LELKEK:

Setebost láttuk rohanni az erdőben. Ám a barlangjaink irányába, amint meglepve észleltük. Messze laktunk az öböltől. Nagyon sokat kellett rohannia.

Setebost falkában üldözik a kalibánok. Később a tüdejét majd kiköpvé a szolgák telephelye felé vánszorog. Végül a szolgák barlangja közelében kimerülve összergy.

A barlangtemplom közelében Setebos fekszik egy gödörben, eszméletlenül. Fölötte Benito és Gonzalo térdel. Gonzalo élesztgetné. Ariel és Vilaro mögéjük, majd Alberto szemben szintén idetérdel. Látni amint Setebos felsőteste ütemesen emelkedik.

GONZALO

Lélegzik!

ARIEL

Vigyázz, tele van fekélyvel!

BENITO

Temessétek el! Megdögülünk tőle!

GONZALO

Bolond! Hiszen még él!

Gonzalo ki akarja takarni az állatbőrből Setebost. Benito megakadályozza.

BENITO

Ne mutogasd a csontsovány, ragyás testét!

GONZALO

Ez olajozta magát! Az arca és nyaka nem sebes!

ARIEL

Vigyük be a patakba, ott feléled!

A szolgák háttal, Setebost tartva. Hátrébb egyedül, szintén háttal Vilaro.

BENITO

Őrületséget csinálunk! Felélesztünk egy ragyás csontvázat!

Be ne dobd azt a rohadt állatbőrt is a vízbe! Szedd le róla!

Setebost a vízbe eresztik. Testét nem látni. Setebos éledezik a testét eltakaró, de térdig sem érő vízben Levegőt próbál

venni, de nem örömmel, hanem rémülettel veszi észre, hogy egy csomó szolgák veszi körül... Ráadásul nagyon fázik és nem tud sehová menekülni sem.

BENITO

Nem is csontváz! Egyáltalán nem!!!

GONZALO

Mennyit nyomorgatták! És most egészségesebb és erősebb mint akárci a szigeten!

Gonzalo bátorítva mosolyog Setebosra, szólni próbál neki valamit. Később a szolgák is. Intenek, hívják magukhoz.

SZOLGÁK

Yes!... Yes!... Yes!

Setebos csuromvizes arca csupa félelem és tusakodás önmagával. De már oldódik.

SZOLGÁK

Yes!... Yes! ...

Setebos óriási izgalommal erőt vesz magán, kissé megemelkedik és visszamakogja a csaknem egyetlen idegen szót amit tud.

SETEBOS

Yes!... Yes! ...

A szolgák lelkesen bátorítják Mostmár mindenki beszáll.

SZOLGÁK

Yes!... Yes! ...

Setebos teljesen kiemelkedik a vízből A kosz még szivárog róla, fázik, de látható, hogy már semmilyen komoly seb nincs rajta, sőt délcegebb és fejedelmibb alkatú, mint akárci a szolgák között. A szolgák lelkesen, de egyúttal elámulva bámulják Setebos hercegi külsejét.

SZOLGÁK

Yes!... Yes! ...

Setebos észreveszi a szolgák megdöbbenését, végignézi saját magán, a víztől teljesen lemosott testén. Nem akar hinni a szemének. A szolgák vézna külsejére néz, majd megint magára. A szolgák boldogan nevetnek rá, teljesen átérzik a pillanatot.

Setebos gátlatosan, de boldogan kiabál oda a környező szikláknak, hegyeknek, erdőknek.

SETEBOS

Yes!... Yes! ... Yes! ... Yes! ... Yes! ...

A magaslatok peremén hol két, hol három kalibán figyel a patakban boldogan ordibáló Setebost.

Csajkovszkij Odette-melódíaja zúg a levegőben.

Bazaltoszlopok, titkosírások.

LELKEK:

A sziget legtávolabbi pontján, a keleti parton, hirtelen egy furcsa, Új Világ jelent meg. Hetek óta nem jártunk arra, nem vettük észre mikor épült. A part teli lett hófehér házakkal. Benépesült hófehér leplekben járó emberekkel.

Hófehér mediterrán falu. Csillogónak hat az eddigi nyomorban. Az új szigetlakók ruházata fej tetejétől lábszárközépig érő lepel, amely a teljes fejet és testet körben beborítja, az arcnál is zárt, az egyik szem előtt van csupán egy kémlelőnyílás

LELKEK:

Amerre a hófehér ruhások jártak, ott mindig mézédés ének szólt. A fehér ruhások elbódító, édes illatú virágokat ültettek az épületek mögött mindenütt.

(Mézízű zene.)

NARRÁTOR:

Ezek az emberek mórok. II. Asszád kalifa seregei a nyolcadik század közepén hódították meg az Indiától a spanyol partokig húzó országokat. Mindenütt telepeket hoztak létre, amelyek higénikus eleganciájukkal igen szépen mutattak a mediterrán szigeteket lerongyolódott, nyomorúságos világában.

LELKEK:

A házakhoz közel, egy égő vörös és vörösbarna sziklás részt óriási szigorúsággal őriznek. Fogalmunk sincs róla mi van ott.

Vörös sziklák.

(Horrorzene.)

LELKEK:

A mindíg kíváncsi kalibánok megdöbbenettek minket. Mindenüket otthagyták. Odúkba, üregekbe rejtőztek. Fatörzsek belsejébe bújtak és csak éjjel mozdultak onnan el.

Kalibánok rejtőzései.

Bazaltoszlopok, titkosírások.

NARRÁTOR:

Egy súlyosan megrongálódott rész. Összetört óriásoszlopok.

LELKEK:

Prospero kódexeit keresve, fehér tógájú tudósok érkeztek a szigetre.

Prospero három mór tudós között, akik szintén a kémlelőnyílásos fehér leplet viselik. A jelenetet aprófürtös fehér virágok sűrűjében édeni hangulatú külsőben játszódnak.

(Édeskés zene.)

MÓR TUDÓS:

A könyvei közül egyedül az asszír munkákra van szükségünk. A többi nekünk érdektelen.

PROSPERO:

*De hát az asszír írások semmit sem érnek!
Babonákból, felületes okoskodásból állnak!*

Ásványok képe kódexekből.

MÓR TUDÓS:

Őn nem ért a misztikához. Az asszír kódexek a transzcendens erejű ásványokat írják le! Amelyeknek földöntúli hatalma, transzcendens energiája van! Ezekkel a transzcendens kincsekkel továbbfejlesztjük birodalmunkat! Kialakítunk a földön,

égitesteken, az űrbéli vidékeken néhány világdarabkát, amely egyedül csak az ember által megadott szabályok szerint működik. Megszabadulunk a természet kényszereitől, félretoljuk a természet törvényeit és helyettesítjük őket a saját szabályainkkal. Valamennyi felsőbbrendű ember ezekben a kényelmes, kellemes világokban él majd. A világegyetem meg hadd keringjen magának odakinn.

PROSPERO:

Csak hogy uraim! A természet, a világegyetem nem az önöké! Nem a felsőbbrendű emberek kapták kézhez mint saját vagyont, hanem mindenki. Nem rejtett arcú, elrejtett nevű hatalmasságok magától értetődő járandósága a világegyetem, nem, szó sincs róla! A természet, a világűr minden egyes emberé! Hozzá ne merjenek nyúlni a természet törvényeihez, minden egyes embernek, még a porban csúszó nyomorultnak is az egyetértése nélkül! És hogy képzelik, hogy közben figyelembe sem veszik az emberi civilizáció évezredek óta csiszolódó, érlelődő elgondolásait erről?!!

MÓR TUDÓS:

Ugyan! Ne higgye, hogy becsesek a könyvei, amelyek erről szólnak! Jobb, ha beledobálja őket a tengerbe!! Boldog világhoz egyáltalán nem vezetnek ezek! A boldogsághoz az embert az ösztönei szabad megvalósítása vezeti! A dúsabbnál dúsabb lakomák vezetnek oda. A mámoros párzás vezet oda. A pénzek és pénzek halmozása... Az ellenszenves emberek meggyótrése...

Tájéképek kódexekből. Címlap is. Magyar fordítás úszik rá:

AMERICO-MÓROK A MEDITERRÁN SZIGETEKEN

Újabb kódexképek a mórok puha, ostoba világáról. Minden fel van virágozva.

LELKEK:

A kamrák! A kéjkamrák, ahová ártatlan lányokat hurcoltak be a mézizű zenében. Az ingyenkamrák, finom ételekkel és vaditól italokkal megtöltve. A kincseskamrák, földön fetrengő, kincsek között részegen elterülő emberekkel. A kínzókamrák, ahol a virágillatban állatokat és embereket kínoztak meg majd pusztítottak el.

(Édeskés zene szól.)

Bazaltoszlopok, titkosírások.

NARRÁTOR:

Egy teljesen tönkrement sziklarészlet következik, csupán néhány véset maradt meg épen.

LELKEK:

Veszélybe kerülünk valamennyien. A fehér tógások akárkit elfoghattak.

A szolgák a sziklákat vésik. Itt már új hatásúak a vésetek.

LELKEK:

Keserű történetünket ekkor kezdtük el a sziklára vésni. Azt akartuk, hogy ha a legrosszabb történne és megölnének minket, akkor valami más is maradjon utánunk a világban, ne csupán a csontvázunk, a vizeletünk, az ürülékünk. Eldöntöttünk, hogy titkosírást használunk, mert az jobban érdekli az embereket, mint az egyszerű írás.

NARRÁTOR:

Egy töredék követi ezt. Néhány félmondat itt és ott.

LELKEK:

Elvesztettük Benitót... Setebost... És még két szőkésbarna fiút a kínzások nyomán... Ariel elvesztette a szerelmesét...

Buza virágzuhatagok között Prosper. Két fehér leples mór tábornok övezi.

(Mézizű zene szól.)

MÓR TÁBORNOK (Lassan, mézédésen beszél):

Katonáinkat kegyetlennek nevezte, amikor idejött panaszt emelni. Hatalmasat tévedett! Csupán boldog emberek ők, akik immár a mélyen rejlő, még az állatvilágból itt maradt ösztöneinket is szabadjára engedhetik. Rátaláltak például egy ősi ösztönre, észrevették a gyilkolásban rejlő gyönyörűséget. Mi bölcselkedés helyett az igazi, a valódi ösztöneit értékeljük az embernek!...Tudja kik vannak a vörös sziklák mögött, akikre az ön szolgálai olyan nagyon kíváncsiak? Emberevő hordáink élnek ott!

Emberevés képei.

MÁSÍK MÓR TÁBORNOK (Lassan, mézédésen beszél):

A legkiválóbb harcosaink ők! Boldogok, mámorosak, mert egyrészt ölhetnek is, másrészt a vérmek, a húsnak az ízét is élvezhetik. Az elfogott kalibánokat is éppen a ő számukra etetjük, hizlaljuk. Amúgy tudja hogy tetovált bőre van a legtöbb kalibánnak az iszap alatt? Hm... A tetovált bőr! Van sejtelve róla milyen gyönyörűen mutat a szobában és a sátorban? Birodalmunkban hatalmas kultusza van a tetovált bőrmek, a világ minden részéről szereztünk már ilyeneket!...

A virágok közt a katonák egyre fenyegetőbben feszülnek rá Prosperóra. A kémlelőnyílásokon át félelmetesen csillognak a szemek.

NARRÁTOR:

A legutolsó bazaltoszlopok. Viszonylag ép valamennyi. Kevésbé rongálta meg őket a növényzet és az időjárás.

LELKEK:

Kora reggel már a sziklákat véstük.

ARIEL (Előrejön Prosperóhoz. Letérdel.):

Uram! Tetovájla rá a bőrömrre azokat a tiszta és végső igazságokat, amelyeket összegyűjtöttünk! A tetovált bőr az egyetlen, amit ezek kivisznek innen a külvilágba! Felszököm a hajójukra, hogy biztos legyen!

PROSPERO:

Nem lehet, nincsen semmi értelme sem. Azonnal leölnének, semmi mást nem érnék el vele. Az írásokat a világ meg úgysem használná semmire.

ARIEL:

Hogyhogy uram?

PROSPERO:

Mert a keservesen kiküzdött tapasztalatok, a legmegbízhatóbb igazságok gyűjteményére, odakinn, már nem lehet új világot építeni. Ez a hatalmas kincs tulajdonképpen nem érdekli az embereket. Legfeljebb a létezésén csodálkoznának el és az összegyűjtésén, egyébként ügyet sem vetnének rájuk. Kullancsok, fogatlan kullancsok, szívócsőr nélküli szúnyogok vagyunk mi az emberiség testén odakinn. Semmi hatásunk sem lenne. Pedig iránytű volna mindaz, amit összegyűjtöttünk! Ha bárki bármiben bizonytalan, belepillanthatna, hogy a történelem legkiválóbb emberei mit gondolnak a problémájáról, hogy a természet mit tanácsol neki ugyanerről, hogy a többi embernél nemzedékeken át megrostált, megérett gondolatok mit mondanak neki ugyanerről...

Felhők úsznak. Később titkosírások. Később erdőrészetek, vízparti részek.

LELKEK:

A katonáknak kiadták, hogy tisztítsák meg a szigetet a kalibánoktól. És mitőlünk is. Fatörzsekbe kezdtünk bújni most már mi is. Mások a víz alá rejtőzve, nádszálon át szívták a levegőt. Így is sokakat megöltek és kidobálták őket az erdőbe. Prospero szolgálai szakadékok peremén, fagyókereken lógva fejezték be fiatal életüket.

Óriási fagyókerek fölött halottak, a gyökerekre lógnak, mint a filmet bevezető képsorban. Zene: A Missa Criola dramatikus változata.

LELKEK:

A sziget hegycsúcsainak volt egy nehezen megközelíthető szakasza is. Akik még megmaradtunk, itt húztuk meg magunk.

ARIEL

Uram! Nem késő tetoválni!

GONZALO

Én is vállalom uram.

PROSPERO

Ne tetovájlatok semmit. Nincs értelme. Fiatalok, elkések és naivak vagytok. Például a parancsnokokra haragudtok az összes szörnyűségért, pedig a fő hóhérok nem ők. A fő hóhérok azok, akik az egészet ellenvetés nélkül végigcsinálják. És az emberekkel minden gyalázat elvégezhető. Lehet, hogy a Jóslatok Könyvének lesz igaza és csakugyan elfőnnek azok az évek amikor minden világrész csatatérre válik és nem százak vagy ezrek, milliók gyilkolják majd meg egymást? Lehet, hogy tényleg lesznek helyek, ahol éveken át, reggeltől estig, ártatlan embereket égetnek el a kemencékben?

És az emberek odaállnak, nekifognak és megcsinálják. Mert a legtöbb ember Nárcisszosz. Az egész világegyetemből, a hatalmas univerzumból a legnagyobb élménye saját maga. Kedvezget magának, a saját sorsával foglalja el magát és még az utódaiban is önmagát, vagy az önmaga még szebb és jobb megvalósulását szereti látni. És aki Nárcisszosz, az akármit megcsinál, amikor veszélyben a sorsa. Lehet, hogy valóban létrejönnek majd azok a magasabb rendű embereknek szánt mesterséges világok is, amit ezek a mókák akarnak? És az emberek újra oda fognak állni, nekifognak és megcsinálják. Mert Nárcisszoszok. A legtöbbben Nárcisszoszok.

Bazaltoszlopok, titkosírások.

LELKEK:

Éjszaka Gonzalo és a többiek teletetoválták Arielt, amíg Prospero aludt. Ariel nyugodt volt, később azonban egyedül akart maradni. Néha elfogta a félelem a haláltól, könnyekkel lett tele a szeme, pár perc múlva azonban már lecsillapodott. Aztán elindult a hajó felé, az erdőkön át. El akart búcsúzni a fáktól, a bokroktól, még a sáros és poros földtől is, amely rövid élete során a hátán hordta őt.

Ariel teste tetőtől talpig tetováva van immár. A csipkebokornál áll. Minden szépen, szívfájdítóan csilingel körülötte.

ARIEL *(Imára kulcsolja a kezét):*

Ti, akik ezer és tízezer évvel éltek, akikről azt sem tudom, kik vagytok! Forduljatok vissza a csataterekről és menjetek inkább haza. Ne álljatok oda a kemencék mellé és ne égessétek el a másik embert. Ne építsétek fel a magasabb rendűek birodalmait!

Megrázza a zokogás. Nemsokára újra felemeli a fejét.

Ne legyetek Nárcisszoszok és ne neveljétek Nárcisszoszokat.

Tiveletek már ne lehessenek akármit megcsináltatni!

Álljatok fel a helyetekről és szóljatok bele a világ sorsába, ha valami gazdaságra készülnek a magasabb rendűek.

Bazaltoszlopok, titkosírások.

NARRÁTOR:

Az utolsó épen maradt titkosírások annyit árulnak el Arielről, hogy bőrén a tetovált írásokkal, testén a nyomorúságos rongyaival, kullancsként csimpaszkodott bele a kifelé haladó hóféhér mór hajó oldalába. Ezután két kaliban legyilkolását említi meg még egy mondat. Az angol régészek a még hátralévő oszlopokat a legkorszerűbb kémiai eljárásokkal vizsgálták át, ám további jeleket már nem találtak.

VÉGE FŐCÍM.

AZ ÍGÉRET FÖLDJE

Filmnovella Szophoklész néhány motívuma nyomán. A film DVD kiadása: Internet, Promised Land, Written and directed by Zoltan Demme.

A tévékészülék filmlejátás helyett komputerként boot-ol fel. Programok, ablakok jelennek meg. Az ókori történet ezekben játszódik. Középen egy ikon. A számítógépes mozi. Rákattint a két számítógépező gyerek egyike.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Igen! Ez az az újfajta program amit keresek! A számítógépes mozi! Itt te mondd meg, hogy melyik szereplőt akarsz látni, a kamera közeli vagy távoli képet adjon, és rengeteg ilyesmi.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Aha.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Látod! Ilyen ablakokban játszódik! És itt a bal sarokban vagy egy csomó gomb amivel megszabhatod, mit akarsz látni vagy hallani. Egyelőre nézzük a filmet, s közben majd mindegyik gombot megmutatom.

Fákat mászó csigák özöne.

NARRÁTOR

Ezeket a felvételeket egy turista készítette kézi kamerával, egy olyan helyen a hol minden különleges. A csigák a fákat másszák meg például.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Ki lehet nagyítani?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Persze. Így is! Így is.

Hóban virágzó gyümölcsfák özöne. Hóban érő gyümölcsök is.

NARRÁTOR

De a virágok sem a tavaszi napsütésben nyílnak, hanem a januári fagyban. A gyümölcsöket nem a nyár melege érleli meg, hanem a havas téli zimankó. Létezik egy hely a földön, ahol a növények is, az állatok is, másképp viselkednek mint megszoktuk. És különös emberek laknak ott, akik egészen másképp gondolkodnak és élnek, mint mi, hatmilliárdan.

Hangulatválasztó panel jön elő. Harmincféle hangulattól lehet választani, tragikustól a gyermekmeséig.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Mi mondjuk meg hogy milyen legyen a film hangulata?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Persze! Harmincféle hangulatot lehet megadni. A filmet ugyanis megcsinálták vidám változatban, szomorú változatban, meseszerűen a gyerekeknek és így tovább.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Nézzük bele a romantikusba!

Romantikus tájak, zene.Oidipusz, csontsovány aggastyánként, egy ókori görög várostól, Kolónosztól nem messze vakon araszolgat előre.

NARRÁTOR

Nehezen lehet nyomorultabb valaki mint ez a csontsovány aggastyán. Ötven éve koldusként kóborol egyik görög városról a

másikra. Mind a két szemére vak. Közelről kés-szúrások láthatók a szemgolyóján.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1
Megmutassam?...Látod?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2
Nézzünk bele a tragikus változatba!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1
Oké!

Tragikus hangulatú tájak, drámai zene.Oidipusz, Kolónosztól nem messze, vakon araszolgat előre.

NARRÁTOR
Oidipusz a neve ennek az öregembernek.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2
Hogy néz ki a szerencsétlen! Te, ez az Oidipusz akiről a középiskolában is tanítanak?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1
Igen.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2
Akivel azok a rettenetes dolgok történtek?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1
Igen.

NARRÁTOR
Szörnyű volt a gyermekora, eldobott csecsemő volt, koldusok nevelték. Felőtt korában szülővárosába igyekezett, mikor útonállók rontottak rá. Védekezés közben egyiküket megölte, akiről nem tudta, hogy a saját apja volt.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2
Micsoda? Megölte az apját?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1
Igen, de nem tudta, hogy az apja volt.

NARRÁTOR
Nemskára megházasodott, lokaszté lett a felesége, akiről nem sejtette, hogy az édesanyja.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2
Az anyjával házasodott össze?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1
Igen, de nem tudta, hogy az anyja.

NARRÁTOR
Négy gyermeket nemzett már az anyjával, mire az igazság kiderült. Lokaszté öngyilkos lett, Oidipusz megvakította magát. A város lakói felgyújtották a házat és elzavarták a környékről.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1
Átmegeg egy vidámabb stílusba.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Jó.

Derős tavaszi tájak, hangulatok, derős zene.

NARRÁTOR

Ez a különös, békésen botorkáló koldus tudott valamiről! Olyasmiről, amiről görög honban senki sem! Tudott egy titokzatos vidékről.

Hóban virágzó gyümölcsfák özöne. Hóban érő gyümölcsök is.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Oidipuszról fog szólni a film?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Nem. Egy mai problémáról. Ő csak egy szereplő.

OIDIPUSZ

(Tapogatózva.) Olajcserje. Egyetlen helyen terem csak a görög vidéken! Hogy lehet ez? Hol vagyok?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Ez az a titokzatos vidék?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Á, ez csak egy ókori görög város, Kolónosz a neve.

OIDIPUSZ

(Tapogatózva.) A híres túl tömött, túl kemény szőlőfürtök! És a szőlő szaga is! Kolónosz lenne? A kolónoszi szőlőskertek?

Szőlőtaposás vidám zenében.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Ezt figyelj meg! Tapossák a szőlőt. Akkor még így készült a bor. Vannak ám leírások is kolónoszi borokról! Sőt, a híresebb fajtákból rendelni is lehet.

Kártyákként kipörögnek a rendelési lehetőségek.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Innen hoztad ezt a két üveg bort?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Persze. Add a poharadat.

Bortöltés hangjai, üvegpohár csengése.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Adj még egy keveset!.... Megvan még az öreg is valahol?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Persze. Emlékezik.

OIDIPUSZ

Kolónosz! Három évig éltem itt, mint ifjú ember.

Látjuk Oidipusz fiatalkori alteregóját. Gyönyörű lányokkal.

OIDIPUSZ

A kolónosziaknak beszélnem kéne a titokzatos vidékről! Amit maga az Isten ígért nekünk!

FŐCÍM ELSŐ FELE. AZ ÍGÉRET FÖLDJE.

Panelek, kezelőgombok özöne a képernyőn.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Legelőször a film azt mutatja, milyen szolgáltatásokban részesülhetsz amíg a mozit nézed.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Nézzük meg mik ezek.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Itt van például a fiatal Oidipusz, aki Kolónoszbán egy kovácsműhelyben dolgozik éppen. Nézzük a szolgáltatásokat. Először azokat mutatom, amelyeket legtöbbször használunk. Képválasztás. Közelről nézheted a szereplőt, távolabbról, csoportban és így tovább. Színészválasztás. Ha nem érdekel ez a színész, játszhatja a szerepét más is. Ő is, ő is, ő is, tíz különböző színésszel vettek fel minden jelenetet. Zeneválasztás. Új kísérőzenét kérhetsz, tízféle van ebből is. Van díszletválasztási lehetőség. Nem teszik a környezetet, a háttér, kicserélheted, abba rakhatod a szereplőket, ott ütik majd a vasat. Van jelmezválasztási lehetőség. Nem tetszik a jelmezük, választhatsz mást és abban szerepelnek majd.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Te, miért nem csinálnak minden filmet így? Hogy fogom magam, kicserélem a szereplőket, megváltoztatom a díszleteket, a jelmezeket, stb.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Nem tudom.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Vannak különleges szolgáltatások is?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Persze. Menjünk ki a kovácsműhelyből a gyümölcsszüretre és ott megmutatom ezeket. Kíváncsiskodhatsz például. Itt ez a lány, megtudhatod ki az anyja, ki az apja, kik a testvérei. Megtudhatod ki a szerelme, milyen gyümölcsöt szeret. Szóval megtudhatsz minden olyasmit, amit nem mutat róla a film, ami nem szerepel a sztoriban. Sőt, kukkolni is lehet. Itt egy fiú és egy lány. Kilesheted hogyan esznek, hogyan alszanak, hogy néznek ki meztelenül...

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Mutasd!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

A fiú. És a lány.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Mutasd még egyszer! És ezt minden nőnél megcsinálhatom?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Persze. Ezeket a szolgáltatásokat egyébként gombokként is rárakhatod a monitorra. Zeneválasztás. Képválasztás. Színészválasztás. Látod? És sok minden más van még.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Majd menet közben megnézzük őket, most inkább indítsuk el a filmet!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Jó.

FIGYELMEZTETÉS felirat fut.

NARRÁTOR

Nem a szerzői jogra akarunk most figyelmeztetni, hanem arra hogy hóban virágzó fák, fagyban érlelődő gyümölcsök valóban vannak. Megváltoztatott élővilág, másképpen működő élővilág több helyen létezik ma már. És készülöben van a megváltoztatott, másképpen működő emberi szervezet is. Nem biztos hogy a fülünkkel hallunk, a szemünkkel látunk, az orrunkkal szaglunk nemsokára. Furcsa világ ígérkezik.

FŐCIM MÁSODIK FELE. AZ ÍGÉRET FÖLDJE.

OIDIPUSZ

Kolónosz! Talán emlékeznek rám itt. A lányok! Annyit, de annyit ismertem! Tüzzia! Trisztána! Ötven esztendeje nem jutott eszembe! Aranyszín hajkarikái voltak! Hília! A légies kislány. Leila! Grillia! Zénia!... Nevelőnők voltak! Pici gyerekeket tanítottak, kinn, a színes réteken! Ahogy mi, a kolónoszi fiúk is! A legfőbb kolónoszi követelményeket tanítottuk meg! Különös, kolónoszi elvárásokat.

Hogy kizárólag az örök tavasz földjén szabad élni!

Ha nincs módod egy ilyen vidékre átköltözni, az megbízhatóan jelzi, valami nincs rendben az életedben, valamit elrontottál.

Hogy lélekben is kizárólag a mámoros virágzás állapotában szabad élni! A lélek belerészegülhet szerelembé, álmodozásba, új ismeretekbe, utazásba, evésbe, ivásba, mindegy mibe, csak percről percre megrészegüljön.

Hogy legkeményebb fizikai munka is megrészegítő örömmé változtatható. Munkahelyedet kell lelkesítővé, mámorítóvá alakítani ehhez. Például kovácsolni lantosok, dobosok, muzsikások nélkül sohase menj! Vinned kell a legvidámabb cimboráidat magaddal. A falakat feltétlenül aranyszínűre világítsd!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Van gombod ami azt mutatja, hogy lehet ma boldogan melőzni? Betonozom a fürdőszobát, vakolok a csempe alá, hogy a fenébe lehet ez mámorító, elandalító?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Nézzük ezt a gombot. Mai alkalmazás.

Cukrászdzene.

NARRÁTOR

A fürdőszobák csempézése, márványozása nem más, mint költészet. Illatos tisztaságot tartás a teremben munka idején, mintha cukrászdában volnál. A ragasztóanyagok halványásárga krémekre, rózsaszín süteményekre emlékeztessenek és porcukorszag áradjon róluk. Dallamos zene szóljon egyedül, nem szabad odavinni zajos gépeket, élvágókat! Puncs és kávészínű lézersugarakkal vágjál és mérjél inkább, mert azok csöndesek.

Telefonszámok úsznak fel rendeléshez.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Na rendeljük ilyeneket?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Á! Biztos, egy vagonba kerülnek.

OIDIPUSZ

Azt tanítottuk, hogy amibe beleuntál már, ami nagyon unalmas, még az is mámorítóvá változtatható.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Hohó! Figyeld ezt az erdőszíűt, aki minden nap ugyanazokat az unásig ismert erdei utakat járja! Nézd mit művel!

ERDÉSZFIÚ

Zenét kellene hozzáadni ezekhez a gombákhoz. (*Vidám zene*).
Tüzesebbet, mámorosabbat! A sok fodros, hullámos gomba hagy táncoljon!

Kánkán zenéje. A barna, fodros szegélyű gombák úgy pörögnek a zenére az erdészfíú képzeletében akár a kánkánzóók szoknyái.

OIDIPUSZ

Kolónosz! Úgy hitték, az egész élővilág csodálatosan szép valami! Sőt! Még szebbé akarták fejleszteni az élővilágot, nemesíteni a növényeket, állatokat. Hippokritosz! A tudós botanikus!

HIPPOKRITOSZ

Tessék! Itt vannak az újonnan nemesített növényeim! Csengettyűvirágok! Trombitavirágok! Cintányérvirágok!

HIPPOKRITOSZ KOLLÉGÁJA

Ó! Egész kis zenekar.

OIDIPUSZ

Kolónosz! Úgy hitték, hogy az ember is egy csodás élőlény. Hogy továbbfejlesztendő a szervezete is!... Zénó! Világszerte ismert volt mint szőnyegszövő!

Kolónoszi fiatalok és Zénó, a takácsmester.

ZÉNÓ

Nos, jó a látásunk, jó a hallásunk, értünk az ízleléshez, jóízűek az ételeink! De a tapintásunk fejletlen! A szaglásunk színvonala még az állatokét sem éri el! Szóval. Rohamléptekkel fejlesztenünk kell a tapintásunkat és a szaglásunkat!... Bársony! Ez hozta meg nekem a világhírt. Erről a virágról mintáztam. Megtapogattam, megszagolgattam a szirmai és utánoztam. A gyapjuszöveimeit már az angolok is ismerik. Itt, ez a virág az alapja! Tapogattam, szagolgattam a rostjait és utánoztam.

OIDIPUSZ

Gasszandrosz! Kevésnek találta, hogy csupán látunk, hallunk, ízlelünk, tapintunk, szaglunk! Hogy csupán öt érzékszervünk van. Ő keletieket hozott, hogy hatodik, hetedik érzéket alapozzanak meg az emberben.

Kolónoszi fiatalok egy buddhista sztupa előtt, keletiekkel.

OIDIPUSZ

Kolónosz! A határait kívánták kitágítani az embernek. A továbbfejlesztésén munkálkodtak! Sőt! Minden természeti lény további nemesítésén munkálkodtak!...Kukacok falták fel a holttestüket azóta! Nagyon rossz irányba mentek!... Olyan élővilágot kell megteremteni, amely mindenestől eltér a mostanitól, ez az egyetlen elfogadható út!

Oidipusz egy ligetbe ér.

OIDIPUSZ

Rózsailat? A rózsaligetek?... Itt padok vannak. Ha pihenek, talán el tudok jutni a városig. És beszélni fogok a másképpen működő élővilágról! Ami nem pusztítja, rohasztja el az embert!... Ki lehet a fejedelem? Talán Thézeusz. Hogy nézhet ki megőszülve?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Álmodik. Te, a film lírai változatából még semmit se néztünk meg.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Nézzünk bele most.

Lirai hangulatok, lágy terep, lírai muzsika.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Pillanat. Valamilyen lelki jelenséget is elneveztek az öregről!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Hogyne. Oidipusz komplexus. Lelkesedés az anya iránt, idegenkedés, probléma az apával. Több millió teenager élte már át.

Oidipuszt Thézeusz fejedelmi udvara gondozza, ápolja.

OIDIPUSZ

Thézeusz! Ugye ti nem irtóztok éntőlem!

Ugye ti nem zavartok el?

THÉZEUSZ

Szerencsétlen öreg.

OIDIPUSZ

Ne hidd, hogy vétlen vagyok. Nem tudtam, ki az apám, hogy ki az anyám, ez igaz. De valamit még soha, sehol sem mondtam el... Ó, Thézeusz, mikor azzal az ismeretlennel vívtam, aki az apám volt! Tudod mi az, úgy vívni valakivel, hogy valamilyen utálat mozdítja a kezedet. Gyűlölet, ami nem tudod, hogy került beléd, de a kardod mozgását gyorsabbá teszi? Egy ilyen mozdulattal szúrtam agyon az apámat... És tudod, mi az? Ott feküdni a nászai ágyon, ahol egyszer csak átáramlik rajtad valami elmondhatatlan melegség, otthonosság, amit még soha senkivel nem érezted, amiről nem tudod, hogy került beléd, de visz és visz az ágyra, újra és újra! Anyámmal így nemzettem a gyermekeimet!... De hát hogy kerülnek belénk ilyen szörnyű érzések? Épp az apánk iránt, épp az anyánk iránt! És nem mi akarjuk ezeket az érzéseket. A természet belénk helyezi, ha tetszik nekünk, ha nem! Az állatvilágban is van ilyen. És kibe mi mindent helyez még a természet, a kegyetlen uralkodó! A lelkébe is, a külsejébe is, olyasmit amire semmi szüksége sincs, ami csak árt neki.

Alvó Oidipusz újra

OIDIPUSZ HANGJA

Thézeusz. Túrhetetlen, hogy a természet fejlődési folyamatai azt csináljanak az emberrel, az állattal, a növényvel, amit akarnak! Túrhetetlen, hogy olyan élőlényeket, akik nem vétettek semmit, egymás után pusztíthasson, rohaszthasson szét! Borzasztó, hogy az evolúció sorozatban hozhassa létre az egymást maró, egymást felfaló szörnyeteg élőlényeket. Az egész élővilág el van rontva! Az ember is el van rontva, az állat is el van rontva!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Modern változat nincs erről?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Sokféle van. Akciófilmes stílus, thriller, rock koncert, testfestés, arcfestés.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Nézzük meg az arcfestést.

MAI FIATALOK BEFESTETT ARCCAL

- A természet teljesen hülye!

- Utálom a szőke haját, erre nekem is az nőtt.

- Bátyám undorodik a szőrös emberektől, erre tele lett szőrrel.

- A hülye természet teleszört pattanással, inkább befestettem.

- Ja, ja, ja, ja, ja!

- Nem tetszik a fülem, az egyiket le fogom szedetni, mert nem a természet, én akarom megmondani, mit viseljek magamon.

- Ki kérte a természettől, hogy fekete bőrt adjon nekem? Sokan vannak akik utálnak emiatt. A fehér festékpöttyöket viszont mindenki szereti az arcomon.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Mutass még ilyeneket.

Festett fogkrémreklámot, kávéreklámot, cigaretta reklámot arcukon viselő gyerekek képei jönnek.

MAI FIATALOK BEFESTETT ARCCAL

Legyenek boldogok akik a természet által alkotott csipás szemű, taknyos orrú, бүdös szájú arcot szépnek gondolják... Én pénzkeresetre valónak tartom. Most egy fogkrémet reklámozok az arcomon, úgy járom az utcákat. Jól meg is fizetnek....Mások is csinálják ezt, őket is rendesen fizetik.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Te, ezek reális felvételek?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Hogyne. Dél-Amerika. Sok szegény gyerek él belőle.

MAI FIATALOK PIERCING-ES ARCCAL

- Hogy tud a természet ilyen ronda arcot kitalálni? Mindenféle ékszert tettem rá!
 - Csakazértsem fog úgy kinézni a hajam ahogy a természet megcsinálta. Bal oldalt göndör lesz, jobbra egyenes, elöl pedig dögölt zöld.
 - Pattanások és pattanások állandóan. A fél osztály mindig énrajtam röhög. Ha Természet Őfelsége szembejönne az utcán, biztos tőkön rúgnám!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Huhh! Uramisten, felnőtt egy nemzedék, amely számára a természet nem gyönyörű vagy szép, inkább röhejes és szánalmas!... Menjünk vissza az öreghez! Ő se beszél a természet szépségeiről? Gyönyörű tájakról, virágokról, szép lányokról?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Dehogynem! De az a fő baja, hogy a sok szépség megtéveszt minket.

Oidipuszt Thézeusz fejedelmi udvara gondozza, ápolja.

OIDIPUSZ

Igen, Thézeusz! Én is meg voltam tévesztve. Én magam is felületesen gondolkodtam a természetről, az emberről, mint annyian mások. Nem tudtam, hogy bárkibe bármit behelyezhet a természet, hogy bárkiben bármiféle baj lappanghat. Nem tudtam, hogy bennem is lappang valami. És kitörtek belőlem... Hiába gondol az egész görög világ apagyilkos, vérfertőző állatnak. Én nem állat! Nem szörnyeteg! A természet tevékenységének, a természet gyalázatos működésének megnyomorított, üszkösödő lábú áldozata vagyok, Thézeusz.

Thézeusz Oidipusz üszkös lábát megcsókolja.

OIDIPUSZ

Thézeusz! Nem kellene hagynunk, hogy a természet működése szabja meg a sorsunkat. Nem kellene túrnunk a horrott, amit a természet, az evolúció műve!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Nézzünk valami modernt.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Van társasjáték például.

Társasjáték panelje jelenik meg.

MELYIK ÁLLATOT KÉNYSZERITI A TERMÉSZET HOGY UTÓDOKAT ELLJEN, EGYIK ÖSZTÖNE MIATT - ÉS AZ

UTÓDAI EGYRÉSZÉT AZONNAL FELZABÁLJA, MÁSIK ÖSZTÖNE MIATT?

Huszonnégy emlősállat szerepel a listán.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Na melyiket?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Valamennyit.

Beütik a választ. Helyesnek minősíti a gép, pontot ad.

MELYIK ÁLLATOT KÉNYSZERITI A TERMÉSZET, HOGY PÁRZÁSI ÖSZTÖNE MÁS ÁLLATFAJOKRA IS RÁIRÁNYULJON ÉS VELÜK SZÖRNYSZÜLTÖTTEKET NEMZZEN?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Huhh! Itt is valamennyit.

Beütik a választ. Helyesnek minősíti a gép, újabb pontot ad.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Kapcsold le! Nincs kedvem most játszani.

Oidipuszt Thézeusz fejedelmi udvara gondozza, ápolja.

OIDIPUSZ

Thézeusz! Nem kellene túrnunk tovább a természet hóhéralmát! Nekünk, embereknek kellene meghatározni, milyen legyen, miféle életműködésekkel rendelkezzen, miből álljon az ember! Thézeusz, kevés, hogy a természet kontármunkájába, az emberbe, belevisztek fejlettebb tapintást, fejlettebb szaglást, hatodik, hetedik érzéket. Kevés, hogy tartalmasabbá tesztek, megszínésítetek egy elrontott élőlényt! Több kellene!

THÉZEUSZ

Lehetetleneket beszélsz. Úrrá lenni az evolúción, megszabni miből álljon, megszabni miképpen működjön az ember szervezete? Hogyan hiheted ezt? Honnan merítesz ilyeneket?

OIDIPUSZ

Hallottál a kánaáni szőnyegekről?

THÉZEUSZ

Kánaáni szőnyegek? Kánaánból? Állítólag létezik egy végső, mindenható úristen. Kánaán földjét ő ígérte nekünk. A tej és méz országa volt, mesésen szép vidék.

OIDIPUSZ

Nos, a kánaáni szőnyegek onnan, abból az isten által megígért világból származnak. Ottani takácsok, szőnyegszövők alkotásai. Akkor égették porig őket, mint minden másomat, mikor véresen csorgó szemmel, mocskos rongyokban otthonról elűzték. Pedig különös dolgok álltak ezeken a szőnyegeken! Például kiderül belőlük a legelső tévedés. Hogy a tej és méz országa mit is jelentett valójában. Kevés haszonállat, tej és méz volt arra, annál több méz színű alkonyi víz, mézesen nyíló virág és növény. Tejfehér folyondárok, tejhabos virágkelyhek, tejes szirmok. Sajnos keveset tudunk Kánaánról. A legendák a tejig és mézig jutnak el csupán. Pedig a még régebbi szőnyegekről, érdekes világ rajzolódik elő. Tengeralatti korallok jelennek meg a szárazföldeken. Tengeralatti korallok között élnek, mozognak, gyümölcsöket szüretelnek az emberek. Zoofiták kerülnek elő, vagyis olyan virágok, amelyeknek állatokra jellemző vonásaik vannak. Képesek többek között helyváltoztatásra.

Kánaáni tudós mutatja a zoofitákat kollégáinak.

KÁNAÁNI TUDÓS

Fagyöngyöket szoktam szórni a gyökereikre, ez erősíti őket. Könnyebben fognak elmozdulni. A hét közepén a fenyőfáknál tartanak, a hétvégén a kerítésnél, a következő héten a kerítésen túl. Vezérük is van, ott, az a magas ni! Mint a vándormadaraknál. Nézzük csak meg azt a csoportot, amelyet a múlt héten kezdtem el táplálni!... Tessék, átmentek a kerítésresek.

OIDIPUSZ

És végezetül a legrégebb kánaáni szőnyegek feltárják a lényegét is. Megmutatják, miféle élővilág volt ott egykoron! Miféle élővilágot ígért az isten nekünk! Tudod Thézeusz, mit ábrázolnak ezek az ősi szőnyegek? Csigákat, amelyek nem az aljnövényzetben élnek, csapatostól a fákat másszák meg inkább. Körtéket, almákat, málnaszemeket, amelyek nem nyáron érnek, hőséssben, télen teremnek inkább. Teljes pompában virágzó gyümölcsösöket, ám hóviharban, hószakadásban virágzik minden ág! És halragadozókat látunk, melyeknek a szája nem zsákmányszerzésre való, inkább a kicsinyek védelmére, elrejtésére. Kukacokat, amelyek ebihalakból állanak. Anyjukat etető madárfiókákat. Megrázó, iszonyatos! Egyetlen állat, egyetlen növény sem viselkedik úgy ezeken az ősrégi szőnyegeken amint az elvárható!...Ez lenne Kánaán? Ez lenne az Ígért Földje?...Igen Thézeusz. Ez az! A természet évmilliók szokásainak nem engedelmeskedő élővilág! Az eltérített evolúció!... Évekig hittem, hogy takácsok, szőnyegszövők eszement agyszüleményei ezek. Aztán egyszer egy fakérgen, a fejem magasságában, rátapintott a kezem egy csapat csigára. És tudom ma már! Tudom Thézeusz, hogy lehetséges mindaz, ami ezeken a szőnyegeken áll! Hogy lehetséges a természet évmilliók szokásainak nem engedelmeskedő élővilág!...

Alvó Oidipusz arca újra.

OIDIPUSZ HANGJA

Thézeusz! A kánaáni szőnyegek igazat mondanak! Ha hinni tudnék az istenben, a porba omlanék előtte. Nem teheneket ígért ő nekünk és csapatostól röpdőső méhrajokat. Nem bőséges tejhozamot és hordószámra csorgó mézet. A természet szörnyű szabályaival szembefordítható élővilágot ígért! Azt ígérte, van szabadulás az evolúció mocskából! Van szabadulás a romló és szétrohadó emberi szervezet nyomorúságából!... Igen! Van szabadulás. Egy másképpen működő élővilág van ígérve nekünk! Az ígért földje, az ember számára, a másképpen működő élővilág!

Oidipusz felébred. Feltápáskodik a ligeti padon.

OIDIPUSZ

Errefelé fogunk menni a jövőben. És errefelé kellene a tudósoknak is elindulni. Le kellene jutni valahogy az élő szervezetek mélyére. Egészen a parányi alapelemekig. És másképp illeszteni ezeket össze! Máshogy működtetni őket mint az evolúció működteti! Igen. Lehet hogy az alapelemekből összerakható volna egy nem ennyire elrontott élővilág.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Van ebből modern változat?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Graffiti, rock számok, színdarabok.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Mutasd a graffitiket.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Nagyon durvák. Csak ateistáknak valók!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Nem baj.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Először egy ilyen.

Graffiti-n a tömeg az öklét, a botját rázza a

keresztre feszített Jézus felé. Szájuknál szövegek:

AZ EGÉSZ TERMÉSZET EL VAN RONTVA!

AZ EMBER, AZ ÁLLAT IS EL VAN RONTVA!

Jézus szájánál is szöveg:

A FATER RÉSZEG VOLT,

AMIKOR AZ EGÉSZET CSINÁLTA!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Aztán egy ilyen.

Graffiti-n csontsovány indiai tömeg a botját, mankóját rázza a bölcsen üldögélő Buddha felé. Anyák elpusztult csecsemőik tetemeit mutatják. Az emberek szájánál mindenütt szövegek: SZADISTA SZŐRNYETEG! TAKARODJ INNEN! CSECSEMŐGYILKOS PITBULL!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Oké. Mit csinál az öreg?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Most már elindult a város felé.

OIDIPUSZ

Itt valamikor akácok, habos, fehér és sárga virágú cserjések voltak. Meg kell lenniük ma is, érzem az illatukat. Mennyit énekeltünk a lányoknak itt! Mennyit szerenádoztunk!

Kolónoszi virágzárporos szerenádok.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Készült a filmből erotikus változat is?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Persze. Belenézel?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Igen. De most valami más szereplővel mutasd!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Rendben.

Panel. Erotikus változat. Efrosz jelenetei a virágos réteken.

NARRÁTOR

Efrosz tipikus kolónoszi fiú volt. Színesen, izgalmasan akart élni. A női mellek mindennél jobban izgatták. Azt akarta, hogy több lány mellét simogassa egyszerre. Forró tavaszokon többször neki is indult. Az egész természet teli volt zsongással, feszültek a fák leveleiben, a virágok szirmaiban a nedvek. A tavaszi zsongásban az élővilág elkezdett kicsit másképpen viselkedni, mint eddig. A farmokon a libagúnár vágyában még a kacsákat is üldözni kezdte. A felserdült bárányok vágyukban még a nyuszikat is zavarászták. Másképp viselkedtek az emberek is. A kamasz fiúkban vágyak éledtek érett nők iránt. Családapák nézegették vízparti növények mögül a meztelen úszkáló lányokat.

EFROSZ

Szeretnék mondani neked valamit.

KOLÓNOSZI LÁNY 1

Kérsz egy almát? Nagyon finom.

EFROSZ
Nem kérek almát.

KOLÓNOSZI LÁNY 1
Akkor mit akarsz?

EFROSZ
Azt szeretném, ha simogathatnám a melleidet! Több lányéval együtt. Ezt te is szereted nem? Akkor majd más.

Efrosz alkonyi vízparton.

EFROSZ HANGJA
Miért nem értik meg?

Efrosz egy folyóban úszik. Egy lányhoz beszél aki a parton áll.

EFROSZ
Várj, mondani akarok valamit! Hallod? Szeretném több lány mellét simogatni egyszerre. A többiekkel már beszéltem, te megengeded?

KOLÓNOSZI LÁNY 2
Már nincs közünk egymáshoz!

EFROSZ
Várj, most meg hová mész?

Almáskert. Efrosz egy lánnyal.

EFROSZ
Akkor este is a kertben! Te is úgy szeretted. Megint simogatnám őket! Több lány mellével együtt.

KOLÓNOSZI LÁNY 3
Hát, ha más is benne lesz!

Körtés kert. Efrosz egy újabb lánnyal.

EFROSZ
Tudod, azt szeretném, ha több lány melleit csókolgathatnám egyszerre. Lennél te az egyik? Emlékszel mennyit beszélünk erről?

KOLÓNOSZI LÁNY 4
Igen. Ki akartuk próbálni.

EFROSZ
Akkor most tényleg meg lehetne csinálni amiket elképzeltünk!

KOLÓNOSZI LÁNY 4
Rendben.

Szilvás kert. Efrosz egy újabb lánnyal.

EFROSZ
Ezt nem értem. Hát hogyan lehet az, hogy valaki ne szeresse a simogatást. Ne élvezze a szerelmet!... Ilyen nincs, ezt csak bebeszéled magadnak!... Ez mindenkinek jó, nem érted?

Folyópart. Efrosz egy újabb lánnyal.

EFROSZ

Több lány mellét szeretném simogatni egyszerre. A tiedét is szeretném. Megengeded?

Beleegyező bólintás.Később képek, amelyeken Efrosz három fiatal lány meztelen melleit simogatja. Panel jelenik meg.

MÉG EROTIKÁT?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Később! Nézzük meg mi történt azóta az öreggel.

A kóborló Oidipusz a rózsáigetnél.

OIDIPUSZ

Megint rózsaszag van. Megint a rózsáigetek? Eltévedtem. Pihenni kellene. Utána fel tudok menni a városig.

Oidipusz ledől egy padra.A kimerültségtől nemsoká elalszik.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Mutass valami más! Valami vidámat, különlegeset!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Oké! Pop corn! Pattogós muzsika, pattanó gyöngyök, gyümölcsök...

OIDIPUSZ HANGJA

Mennyi gyöngyöző gyümölcs lehet itt! És kolósnosziak!...

Oidipusz Kreón fejedelmi gyümölcsösében. Szolgák ápolják.

OIDIPUSZ

Kreón! Hát te vagy a fejedelem?!... Kreón, másfelé kellene menni a tudósaitoknak mint eddig. Lefelé, mélyre, az élő szervezet mélyeire. Kánaán titokzatos szőnyegei nyomán. Nem tudom felejteni a gyöngyszőnyegeket. Hatalmasak, de csupán apró gyöngyökből állnak. Parányi gyöngyszemek és kirajzolódnak belőlük mégis az élőlények. Kreón, nem hagy nyugodni a gondolat, hogy hátha az egész élővilág ugyanígy parányi gyöngyszemekből, apró elemecskékből áll! És ez még mind semmi. Nézegettem s szőnyegek élőlényeit, miért mások ezek mint a megszokottak? És a csengettyűgombáknál egyszer csak észrevettem valamit.

Régi, kánaáni, gyöngyből szőtt szőnyegeket látunk, majd élő csengettyűgombákat. Innentől kezdve a film képsorai Oidipusz mondaít sorban egymás után illusztrálják.

A csengettyűgombákat is gyöngyök alkotják. Valamennyi csengettyűgombát pontosan ugyanazok a gyöngyök, amint egészen közélről nézve kiderül. Am néhány gombánál a gyöngyök sorba rakása, a sorba rakása csupán, megváltozik. Ezek már rózsaszínűen világítanak! Találtam újabb csengettyűgombákat, ahol a gyöngyök rendje megint módosult. Ezek fön a fákon, a magasban nőnek. És a csigák! A közönséges csigáknál a gyöngyök oly egyszerűen vannak sorba rakva. Am a fákon haladó társaiknál ez a rend már megváltozik! Felbukkan egy csigacsoport, ahol a csigamamák a csigaházon viszik az apróságokat. A gyöngyök rendje ezúttal is megváltozik. Aztán a legkülönösebbek! Ahol a csigák párviadalokat vívnak egymással! A gyöngyök sorba rakása persze megint egészen más!... Kreón! A kánaáni gyöngyszőnyegek rávezetnek minket valamire! Ha a szőnyegen az állatot alkotó gyöngyök másképpen vannak összeillesztve mint eddig, az állat másképpen viselkedik mint szokott. Ugyanígy lenne az élővilágban is? Ha az állatot alkotó apró elemecskéket másképpen állítjuk sorba, akkor az állat már másképpen viselkedik mint szokott?...

Kreón döbben figyel Oidipusz gondolatára.

OIDIPUSZ

Kreón! Az élőlények mélyére hatolva a tudomány is meg tudja változtatni az apró elemecskék rendjét! Új növényeket, új állatokat alkothat! Sőt, új jellemzőket alakíthat ki az embernél is! Másképpen működő élővilágot hozhat létre! Amint az Isten ígérte!

Új panel jelenik meg. Számítógépes tartozékra hasonlít.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Mi a túró ez? Komputer alkatrész?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Mutatok egy modern változatot a problémáról.

Felírat jön elő a panelen. Dokumentumfilmes változat.

Óvodáskorú gyerekek jelennek meg egymás után.

KISFIÚ 1

Anyukám elmagyarázta, mi az a gén. Azóta tudom, hogy dinoszauruszokat lehet csinálni és godzillákat. Az interneten keresni szoktam, hogy a gének segítségével milyen állatokat lehet még megcsinálni.

KISLÁNY 1

Én is tudom mi az a gén. És ami odakint a kertben van az semmi. Annál sokkal érdekesebb állatokat meg növényeket lehet csinálni a génekkel. Az internet tele van a róluk készült rajzokkal, meg rajzfilmekkel.

KISFIÚ 2

Én már azt is tudom, hogy az embereket is át lehet alakítani a génekkel.

Felírat fut a panelen

GÉNSEBÉSZETI MŰTÉTEK EMBRIÓKON

JANUÁR 1 ÉS JUNIUS 30 KÖZÖTT

Statisztikai adatok jelennek meg országonkénti lebontásban.

Újabb felírat fut a panelen.

A KÉPESSÉGEK ÉS JELLEM MEGVÁLTOZTATÁSA: INTELLIGENCIA, ERŐ, GYORSASÁG, ÜGYESSÉG...

Statisztikai adatok jelennek meg országonkénti lebontásban.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Micsoda? Tehetség, ügyesség, erkölcsi jellemvonások? Jézusom! Már ez is elkezdődött?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Mi az hogy! Ennél durvább dolgok is elkezdődtek! Nézz a térképre! Új Kánaán! Itt van az USA-ban. Connecticut államban. Egy kisváros. A város melletti erdő egyik részén, szigorú biztonsági őrzet mellett egy kísérleti telep van. Különc tudósokkal, megszállott genetikusokkal, a génm manipulációban érdekelt üzletemberekkel.

Térképek, filmfelvételek Új Kánaánról.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Na ezt nézd meg!

Felírat jön elő, majd egy riasztó élőlény moccan meg.

EMBER ÉS LÉGY KOMBINÁCIÓJA

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Elég! Elég ebből!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Okés, visszamegyünk az öreghez.

Oidipusz Kreón fejedelmi gyümölcsösében. Szolgák ápolják.

OIDIPUSZ

Kreón! Veszélyes tudás ám ez! Teleszórjuk a világot módosított növényekkel, állatokkal, embermásolatokkal! Akinek több pénze van, annak magasabb rendű gyerekei születnek, az átlagembernek meg alacsonyabb rendűek, rosszabb egészségűek, gyengébb adottságúak, ügyetlenebbek.

KREÓN

Miért mondd el ezeket? Miért éppen itt?

OIDIPUSZ

Mert Görögországban egyedül nálatok nincsenek képviselők, szóvivők, megbízottak. A fontos döntésekhez minden egyes ember odamegy az agórára, a piacra, és együttesen jutnak elhatározásra. Egyedül ezt érdemes csinálnunk amikor a másképpen működő élővilágot megalkotjuk!... Mert különben ki döntené el, milyen legyen az új élővilág? Királyok egyszemélyileg? Kormányok? Éppen hatalmon lévő politikusok? Nevetséges!... Meg kell kérdezni a civilizáció sorskérdéseiről, az összes sorsdöntő változtatásról, kivétel nélkül minden egyes embert!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Idenézz! A dokufilmben ugyanezt mondják a gyerekek

KISLÁNY 2

Tévénézés közben az apukám elmagyarázta nekem mi az a parlament. Kopasz és nagy hasú bácsik ordítottak arról, hogy mi a jó az apukámnak, az anyukámnak, meg a szomszédnak.

KISLFIÚ 3

Idióták!

KISLÁNY 3

Apukám szerint mire én megnövök megszűnik ez az ostobaság, mert minden családban lesz számítógép és az interneten át mindenki saját maga szavazhat!

KISFIÚ 4

Semmi gond. Majd az internet. Ott senki sem dumálhat a másik ember helyett.

Felírat jön elő.

AZ ÚJ ÉLŐVILÁG HELYES KIALAKÍTÁSÁHOZ IDEJE LECSERÉLNI VÉGRE A PARLAMENTI ÁLDEMOKRÁCIÁT VALÓDI DEMOKRÁCIÁRA!

Egy ingyenes telefonszám jelenik meg.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Na most ezt nézd meg. Ingyenes hívószám. Greenwood Lake, New York állam. Bárhonnan hívható és elmondható a véleményedet vagy a javaslataidat a filmben felmerült problémákról. A telefonszám mögött több szervezet áll, amely rögzíti a javaslatokat, majd eljuttatja valamennyi ország kormányának. És persze a nagyobb világszervezetekhez is. ENSZ, UNESCO, stb.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Ilyet még nem hallottam! Hogy nézek egy filmet és beleszólhatok, hogy hogyan oldják meg a problémákat amelyekről a film szól.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

A telefon tényleg működik. Megpróbáltam, mindenki maximum öt percet beszélhet.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Na! Elfáradtam! Állítsd meg a filmet. Valami frissítő zenét hallgassunk inkább.

Üde Rossini zene.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Ehhez mit szólsz? Benne van a számítógépes moziban!

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Nem rossz! Adnál kólát?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Oké. Jégkocka?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Kösz.

Italtöltés hangjai, üvegpohár csengése.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Na okés. Nézzük a filmet.

KISLÁNY 4

Tavaly a nagypapám, idén a nagymamám halt meg. A babáim sohasem halnak meg. Keresni kezdtem az interneten, hogyan lehet a halálát megüszni.

KISFIÚ 5

Tavaly az apukám meghalt. Szeretném, ha legalább az anyukám életben maradna, meg én is. Az interneten figyelem, hogy mit csinálhatnánk.

KISLÁNY 5

Szeretnék örökké élni és nem pedig rövid ideig. Mivel az interneten annyi minden van erről, most már remélem így is lesz. A legtöbbet ugyan nem értem ami ott van, de ha megnövök, majd megértem.

Felirat jön elő.

ÁLLATKÍSÉRLETEK AZ EMBERI HALHATATLANSÁG ELŐKÉSZÍTÉSRE

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Álj meg! Mire valók ezek az állatkísérletek?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Arra, hogy nemsokára az ember mindig lecserélhesse az elhasználódott szerveit és így örökké élhessen.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Engem ijeszt ez az egész! Génekkal átalakított növények és állatok tömege, amelyekről nem tudjuk mit művelnek ha véletlenül szabadjára kerülnek. Közben a Föld benépesül szerveiket cserélgető, több száz esztendőes emberekkel. Ebbe az irányba nem szabad elindulnunk.

KISFIÚ 6

A felnőtteknek azt üzenjük, hogy minden úgyis úgy lesz, ahogy mi akarjuk csinálni! Ti már rég hullák lesztek, amikor mi még csak negyvenöt évesek.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Menjünk vissza az öreghez.

OIDIPUSZ

Kreón! Csupán előemberek vagyunk mi, és nem az igazi emberek! A világ másfelé fog menni mint ahogy mi gondoljuk. Mi

még csodáljuk a természet szépségét, eszünkbe se jut szétszedni és átalakítani. Észre sem vesszük mekkora szörnyeteg. Mi, előemberek, valamennyien rabok vagyunk. Minden egyes ember rabnak születik. Kényszerek tömegének engedelmeskedik, végig muszáj aludnia az élete egyharmadát, ennie, innia, ruházkodnia muszáj minden egyes nap. Az utódunk, az igazi ember nem ilyen! Ő már parancsol az evolúciónak! Ő szabja meg az időjárást. Ő mondja meg milyenek legyenek a növények és az állatok. Saját magát és az utódait pedig olyanokká alakítja, amilyenné akarja. Még a hallhatatlansághoz is eljut szerveinek állandó cseréje révén. Megtanulja, hogy a lelket, a tudatot hogyan őrizheti meg eközben.

Alvó Oidipusz arca ismét.

OIDIPUSZ HANGJA

A halandó ember, az úgynevezett tmethosz világa, a mi világunk, ezzel véget is ér. A földön kevés tmethosz, kevés halandó ember marad ahogy múlnak és múlnak az évszázadok. Azt hiszem elég néhány ezer év és mi, előemberek, örökre eltűnünk.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Hm... Adnál kólát? Van a filmnek olyan változata amit még nem néztünk meg?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Persze. Például kipróbálhatod magad, mint filmrendező. Vannak tömegével felvett jelenetek, de se sztori, se szöveg, ezeket mind te gondolhatod ki és olyan filmet csinálhatsz amelyet akarsz. Van akciófilmes nyersanyag, minden robban, gyullad, száguldás, üldözés, stb. Van horror, thriller, satöbbi. Hadd mutassak egy rövid keresztmetszetet, milyen filmet csináltam.

Panel jön elő. Saját változat.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Milyen felvételeket használasz?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Jeleneteket Kolónosz életéből. És a szeszták életéből. Ők a szomszédaiak. Sötét titok, komor hallgatás jellemzi őket. Várják, hogy az isten rövidesen megváltoztassa az élővilágot.

Képsorok illusztrálják az elkövetkező mondatokat.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Nem tetszettek a jelmezeik, megváltoztattam őket. A környezetüket, a növényeket, a díszleteket is. Mindent ilyen nyújtottra. Változtattam a zenén is. Az is nyúlós, vonatott hatású lett. Kellott egy fiatal kolónoszi főhős is, aki sokszínű, ezer arcú. Az adattárból ezt a színész választottam. Itt egy álmatag kisfiú. Itt főhős egy akciófilmben. Itt Szalmási úr, a vízvezeték szerelő. Itt egy tündőbajos fiú, aki a sápadtságát színes cuccokkal álcázza. Itt félvér indiánt alakít, stb.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Tényleg, mintha nem is ugyanaz a srác lenne.

És a filmben milyen?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Átalakult ókori görög ifjúvá. Leandrosz a neve. Leandroszt komoly dolgok foglalkoztatják. Nagyon érdekli például a szeszták viselkedése. Tudni akarja, hogy mi áll a megközelíthetlenségük, a sötét némaságuk mögött. Jelenetek Kolónoszra veszélyt vagy nem! Ez itt a szesztá papnők esküje. Leandrosz is megjelenik itt. Megtetszik neki Délia, a fekete hajú, fekete szemű szesztá szűz, aki épp az esküjét mondja. Szóval az egész film egy románc. Szerelmesekkel akik egymástól messze élnek. Szüzek celláival a hegyekben. Sziklamászással szakadékok fölött.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Miért ilyen picinek mutatod a szereplőket?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Csatlakoztam az alapfilim gondolataihoz. Hogy a természet micsoda egy porszemet csinált az emberből.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Menjünk vissza az öreghez.

Rengeteg apró csillag szikrázik az égen. Parányi fehér virágok mindenütt. Oidipusz közöttük ül a padon, akár egy márványszobor. Egy fehér papagájt nézeget.

OIDIPUSZ

No te kolónoszi papagáj! A te fajtád is tovább él, mint az én fajtám... Kicsi fehér virágok! A ti fajtáitok is tovább maradnak meg a földön, mint a tmethoszok, a halandó emberek! ... Tiveletek teli lesz a föld még akkor is, amikor mi, orrunkat magasan hordó előemberek, innen örökre eltűnünk... Évmilliók óta itt vagytok és itt maradtok még évmilliárdokon át... A mi fajtánknak meg jut majd néhány tízezer év... És milyen sokan vagytok... Belőletek billiónyi, trilliónyi példány élt már... És billiónyi, trilliónyi él majd ezután... A mi fajtánkból meg csupán pár millió, esetleg milliárd... Lehetséges lenne, hogy mi, akik ma még az élővilág csodálatos csúcának gondoljuk magunkat, valójában semmi mások nem vagyunk, mint a mérhetetlenül nagy világegyetemnek egy aprócska érdekessége... Egy nagyon rövid ideig élő, ritka faj?...

A képen tengerben úszó szivárványszínű ráják jelennek meg.

OIDIPUSZ

Annyit gondolkozom mostanában a szivárványszínű ráján... Igen ritka élőlény... Nem egyszerű még megfigyelni sem... A véghetetlen óceán sötéttségéből csupán pár pillanatra villan elő, ekkor megcsillantja szörnyszerű szépségét, aztán mintha mindörökre eltűnne... Különleges lény, nemes és gonosz egyszerre. Borzasztóan felkavarja a tengermély csendes és nyugalmas életét, iszonyú csapásokat mér mindenfelé, máskor meg még a zavaros vizet is megtisztítja, gyönyörűvé és áttetszővé varázsolja mindenütt, amerre elúszik... Csupán egyetlen utódot ell, ám az sem akármiképpen születik meg. A legenda szerint az anyaállat méhében veszedelmes szörnyszülőttek is nevelkednek az embrió mellett, s elléskor az állat először ezeket az apró szörnycéket szőrja szét. Aztán nagynehezen megszüli az utódját és ő maga máris elpusztul!... Lehetséges, hogy mi is olyanok vagyunk mint a szivárványszínű ráják?... Ritka, egészen ritka egyedei a világegyetemnek?... Néha gyönyörűek, emelkedettek és nemesek, ám elsősorban családak, sőt gonoszak... Lehet, hogy ugyanúgy mint ők, mi sem csinálunk mást, mint úszunk, egyre csak úszunk a világegyetem sötétjében, amelynek nem ismerjük sem az eredetét, sem a végét, s amiről valójában nem nagyon sejtjük, micsoda is... És ahogyan ők sem, ugyanúgy mi sem gyanítjuk: vajon miért úszunk mi ilyen elszántan?... És miért épp erre?... És meddig úszunk még?... Néha borzalmasan belekarmolunk a vízbe. Fölkavarjuk, megmérgezzük, összeszennyezzük... Mások megcsendesedünk és széppé szűrjük... Aztán lejár az időnk. Teleszörjük gyönyörű szörnycégekkel a sötétiséget. És belepusztulunk az utódunk megszületésébe.

A ráják eltűnnek.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2

Mi történt ezután az öreggel? Eljutott Kolónoszba?

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 1

Oké, nézzük a sztori végét!

Nyugtalan, ideges madarak és papagájok. Drámai zene. A halott Oidipusz képe a ligeti padon.

Felirat jön elő.

ATHÉN KÖZELÉBEN, XXI. SZÁZAD

Egy kötenget látnak. A kövek hullamai között pedig egy emlékoszlopot. Görög betűs szöveg áll rajta.

NARRÁTOR

Vándor! Ha lábad e kopár köveket járja, állj meg egy percre. Emeld le süveged, s pillants a múltnak irdatlan mélyeibe.

Egykoron ősi Kolónosz zöldellő földjei terültek el erre.

Illattal, ízzel, szélsusogással átítatott ligetek.
 Édes mosolyú és gyöngyhajú lányok otthona volt ez,
 Izmos karú ifjak lakták, férfiak, tejfehér, ősz öregek.
 Látva a színes réteket, virágzó gyümölcsösöket,
 Látva hogy a természet lényei milyen színpompás életet élnek,
 Olyasmit próbáltak, aminőt nem látott egész Görögország.
 Tündöklő lényvé, színes lelkűvé, életörömtől remegővé
 Kivánták fejleszteni a szűk és unalmas életet élő embereket.
 Volt köztük valaki... nem akárki! ...aki minden örömmel,
 Minden gyásznak és minden iszonynak serlegét fenéig ürítve
 Élete végén az emberi sorsnak végső titkaiból sejtett meg valamit.

A hajdani Kolónoszt felidéző képsorokat kísérvé búcsúzene szól.

Ég veletek színes rétek, virágtól záporozó, gyümölcstől
 Csillogó, szép ligetek!... Ég veletek boldog kolónosziak!
 Édes mosolyú lányok, erős karú ifjak, férfiak, tejfehér, ősz öregek
 Ott lenn, lenn az időnek iszonyú mélyeiben! Aludjatok. Aludjatok.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2
 Köszönöm, hogy megmutattad.

SZÁMÍTÓGÉPES GYEREK 2
 Oké.

*Narancssárga felírat jön elő.
 MOSTMÁR KIKAPCSOLHATJA A SZÁMÍTÓGÉPÉT!*

Vége főcím az alkotók névsorával.

TRAGÉDIA

EGO

2 felvonásos monodráma.

1.FELVONÁS

Golgota. A távolban a kivilágított Jeruzsálem fényei. Via Dolorosa, Szent Sír, Sziklakápolna észrevehetetlen a sötétben. A kopár dombtetőn készülő szoborpark elemei. A díszlet közepén Ego hatalmas emlékműve áll, letakarva, kötéllel átkötve alul. Körben, de a háttérbe benyúlóan is, kisebb emlékművek, szobrok. Valamennyit fekete lepel fedí, kötéllel le vannak rögzítve ezek is. A fekete lepleken tömérdek galambszar virít Néhány kisebb földhányás van még a színen.

Ego érkezik. Ego behemót szörnyeteg. Nagy kiterjedésű, fejbűbtől derékig összedolgozott jelmeze amit a színész a vállán visel, az embernél magasabbá növeli. Hatalmas busa feje van, nyitott szájában vérszívó vámpírfogak, pusztító cápa fogak, zabálásra való gumós sertésfogak. Homlokán dülledt szem. Egy van neki, akár az istennek. Pofáján a bőr kemény, kikezdzhetetlen sárkánypikkelyekből áll. Fülei hatalmasak, tölcseárszerű hallgatózó készülékben folytatódnak, be fogja kapcsolni őket néha az események során. Haja a legújabb divatot követi. Arcát a legdivatosabb férfiparfum lengi körül és árad nézőtérre.

Ego jelmezében rekeszek vannak. Látható és láthatatlan, kisméretű boxok. Nyakából kitüntetése, diadalérmék lógnak, rögtön mellettük parányi vitrin. Abban kisméretű kupák, diadalmi serlegek miniatűren. Ego közel fog lépni a nézőtérhez és megcsodálhatjuk majd ezeket. Egónak a testén mindenfelé puffadó, nagy zsebek vannak. Ezek hörcsögraktárak, amelyben minden szírszart összegyűjtött. Tartalmuk ki fog ömleni a színpadra Ego két karja szabadon mozog, az egybeszabott jelmez a vállánál nyitott. Jobb karján azonban sárkánypikkelyes szövet van, amely úgy mutat, mintha a jelmez része volna.

Ami kilátszik a hatalmas fejfel ledominált, mindenütt zsúfolt jelmezből, az eléggé szájalmas. Ego bal karja vékony, csupasz, szőrös. A testén egy hátul kilukadt, ócska alsónadrágot visel, semmi más. Lábai formátlanok, szőrösök és egy széttaposott, szakadt papucs pompázik rajtuk. Egónak buta basszushangja van, néha úgy rőfög vele mint egy sertés.

Ego tulajdonképpen két személyből áll. A fentebb leírt Ego 1 a legfőbb figura, ám mellkasán egy nehezen észrevehető, zárt ablaknyílás rejtőzik, s emögött a jelmezt a vállain cipelő színész arca rejlik. Kézzelel lehúzható az ablakfedél, s ilyenkor nyugtalanul villogó szemek jelennek meg az ablakban és egy igen értelmes arc. Ez Ego 2 arca. Ego 2 borzad a hátán hordott figurától, s a darab folyamán minden megnyilvánulását átjárja ez a gyűlölet.

Ego 1, Ego 2 hangja ugyanattól a színésztől való. Ego 1 hangfelvételtől beszél, kissé visszhangosan, a maszkja miatt azonban ezt élőbeszédnek érzékeli. Ego 2 élő szöveget mond. Amennyiben az ablaknyílás szűkebb és eltakarja a szereplő száját, a monodráma egész szövege előadható élőben.

A darab kezdetén Ego 1 kezében szakadt papírszakkal mászkál a színpadon Kukoricát hint belőle a talajra és szobrokra. Ego 2 a zárt ablaknyílás mögött van.

EGO 1.(Rőfögve.) Itt szarszag van... Naaagyon helyes! ... Huhú! Humm, humm, humm, tubikáim, gyertek csak!... Tessék ideszokni szépen!... Gyerünk kicsi tubikák, gyerünk, gyerünk...(Szórja a kukoricát.) Nem komoly szobrok azok, amelyek nincsenek összeszarva! (Kedélyesen.) Ideszoktatlak benneteket, de aztán szobor ne maradjon szaratlanul! Hehe! Az anyátok piccsáját! (Vigyorog, magot szór.) Tűúbika, tubica, tubicica... Gyönyörű, gyönyörűszip szoborpark.

Ego 2 feje előbújik

EGO 2.(Mérges, türelmetlen.) Lassan csinálod! Add ide!...

Ego 1 leteszik a papírsákot az egyik emlékműre. Ego 2 felveszi és gyorsabb és másféle mozdulatokkal elkezdí szórni a magokat.

EGO 1. *(Főlényeskedve morog.)* Ne sietess mindig!... *(Kis szünet után.)* Sokba kerül a kukorica. Túl sokat eldobálsz. Különben is, biztos hogy tényleg kell ez a drága szoborpark nekem?

EGO 2. *(Gyorsan, idegesen, ellenségesen.)* Nem érdekel! Látom, hogy örülsz neki! ...Hogy rohadnál le rólam te mocsk!

EGO 1. *(Lekezelően.)* Nyugalom!... Nyúúúalom!!

EGO 2. Rohadééé! Nem lehet tőled megszabadulni! *(Még mérgesebben, ellentmondást nem tűrően.)* Senki se tud tőled megszabadulni! Mindenkinek hurcolni kell a hátán téged!... *(Gyűlölködve.)* Hát húsz szobrot kapsz rohad! Mit húszat?! *(Ordít tehetetlenségében.)* Százat kapsz!! Ótszázat!!! Te csináld a történelmet is!! Te bizony!! Mindenki drága egója!! Temiattad történik meg minden szörnyűség! *(Remeg a tehetetlen gyűlölettel, majdnem sír.)* Megérdemled, hogy százával legyenek emlékműveid!!

EGO 1. *(Elgondolkodva rőfög.)* Hmm... Hmm...

EGO 2. *(A dühös keserűségtől szinte sírva.)* És ráadásul örökéletű vagy! Minden csecsemőben újjászületsz! Na, kapjad csak a dicsőítő műveket, te mocsk!!!

EGO 1. *(Szerénykedve.)* Hm... De mért pont a Koponyák hegyén?... Annyit elismerek, hogy a hely valóban alkalmas szoborparknak. A telek keveset ér ugyan, kopár és huzatos, de Krisztust itt feszítették keresztre, úgyhogy ennek a kis dombnak tényleg komoly reklámértéke van. Hm... Na de mért éppen itt?

EGO 2. Hagyományos helyed ez baszd meg!! A sok rohadat önimádó egóé! A középkorban is, az újkorban is igen divatos volt az előkelőségek körében, hogy Jézus Krisztus helyén emlékparkot emeljenek saját maguknak. Itt álltak sorban ni! *(Fejével a fekete leplés emlékművek irányába int. Gyűlölettel.)* Úgy ahogy a tied fog! Minden tetted meg lesz örökítve!!

EGO 1. *(Egykedvűen.)* Hm... Azok a földkupacok micsodák?

EGO 2. *(Kicsit lehiggadva, de továbbra is ellenségesen sziszegve.)* Az Ádám Koponyája nevű régészegyesület önkéntesei lapátolták ki. A legendák szerint Ádám csontváza is itt van valahol.

EGO 1. *(Elképedve.)* Mi????... *(Izgalomba jön.)* És?... Megtalálták?

EGO 2. *(Gúnyolódva.)* Sajnálatos módon, Ádám koponyája ezúttal sem került elő, az önkéntesek azonban jelen alkalommal is számos régi emlékpark maradványaira bukkantak. *(Megáll egy földhányásánál. Leteszi a kukoricát. Múmosolyt ölt magára. Hőfehéren felragyognak a fogai. Gyorsan, gúnyosan, pimaszul mondja a szöveget, izzik a gyűlölettel.)* Ezek például a középlengyel Miczurkiewicz familia szoborparkjának maradványai. Kétszáz évig pompáztak itt. *(Egy kupac hátuljánál felemel egy koszos szobortöröredéket.)* Ulászló Örgóf lovasszobra, a lónak sajnálatos módon csak a segge és a jobb oldali patája maradt meg. *(Felvesz egy másik maradványt.)* Jekatyerina Miczurkiewicz bárónő, angyalruhában. A bárónőnek a közönséges angyaloktól eltérően három darab angyalszárnya is volt, a középőst a bárónész nyilván navigációra használta. *(Visszadobja a csonkot.)*

EGO 1. *(Észrevesz valamit.)* Te! *(Felüvölt, hadar.)* Huhééééé! Felfedeztem! Éééé fedeztem fel! *(Fenségesen mint egy isten.)* Az ott Ádám koponyája!!!

EGO 2. Nem. Az a Bőbike bárónészé. *(Felemel egy koponyát valahonnan a földkupacból. Továbbra is művi mosollyal, gúnyosan, gyorsan.)* Bőbike bárónésznek legendás lófogai voltak, Simon Tadeusz házfestő természetesen halálalal bűnhődött érte, amikor az egyik portréján meg merte örökíteni, ám a mű megmaradt és a nemes szűz arckoponyáját nagy pontossággal azonosították.

EGO 1. Hm... Ekkora lófogaim még nekem se voltak gyerekkoromban...

EGO 2. *(Gyűlölettel füstölög.)* Hogy neked mindig, mindenről, a saját személyed jut az eszedbe!...

EGO 1. *(Fenségesen, istenként.)* Igen! Nekem mindig, mindenről, saját magam jut eszembe!

EGO 2. Szégyeld magad! *(Eldobja a koponyát. Újabb szobor maradványt mutat. Újra múmosollyal, pimaszul, gyorsan.)* Á! Eleonóra Miczurkiewicz báróasszony mennybemenetele! A kövér bárónőt a Mennysország Kapujában maga Jézus Krisztus köszönti, fején töviskoronával, vérző sebekkel, miközben a szentlélek galamb gyanánt az üdvözült báróasszony tenyeréből eszik. *(Továbblép.)* Tatjana Vacsorája, orosz nagyhercegnő sirboltja! Vacsorája hercegnőt Vacsorája hercegnőt keresztre feszítve látjuk, balról férjével, Vacsoráj herceggel, aki éppen egy hatalmas vasszeget kalapál bele a boldogtalan nagyhercegnő tenyerébe. *(Felszed egy szobortöröredéket, amelyen egy óriási szeggel átütött apró női tenyér látható. Undorral visszadobja.)* A két later helyén Ludmilla és Svetlana öltöztetőnk szerepelnek, akik lassúságukkal a szomorú sorsú nagyhercegnőt állandóan idegesítették. *(Tovább sétál.)* Egerész Henrik, porosz választófejedelem emlékműve! Egerész Választófejedelem küzdelmes élete során csupán egyetlen győzelmes csatát vezetett...

Ego 1 kétszer egymás után hatalmasat szellent.

EGO 1. *(A közönség felé emelve a fejét.)* Mondd meg nekik, hogy ott hátul az a kopasz vöröshajú volt! ...Hihihi!

EGO 2. Te állat!! *(Ráüvölt.)* Te folyton csak zabálnál, aludnál meg basznál! *(Kis szünet.)* Elég belőled! *(Felrántja az ablakot és eltűnik.)*

EGO 1.(*Elégedetten nevetgél.*) Hihhi... (Eszébe jut valami.) Teee! A baszásról jut eszembe! Borzalmasak ezek a lánykereskedők!

EGO 2.(*Félig lehúzódik az ablak.*) Milyen lánykereskedők?

EGO 1. Hát akik otthon, a határmentén, betörnek a szegénysorsú családokhoz... (*Felháborodik.*) Baszd meg, fegyverrel kirángatják az ágyból a tíz, tizenkét éves lányokat és eladják őket kurvának... És tehetetlenül nézzük egészet... Dehát mit tehet ez ellen egy mezei magánember... (*Begurul.*) Na, nyúlnának hozzá csak Anasztáziához, az én gyönyörű, hófehér bőrű, tizenkét éves lányomhoz! (*Felüvölt.*) Szitává lőném őket!! Szitává!! (*Jobb kezével előkap az egyik szobor mögül egy géppisztoly, és vaktölténnyel, őrgöngve a közönségre lövöldöz.*) Szitává!!!!... Szitává!!!!...

EGO 2.(*Baljával lefogja Ego 1 jobbját.*) Héj!! Héj!! Állj meg! Hagyod abba!!!! (*Nagynehezen kiszedi Ego 1 kezéből a fegyvert, lelöki a földre és messzire elrúgja*) Vadállat! Hóhér! (*Felrántja az ablakot.*)

EGO 1. Jó... Nyugi... Nyugi... Csak jobb ha mindenki tudja, hogy mihez tartsa magát amikor az én lányomról van szó... Olyan gyönyörű... Finom, bársonyos a bőre... Friss, üde... Hm...Azért szépek lehetnek ezek a kis csajok is, akiket azok a barmok összeszednek... Zsenge, puha punikájuk van... (*Kéjes színezetű lesz a hangja.*) Lágy, puha mellecskéik... Huhh... Kicsi szüzcsekké... Elképzelem, ahogy meztelenül élébe guggol egy ilyen zsenge szüzcse. Simogatom a picit, tejfehér mellecskéit, ő az arcocskáját ráhajítja az ágyékomra...

Ego 1 közben tanácstalanul feszeng. Hol lehúzza az ablakot, hol félig felengedi, zavarban van, némileg izgatja a szöveg. Végül dühösen felrántja az ablakot és eltűnik.

EGO 1.Aztán a puha szájacskájával puszikat ad a forró hitveszömrre Édes kis nyelvcskéjével hosszan, hosszaaaaaa végignyalogatja... Melléguggol a másik szüzcseke is meztelenül! A forró kis szájába beveszi...

EGO 2.(*Lerántja az ablakot.*) Eléééééééééé!!! Hagyd abba!!!!... Mit képzelsz!...

EGO 1.(*Morog.*) Hm... Hm...

EGO 2.(*Kicsit ő is izgalomban van. Próbál túllépni rajta.*)... Huhh!... Hol az a kurva kukorica?!...(Leveszi az egyik szoborról. Dühösen elkezdi szórni.) Rohadék!... Még a fantáziálásaidtól se lehet megszabadulni!... (*Újra begurul.*) Vénősző barom! Hóhér!

EGO 1.(*Lekezelően.*) Ne beszélj baromságokat!... Békés, ártalmatlan ember vagyok.Csak ha a lányomról, az éééén lányomról van szó, akkor gorombulok be.

EGO 2.(*Ráüvölt.*) Micsoda?? Békés, ártalmatlan ember? A legretettebb hóhér vagy a javából! ...Ki türte szó nélkül negyvenötben, amikor a szomszéd utcából elhurcolták a cigányokat? Ki lapított beszarva otthon amikor végighajtották őket a városon?

EGO 1.(*Édes nyugalommal.*) Mindenki.

EGO 2.(*Fenygetően.*) Tudtad hogy hova viszik őket! Tudtad hogy egy se jön vissza élve! Hőbörögtél, felháborodtál talán, hogy ezek ártatlan emberek?

EGO 1.(*Nyájasan.*) Csak legbelül. Mint a többi ember, szerte az egész városban. (*Indulatba jön.*) De baszd meg mit csináltam volna? Kivel fogtam volna össze?

EGO 2.(*Lassan, gúnyosan.*) Hát a többi emberrel, szerte az egész városban!...

EGO 1.(*Felháborodik.*) Barom! Ugyanúgy féltették magukat mint én!

EGO 2.Látod? Látod te mocskok? A tömérdek sok gyáva egó pusztította el őket! Bizony ám! Az önféltő, önszerető egók miatt kapott zöld utat a pusztítás! Hatalmas önszeretetedbe a korábbi történelem során két millió, legutóbb pedig hat millió ember döglött bele!

EGO 1.(*Ráüvölt.*) Lófasz!! Hagyj békén!... A görék osztogatták parancsokat!

EGO 2.(*Lelegyinti.*) Ugyan már! Osztogathat akármilyen göré akármilyen parancsot, amikor senki sincs aki megcsinálja!... (*Gyűlölködő gúnnyal.*) Tübi, tübi, tubikája, tubica, tubicica...!

EGO 1.(*Rámordul.*) Ne szórj szét annyi kukoricát! Te kurva!...Hallod?!

EGO 2.(*Rá se hederít.*) Tübi, tübi, tubikája...! (*Észrevesz néhány szobrot egymás mellett. Ezeket frissebb a lepel, kevésbé vannak összeszarva.*) Á!! Megérkeztek a családi emlékműveink is!! (*Leteszi a kukoricát. Emelgeti a lepleket.Keresgél.*) Boldogult első feleségünk, Szárcsa Picsa szobra hol van?

EGO 1.(*Feddőleg rászól.*) Irénke! ...Viselkedj már rendesen!

EGO 2.Még te beszélsz??!... Maradjon csak Szárcsa Picsa! (*Sziszegve.*) Haverok között és magadban úgys mindig így hívtad!

EGO 1.Arról nem volt szó, hogy Szárcsa Picsának sok pénzért még szobrot is emeljük!

EGO 2.(*Korábbi pimasz stílus, gyors szövegmondás.*) Nem helyes, Szárcsa Picsa nagyobb asszonytermészet volt mint maga a norvég anyakirálynő, túl ezen feltehetően jobban is szopott mint a felséges asszony a nyúlshájával, nálad ez nagyon számít, úgyhogy őneki is jár egy emlékmű. (*Lepleket emelget.*) Boldogult második feleségünk, Borzalmas Bernadett szobra

EGO 1. *(Bölcsen, felülről, gúnyosan.)* Nyugi öcsi... Nyugi... Mi van?... Mit ordítasz?... Te is egy zebedeus lettél?

EGO 2. *(Ordít.)* Nem is egy zebedeus! Tíz zebedeus!! Kétszáz zebedeus!!... Kétmillió zebedeus!!... Jaj, hogy pusztulnál már e!! *(Remeg mindene. Lepillant a sirra.)* Te!... Te!!!! Ha tudnád hogy gyűlöltek ezek téged!! Hogy beleundorodtak, hogy az egójuk megállás nélkül működik, percről percre igényei vannak, óhajai vannak, akaratos, nyűgös, ideges...

EGO 1. *(Ráordít.)* Hagyod abba!!!...

EGO 2. *(Rá se hederít.)* Hányingerük lett a bennük lakó figurától, szartak az óhajaira, elszégyellték magukat és életüket inkább növények és állatok ápolására és más emberek szóltán segítségére szentelték!... *(Enyhül.)* Nagyon! Nagyon megértem őket baszd meg... Egy zebedeus megható szeretettel csüggött mindenki másón, aki nem ő!!!!... *(Kis szünet. Halkabb hangon.)* És tudd, tudd baszd meg! Boldogok voltát!

EGO 1. Hmm... Sok beteg lelkű selejt!... Undorító!!!

EGO 2. *(Lehurrogja.)* Beteg lelkű a lóúró! *(Gyűlölettel.)* Már Jézus megmondta! Szeresd felebarátodat, pontosan úgy mint saját magadat!

EGO 1. *(Felindul.)* Jéééézusom!!!... Hogy ez a Jézus mekkora marhaságot mondott!

EGO 2. Na baszd meg!... Veled tényleg nem lehet mit csinálni... *(Felrántja az ablakot. Eltűnik.)*

EGO 1. *(Önelégülten rőfög.)* Hehe... *(Felveszi a kukoricás zacskót. Lassú mozdulatokkal elkezd szórni.)* Te! És mi lett a zebedeusokkal?

EGO 2. *(Belülről.)* Nyugodjál csak meg! Megbűnhődtek a viselkedésükért! *(Lehúzza az ablakot. Pimaszul, gyorsan.)* Mozgalmukat természetesen a korabeli társadalom hatalmas felháborodása kísérte és híre eljutott az éberségéről nevezetes pápai nunciátúrára is. *(Ego 1 lassú mozdulatokkal magokat szór. Ego 2 gyorsan, gúnyosan pörgeti a szöveget.)* Mivel a zebedeusok a másik embert szereték mint magukat, az anyaszentegyház a jézusi parancstól eltérni merészülő rebelleseknek ítélte őket. Maga Tizenhatodik Bonifác, a történelem legvéresebb kezű pápája vezetett irtóhadjáratot ellenük, seregei élén a zebedeusok celláit személyesen rohanta meg és még a mosogatótálicákat is szénné égette. *(Felrántja az ablakot.)*

EGO 1. *(Elégedett.)* Azaz! Megérdemelték!... Elpusztult mind?

EGO 2. *(Belülről.)* Csak egy időre! *(Lerántja az ablakot. Ego 1 továbbra is lassú mozdulatokkal magokat szór. Ego 2 gyorsan, gúnyosan pörgeti a szöveget.)* A Zebedeus tanítások következő hullámát Súlyomszemű Arisztid, a legendás francia hadvezér törte le, háromszáz esztendővel ezelőtt. Súlyomszemű Arisztid, tévedésből, hős katonái élén először a saját várát rohamozta meg, ám másodsorra már nagyszerű sikerrel járt, az összes zebedeust elfogta, és a reimsi segédpüspök által megszentelt, forró olajban főzette halálra!... *(Dühösen felrántja az ablakot.)*

EGO 1. *(Felnyerít.)* Hihihihiiiiij!... Ott főttek az olajban?!... Úgy kell nekik! *(Megdöbbenve.)* Te! És akkor miért vannak itt?... *(Arrébb löki a koponyákat.)*

EGO 2. *(Belülről.)* Ez a harmadik hullám volt. *(Lerántja az ablakot. Ego 1 lassú mozdulatokkal magokat szór. Ego 2 lendületesen mondja a szöveget.)* A Zebedeusok tanítás hívei felháborodtak, hogy Krisztus halálának helyén az előkelőségek emlékműveket állítanak maguknak és kökerítést építettek a visszaélések megakadályozására. A korabeli kiválóságok Galambász Balambér dalmát tűzértábornokot és katonáit hívták a helyszínre ellenük. Galambász Balambér tövisvirágokkal és kaktusszal megkoszorúzta a szent sírt, szagos miséket celebráltatott a sziklakápolnában, végezetül mérgezett ágyugolyókkal darabokra lőtte a zebedeusok kerítését és az utolsó szálíg elpusztította őket. *(Felhúzza az ablakot, eltűnik.)*

EGO 1. *(Megáll. Leteszi a kukoricás zacskót.)* Te!... Ebből baj lesz!... Mi lesz, ha a zebedeusok visszajönnek és meglátják a mi emlékműveinket?...

EGO 2. *(Belülről.)* Legyél nyugodt! A zebedeusok egyelőre nem jönnek vissza. A huszonegyedik századi ember már nagyszerűen el van önmagával.

EGO 1. Na azért... *(Koponyákat rugdos vissza a sirba)* Nyomorultak! Selejték!

EGO 2. *(Rákiabál.)* Hagyod békén őket!... *(Lehúzza az ablakot.)* Nem halod!!... A szobraiddal foglalkoz baszd meg!! *(Elindul a szobrok irányába. Emegeti a lepleket. Elgondolkodik.)* Hm... Nem jól van... A fele sincs még itt annak, amit a rendeltünk!... A negyede se! *(Keresgél.)* Te!... Hol vannak a gazembereidről készült szobrok?... Merre vannak azoknak a szobrai, akiket életed során csendesesen, óvatosan átrátál?

EGO 1. *(Szerénykedve.)* Nem férnének ide... Azok annyian vannak... Hehe.

EGO 2. *(Megakad.)* Ja... Ez igaz... Hol vannak azok akiknek megkeserítetted az életét?

EGO 1. Ők se férnének itt... *(Felindul.)* Te! Leszálhatnál rólam végre...

EGO 2. *(Rá se hederít.)* Hol van annak a hetvenhárom nőnek a csoportos szobra, akiket életed során alattomos cselekkel megbasztál?

EGO 1. *(Felindul.)* Mit hetvenhárom? Annak csak a fele volt gaztett!

EGO 2. *(Pimaszul.)* Oké, akkor harminchat és fél nő szobrát rendeljük meg. A háttérben Martinis üvegekbe töltött vegyesborral, aranyak álcázott ócska ékszerekkel, és az icipicigucsi szigetekre szóló repülőjegyekkel, amelyekkel rendre

ámígtattad őket!...

EGO 1. *(Akkorát üvölt, mint eddig még soha.)* Fogd már be a pófádat te állat! Mint a kacsza segge, megállás nélkül jár a mocskos szád, te, te, okoskodó segg!!!... *(Beindul.)* Mit baszogatsz folyton! Legyilkollak!! Kipusztítalak magamból!

A legnagyobb emlékmű mögött eltűnnek a néző szeme elől.

EGO 2. *(Ordít.)* Ne dulakodj velem!... Hallod!...

EGO 1. *(Elemi gyűlölettel.)* Kiszagatom a gégedet!! Széttépem a hangszámaidat!... Te!!!! Teeeee!...
Horrorhangok. Halálhörgések. Iszonyú zaj a szobor mögül.

EGO 2. *(Nagysokára. Fuldokolva.)* Hagyod abba... Hagyod abba!... *(Elhaló, de fenyegető hangon.)* Meglátnak, baszd meg!... Kiderül rólad milyen vagy!... *(Dulakodás hangjai közben észrevesz valamit.)* Látod??!... *(Ordítva.)* Látod?!... A szent sirnál máris mindenki minket néz...

EGO 1. Te!.. Rohadt kurva!... *(Csillapodik.)* Teljesen kihozol a béketűrésből... *(Szuszog.)* Hmmm... Hmmm... Hol az a kurva kukorica?...

Kijönnek a szobor mögül. A dulakodás következtében Ego testén a jelmez megfordult. Busa feje, diadalmi kupákkal teli mellkasa most a fenekében és hátsó combjában végződik. Előlnézeti fejével és felsőtestével, hátulnézeti lábaival úgy mutat mint egy szörnyzüllött. Innentől kezdve a hátával a közönség felé fordulva mozog a színész a színpadon, mozdulatai azonban magától értetődőnek mutatnak.

EGO 1. *(Szörnyzüllöttként jön előre. Felveszi a kukoricát és szórja.)* Tüüüübi, tübi, tubikája... *(Meghallja, hogy a távolban galambcsapat röppen. Bűgő hangok hallatszanak. Felfelé néz.)* Kurva életbe! Legalább egy fél galamb jöjjön ide!... *(Hangosan.)* Huhuuú! Tubikák!! Ne a feszületek fölött körözzetek!! *(Kedélyesen.)* Nem kell Jézust leszarni!... *(Jót röhög a viccén.)* Hehehe... *(Tovább dobálja a kukoricát. Elfárad. Megáll.)* Hm... *(Hátrászó Ego 2 felé.)* Baszd meg! Rosszabb mint pecázní!... *(Kís szünet.)* De csendben vagy!... Nagyon meggyapáltalak?...

EGO 2. *(Fedetten, hátulról.)* Hova tetted a vizet?

EGO 1. Ott lesz elől, a szobor mögött...

Ego figurája megfordul. Ego 2 kerül előre, elindul a szobor irányába. Ego 2 feje kékre és zöldre van verve, erősen vérzik.

EGO 2. Rohadt kurva eget rád!... Mit csináltál?...

EGO 1. *(Engesztelően.)* Bocsi baszd meg!... Ideges lettem egy hangyafaszányit...

Ego 2 közel kerül a nézőtérhez. Úgy mutat mint akit elevenen megnyűztak. Bemegy egy szobor mögé, de már jön is vissza.

EGO 2. Itt nincs semmiféle víz. Azt hiszem a kocsiban hagytuk.

EGO 1. Lehet. *(Bizonytalanul.)* Nem kéne baszogatnod... *(Leteszi a papírzacskót.)* Baszd meg mért vagyok én ilyen?... *(Sírósan.)* Miért vagyok ilyen alak...

EGO 2. *(Előreszól.)* A géneidben van! Önfenntartó ösztönökkel születél! Ebből lesz az önféltésed, a gyávaságod, a zsgoriságod...

EGO 1. De én bátor szeretnék lenni... Önfeláldozó!... Igen!... *(Felveszi a kukoricát és nagy elszántsággal elkezd szómi.)* És igenis egy új világot szeretnék, ami másoknak is nagyon jó, nem csupán nekem!... Én forradalmakon törtem a fejem fiatalkoromban, hogy mindenkinek szebb élet jusson!... És a demokrácia korszerűsítésen! Mert a mostani egy elavult szar!

EGO 2. *(Előrekiabál.)* Héééé! A kukoricát szórd inkább rendesen!... *(Indulatosan.)* Ne beszélj baromságokat baszd meg!! Nem forradalmak kellene egy új és igazságos világhoz!! Nem is a demokráciát kell korszerűsíteni!! Hanem a te egyeduralmaddal szembefordulni!... A te diktatúrádat levérni! A te totalitárius hatalmadat megszüntetni! Na az egy Vadonatúj Világ volna végre!... Igazi, tüneményes, szép, sehol semmi galambszar... Na elég volt! Gyerünk a kocsizhoz a vízért!

EGO 1. *(Leteszi a kukoricát. Elindul kifelé.)* Jól van. Jól van, na!... *(Megáll egy pillanatra.)* Nézd csak!... Apácák!... *(Körmenet hangjai a távolból. Hosszú játék. Végül Ego megszólal. Undorral a hangjában.)* Uhhmm... Nem basznám meg egyiket se! *(Cinkosan a nézőtér felé.)* Rondák!... Hehehe...

Ego kivonul a színpadról A távolban halleluját sipítóznak a vénasszonyok. Függöny.

2.FELVONÁS

Távoli halleluja a szent sír irányából. Nemsokára Ego érkezik. Előnézetű fejfel és felsőtesttel hozzájuk kapcsolódó hátulnézetű lábakkal továbbra is. Vizesüveg van nála. Kifordul egy szobornál. Előre kerül Ego 2 arca. Ego 2 megmosdott, arcbőre nedves, ám sebei észlelhetőek.

EGO 1.(Előreszó.) Te!... Figyelj csak!!!... Mi lenne ha megjavulnék!.. (Kis szünet.) De komolyan mondom! Néha tényleg nekem is elegendő van magamból!

EGO 2.(Tapogatja az összevert arcát. Bosszantja, hogy néhol még mindig véres.) Jó, tudom... Kurvára kellemetlen hogy korpásodik a hajad és unod már minden nap citromillatú gyógyszerrel mosogatni...

EGO 1.De nem úgy!... Hanem komoly dolgokban!... Ha teljesen megváltoznék! Nem lennék ezután ilyen szörnyű alak!...

EGO 2.(Mérgesen.) Ugyan már!... Ahhoz korlátozni kellene magadat mindenben...

EGO 1.(Elszántan.) Akkor korlátozni fogom magam!...

EGO 2. Korlátozni fogod te a lófaszt! Körülbelül háromnegyed óráig!... (Megelégteli.) Idehallgass! Tudod hogy a törvényekre miért van szükség az ókor óta?... Hm? ... Nehogy a demokráciával, a többség akaratával, közösségi célokkal gyere, amiket állandóan összerondítsz!... A törvények a te megfélemezésedre szolgálnak! Úgy bizony! Minden állam és minden egyház szüntelenül megpróbál visszafojni, ám alig sikerül neki!... (Legyint.) Na! Elég ebből a semmirevaló vitából. (Leteszi az üveget. Lepleket emelget.) Hol a többi szoborcsoport?...

EGO 1.(Felháborodva.) Te!!!... Mennyi szoborcsoportot rendeltél?!! (Szentori hangon.) Örült! Egy vagonba fog kerülni!... (Kedélyesen.) Meg se érdemlem!

EGO 2.Nem érdekelisz!! (Keresgél. Lendületesen pörgeti a szöveget.) A történelemben kizárólag te vagy halhatatlan, úgyhogy tessék megdicsőülni! Arisztotelészt és Shakespeare-t a kétszázadik emberiség már rég elfelejti, amikor te még mindig virágozol mint rohadt tök a szemétdombon!

EGO 1.(Kezdi visszanyerni az önelégültségét.) Hehe!... De ennyi pénzt elköltei!

EGO 2.(Keresgél.) Ne tiltakozz! Ráadásul te a történelem legelső pillanata óta vagy itt baszd meg! (Tehetetlen méreggel.) Bizony hogy neked jár a szoborpark, nem pedig az összes nagymenőnek aki hozzád képest csecsemő!... Kurva Julius Ceasar mindössze 4327 éves, mégis annyi a szobra, mint amennyi a madárszar rajta. (Lepleket emelget.)

EGO 1.(Szerénykedve.) De ő legalább csinált is valamit!

EGO 2.Azon kívül hogy kiirtotta fél birodalmának népeit és kétóránként buzerált a rabszolgáival, nem sokat. (Keresgélés közben.) Baszd meg! Ráadásul a Ceasar-nál félelmeesebb hódítók, Napóleon, Hitler, Sztálin is mind elbújhatnak melletted rohadék!! Önökik hozzád képest csupán pár országba sikerült eljutniuk!! Ellenben te hat földrészen, minden házbán, minden szobában jelen vagy!

EGO 1.(Örül neki.) Hehehe... Tényleg.

EGO 2.Na látod! Birodalmad hatalmas, igazi egyeduralkodó vagy, minden egyes ember az akarotnodnak engedelmeskedik, igazán jár már neked néhány összeszart emlékmű!... (Arcát tapintja, kezén továbbra is talál vért.) Pedig megérdemelnéd baszd meg, hogy az alattvalóid szembeforduljanak veled!

EGO 1.(Boldogan.) Hehehe!... Ki kellene rángatni az összes szobából, mi, és jól elverni a picámát!... Hehe... (Kifordul a közönség felé, felveszi a kukoricás papírzsákokat, magot szór.)

EGO 2.Pontosan! Dehát halvány reménysugár sincs jelenleg az egyeduralmad eltörtlésére...

EGO 1.Hehehe... Nehéz dió vagyok mi?... (Önelégülten.) Hehe...

EGO 2.(Idegesen, hangosan.) Jaj, hagyd már ezt az önszerető vihorázást!... Nem nehéz dió vagy te hanem simán és egyszerűen szörnyeteg!... (Felvölt.)

Elééé! Ne a huszadrangú tulajdonságaidat hajtogasd, hogy ápolj vagy, udvarias vagy, gondos vagy, rendes polgárként éled az életed!! (Keményen.) A lényegedet tudd baszd meg!!!!... Szörnyeteg vagy.

EGO 1.(Kedélyesen, megértően.) Minden ember az...

EGO 2.Na látod! A fején találta a szöveget! És légy szíves mostmár akkor mindenk előtt szörnyetegként gondolni magadra! (Hallatszik, hogy felcsapja az ablakot.)

EGO 1.Majd ha mások is úgy gondolnak magukra... Hehehe... (A közönség felé int.) Majd ha a lényegüket látják ezek is ni! Hogy csak huszadsorban becsületes, békés, ártalmatlan emberek! Viszont elsősorban, mindenk előtt szörnyetegek!.. Hehe... De úgyse fognak magukról ilyet gondolni!... Úgyse fognak!... (Önelégülten.) Tudom én!...(A vizesüveghez sétál. Kifordul háttal a közönség felé. Meghúzza a vizesüveget. Rémes hangon gurgulázik. Köpköd. Hosszú játék. Visszafordul és hangot vált. Vidoran.) Ááá! Nekem különben papolhatsz!.. Úgyse hagynám, hogy elvered a picámát!... (Óriásit böffent.) Hihiii! (Lekes, mint egy gyerek.) Vastagbélből hoztam fel! Várj! Most vékonybélből! (Nagyot böffent.) Jó mi?.. Ezt meg patkóbélből! (Böffent.)

EGO 2.(Lehúzza az ablakot.Rávölt.) Rohadt kurva!! Hagyod abba! Hagyod abba!!

EGO 1.(Hosszú bőfűgő koncertet csap. Büszke.) Ekkorákat bőfűgni még a szomszédnak se sikerült! Nem kéne felvenni

kazira? Most nagyon jól megy!

EGO 2.(*Ordít.*) Elééég!!!... (*Fenyegetően.*) Elég baszd meg!! Bemegyünk a szobor mögé és rendbe hozzuk magunkat!... Utána pedig normálisan viselkedsz! (*Felhúzza az ablakot.*)

Ego 2 hátán a hatalmasakat bőfűgő és kacarászó Ego 1 figurájával bemegy a legnagyobb emlékmű mögé, a papírszákkal együtt. Öltözködés hangjai.

EGO 1.(*Elgondolkodva.*) Te! Mit kell tennem,ha meg akarok javulni?

EGO 2.(*Kiszól a jelmezből.*) Viselkedj akkor úgy, mint egy megjavulni akaró szörny! (*Hallani hogy lehúzza az ablakot.*) Először is ne akarj dicsőséget, mert számos megnyilvánulásod inkább szégyellni való. Másodszor hagyjál fel a kellemes dolgok hajszolásával, helyette tudj hatalmasan boldog lenni hogy se kínzásban se szenvedésben nincs részed, pedig sokszor megérdemelned. Harmadszor kezd el kezelni magadat! Kezeld magadban a szörnyet!

EGO 1.Mi???... Kezeljem magamat?

EGO 2.(*Kicsit készségesebb lesz.*) Igen! A külsődet, a frizurádat is kezeled! A csúcstechnikájú budidat is kezeled! Kezeld hát a benned lakó szörnyet is! Tudd, hogy mikor mit várhatsz a szörnytől és előzd meg a szörnyeteg megnyilvánulásait!.. Törd le az önzését. Törd le az önközpontúságát.

EGO 1.Rendben. Akkor letöröm!(*Öntelten, fölényeskedve.*) Hihííj, letöröm én! Letöröm!

EGO 2. (*Lemondó lesz az öntelt vihogástól.*) Ja. Körülbelül három percre!... (*Idegesen rászól.*) Fésülködj meg inkább!... (*Türelmetlenül.*) Nem hallod!...

EGO 1.Jól van... Jól van na! (*Bőffent.*)

EGO 2.Valami sebtapaszunk van?... Csupa vér a pofám!...

EGO 1.Ott a bal zsebemben...

EGO 2.(*Felkiált.*) Baszd meg, ez ezer éves!... Ezt még Szárcsa Picsa tette a zsebedbe völegénykorodban!... Nincs valami újabb? (*Kotorászás hangjai.*) Na! Ez talán jó.

Ego bal zsebének tartalma kiömlik a színpadra Van itt minden. Csavarok, huzalok, cérnák, öreg pénzek, gombok és ezer más ócskaság. Csörömpölés. Úgy tűnik kiömlött minden, a színpad elcsendesedik. Kis szuszogás után újabb csörömpöléssel megint ócskaságok árasztják el a színpadot

EGO 1.(*Fölhördül* A kurva életbe! Baszd meg mit csináltál?... (*Páni félelemmel.*) Ezek most meglátják mi van a zsebemben!...

EGO 2.Bocsi.... Kiömlött ahogy lehajoltam...

EGO 1.Szeded össze!... Villámgyorsan!...

EGO 2.(*Néha látni a kezét a kacatokat szedve.*) Rohadék! Egy hörcsög nem zabrál össze ennyi szart!... Ez a libatoll minék?

EGO 1.(*Kedélyesen.*) Jó lesz még valamire...

EGO 2. Kurva élet! Postagalamb lábára való gyűrű?... Lecseréled a mobiltelefonodat megbízhatóbbra?... Sohase galambásztál... Nézz ide!!! Mézes puszedli!... Hé! Ez hány éves? (*Nekitámad.*) Te! Te!! Borzalmas Bernadett süttöt mézes puszedliket aki nyolc éve meghalt!...

EGO 1.(*Szentimentálisan.*) Igen... Ezt még szegény Bernadett süttötte...

EGO 2.Hat! Hé! Nyolc!..Minek a lófasznak tárolod? Biztos teljesen megromlott.

EGO 1.Nagyon tévedsz... A mézes puszedli éveik eláll... És puhul... Az elkövetkező ezer esztendő során csak puhul. (*Suttogva. A közönségre céloz.*) Te! Nem kellene ezeket megkínálni?... Így is bögnykben lehetünk nagyon! Egy kicsit lekenyerezem őket.

EGO 2.Ezzel a nyolc mézes puszedlivel?

EGO 1.(*Önelégületen.*) Van még az oldalzsebemben is... (*Suttogva.*) Hé! Ne azokat a szépeket!... Azokat a piciket vidd nekik!... Várj! Megfésülködöm!...

Szuszogás. Hosszú játék. Ego 1 kilép a szobor mögül. Haja fésült. Jelmeze a helyére fordítva. Egy papírszalvétán mézes puszedlivel jön előre. Ego 2 ablaka zárva van.

EGO 1.(*A közönség soraiba megy. Méregeti a nézőket.*) Tessék! Vegyenek!... Ezt még szegény Bernadett süttöt! (*Kínálgat, később leteszi valahová. Kérkedve.*) Ezek a diadalémim és győzelmi serlegeim másolatai!(*A mellkasát mutatja.*) Ezt vadászversenyen nyertem!Nyulakra lőttünk, na az nem sikerült, viszont véletlenül ráléptem egyre. (*Suttogva.*) Ne tudj meg senki!...

EGO 2(*Lehúzza az ablakot. Arcán kereszt alakú sebtapaszok.*) Baszd meg! Menjünk már vissza és szedjük össze a

szétszórt szarokat! (*Felrántja az ablakot.*)

EGO 1. Jól van na! Pedig még csajozgatni is akartam egy hangyafaszányit! Ha már itt vagyunk!... (*Kinyújtja a derekát balra, a nézőtér mélye irányába néz. Megszólít egy nőt.*) Egyem a picádát! De szép vagy!... (*Dudorászik. Jókedvűen visszatáncol a színpadra.*) Pa rappa pappa rappa paaaa! Pa rappa pappa paaaa rappa pappa paaaa! (*Felveszi a kukoricás zacskót a nagy emlékmű mögül. Magokat szór.*) Pa rappa pappa rappa pappa paaaa...

EGO 2. (*Lehúzza az ablakot.*) Mért nem a szajrét szedjük?

EGO 1. Lusta vagyok!...

EGO 2. És az szentírás?

EGO 1. (*Kedélyesen.*) Igen.

EGO 2. Na tessék!... Baszd meg, tényleg tenni kellene valamit ellened rohadék! Amíg le nem fogják a kezedet addig ugyanolyan marad a világ mint ma. Éhhallálal. Háborúkkal. Népirtással... (*Felrántja az ablakot.*)

EGO 1. (*Felháborodva.*) Ezekért is én vagyok felelős??!...

EGO 2. (*Lerántja az ablakot.*) Igen. Kizárólag te! Ugyanis akármilyen gaztett elvégezhető veled! Teveled akármilyen megcsinálható! Manipulálható vagy, mint a sovány malac!

EGO 1. (*Hítetlenkedve ordít.*) Ééééééén?... Hogy én manipulálható volnék mint a sovány malac? És hogy minden gazságot?... Hogy beszélhetsz baromságokat! (*Szerényen. Önszeretően.*) Vannak természetesen apró hibáim, hiszen kinek nincsenek, de alapjában véve igenis jó ember vagyok.

EGO 2. Baszd meg! Ehhez a téveszméhez úgy ragaszkodsz mint bűdös kurva a szüzességéhez!... Jójó... Ettől a hatalmas tévedéstől tudsz tükörbe nézni minden nap, úgyhogy nem is csodálom!... Pedig most tisztáztuk, hogy szörny vagy!... Úgyhogy csak ne csapd be magad! Bármire rávehető vagy.

EGO 1. Micsoda?... Hogy én?! Hogy ééén becsapom magam??

EGO 2. (*Indulatos lesz.*) Idehallgass! Hány tömegpárt tagja voltál eddig?... Na?... Legelőször fater bevitt a demokratákhoz akik náciellenesek voltak. Amikor hatalomra jutottak a náci, a náci pártba mentél át. Amikor a kommunisták levették őket, a kommunistákhoz mentél át. Mikor forradalom tört ki a kommunisták ellen, a kommunistaellenes szövetségbe mentél át. Amikor forradalmat levették...

EGO 1. (*Begorombul.*) Dehát baszd meg! Milliók ugyanezt csinálták! És nemcsak nálunk! A szomszédos nemzeteknél is!... És mit milliók! Húsz milliók! Negyven milliók!... És mit a szomszédos nemzeteknél! Egész Európában!!! (*Hirtelen felfogja a mondatai jelentését. Sóbálvánnyá válik. Kís szünet.*)

EGO 2. Na látod.

EGO 1. (*Morogva.*) Rohadt kurva!... Abba hagyhatnád a baszogatásomat. (*Felüvölt.*) Éééééééhes vagyok!... (*Leteszi a kukoricát.*) Dióval töltött kacsát szeretnék enni!... Özragut - zsemlegombóccal!... Párolt fácánt - kapormártással! (*Megjítással a hangjától. Hatalmas szőlőt csap.*) Kékre forrzott szőlőcsigát - fűszeres parajjal!... Narancssal töltött - vadlibát!... Zergesültet - citromosan!... Vaddisznó szeltekéket - vörös áfonyával! Gesztenyes vadgalambot - zöldmandulával! Hozzá kékküti és fehértemplomi bort!... (*Kivágja a magas cét.*) Rezedapálinkát!... (*Felemeli az ujját.*) Fialat hagyományával!

EGO 2. Hagyod abbaaaaa!!!!... Úgy látom teljesen elment a eszed!... Különben a fiatal hagyományát egész életedben utálad!... Bűdös lett tőle a szád!

EGO 1. (*Szerénykedve.*) De ez más... (*Sokat sejtetően.*) Ez ingyen van!... Az

a kis töltöttgalamb külsejű zöldségéslány adta ráadásnak, mert nála vásároltunk! Majd fogat mosok utána szépen...

EGO 2. Inkább rendbe hozatnád a fogaidat szépen!...

EGO 1. (*Döbbenettel.*) Ezeknek??... (*Körbenéz.*) Ide??...

EGO 2. (*Szigorúan.*) Elég volt!... Nem eszel semmit!... Majd ha végeztünk... (*Megáll egy földkupacnál. Döbbenet nézi.*) A mindenit!... Ezek is itt vannak!... Tudod kik voltak ezek? (*Hosszú játék. Felvesz egy koponyát. Aztán még egyet. A földkupac tetejére helyezi őket.*) A híres ricinusrendi szerzetesek! (*Nézegeti a sirt Ego 1 felé sziszeg gyűlölködve, gúnyosan.*) Az úgynevezett ricínus gondolkodás áldozatos életű apostolai.

EGO 1. Ezek is ugyanolyan seggek voltak mint a zebedeusok?

EGO 2. (*Felveszi a kukoricát. Szórní kezd.*) Hasonlók. Tudod mi volt a ricínusok jelszava?... Hm?... Állatból válj emberré! Később, Darwint követve, főmőlsből válj minél előbb emberré! Van szerencsém kiütetted figyelmedbe ajánlani ezt a célkitűzést! Igyekezzezz is befejezni az emberré válást minél előbb!

EGO 1. Mi??... Hogy ééén!... Ééén nem váltam volna még emberré? Nézz már rám baszd meg!... Hát szerinted nem ember vagyok?

EGO 2. (*Felfelé les.*) Nem. Csak részlegesen.

EGO 1. Dehát ilyen alapon az összes ünnepeit üzetember, sőt, az összes ünnepeit politikus se vált még emberré!

EGO 2. Telitalát. Sajnálatos módon ez eddig még senkinek se sikerült. (*Szórná a kukoricát.*) A ricinusrendi szerzetesek egyébként világos választóvonalat húztak állat és ember közé. Megállapították, hogy az élvezetkeresésnek, a javak összeharcsolásának, s az önzésnek a jellemzőivel valamennyi állat rendelkezik, ám az önfegyelem, az önkorlátozás, az

önzetlenség adottságával egyedül az ember. Megpróbálták tehát mellőzni az élvezetharcsolás és a vagyonharcsolás állati jellegű tevékenységét és életüket önuralomra és önfeláldozó önzetlenségre építették Kíméletlenül nekirontottak az egójuknak!

EGO 1. Hehehe... Te is baszogatsz engem!... *(Kedélyesen kacarászik.)* Hihihihijj!... Te is egy ricínus lettél!... Hehe...

EGO 2. Még hogy egy ricínus!... *(Indulatosan.)* Kétezer ricínus!... Kétmillió ricínus!... *(Keserű dühvel, gyűlölettel.)* Ó, hogy kipusztítanám az állati vonásaidat rohadék!... Ó, hogy neked rontanék én is! Kiszagatnék belőled minden vadállatit!... Mindent!... Mindent!

E1 *(Remek kedve van.)* Hihihihijj! *(Táncol.)* Pa rappa pappa rappa pappa paaaa! Pa rappa pappa pappa raaaa rappa pappa paaaa! *(Röfögve dudorászik hozzá.)*

EGO 2. *(Ordít.)* Elééééé!!!!... Baszd meg! Neked tetszik is ráadásul ahogy idétenkedsz! Elég belőled!! Öntetszelgő disznó!... *(Felrántja az ablakot.)*

EGO 1. *(Nyájasan.)* Mindenki az!... Mindenki öntetszeleg!... *(Táncol.)* Pa rappa pappa rappa pappa paaaa! Pa rappa pappa pappa raaaa rappa pappa paaaa!.. Hihihihijj!... *(Rugdossa a koponyákat.)* Idióták!... Kis pöcsök!... Engem bántani! *(Megáll. Gondolkodik.)* Te!... Mi lett ezekkel a kis selejt szarokkal? *(Szörni kezdi a kukoricát lassú mozdulatokkal.)* Hallasz?... *(Bizonytalanul.)* Sokan követték őket?

EGO 2. *(Belülről.)* Ellenkezőleg! *(Idegesen, türelmetlenül lehúzza az ablakot. Ego 1 továbbra is komótosan magokat szór. Ego 2 gyorsan, gúnyosan, műmosollyal pörgeti a szöveget.)* Európa angolszász és mediterrán városai vállvetve álltak ellen az ember állati vonásait elhalványítani próbáló ricínusrendi mozgalomnak. A Költők az Emberi Teljességért trubadúr csoport hamarosan dalnokversenyeken kezdte dicsőíteni a disznólkodó zabálásban, a rókaravasz rablásban és a véres emberelésben rejlő, mindeddig allig sejtett szépségeket. A Dacos Református Városok Tömörülése biológiai lényünk letámadásának tekintette a kezdeményezéseket és tüntetésképpen duplájára növelte a városi vizeldék és ürüldék számát. A harag hullámainak tetőpontján, félreértésből, az Állatvédő Egyesületek is lampiónos felvonulásokon kezdtek el tiltakozni a ricínusrendiek ellen. *(Felrántja az ablakot.)*

EGO 1. *(Izgagtattan.)* És?... Elsöpörték a ricínusokat?...

EGO 2. *(Belülről.)* Legyél nyugodt! A ricínusrendi szerzetesek megbűnhődtek a viselkedésükért! *(Lerántja az ablakot. Ego 1 továbbra is komótosan magokat szór. Ego 2 gyorsan, gúnyosan pörgeti a szöveget.)* A bőségben tobzódó, félvilágot leharcsoló Hansa kikötővárosokban különösen hamar telt be a pohár a ricínusrendiek hajmeresztő intézkedéseivel szemben! Oszatlan döbbenetet keltő lépéseik közé tartozott, hogy a korban divatos tizenkét fogásos ebédet tíz fogásosra korlátozták a tanintézetekben, mi több, a teológus hallgatók borospincéiben hét akósról hat és fél akósrá csökkentették az italoshordók méretét. A Hansa kikötővárosok felháborodott lakossága Hans Helmut Roffenpöffen tengerészgenerálist és hajóhadát hívta segítségül ellenük. Hans Helmut Roffenpöffen legelőszerű, tévedésből, a klarissza ájtatos nővérek és szeplőtelen szüzek szomszédos épületét ágyúzta meg, ám műveletei másodsorra már remek sikerrel jártak, az összes ricínusrendit elfogta és általuk elkészített parádicsomszósza fojtotta be. *(Felrántja az ablakot.)*

EGO 1. Hihihijj! Ugy kellett nekik! *(Kedélyesen nevetgél.)* Fulladjanak bele a parádicsomszószukba! Hehehe!... *(Táncolni kezd.)* Pa rappa pappa rappa pappa paaaa... *(Megáll.)* Te!... De hogy kerültek akkor ide?

EGO 2. *(Belülről.)* Ez a következő hullám volt! *(Lehúzza az ablakot. Ego 1 továbbra is komótosan magokat szór. Ego 2 gyorsan, gúnyosan pörgeti a szöveget.)* A ricínusok az állatvilág továbbvitelének tekintettek minden egoizmust, ezért megszállták a goltogtai magasztat az önimádó emlékművek elszaporodásának megakadályozására. A korabeli kiválóságok Nyúl szívű Farkas lotharingiai herceget és húszezer fős testőrcsapatát hívták segítségül ellenük. Nyúl szívű Farkas lapulevelek közé bújva, rémületlől reszketve nézte ugyan végig az eseményeket, ám utólréhetetlen színvonalú utasításait csapatai végig megtartották, s nemsokára már az összes ricínus elpusztítását jelenthették a csatatérről pánikszerűen, gyorslábú antilopokon és gazellákon menekülő uralkodónak. *(Felhúzza az ablakot.)*

EGO 1. *(Leteszi a kukoricát. Koponyákat rúg a sírba)* Nyomorultak! Selejteket!... Énnekem! Ééééennekem merészelték nekemrontani!...

EGO 2. *(Lerántja az ablakot. Rákiabál.)* Hagyod békén őket! Nem hallod!! *(Ráordít.)* A kurva életbe, ne rugdosd őket!

EGO 1. *(Továbbra is rugdos.)* Barmok! *(Lekezelően.)* Marha volt ez mind! Hatökör!

EGO 2. *(Ordít.)* Hagyod őket!! *(Próbálja lefogni Ego 1 lábát.)*

EGO 1. *(Megelégedi. Ellöki Ego 2 kezét a térdével. Ráförméd.)* Mondom hatökör volt mind! Hatalmasat tévedtek! *(Kemény lesz, komolyra fordítja a szót.)* Na idehallgass öcsike! *(Kis szünet.)* De komolyan beszélek most veled! *(Csend.)* Mi viszi előre a világot??! A becsvágyam!... Ego becsvágya, kivagyisága, felvágása, gazdagságvágya, élvezetvágya! Ettől fejlődünk! Ettől lesznek a körülményeink hétről hétre jobbak! Mert több kell nekem, mindig és mindig!... És most le vagy szarva! *(Bezárja Ego 2 ablakát. Táncolni kezd. Felveszi a kukoricát és szórja.)* Pa rappa pappa rappa paaaa!

EGO 2. *(Lerántja az ablakot. Félbeszakítja Ego 1 táncát.)* Ejnye már rohadék! És a becsvágyadból származó pusztítások? Ez az egész szétzilált, elrontott világ? *(Rábömböl.)* Befogod a pófád mocsok! A fejlődésnek a te becsvágyad bőven többet árt, mint amennyit előremozdít!... Gondolkodtál már ezen????!... Hogy a fejlődést húsz százalékban segíted, nyolcvanban meg

akadályozod??!

Ego 1 remekül érzi magát. Parádés, hosszú táncszólót csap.

EGO 1. Pa rappa pappa rappa pappa paaaa! Pa rappa pappa rappa paaaa rappa pappa paaaa! Pa rappa pappa rappa pappa paaaa! Pa rappa pappa rappa paaaa rappa paaaa rappa paaaa!

EGO 2. *(Nem hagyja magát.)* Mondom, a becsvágyad a fejlődést húsz százalékban segíti, nyolcvan százalékban pedig akadályozza!?!?... Hm?... Gondolkodtál már ezen?

EGO 1. *(Táncol.)* Pa rappa pappa rappa pappa paaaa! Pa rappa pappa rappa paaaa rappa pappa paaaa! *(Egyre jobban felhevül.)* Pa rappa pappa rappa pappa paaaa! Pa rappa pappa rappa paaaa rappa pappa paaaa!

EGO 2. *(Rémülten.)* Jézusom! Te fel se fogsz ebből semmit!... Semmit!!!

EGO 1. *(Megmámorosodik a tánctól.)* Pa rappa pappa rappa pappa paaaa! Pa rappa pappa rappa paaaa rappa pappa paaaa!

EGO 2. *(Döbbenet felfelé figyel az önfelédten parádézó, szörnyeteg alakra.)* Uramisten!!!!... *(Szinte belesápad.)* Hát továbbra is háborúk jönnek! *(Felfakadva.)* És fogalmunk sincs mikor!!!!...

EGO 1. *(Rá se hederít. Mámorosan táncol.)* Pa rappa pappa rappa pappa paaaa! Pa rappa pappa rappa paaaa rappa pappa paaaa!

EGO 2. *(Rémülten.)* Hát továbbra is tolvajoktól kell félnünk, rablóktól, gyilkosságoktól... *(Eszmélően, halkán, szinte elsápadva.)* Örökké hazugság lesz a világon!!! Körmönfont ravaszkodás! Aljasság, gazemberség... *(Felüvölt.)* Neeeeeeem!!! *(Felrántja az ablakot.)*

EGO 1. *(Fékeveszetten ropja. Kurjongat hozzá.)* Pa rappa pappa rappa pappa paaaa! Pa rappa pappa rappa paaaa rappa pappa paaaa!

EGO 2. *(Belülről. Fedetten.)* Neeeeeeem!!!!...

EGO 1. *(Pompás táncfigurát kanyarít, kicsit lassulva a végére.)* Pa rappa pappa rappa pappa paaaa... *(Megáll. Leteszi a kukoricát. Cinikusan.)* Kurvára unlak öcsi. *(Hirtelen.)* Odanézz!... *(Felnéz.)* Nézd mi van ott... Na! Nézd meg!...

EGO 2. *(Lehúzza az ablakot. Meglepve.)* Hol? *(Kidugja a fejét nyakig. Valójában egy bábu feje jön elő, csodálkozó arccal, enyhén nyitott szájjal.)*

Ego 1 megnyom egy gombot magán. Ablakfedő helyett ezúttal egy éles pengéjű guillotine ereszkedik alá. Lenyiszálja Ego 2 fejét. Ego 2 feje lehull a porba. A színpadon ömlik a vér.

EGO 1. Na végre... Eleget ugattál!... Rohadt életbe!... Mint a kacsá sege!... Be nem áll a szája!... *(Lenéz Ego 2 fejére.)* Micsoda alak voltál... Hehehe. *(Felnéz. Madárhangok a magasban. Szármycsapások, röptülés neszei. Ego csodálkozik. Alig hisz a szemének.)* Áhhh!... Áhhh!... Megjöttetek tubikáim!... Naaaaaagyon helyes!!! *(Dörzsölgeti a kezét.)* Hihihihíjjj!

Madárszar záporozik alá. A színpad előterében álló szoborra zuhog.

EGO 1. *(Lelkesen.)* Ez az!!!!... Ez az!... *(Nézegeti az eget. Türelmetlenül járkal.)* ...Héjj!... Szarjatok!... Szarjatok még!!!!... *(Kicsit arrébb lép, ne potyogjon rá a madárszar. Kémleli a magasban szálló madárscapatot.)* Nem!... Ezek nem galambok!... Ezek hollók! Ők tépdesték Jézus vállát!!!!... Szarjatok madaraim!... Szarjatok! *(Lehúzza a leplet a szoborról.)* Szarjatok le!!!

Előkelő, hófehér szobor jön elő, a sziklakápolna irányából jövő, erősödő énekkel övezve. Egy lépcső tetején Ego látható, szárnyas angyalfigurák röppennek épp az irányába. Alulról felfelé suhan az összes angyal, valamennyien alázatosan szeretnének átadni valamit neki. Egy kerek tálcán három meztelen nőt emel elé az egyik angyal. Tálcára halmozott, dollárjelekkel ellátott pénzes zsákokat a másik. Ételtsemegek a harmadik angyalnál. Palackozott italfinomságok a negyediknél. Legalul, balról „Legyél a főnökünk!” felirattal négy angyal suhan. Legalul, jobbról „Az év kitüntetettje!” felirattal másik négy. EGO: Ez a felirat közepén, külön kis emelvényen olvasható, aranybetűkkel.

EGO 1. *(Kirobbanó boldogsággal bömböl a záporozó madárszarban.)* Szarjatok le!.. Szarjatok rám!!!!... Szarjatok rám!!!!... Szaaaaaaaarjatok!!!!!

Függöny.

JUANI... JUAAAAANI!...

2 felvonásos dráma.

SZEREPLŐK:

Qal, főisten.

Juan, földi halandó.

Néhány szöveg nélküli szereplő.

1. FELVONÁS

Oroszországban vagyunk, valamikor a 17. században. Jobbra, távol, hagymatemplom. Balra, közel, dísznóól. A széle van jelen a színpadon. Nyomorúságos, földre váját hely, dísznónak se jó lenni benne. Rozoga, öreg, vékony deszkák kerítik Előtte etetővályú és egy vödör moslék.

Qal, főisten érkezik a messzeségből. Sokára ér ide. Qal az embereknél jóval nagyobb természetű. Leginkább óriás Gólemre emlékeztet vagy egy ormóltan agyagszoborra. Minden tagja merev, nehezen mozgatható. Fején kopott háromszög, benne fáradt, megkopott színű szem. Visszataszító fején és külsején kicsi fényes lukakat látni néhol, másutt bíbircsókákat. Qal buta mint a föld. Vastag basszushangja van.

QAL Juan!... Juaaaaaan!!!!... (Hörög mint egy kővér sertés.) Hol vagy?... Eljöttem érted! Elnyered lemondásokkal teli életed jutalmát! (Lehajol, megpróbál benézni a dísznóóiba.)

Odabenn az ólban egy darócruhás ember feje villan meg. Lenn a talajon, a dísznóószarban mocorog. Mikor Qal lehajol, villámgyorsan elbújik.

QAL Juaaaaan!!!!... Na! Másszál kifelé innen! (Gögösen.) Látlak Juan!... Isten szeme mindent lát! (Felemeli a moslékos vödört, megnézi.) Ezt a szart eszed?!... Miket ki nem bírsz nyomorult!... Na! Kifelé gyorsan! (Ki akarja önteni a moslékot.)

JUAN (Előbújik, szaros darócmaradványok csingenek róla, álla borostás, arcán mosléknyomok.) Hagyd békén a kajám! (Begoroombul.) Nem halod??

QAL (Leteszi a vödört.) Na. Tudtam, hogy ki fogsz bújni, ha a kajádat bántom! Ismerlek én! Ismerem minden teremtményem!

JUAN Ismered a lófasz! (Indul be a dísznóóiba.) Elég. Takarodj innen.

QAL (Ugy ráförmed, hogy Juan döbbenet megáll.) Juaaaaan!!!! (Ellelmondást nem tűrően.) Lejárt az idő és most velem jössz! Odaát elnyered lemondásaid és önsanyargató életed megérdemelt jutalmát! (Próféta.) Örök boldogságban és szünni nem akaró gyönyörűségben fogsz élni - a világnak végezetéig.

JUAN Na menj a picsába! (Visszabújik az ólba.)

QAL Juan!! (Fenyegetően.) Isten ellen hiábavaló minden akarat!

JUAN (Gyűlölködve.) Rohadééék!! Vidd a jurogyívijeket!! Úgyis alig élnek már!

QAL (Nyomkod valamit a hasán, amitől egy halvány kis fényecske bevetül a Juan melletti ólba. Hosszú, feszült játék. Néhány rémtűt, torzonborz, moslékos szájú figura mocorog a dísznóószarban.) Szent emberek! Kevesen hoztak értem annyit áldozatot mint őket! (Bölcsen.) Eljön az ő soruk is. (Lekapcsolja a szar pilácsát.)

JUAN De ők szerzetesek baszd meg!! Ők a te embereid nem én! (Hangot vált, kértelenül beszél.) Na! Legyél könyörületes hozzájuk! (Feláll, hízeleg.) Isten legfőbb erénye az irgalmasság! Tudod mit szenvedtek ezek? Kiirtották a hiúságukat, a vágyaikat, mindent, mindent, ami emberre jellemző és ezért halálos bűn forrása lehet! Szöges korbáccsal kényszerítették be magukat a dísznóóiba, hogy a büntelen állatokhoz hasonlóan élhessenek...

QAL (Felhörög.) Héééé!!!!... Ne oktass... Oroszországban több száz dísznóóiban vannak jurogyívijek, nagyon jól ismerem őket!

JUAN Akkor vidd őket és Arrivederci Amigo! (Vissza akar menni az ólba.)

QAL Nem! Te fogsz velem jönni!

JUAN De miért nem az embereiddel foglalkozol?... Miért pont én, aki szarásig utálok a papjaidat, a pópáidat, a rabbijaidat, a derviseidet, a lámáidat...

QAL (Gögösen félbeszakítja) Mert végre vezekeltél ebben a szaros ólban!! Legutóbb a fákon, a lusta lajhárok között elbújni előlem, az nem volt akkorá úgy... Azok nem szarnak annyit! (Gusztustalanul feltröfög.) Höhöhő...

JUAN (Gyűlölettel, üvöltve nekiugrik az értetlen istennek.) De én nem vezekelni jöttem ide!!!

QAL Akkor miért?

JUAN (*Megadóan hátradól, félig ráülve az ólra.*) Jaj, ez a barom már megint nem emlékszik... Nem akarok emberként élni! Érted?... Nem. Akarok. Emberként. Élni. Annyiszor mondtam már!! Megértted végre??... Disznóként akarok élni, lajhárként akarok élni, vagy akármiként akarok élni! De emberként semmi áron!... Most pedig menj innen a picsába.

QAL Ember vagy nyomorult!

JUAN Tudom! Mert elbasztál! (*Felpattan a disznóólra.*) Hogy képzelted te ezt az egészet rohadék?! Adsz két szemet, ami negyven körül elkezd kocsonyásodni és pár év múlva már a büdös hagymateplomodat se látjuk veled rendesen! Adsz két fület, amivel nemsokára olyan süketek leszünk mint ágyú! Egyikünknek a bele rohad el rákban és ordít a szenvedéstől, a másíknak meg a gégeje, és üvölt reggeltől estig... Mi ez? Mit műveltél te vadállat?

QAL (*Lekezelően.*) Juan! Undorító vagy!! ...Önimádó féllállat! Folyton az emberfaj siráimait nyögöd... Nézz kicsit körbe! Hatalmas és gyönyörű alkotás! Hm... Hm... (*Önelégülten rőfög.*)

JUAN (*Körbenéz a disznóóltól egész a hagymateplomig. Döbbenet mered Qalra.*)

QAL Na jó, nem ez!... De a természet, távolabb. Gyönyörű növények, állatok...

JUAN (*Mint akit megcsíptek*) A természet??? Gazember!! Szánalmas bohóccá tettél minden élőlényt!

QAL (*Éktelenül begurul. Füstök csapnak ki belőle. Gurgulázó hang tör fel a testéből.*) Micsoda????... Hogy képzeled?

JUAN (*Teljesen hidegen hagyja Qal felindulása. Gúnyolódik rajta.*) Pöff, pöff, pöff! Hallgass már...Megmagyarázom...

Ugyebár minden élőlénynek nagyon erős életösztönt adsz amikor megszületik. Rákényszerítéd tehát az élőlényeket hogy minden egyes percben életben akarjanak maradni! De közbe meg rákényszerítéd őket hogy minden egyes percben öregedjenek, sorvadjanak, majd pusztuljanak el!... Mi történt? Meghülyültél?... Be voltál rúgva?...

QAL (*Hatalmas füst csap ki belőle megint. A közben kikandikáló jurogyivívek rémülten visszahúzódnak az ólba.*)

JUAN Ne pőfögj már megint!... Hallod! Csend legyen!...

QAL (*A füst és gurgulázás csillapodik. A fősten morog.*) Hm.

JUAN Halálra ítélsz mindenkit már a születése pillanatában, aztán meg percről percre ugrátlatod, életben maradni pajtás, életben maradni pajtás!... Rohadék!! (*Közel lép hozzá, mintha megfojtani akarná.*) Szórazokozol az élővilággal?!

QAL (*Juan darócruhája felé fordítja a fejét.*) Szaros a ruhád!

JUAN (*Üvöltve.*) Szarok rá!... Hogy képzeled, hogy bohócokat csinálj az emberekből, az egész élővilágból?! A nyulat az anyai ösztönrel arra kényszerítéd hogy újszülötteket eljjen, a táplálkozási ösztönrel meg arra, hogy az újszülöttjei egy részét azonnal felzabálja! De a mókus, a menyét, az egér, ugyanígy!...

QAL (*Határozott, lassú hangon. Atyaian.*) Hallgass már! Hőbörögss Juan! Hőbörögss megint!

JUAN (*Csillapodva.*) Mi a lófaszt csináljak mást veled?... (*Szusszan egyet. Érti hogy éhes. Tehetetlenül, dühösen meghúzza a moslékos vödört. Kicsit lehiggadva Qalhoz fordul.*) Kérsz moslékot?

QAL (*Lehajítja busa fejét a vödör felé. Mintha bele is szagolna. De nem tetszik neki. Eltolja magától.*) Uhhmm...

JUAN Adjunk nekik is... (*A jurogyivívekhez szól.*) Barátok! Tesók!... Itt egy kis kaja...(*Moslékot tölt a talajon heverő, ócska cszmaramaradványokba. Gyengéd szeretettel van a sorstársai iránt.*)

A jurogyivívek kibújnak. Alig memek Qalra sandítani. Hosszú, feszült játék. Cipőkanálszerű fémдарabokkal, gyorsan esznek. Visszahúzódnak az ólba.

QAL (*Atyai hangulatban.*) Na mondd el sorban, mért nem akarsz ember lenni.

JUAN (*Megenyhülve.*) Elegem van a gyorsan romló szememből, fülemből, az elrohadó fogaimból, az eresedő lábamból. Elegem van belőle, hogy minden percben pontosan ugyanezt az ocsmányi tetetet látom. Unom, hogy basznék, zabálnék, szarnék minden nap. Most nem azért, de ritka egy ócska alkotmányt csináltál...

QAL De a lélek Juan! A lélek!

JUAN (*Legyint.*) Lélek!... Ugyan már! Pontosan tudom, miről mi fog eszembe jutni. Mivel kapcsolatban milyen érzéseim lesznek. Mitől lágyulok el és mitől gurulok be. Nem vagyok már húszéves. (*Kíváncsian*) Mondd baszd meg, neked nem unalmas minden egyes nap a saját lelkeddel ébredni?

QAL Isten lelkének legfőbb boldogsága a teremtesben való gyönyörködés.

JUAN Na köszönöm!... Jaj, már megint mellébeszélés! (*Ingerültebben.*) És hülyeségeket beszélsz!!

QAL Csillapodj! (*Jóságosan.*) Szépen elviszlek oda, amit rég kiérdemeltél.

JUAN (*Idegesen.*) Hova? Odaátra? (*Megdöbben.*) A Mennyországba?!... Na oda aztán végképp nem megyek! Ritka egy lepra hely lehet. Undok és undorító, ha a te gondolkodásodat tükrözi!

QAL Azt te nem tudhatod milyen!

JUAN (*Indulatosan.*) Remekül ki tudom találni, ha csak rád nézek!... Vagy előszedem a szent kinyilatkoztatásaidat! Vagy a szentírásaidat! Na ezeknek az értelmi színvonalából világos, milyenek a mennyországaid! Dupla vödör moslékért se megyek oda! Maradok a disznóólban.

QAL (*Ráförmed.*) Hééé!! Hagyd az ócska viccelődést!...

JUAN (*Legyint.*) Jó. Hagyom.

QAL Hanem barátom! Ha ennyire nem tetszik embernek lenni miért nem ölöd meg magad? (*Önelégülten rőfög.*) Hm? Hm?...

JUAN (*Előrehajol és gúnyosan sziszeg.*) Az öngyilkosság halálos bűn!

QAL Hm...(*Bólogat.*)

Jurigyivíjek énekelve kontráznak Juan mondatára: Ámeeeen!

JUAN Na? Hallottad!! (*Számolni kezd a kezén.*) Aszongyahogy, bűn a katolikusoknál, bűn a görögkeletiekéknél, s végig szinte az összes vallásnál!

QAL Komolyan beszélj! Miért nem ölöd meg magad inkább?

JUAN (*Bele Qal képébe.*) Mert fáj! Te tetted hogy fájjon, csak ne szólj semmit... Meg balul sikerülhet. Nem könnyű nyolcvan kilót elpusztítani. (*Végignéz magán.*) Nem kiálódok a böhöm nagy remekműveddel.Szépen leépülök a malacokkal.

QAL (*Fenségesen.*) Juaaaan!! Elég volt! Szedd a holmid, indulunk!

JUAN (*Körbenéz.*) Mi a lófaszt vigyek innen a mennyországba?... (*Megmakacsolja magát.*) Na! Végeztem!! Fogd már fel, hogy nem ónsanyargatni jöttem ide, semmiféle mennyországodat nem érdemeltem ki, és pusztulj innen!

Qal testén megindul a füstölgés.

JUAN (*Felpattan.*) És nehogy pőfögni kezdj megint! A csipogóidat kapsold be inkább! Ravalpindiben, ahol a szent tehénborjak szarában éltem a brámán papjaidal, ott főleg csipogtál!

QAL (*Erősen füstbe borul és drámai hangon kiált rá a darócruhásra.*) Juaaaan!! El akarsz kárhozni? (*Az ólban a jurogyivíjek nyöszörgönek.*)

JUAN (*Leinti.*) Nyugi, nyugi, nyugi... Berekedsz, ha sokat üvöltözöl! Különben a pokolba se megyek veled! Egyáltalán, sehová se megyek veled! Itt maradok az ólban és várom hogy kikopjon belőlem minden ami emberi, az összes érzelem és összes gondolat.

QAL (*Még hangosabban.*) ...a KÁÁÁRHOZAT lesz a sorsod... (*Az ólban rémes nyöszörgés.*)

JUAN (*Legyint.*) Lesz a lófaszt!... (*Meghallja a nyöszörgést. Bepillant az ólba. Idegesen bebújik a nyíláson. Szünet. Juan kibújik. Nekitámad Qalnak.*) Teeee!! A kurva anyád!! Ezeket teljesen megrémítetted!... Pedig nagytudású, művelt emberek.

Dimitrij tesó nyolc nyelven beszélt! Nyikoláj tesó lefordította bolgárból a bibliát! Csillapodj baszd meg! Mindent elhisznek amit üvöltözöl!! (*Kis szünet. Végignéz Qalon.*) Noha nem ilyennek képzelték a cuccaidat...

QAL (*Lassan oszlik a füst körülötte.*) Tudják, hogy Isten bármilyen alakot magára ölthet!...

JUAN Jó, jó... De a keleti templomokban szent orchidea gyanánt azért egy picit szebben mutattál!

QAL (*Figyelmeszetően.*) Juan! Ehhez semmi közöd!! (*Az ólra mutat.*) Nézd őket inkább!...Ők bezeggetnek engem!... (*Zengzetesen.*) Tudják hogy bűnök forrása a társadalom, hát kivonulnak belőle, távolra, távolra tőle, hol bűnök nincsenek, ahol csupán ártatlan állatok élnek... (*Prófétásan.*) Látod! Az szeret engem igazán, aki így él. A többinek a szeretete már gyanús nekem!... És tudd meg! A leghálásabb épp az engemet ennyire szeretők iránt vagyok!..

JUAN (*Elképed.*) Baszd meg, ha rajtad múlna az egész emberiség beköltözhetne a disznóólba!

QAL Te mért épp itt vagy? Mért épp állat akarsz lenni?

JUAN Nem lehetek mindjárt növény! Pedig az volna az igazi! Vagy egysejtű!... De azért alakul a dolog! Kezdenek kimúlni belőlem a hangulatok, az érzelmek! Néha megszűnik már a gondolkodásom is! Képzeld legutóbb sikerült két órát ülnöm itt a szarban és közben egyáltalán nem jutott eszembe semmi!

QAL (*Értetlenül rőffen egyet.*) És ez miért újdonság? Minden ember ül a szarban és nem jut eszébe semmi... Legfeljebb azt hiszi, hogy nem így van. Höhöhő.

JUAN (*Főlnindul.*) Ne bántsd az embereket rohadék! Ki korlátozza őket? Ki hozza lehetetlen helyzetbe őket? Te papa!.. Te bizony!.. Minden bajunk annak a százyolcvan centis érző és gondolkodó organizmusnak a baja, amelyet öntelt pancserként összeütöttél!

Qal testén apró fények kezdenek villogni nagy összevisszaságban. Magas bip hangokat is kibocsátanak zűrvarosan.

JUAN Aha! Csipogsz már! Csipogsz!... (*Begurul.*) Még föl mersz háborodni??... Te!! Teeee!!!! Hát tudd meg, hogy nemcsak pancser vagy, hanem gonosz és aljas is!

QAL (*Fülsiketítő csipogást csap. Felbödül.*) Juan!!! Vigyázz!!

JUAN (*Főlpattan a kerítésre.*) Ki teremtett bennünket porszemnek, akinek még a szomszéd városig is egy napot muszáj gyalogolni? Ki teremtette az időmlást, hogy mindenkinek a szépsége elmúljon, mindenkinek az ereje elfogyjon, és a

percet se akarok élni, az tuti!

QAL (*Jóindulatúan figyelmezteti.*) Juan! Sohasem lehet belőled igazi sertés!

JUAN Igen, én is végtelenül sajnálom... De tudod, disznók módjára azért még élhetek! Szerencsére elég szépen alakul! Képzeld elkezdtem rőfogni tanulni! Na nem megy annyira jól mint neked, de képzeld tegnap két kismalac is odacocogott mellém olyan remekül sikerült!

QAL (*Gondolkodik.*) Dehát Juan! Rőfogni és heverészni a szarban! (*Végigméri.*) Ennél mégis csak jobb rendes emberi életet élni!

JUAN (*Mint akit megcsíptek*) Micsodaaaaa????!... Hogy a tetteim helyességén kelljen töprengennem megint, minden nap, minden órában?! Hogy keresnem kelljen minden szituációban az igazságot, amiből persze majdnem annyi van mint ahány ember vagy ahány csillag? Na nem!...Inkább a rőfögést gyakorolom.

QAL Pedig a gondolkodás! Az értelem!...Juan! Az értelem

nagy adomány!...

JUAN (*Gúnyosan.*) Irigyled mi?!... (*Dühösen.*) Nekem viszont a faszom van tele vele!... Hogy képzeld, hogy továbbra is gyötörjem az agyam az undorító világegyetemed rejtelmei? Meg a többi megoldhatóan szarságon amit idescsocsáltál élénk?... Elég volt papa! Inkább a moslékot zabálok, dupla cipőkanállal! Ha több búzacsíra van benne mint korpa, tulajdonképpen nem is rossz!... Bazze, tényleg nem akarod megkóstolni? (*Indul a vödörért.*)

QAL (*Húzódózva elhárítja*) Uhhmm... Most nem... (*Hangot váltva.*) Juan! Ne tudománnyal foglalkozz akkor! Éld szépen a mindennapi életet!...

JUAN Mert akkor nem érdekel majd, mi is a világ? Meg hogy benne hogyan helyes élni? (*Legyint.*) Meg hogy mi az értelme az egész elbaszott életnek?.. Közömbös fadarab te vagy, nem én!... (*Hirtelen felindul.*) Mindennapi élet???... Ide hallgass!! Kinek a lófasznak kell, hogy száz véleményemből százegyről váljon világossá, pontatlan, nem igaz, vagy egyenesen ostobaság?!...

QAL (*Rászól.*) Juan!! Ha eleged van a gondolkodásból, éljél érzelmesen!

JUAN (*Meghökken.*) Miiiiii????!... Hogy negyven rosszindulatú és primitív csajba úgy belezúgjak mint egy víziló, csupán azért mert szép? Szó se lehet róla!!... Ha meg akad valaki, akivel végre minden nagyon jó, akkor meg azon rettegjek mikor szeret meg más?... Amilyenek te a szerelmet megalkottad abból aztán végképp elegendem van!!!

QAL (*Áhitattal.*) A legcsodálatosabb érzésnek alkottam meg!

JUAN (*Legyint.*) Ha kis ideig valóban csodálatos, az se miattad van!... Á, papa, ezekből semmit se értesz... (*Nézi az értetlen Qalt. Kis szünet.*) Bazze, bele kellene zúgnod valamelyik apácádba! De mint egy mozsárágú! És akkor semmilyen magyarázatra nem volna szükséged! (*Izgalomba jön. Felpattan.*) Idehallgass!! Vannak apácák odalenn a völgyben! Ők a te menyasszonyaid a szent rizsa szerint!! Nem így van?...A lenti kolostorban is van néhány kilencven éves menyasszonyod!... (*Nézi az elképedt istent.*) Na jó, nem öbeléjük kellene belezúgnod! Hanem odamegyünk és szerzünk neked egy szép csinos noviciát!... (*Lelkesen.*) Na? Mit szólna? (*Gondolkodni kezd. Halkan.*) Bazze kérdezhetek valami bizalmasat? (*Odahajol Qalhoz.*) Áll a faszod még, vagy már nagyon öreg vagy?

QAL (*Felháborodottan mennydörög.*) Juuaaaaa!... Ti folyton Isten faszát emlegetitek?!!! (*Dühösen.*) Micsoda elbaszott élőlények vagytok!...

JUAN (*Diadalmasan.*) Ugye! Ugye! Mondtam hogy el vagyunk baszva!! Örülök hogy belátod és hagyjál mostmár szépen, csendesen elmalacosodni!...

QAL (*Kérlelően.*) Juan! Gondolj bele! Olyan remek adottságokkal áldottalak meg! Jó testfelépítésed van! Ügyességed! Erőd!...

JUAN (*Begurul.*) Na idefigyelj! Akkor most megmondom hogy legfőképpen miért nem akarok emberként élni!.. (*Ráförmed.*) Mert te irod elő, hogy mim legyen! Te mondd meg, hogy hány fülem legyen, és mennyi ujj nőjön a lábamon! Hogy csáppal nézegetsem a világot mint a csiga, vagy a két ócska szememmel! (*Feláll.*) Honnan veszed a bátoriséget ehhez baszd meg! Hol pófátlanodtál fel ennyire? (*Suttogó gyűlölködéssel.*) ...Ha ugyan egyáltalán létezel!

Qal gurgulázni kezd, fényei lassan kigyulladnak.

JUAN Ne hóbörögi! Ha netán az Evolúció képviselőjében ülsz itt, akkor is nagy gazember vagy! (*Gúnyosan.*) És légy kedves tisztelem átadni Öminiszcenciájának! Ő is tüneményes dolgokat művelt! Minek a túrónak kell érző, élő állatoknak percenként véresre marni és megzabálni egymást?... Nagyszerűen megalkottad élővilágról beszélsz?!!! Felmerült már benned, hogy ez az egész élővilág mindenestől el van baszva?!!!

Qal testéből hatalmas füstfelleg csap ki.

JUAN (*Köhög.*) Baszd meg, szilíkiózt kapok... Nyugi már!...

A füstfelleg lassan eloszlni kezd.

JUAN Mellesleg tisztelem Evolúció Ökiválósága kedves kollégájának is! Az Élettelen Világ Folyamatainak! Ő is megérdemelne egy misét!

QAL (*Fenségesen.*) Én vagyok a te urad és istened!

JUAN (*Elhárítva.*) Jaj ezt már ismerem... Mondd, te folyton bibliát olvasol szabadidődben?... (*Visszaül a kerítésre*) Naszóval. Miután te irtad elő, hogy hány májam legyen, és a zúzám a galambéra hasonlítson vagy a tehénére, kb. annyi szabadságom maradt mint egy rabszolgának. Ezzel viszont élni fogunk tesó! Ha tetszik, használni fogom az agyam, ha tetszik nem. Ha tetszik túlfűtött lírai zeneműveket írok majd, ha tetszik érzelemtelen leszek mint egy fatuskó, vagy te. Ha tetszik kékre fogom festeni a hajam, ha tetszik zöldre. Ha tetszik embermódra élek majd, ha tetszik disznómódra.

*Qal testén beindulnak a fények és a csipogás. Juan dühösen feláll
Kapcsolgatni kezdi, pár lötyögő alkatrészt megigazít. Qal feszengve tűri.*

JUAN Nyugi!...Nyugi már!... Baszd ki minek ez a sok lógós ketyere?...

Ahogy Juan Qal testét piszkálja, a jelmez váratlanul a nyakánál szétnyílik Juan leemeli Qal fáradt szemű fejét. Vaddisznófej bukkan elő a jelmez alól. Félelmes hangulatú, hatalmas méretű. Sírí csend. Megáll a levegő. Néhány disznó rémülten elröfögi magát az ölben.

JUAN (*Undorral.*) Úúú!... Úúúúúúúúú!... (*Ráordít.*) Hát muszáj neked így megtestesülni?!... Muszáj ilyen alakot ölteni magadra!... (*Közelebb lép Qalhoz.*) Huhh! (*Döbbenet.*) Micsoda titokzatos szemeid vannak... És micsoda sunyi szemeid vannak!!!!...(Hirtelen megdermed. Rémülten az ő irányába pillant.) Te rohadedéék!! Ezek itt meghalnak a rémülettől amennyiben meglátnak!... (*Nézi, hogy tehetné vissza jelmezt.*)

QAL (*Félelmesen hörög, rőfög.*) Hmmm... Hmmm...

JUAN (*Füstlőg.*) Mocsok!... (*Idegesen.*) Normálisan testesülj meg máskor, ha emberek közé mész!! Illosztó rőfögőként!... Bölcs öregapóként ezüstös szakállal!... (*Szinte sír.*) Angyalok kara kísérjen baszd meg! Suhogó angyalszárnyak! Szférák zenéje halkan!...

Helyezgeti Qal fejére vissza a jelmezt. Néha oldalra pillant, nyugtalanul nézeget az ő irányába.

QAL (*Fensőbbsséggel.*) Juan!!! Semmi közöd hozzá, hogyan testesülsz meg!

JUAN Jó. Rőfögi inkább, ne oktass!... (*Ől felé néz. Ideges. Halkan.*) Baszd meg, csak nehogy meglássonak... (*Türelmetlenül.*) Bassez tartás már egyenesen a nyakad, nem megy vissza rá ez a szaros sisak!...

Juan nagynehezen visszaülleszt a jelmezt. Lekapcsolja Qal maradék ketyeréit.

JUAN (*Hátrébb lép.*) Hm... Hát észnél vagyunk mi emberek??? (*Felkiabál döbbenetében.*) Hát mi mindent jóra magyarázunk?... Jóságosnak feltételez az összes vallás! Mind! Mind!... (*Elképedve.*) Mekkora koppanunk ha nem vagy jó!!! Mekkora bajunk lesz, ha a teremtő, a világmindenség alkotója gonosz, rossz szándékú!... Úúúú baszd meg!! Iszonyú lenne ha a túlvilágon egy becsületességet, jószívűséget megbüntető isten várna ránk?! (*Döbbenet járkal. Csend. Hirtelen megfordul... Követelően.*) Mondd baszd meg, miféle isten vagy?...Mondd!... Na!!!!

QAL (*Félelmesen hörög, rőfög.*) Hmmm... Hmmm...

JUAN (*Türelmetlenül legyint.*) Ááááá, úgyse mondom!...

QAL (*Igazgatja a sisakot. Feddőleg.*) Juan! Elég volt!

JUAN (*Döbbenet.*) Ostobák vagyunk!! Higgyünk benned vagy ne, ezen vitázunk! Létezel vagy nem, ezen vitázunk!... Azon meg nem gondolkodunk, jóindulatú vagy, vagy mérhetetlenül rossz szándékú!... (*Szinte torkán akad a szó. Belesápad a gondolatba. Lelassul.*) Vagy hogy balfasz vagy!... Egy hihetetlen hatalommal bíró, borzalmas balfasz!...

Qal lassú, fenséges mozdulatokkal igazgatja magát. Rádörög Juanra.

QAL Juuaaan! (*Megnyom minden egyes szót.*) Azt mondtam elég volt!!!!...

Juan dermedten, elgondolkodva járkal az ölben.

QAL (*Kérlelhetetlenül!*) Máris szeded a holmidat és jössz velem odaátra!

JUAN Szó se lehet róla! (*Sziszeg.*) Elég tebelőled volt baszd meg! Igen! Tebelőled! (*Körbenéz. Gondolkodik. Belevigyorog Qal képébe.*) Én húzok innen máris! (*Belelkesül.*) Hihihihíjj! Csak a por marad utánam!

QAL (*Félelmesen rámondul.*) Juaaaaa!!! Nem hallottad mit mondtam?

JUAN Mit hőbörögsz?... Nehogy elkezdj megint csipogni!... (*Magyarázóan.*) Igen! Megyek innen!... Végtelen sajnálatomra ezt a nemes helyet el kell hagynom, mert rájöttél hová tűntem előled!... Hidd el, nekem fáj a legjobban!... (*Nosztalgikusan nézegeti az ólat. Megsimogatja a kerítés léceit.*) Igazán nagy kár... Hm... Dehát hová menjek? (*Gondolkodik.*) Bazze!... Nincs valami remek, valami isteni ötleted hova menjek előled?

QAL (*Ellentmondást nem tűrően*) Juaaa!... Nem mész sehova!!

JUAN Dehogynem. (*Bekiabál az ólba.*) Dimitrij! A maradék kaja a tiétek! Nekem már nem kell egy cipőkanállal se!... (*Füfel.*) Jó, jó, tudom most nem jöhetsz elő! Legyetek jók tesók! (*Átugrik a dísznőül kerítésén*)

QUAL (*Felhörög.*) Juan!... Juaaaaa!! (*Érces hangon, fenségesen.*) Azt mondtam, nem mész sehova! Velem jössz!! (*Fel akar állni, de az ótétő nem engedi. Erőlködik.*)

JUAN Hihihí!... Beleragadtál a teremtményeid szarába!... Tyuhéééjjj! (*Villámgyorsan futni kezd.*) Arrivederci Amigo! (*Eltűnik a színről*) Függyöny.

2. FELVONÁS, 1. KÉP.

Kaukázus. 20.század. Jobbra, leghátul, hófedte hegycsúcs. Balra, lefelől, birkakarám széle. Ócska és rozoga. Van fedett területe is, derékig ha ér. Koszos birkaprémek borítják és friss birkaszar. Estére jár. A karámban hat birka és kicsi bárányok. A hat birka valójában ember, csak subát viselnek és összegömbölyödvé alszanak. A bárányok szaladgálnak. A karám előtt hatalmas darab, kerek sajtok egymáson, apró szargumókkal elborítva. Legelől egy fadézsában juhtúró.

Alkonyi birkabégetés. A távolból Qal érkezik.

QAL (*Semmit sem változott. Bődül egyet.*)

Juan!... Juaaaaaaaan!!

JUAN (*Felmordul az álmából. Szaglászni kezd. Észreveszi Qalt. Odaront a karám kerítéséhez négykézláb. Kicsit felemelkedik. Hasonlít egy felegyenesedő birkára. Kitérő örömmel üdvözlí az istent.*) Szevasz Papaaa! Hogy vagy???... (*Ahogy Qal közeledik, hűledezni kezd.*) Hogy a Jó Kurva Anyád! Még a Kaukázusba is felmászol? Százharminc évig akarsz élni?

QAL (*Figyelmeztetően.*) Juan! Isten örökké él s az emberfaj örökkön imádjá!

JUAN (*Még mindig örül.*) Hihihí hiijjj!... Na abból se lesz semmi!... Gyere! (*A dézsához siet. A földön mozog, mint egy juh. Qal megy utána.*) Egyél juhtúrót!

Qal látványától két összegömbölyödött, subás ember elkezd rémülten nyöszörögni. Szemeik idegesen villognak. Kimenekülnek a színről

JUAN (*Emeli a túrós dézsát. A surranó juhok irányába int.*) Tegnap csinálta Porfirij Atya! És Szergej Atya segített neki! De most megijedtek tőled!...

QAL (*Fenségesen.*) Nem kérek juhtúrót!

JUAN ...Ők misszionáriusok. A birkapásztorokat tanítják szent énekeket énekelni... Te! Tényleg hallatlanul fontos hogy a birkapásztorok tudjanak két szölamban szenténeket énekelni??

Qal fején kicsap a füst.

JUAN Ne kezd megint!... Mindenesetre Porfirij Atya korábban hárfaművész volt. (*Elfördít egy koszos birkaprémét. Egy hárfá van mögötte.*) Minden húsvétkor lepucoljuk a hárfáját, lemegy hangversenyezni és az adományokat a szenténekes misszióra fordítja... Biztos van valami értelme...

Qalból még több füst tödul ki.

JUAN (*Mérgesen.*) Hagyd már abba! Bekoszolod a tiszta hegyi levegőt!

QAL Én teremtettem! (*Göggösen.*) Akkor koszolom be, amikor akarom!

JUAN (*Élesen, Qal képébe.*) Mi is!!! Na! Egyél már juhtúrót! (*Tisztogatja lefelé a dézsáról a birkaszargumókat.*) Nagyon egészséges!...

QAL Juan! Mondottam, hogy nem eszem!... És miért a juhok prémjét viselik az én misszionáriusaim?

JUAN Papa! Nem hordhatnak itt a szarban reverendát!... És a hegyen kibaszott hideg van!... Nem fázol?

QAL (*Szónokol.*) Juuaan!... Engem fagy, hóvihár, tornádó, kánikula meg se rezzent! Ezeket az ember számára alkottam meg!

JUAN (*Gúnyosan.*) Mindig tudtam, hogy nagyon rendes vagy...

Juan leteszi a dézsát. A fedett terület felé indul. Ott három, földre telepedett, subás ember maradt, ám ők a jelenetek során meg se moccannak, nem szólnak egy szót se. Nem fontos, hogy élő személyek jelenítsék meg őket.

JUAN (*Befelé haladva.*) Na várj! Bemutatom a többi lakótársamat! (*Útközben megáll Qal előtt. Gyorsan körbetapintja*) Hihijj Papa! Egybe vagy még!! (*Egészen hátra megy. Qal követi a karámba.*) Na. Ez itt Ben-Akazasvili. Százhuszonegy éves. Ő Juszuף Alacsacsian. Százhuszonhárom. Sajnos nem tudnak már beszélni. Egyébként nem akárik! Tudós emberek!... Juszuף külföldön is elismert matematikus volt valamikor! A híres Johnson-Alacsacsian differenciálegyenletek megalkotója! Ben kiváló filozófus, tanított egyetemen is, kilencven évvel ezelőtt!... Na ő meg a rangidős! Hasszán dervis! Százhuszonnyolc éves. Lánglelkű Mohamedán Hittérítő volt, ameddig emlékezett rá, milyen vallású!... Igazán köszönhetnéd őket!

QAL (*Dicsfényt kezd sugározni.*) Áve!

JUAN Hangosabban mert süketek is mint az ágyú!

QAL (*Felbödül.*) Áveeeeeeeee!

JUAN(*Ráordít.*) Héééé! Azt hiszed az Ararat tetején vagyunk? Lavina lesz és te is megdöglesz!... A dicsfényeddel meg nem érsz semmit, mert nemcsak megnémultak és megsüketültek szegények, hanem évek óta semmit se látnak!... (*Mentegetőzve felel a kezeit.*) Te csináltad, te csináltad, csak ne szólj egy szót se!... (*Megnézi a matuzsálemeket.*) Apókák!Az Isten van itt!

Ben-Akazasvili, Alacsacsian, Hasszán dervis nem mozdulnak. Odakinn hangosan felbőgölnék a bárányok.

JUAN Baszd meg, neked a bárányaidal kéne inkább kezdeni valamit!

QAL (*Elégedetten áll az általános bégetésben. Nagy önszeretettel zengedez.*) Az Isten bárányai!

Porfirij és Szergej atya előlopóznak a színpad szélén. Lekuporodva, birkabőrbe bújva lapulnak. Menekülésre készen figyelik az istent.

QAL (*Halkabban. Elégedetten.*) Az Isten bárányai...

JUAN (*Az aggyastánokra mutat.*) De ők is!... Ők is, baszd meg! (*Felindul.*) Mit műveltél velük?... (*Kiabál.*) Muszáj volt belőlük élőhalottat csinálni?

QAL(*Figyelmezteti.*) Juuaan!Szándékaim kifürkészhetetlenek!

JUAN (*Leinti.*) Akar téged kifürkészni a fürkésző cincér!... Még a bűdös szándékaid után is szimatoljak...

QAL (*Felbög.*) Juuaaan!... Vigyázz!!!

JUAN (*Letorkolja*) Te vigyázz papa! Te vigyázz!... Legalább a saját embereidre! (*Nekiesik.*) Hasszán dervis a te híved volt rohadék!! Neked szentelte mind a százhuszonnyolc évét! Elviselte a bődületes hideget itt, az éhséget, mindent...

QAL (*Ellágyulva.*) Igen... És én szívem egész melegével szeretem érte!...

JUAN (*Ráordít.*) Utáld inkább,de ne vedd el a szeme világát!

QAL (*Nézegeti a birkabőrbe bújó mozdulatlan műmiát.*) És hogyan került ide az én áldozatos életű mohamedánom?

JUAN A kurva kolostora ideparancsolta nyelvtudóskodni! Hasszán dervis negyven évig gyűjtötte itt a nyelvjárások szavait! Sőt! Megírárták vele az első vizigót-tüngüz szótárt is. (*Pimaszul.*) A világon élő tizenkét tüngüz gyerek azóta is ebből tanul vizigótul, a három vizigót pedig tüngüzül. (*Kis szünet.*) Nézegesd csak rohadék! Nézegesd!... (*Ráförmed.*) Mit tettél vele?

QAL (*Áhitattal.*) Csodálatosan magas életkort adtam neki...

JUAN Baszhatja! (*Mérgelődik.*) Szerencsétlen öreg!... A juhok nagyobbat szarnak nála!... (*Begorombul.*) Á! Papa, takarodj vissza oda ahonnan jöttél!... Gonosz vagy az emberekkel, rosszindulatú...

Qal teste hatalmas füstbe borul, bip jeleket ad, csipog. Porfirij és Szergej atya nyűszítve elmenekül.

QAL (*Dörög.*) Juuaan! Ez istenkáromlás!... Halálos bűn!...

QAL *(Elképedve megszólal.)* Legelni fogsz??

JUAN Igen!... Miért?... Te nem szoktál?... Egyszer kipróbálhatnád pedig, miket műveltetsz az élőlényekkel!... A fű különben vitamindús. És itt csak juhtúró van és sajt!... *(Bizalmasan Qalhoz hajol. Suttogva.)* Figyujj! Nincs kedved lehajolni? Megtapasztalni hogy legelni milyen!... *(Szünet. Qal nem mozdul.)* Rohadt gazember! Éppen megtapasztalhatnál mást is! Lehetnél tőkehal például az cápa szájában! *(Qalra néz. Qal lámpái kigyulladnak.)* Jó! Nyugi! Látom fogytán az önuralmad... Basse az enyém már nagyon elment.

QAL *(Rendíthetetlenül.)* Az a filozófus mért jött ide? Azt még nem mondtad!

JUAN Igazán rájöhettél volna!... Ő világutazóként tényleg fenéki

kitapasztalta miféle életlehetőségeket adtál az embernek, miféle mindennapi emberi sors vár rá, és igyekezett elmenekülni előle a világ végére.

QAL *(Elgondolkodva rőfög.)* Hmmm... Micsoda kényes, finnyás alakok ezek.

JUAN A finnyasságukról csak annyit, itt élnek a juhszarban negyven éve.

QAL A többiek bezzeg boldogok, elégedettek a mindennapi étellel! Éidegélnek szépen! Gyarapodnak!... Vasárnaponként a templomban dicsérik meg munkámat!

JUAN Papa!! Akazasvilínek és Alacsacsianak sose volt problémája senki világnézetével és vallásával. Sohase tanították, hogy bárkinek be kellene költöznie a juhakolba. Méltatlan személyem se mondott ilyesmit soha. Kedves engedelmeddel én nem az emberiség szószólója vagyok, csupán elbaszott élőlényeid egyike, akinek végtelenül elege van a személyedből is, az alkotásodból is, és úgy undorodik mindkettőtől mint varjú a rohadt töktől. Remélem felfogod végre, eltakarodsz innen, én pedig zavartalanul élhetem immár a juhok csendes mindennapjait.

QAL *(Érzelmesen, kis együttérzéssel.)* Juan! Sohasem lehet belőled igazi juh.

JUAN Igen, én is nagyon szomorú vagyok miatta... De tudod, birkák módjára azért még élhetek! Szerencsére alakul! Képzeld elkezdtem bégetni tanulni! *(Kérkedve.)* És tegnap három kisbárány többször is odakocogott mellém olyan jól ment! *(Bizalmasan.)* Te! Figyu! A legelést tényleg ki kéne próbálnod! *(Kérlelően.)* Na! Haverságbó!... Na... Hajolj le... Legelj picit...

QAL *(Gondolkodik.)* Uhhmm... Nem tudnék... *(Elnézést kérően.)* Nem tudnék lehajolni!... *(Hangot váltva.)* Dehát Juan! Legelni és juhakolban üldögélni minden egyes nap!... Ez borzasztó unalmas élet ám!...

JUAN Nagyon tévedsz! *(Gyűlölködve, bele Qal képébe.)* Szoktam például kacérkodni az anyajuhokkal. *(Kicsit halkabban.)* Nézz! Nézz oda! Ugye hogy az a picit sárgásabb szőrű anyajuh egész csini? Amál a neve! *(Izlelgetve.)* Amál, Amálka, Amália. Amelie franciásan... Ugye szép neve van?

Qal lassú fejmozdulatokkal, döbbsen figyel hol Juant, hol a juhot. Óvatosan közelebb lépdelnek. Csend. Némi feszültség.

JUAN Na?... *(Kémeli Qal arcát.)* Neked tetszik?... Hm?...

QAL *(Figyelmeztetően.)* Juan! Nekem minden egyes teremtményem tetszik!

JUAN Jó. *(Elébe áll.)* De Amállal azért ne szemezgess! Szépen kérlek!

QAL *(Lekezelően.)* Juan! Nem kívánok Amállal szemezgetni.

JUAN Na azért!... *(Észreveszi az égen a csillagokat.)* Basse!... Odanézz...

Kis szünet. Qal busa fejét felemeli az égére.

JUAN Lassan feljönnek a csillagok! Mondd, nem akarsz hazamenni aludni?

QAL Nem... *(Nézi a csillagokat.)* Olyan szép este van.

JUAN *(Beletörődve.)* Na jó basse... Gyere, leülünk ide...

Juan leül a karám kerítésére. Qal a kerítést nézegeti.

JUAN Gyere nyugodtan... Nem ragad... Van kedvenc csillagod?

QAL *(Leül. Nézi az eget.)* Nincs. Nekem mindegyik egyformán kedves!... *(Juan felé fordul. Lirai hangulatban.)* Juan!... Hm... Baccé? Így mondd?

JUAN Basse!

QAL Baccé? Ja! Szóval, baccé, tinektek is van alkotóerőtök. Nincs kedvetek teremteni valami jót?... Hm?...

JUAN Jót?... *(Elképedve.)* Mi??? Emberek???... Mire gondolsz?

QAL Mi lenne ha feltételeznénk, hogy külön világot tudtok csinálni mint én?... Hm?... Gondoltam már rá, a jövőben átadom nektek az alkotást.

JUAN *(Barátságosabban, szinte gyengéden.)* Ugyan már!... Bazzemazze eszedbe ne jusson!...

QAL Várj! Elkezdtek klónozni. Génekkal is tudtok manipulálni... Van fantáziátok! Óriási fantáziátok!... Naaa!... *(Hízeleg.)*

Nem lehetetlen, hogy ti találtok ki engem is!.

JUAN (*Nyugtalanul.*) Mi a lőtúrón jár az eszed?...

QAL Bazze, annyit panaszkodsz az elrontott élővilágra... Alakítsátok kicsit át génmanipulációval! (*Tűnődve*) Ha gondolatokat, javítsatok rajta! Szívesen kijelölöm az emberfajt erre a munkára...

JUAN (*Felpattan.*) Micsoda????!... Hogy képzeled!! Azt hiszed, hogy a tökéletlen, porszemnyi ember erre alkalmas?... Tudod mekkora iszonyat szabadulna itt el?... Van fogalmad róla????!... (*Visszaül.*) Na nem! Keresz inkább egy alien-t erre. Egy nálunk erkölcsileg színvonalasabb galaktikalakót! Ha egyáltalán csináltál ilyet...

QAL (*Barátkozva. Bizalmasan.*) Juan!! Tirátok gondoltam!!

JUAN (*Felüvölt.*) Megőrültél????!... (*Bemenekül a karámba.*) Elment a maradék eszed????!...

Qal bemege a karámba Juan után. Juan felpattan az öltetőre.

QAL (*Békésen. Kérlelően.*) Juan!... Én jót akarok...

JUAN (*Az ől tetejéről. Dühösen.*) Na idefigyelj! Még mindig nem érted miért nem akarok ember maradni????!... Mert erkölcsileg se vagyunk alkalmasak semmire! Végiggazemberkedtük a történelmünket. Háborút hoztunk háborúra. Népeket irtottunk egymás után. Igazságos társadalmakat képzelünk el szebbnél szebben, ám a megvalósításukat minden egyes esetben elbasszuk! Erre te ránk biznád az élővilág átalakítását!... Bazze, nem vagy már picit szenilis?...(Szünet.) Na visszavonultam!(*Leugrik. Betakarozik a birkaprémbe a hideg ellen.*) Elég a testemből, elég a lelkemből, kurvára elég a velem született silány erkölcsi adottságokból is, úgyhogy szépen éldegélek valamelyik jobban sikerült élőlényed módján!... (*Letelepedik az aggastyánok mellé. A karám irányába néz.*) Ezek a juhok egész szimpatikusak. Elvegetálók közöttük amíg el nem pusztulok!... Beeeeeeee!

A karámban felbégét néhány juh.

JUAN (*Lelkesen.*) Hallod! Hallod!!!!... Ugye egész jól csinálom már!... Egész sokan válaszoltak!... Papa! Nem bégetnél te is egy picit? A szótazaid ugysis olyan unalmasak...

QAL (*Türelmesen.*) Juan! Menjünk ki innen!

JUAN Nem megyek!... Hú bazze!(*Áhítatosan körülnéz.*) Hogy milyen jó szaga van egy juhakolnak így estefelé! És milyen puha és meleg a prémjük! Mennyire veszélytelenek és ártalmatlanok!... Bazze! Ezek még az újszülöttjeiket se zabálják meg!... (*Bizalmasan.*) Papóca! Komolyan mondom! Gratulálók!

QAL (*Kezdi elveszíteni a türelmét.*) Juaaaan! Ne csúfolódj!!!!... Gyere kifelé!

JUAN Komolyan beszéltem! Tuti hogy jobban sikerült élőlények nálunk!...

QAL Juan! Isten legsikerültebb lénye, a teremtés koronája az ember!

JUAN (*Begorombul.*) Miiiiii????... Papa te tényleg szenilis vagy már!!...

(*Feláll.*) A teremtés koronájaaaaaa????... Lófaszt!! Egy afáziasúritmény... Tudod mi az afázia papóca?... (*Qalra pillant.*) Képességihiány!... Jobban hall a denevér nálunk, kívülbül lát a sas nálunk, jobban szagol a vizsla, a róka, a menyét... Úgyhogy ne koronázzgass itt minket!!... Nem beszélve, hogy mindössze öt érzékszervet adtál csak nekünk és azok is csapnivalóak! Mellé egy olyan megbízhatatlan valamit mint a gondolkodás! És ezekkel a silány szarokkal volna muszáj eligazodnunk az utálatos és rideg világmindenségben!

QAL (*Főlényesen.*) Nem is megy az! Nem is megy! Juan!...

JUAN (*Rászól.*) Ne gúnyolódj gazember!... (*Kirobban.*) Hát képességihiányos fogyatékosoknak kellett megcsinálni minket??! Bazze, ha teremtettél volna alien-eket is, az adottságaink alapján már rég egysejtűnek néztek volna minket!... Na! Elég belőled! Menj innen! Nem bírom hogy folyton utánam mászol, amikor esetleg nem is létezel!

Qal hatalmas füstököt bocsát ki, villog, csipog. Nagyon felindul. A birkák felbégétnek. A karámban beindul a nyüzsgés.

JUAN Jó papa... Jó... Hallgass már!... Mindenkit felébresztesz! Gyere menjünk ki innen! (*Tereli kifelé az istent. Kikapcsolgatja a gombjait. Nyugtogatja.*) Okés! Okés! Kizárni nem lehet a létezésedet.

QAL (*Dühösen hörög.*) Kizárni???... Amikor itt állok előtted?!!...

JUAN Ennek a fasz szememnek higgyek?? Amit ha létezel, te pancserkódtál össze????... (*Lehiggad.*) Jó! Kizárni csak a karámból foglak, hogy ne pöfögj az apókák orra alá, ám mostmár valóban masírozz el innen légy szíves!... Nem hallottad?!!... Különben én megyek el papa! Komolyan beszélek ám!...

QAL Juan!! Nem mész sehova!...Azonnal tisztáznai fogom a dolgomat veled.

JUAN Idehallgass! Ha létezel, ha nem, én éppen a kommunikálást szeretném már megszüntetni veled vagy akármilyen istenséggel!... (*Lelkesen.*) Bazze! Tudod milyen istent szeretnék én? Akivel lehetetlen kommunikálni! Sőt! Aki lehetetlen lenne hogy az eszünkbe jusson! Így végre csendesen éldegélnék a magunk erejéből!

QAL (*Felindul. Fenyegetően gurgulázik.*) Juaaaan! Két isten nincs!

JUAN (*Lelegyinti.*) Jaj dehogynem! Annyi volt már eddig is papa ahány szemtelen veréb a játszótéren!

QAL (*Retorikusan.*) Egyedül én vagyok az isten!

JUAN Jó. Akkor veled nem kéne többet szóba állni!... (*Cinkosan.*) Lehet te is jobban járnál ám!... (*Kérlelően.*) Naaa!... Hadd beszéljélek rá! Nem fordulunk többé feléd, se félelemmel, se imával, se reménnyel, se rettegéssel! Békében leszel és békében lesz tőled végre az emberi nem is!... (*Izgatottan.*) Hú bazzel! De fasza lenne egy Vadonat Új Világ, ahol soha senkinek eszébe nem jutsz, maximum mint öreg ócskaság az emberiség csecsemőkorából!... (*Végignéző Qalon.*) Figyujj! Öltésel magadra újabb alakot! Legyél a civilizációs folyamat hulladéká az emberiség szemétdombján!

Qal a darab folyamán most gorombul be a legjobban. Dőlnek belőle a füstgomolyagok. Lámpáit is szinte elfedik. A misszionáriusok az ölben rémülten szűkülnek.

QAL (*Bömböl.*) Juaaaan!! Mit mondtál?!... Mit merészeltél mondani?!?... (*Eltaszítja Juant aki a gombjait nyomná vissza.*) Hozzám ne érij! Elég belőled nyomorult! Meg fogom a hatalmamat ismertetni veled!... Velem jössz!...

JUAN (*Leinti.*) Hallgass már papa!... Dehogy megyek! (*Az óra pillant. Ráüvölt a füstökádó Qalra.*) Te!! Hagyod abba! Hagyod abba rögtön!... Porfirij atya nyüzszít a réműlettől!...

QAL (*Továbbra is bömböl.*) Azonnal velem jössz!... Azt mondtam, azonnal!... (*Vészjóslóan.*) Juaaaan!!!!

JUAN Fogd be már a pofád!... Kapcsold le a füstölődet!... Bazzel! Akkora a füstöd, hogy nem is látsz tőle!...

Qal a hatalmas füstfelhőben tehetetlenül toporog. Nem lát.

JUAN (*Észreveszi Qal tehetetlenségét.*) Huh! Baszd meg! Ez az!...Ez aaaaaaz!! (*Gyorsan az akol felé fordul. Int a misszionáriusoknak.*) Tesókáim! Jók legyetek! Tyuhééééjjj!... (*Qal felé.*) Te is vigyázz magadra papa!... (*Villámgyorsan futni kezd. Messziről visszaszól.*) Arrivederci Amigóóóóóó!

Függöny.

2. FELVONÁS, 2. KÉP.

Végtelen hómező. Sötét éjszaka. Süvít a szél. A hófúvásos lejtőn Qal érkezik.

QAL (*Próbálja túlkiabálni a szelet.*) Juan! Juaaaan!! Hol vagy? Juaaaaaan!!!!... Hova bújtál már megint!... Itt hideg van, megfagyhatsz!... Fúj a szél!... (*Könyörgőre fogja.*) Gyere inkább a mennyországba!... (*Megáll. Tisztítja a havat magáról. Lassan tovább lépdel.*) Juaaaan!... Hallasz?... (*Csend.*) Hát! Tényleg borzalmas egy élőlény az ember!... Ez is miket művel!... Egyre több ilyen alak van ráadásul!... (*Megáll. Körülnéz.*) Na! Jó kis helyre jutottam! Az Alpok északi oldala! Joseph Torma, a cseh író a századfordulón ide jött ki, hogy megszűnjön végre ember lenni és szép csendesen elpusztuljon. Majd a többiek, híres képzőművészek, építészek. Sorban egymás után! Azok se akartak emberként élni. Hm. Silány és szörnyű élőlénynek gondolták az embert... (*Elgondolkodik.*) Mennyire furcsa figurák voltak! A legkevésbé saját magukat tudták komolyan venni! Szépen kisétáltak a havasok közé és engedték magukat megfagyni...

Csendesedik a szél. Qal felnéz.

QAL Juan!!Hol vagy?... Jó, tudom hogy te nem csinálsz ilyet!Neked állatként élni még mindig jobb mint sehogy!... (*Tovább botorkál. Keserűen nézelődik.*) Juan!...Na! Ne tűnj már el állandóan!(*Megáll.*) Juaaaan! Mi lesz velem nélküled? Mi lesz velem nélkületek??... Mi??... Ez nem jut az eszedbe?

Hirtelen heves szélhőkésék. Hó söpör végig a színpadon

QAL (*Morgolódva tovább halad a szélben.*) Hm... Majdcsak lesz valami... (*Önézetesen.*) Juaaaan!! Olyan nagyon azért nem aggódj miattam!... Isten előbb vagy utóbb csak megtalálja magának a megértő, jóindulatú híveit!... Addig mocorgok egy csomó ember agyában amíg egyszer csak azon nem veszik észre magukat, nini, már imádkoznak is! Némi kis jövőm azért van ám még!...Hm.Itt hagyott ez a semmirekellő! (*Felbődül.*) Juan!... Hol vagy?...

Közben lecsendesülnek a szélhőkésék. Áttetsző lesz a levegő, látni csillagokat is néha. Qal az ég irányába ordít. Mondatait a hegyek nagyon enyhén visszahangozzák.

QAL Juaaaan!!!... Ne légy kifürkészhetetlen! Ne takard a titkaidat előlem!... *(Hangot vált. Újra morgolódva röfög magában.)*
 Hmm... Nyugi... Nyugi... A végén még elkezdlek itt imádkozni neki... *(Megáll.)* Hmm... Várjunk csak! *(Megemeli a fejét.*
Jószívűen Tetszene a bocsánatkérő ima neked, mi? Örülnél, mi?... Boldog lennél egy kicsit, mi?... Igaz, kis haverom?!...
 Hmm... Egye fene!... Úgyis olyan szép imáitok vannak...

Újabb szélroham. Qal rá se ránt. Beletérdel a hóba. Tombolnak a havas széllökések. Qal imára kulcsolja a kezét. A fejét a lejtő teteje felé emeli. Csupán hangfoszlányokat hallani az imájából a süvítő szélben. A szöveg érthetetlen... A széllökések gyorsan elmúlnak. Halálos csend lesz. Qal mondatai immár elemi erővel visszhangozódnak.

QAL ...És bocsásd meg az én vétkeimet, mindent, amit elkövettem ellened...

QAL VISSZHANGJA ...És bocsásd meg az én vétkeimet, mindent, amit elkövettem ellened...

Széllökések. Qal további mondatait újra elnyomja a szél.

QAL *(Lassan befejezi az imát. Áhítatosan feláll.)* Látod Juan!... Isten Jósága kimeríthetetlen! Most is örömet szerzett neked!... *(Továbbhalad a süvítő szélben.)* Juan! Mostmár elég volt!! Idejössz!!... *(Mennydörög.)* Azt mondtam, idejössz!... *(Csend.)* Nem hallottad??!... Nem hallottad Juan?! *(A testéből füstfelhők csapnak elő.)* Hmm... Jobb lesz kikapcsolni... Nem látok tőle rendesen... *(Gombokat nyomogat magán. Idétlenül forog. A hátán lévő gombokat nehezen éri el.)* Juan! Gyere!! Segíts!!... *(Nagynehezen kikapcsolja az összes gombot.)* Hmm. Ennek hiába beszélek...

A széllökések elhalnak. Qal továbbindul.

QAL Látod Juan milyen vagy?! *(Kibájlva.)* Látod hogy milyen vagy?!... *(Magában.)* Persze hogy látja... Ezért nem akar emberként élni...*(Megáll. Tanácstalanul körbenéz.)* Juaaaan!... Meddig ordibáljak még utánad??!... Gyere már elő!! *(Gyengéden.)* Na!... Amigó!!... Hol vagy?... *(Lehiggad.)*
 Na jó. Megyek akkor tovább és szépen megkereslek. *(Elindul.)*

Süvít a szél. Qal halad előre, ám úgy üvölt mint aki a veszttét érzi.

QAL Juaaaan!!!... Juaaaaan!!!!... *(Kétségbeesetten. Mintha az élete múlna rajta.)* Juaaaaaaaaaaaaan!!!!

Függöny.

FEKETE KOMÉDIA

sfgahjkkklg qtkjfdij

Komédia két felvonásban

SZEREPLŐK

Brian, seggrészeg angol egyetemista
 Keith, bedrogozott angol egyetemista
 Ines, a kurvájuk egy dél-amerikai kisvárosban
 Pedro, főfoglalkozású bérgyilkos
 Ramon, főfoglalkozású bérgyilkos
 Mercedes, a bérgyilkosok egyik kurvája
 Consuela, a bérgyilkosok másik kurvája
 Diego Sebastian Gonzalves, a kisváros főbírója
 Oliviere da Silva, ülnök a városparancsnokságról
 Carlos Ramirez de Sentimente, ügyész
 Buchelar plébános, bírósági ülnök
 Don Pepe, bírósági ülnök

Kereskedők, hajléktalanok, tolvaj gyerekek, néma szereplők.
 A történet valós eseményeket mond el.

ELŐJÁTÉK

Valahol Dél-Amerikában. Nyomorúságos vidéki város. Karnevál előtt. Hajnali szürkület. Rozoga épület elsőemeletén vagyunk. Lőgyakorló teremben. Graffiti-k. Ablakok kétoldalt, mind törött. Rozsdás tüzlépcső az egyik előtt. A lőterem hátsó falán széthyitható, öreg vasredőny. A mennyezetről ócska lámpák csüngenek alá, villanykörte egyikben sincs.

A padlón koldusok, hajléktalanok, kalapos indián asszonyok, fogatlan vének alszanak, rongyokban, mocskosan. Mintha maga a sárgaláz pusztítana a rothadó szobában. Döng egy vasajtó. Két kurva, Mercedes és Consuela lép be. Mercedes kezében villanykörték. Becsavarja őket a helyükre. Consuela három tálcán nyershús szeleteket cipel. Lerakja őket a padlóra. A hajléktalanok megijednek. Menekülnek lefelé a tüzlépcsőn.

MERCEDES: *(Ordít rájuk.)* Ojlkdfas!... Eio!... Eiopnegr!!!...

HAJLÉKTALANOK: *(Elmenőben.)* Isamnose idjkoen usooprin! ...Oihosa!... Odsroinon hohfodsi oipjdsapj oiprr...

A darabban kizárólag a később feltűnő Brian, Keith, Ines beszél érthető nyelven. Az őslakosok szövege a néző számára érthetetlen. Az őket játszó színészeknek nem szükséges az írott szöveghez ragaszkodni, akármilyen értelmetlen szövegre cserélhetik.

PEDRO: *(Belép. Kezében fegyver. Hájás, behemót állat. Agyonmosott alsónadrágot visel, semmi mást. A töke kilóg belőle, a fenekén szarus sávok. Ásítozik Nyakán, alkarján aranyláncok. Emelgeti a hússzeleteket. Magyarázza Consuelának, hogy kívánja megfőzetni.)* Ojojda! Oiouiuhaf slanfoi oaiadi Consuela! Oihouhfa uhdihus Consuela!...

CONSUELA: *(Szoknyáján, hátul, hosszú vágás van, amin át a meztelen segge villan elő. Hagyja hogy Pedro kedvére tapogassa itt. Turbékol ehhez is, a recept magyarázásához is.)* Ovpojd! Poisfoav! Hmmm...! Oioia osdufoisa duijhsakjd olinadon Pedro!.. Pedrocito!... *(Elsiet.)*

A távból hallani, hogy egy karneválra készülő csoport skandál valamilyen ritmikus szöveget. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja... Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja... Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!

PEDRO: *(Felfelé, a vetítő irányába ordítzik.)* Hector! Ojoifa oihaer! Hector!!! Hector!!!! *(Mercedeshez fordul parancsolóan.)* Udsids! Jdsoida djsajseuj!...

MERCEDES: (A hátsó falhoz megy, nagynehezen szétrángatja a szakadt vasredőnyt.)

Egy falfelület tűnik elő a redőny mögül. Számptalan golyónyom van rajta. Megjelennek a legelső képek a falon. Hector fentről, a gépházból vetíti őket. Szegényes pékségek, ócska zöldségboltok, nyomorúságos élelmiszerboltok szerepelnek a vetített jelenetekben. Hirtelen tucatnyi koszos kiskisgyerek tűnik fel a boltok ajtajánál, szőlőfürtszerűen rácsimpaszkodnak az árusra, ezalatt a maradék gyerekek ellopják amit csak érnek, pár zsemlet, avas vajot, megromlott gyümölcsöket, mindenféle gyatra enniválót. A kereskedőn lógó kiskisgyerekek fején is, és a pultoknál nyúzsgó gyerekeken is, célkereszttek sokasága mozog. Ide kell löni a lögyakorlaton. A lövéssorozatot követően a kép mindig megáll. Lehet a találatokat ellenőrizni, a puskák és pisztolyok célgömbjét módosítani.

RAMON: (Belép. Négy rossz puská van nála. Nagy darab ápolatlan állat. Aranyláncok lógnak rajta is. Inna, nincs pohár. Ráordít Mercedesre.) Uklna eoia!... Mercedes!!!!....

Mercedes kétségbeesve rohan a poharakért. Közben a képek peregnek. Pedro és Ramon elkezdnek lövöldözni a képeken feltűnő kiskisgyerekek fejére. Távorról behallatszik a skandált szöveg. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Nem tudni kicsodák a skandálók. Am hamarosan több, karneválra készülő menet jelenik meg a jobb oldali ablakokban. Nem látni a tömeget, de a felemelt tábláik, lobogóik belátszanak a löterembe. Pléhkrisztusok, feslett Mária-lobogók húznak el odakinn. Vénasszonyok sipítóznak szörnyű énekeket érthetetlen nyelven.

Több más csoport is elmasírozik az ablakok alatt. Che Guevara és Castro képeivel, repedt vörös csillagokkal, vörös zászlókkal, sívár indulókat gajdoló marxisták. Indián istenek madárszaros portréival egy csoport őslakos. Amerikahívek, lepustult szabadságszobrokkal, rongyos, sávós, csillagos lobogókkal. Dühöngő környezetvédők is megjelennek, szakadt műanyag zsákokat emelve a magasba, amelyekből csorog a szemét. A lövöldöző Pedro és Ramon időnként átveszik az indulók, gajdolások ritmusát, és velük ordítanak.

PEDRO: (Lő hármat a kiskisgyerekek fejére. Leereszti a fegyvert.) Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! (Újabb három lövés.) Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! (Arrébb megy, más pontról céloz más gyerekekre. Kezd belemelegedni.) Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! (Ramonhoz dumál.) Ramon!!!! Olasdla dudánlilfs jkasadfatgok isafkalmasm!! Ramonito!!!

RAMON: (Pár lövést ad le. Leereszti a fegyvert. Pedrohoz.) Uinonkma podfl paifnms pojfdld! Pojpdj oiijkdo kmnoids pjod! (Újabb célpontokra lő.)

Zajlik a tréning. Pedro és Ramon időnként megáll, ellenőrzi a golyónyomokat a falon. Dumálnak, értékelik az eredményt. A túlóldali, lepustult bérházban is felgyullad a villany. Ott is lögyakorlat kezdődik, hasonló módon mint itt. Később a túlsó bérház felső szintjén is ugyanez az esemény zajlik. Közben Krisztus-képeket, Mária-lobogókat hurcoló újabb csoportok érkeznek és masíroznak végig az utcán. Szenténekek. Imák. Egymás után vonulnak a csoportok, miközben a színpad mind jobban, majd egészen elsötétül. A hangok fokozatosan elnémulnak.

VÁLTOZIK A SZÍN. Távorról trópusi madárhangok is elkezdnek beszűrődni a színpadra. Diadalmas, gúnyos színezetűk van. Papparapááá! Papparapááá! Papparapááá!... Halkan a képváltás idején is szól messziről a skandálás. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!... Zegzugos bádováros peremén vagyunk. Pár kopott köépiület az előtérben szegényes üzletekkel. Graffiti-k mindenhol. Alvó hajléktalanok a járdákon. Szemetes zsákok. Gyér világú utcalámpa. Rongyos férfi a falmál, háttal a közönségnek, letolt nadrággal. Egy kurva szopja guggolva. Keblei ki vannak cibálva a ruhájából. A férfi ezeket markolássza, amíg élvez. Körmenetek, énekek, skandálások, messziről. Forró trópusi hajnal továbbra is, ám picit már világosodik.

Kiskereskedők húzgálják fel üzletük ócska vasredőnyeit. Szegényemberek. Látszik, hogy egyik napról másira élnek a nyomorúságos üzletükből. A kirakatablakoknak a fele üveg csak. Másik felükön üvegtörések nyomai és piszkos műanyagfóliák. Kézikocsit húzva áruszállítók érkeznek. Oldalukon fegyver. A hajléktalanokat arrébb rugdadják. A háttérben leskelődő kiskisgyerekek bandái tűnnek fel. Távorról skandálás. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Néhány hajnali trópusi madár is megszólal. A hangjuk különös, diadalmas, gúnyos. Papparapááá! Papparapááá! Papparapááá.

PÉK: (Nem bír a redőnyel. Átszól a zöldségeshez.) Omnka nlafd lkadsk!...Omais!...

ZÖLDSÉGES: Uadfnuan siuhd uio! (Átjön, rángatja a redőnyt, amely nagynehezen megemelkedik.)

SZÁLLÍTÓ: (Hol tanácsokat osztogat, hol mérgeledik. Végül odamegy ő is rángatni felfelé a redőnyt.) Ulkna opdn oiajs! Oiaal

iihoi opadihoi dasf pojsdafapj pojdfapkan!

Közben a tejboltos is kilép, felhúzza a redőnyét. Gusztustalan, ócska sajtokat pakol a kirakatba. A kézikocsis szállítók pakolásznak. Kurvák, alkoholisták mozognak a járdán. Süvit a szegénység. Néhány hajléktalan felébred és elhúz a zegzugos nyomortelep irányába.

Ahogy a szállítók elmentek előlopakodnak a gyerekbandák. Kisiskolás korúak. Szánni valóan rongyosak, soványak. Látszik, hogy se anyjuk, se apjuk, se senkijük. Csupán a banda és lopás miatt vannak életben. Pontosan úgy zajlik minden, ahogy a veitővásznon az imént. Berontanak a boltokba, főleg a kirakatok letépett fóliáin át, majd szőlőfürtszerűen az árusokba csimpaszkodnak. A többi gyerek eközben viszi, amit ér. Előbb a péket rabolják ki. Közben egy másik csoport a zöldségest. Az árusok verekednek velük. Üvöltöznek egymáshoz is. Hátul a körmöket masíroznak időnként. Szenténekek. Munkásmozgalmi indulók. Szentatya képe. Jézus Krisztus pléhen. Ócska szabadságszobor csillagos zászlókkal. Az üzleteknél a járókelők szétrebbenek. A hajléktalanok ellillannak.

PÉK: (Őrjöngve ront ki a kifosztott üzletből.) Isokds fopisgf! Djsi, fldlési!..

ZÖLDSÉGES: (Kilép, üvöltve vitatkozik vele.) Podfj podfj pojspgf! Oijopisdf oifdjknos!...

TEJBOLTOS: (A telefonhoz futott, telefonál, karmozdulataiból látszik hogy a helyszínre hív valakit. Telefonálás közben kiabál a társai irányába.) Udnl podijsd!... Opsagfan kansaa!

PÉK: (Veszekedik a zöldséggel.) Osafnl oihef, soisf isdfilna!

ZÖLDSÉGES: (Üvölt.) Udsaf osdfjbn soijsd sopifdas oij! Opis!... Oouiha!

A kirabolt árusok úgy viselkednek mint az eszelősök, néha némelyik sir A veszekedő emberek zajába messziről skandalás vegyül. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!... A tejjüzetes leteszi a telefont, előrejön, segítenek egymásnak összeszedni a járdára potyogott árukat. A hajléktalanok leskelődnek, ellopnak néhány messzire elgurult almát. Ám láthatóan félnek itt maradni.

PÉK: (Döbbenet veszi észre hogy újabb gyerekbanda sereglett be az üzletébe. Üvöltve beront a gyerekek után. Egy bottal csapdossa őket. Hat kismgyerek azonnal ráugrik,) loiuha! oiaf!! aolfsaoh! Oladflnjkn! Oiafiaf.... Ááááá! Ááááááá!... Aoiafn! Oiafndoi!...

ZÖLDSÉGES: (Szalad segíteni a péknek.) Ughoisd! Ooha! Alinasf!.. Oouihad!!

A zöldséges üzletébe is beront egy gyerekbanda. A zöldséges otthagyja a pékséget, rohan az üzletébe. A tejjüzetes is szalad segíteni neki. Hirtelen lövések dörrennek. A zöldségesnél három kismgyerek elterül. A péknél kettő. Az utcán kettő. Vér. Vergődő, elpusztuló gyerekek. További lövések. A túloldali épületekből jönnek a szereplők menekülő mozdulatai szerint.

Az árusok a pultok mögé bújnak A kismgyerekek elmenekülnek. Csend lesz. Távolból körmöket. Indián dalok. Szenténekek. Skandalás. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!... Trópusi madárhangok. Papparapááá! Papparapááá! Papparapááá!... Két részeg nyomorult jön a járdán. Seggrészezen csámpáznak. Kurjongatnak. Fogalmak sincs róla, mi játszódik itt éppen.

Pék, Zöldséges, Tejboltos kihurcolja a holttesteket az üzletekből. A járda peremére, a szemetes zsákok mellé rakják az összeset. A Pék rugdalja a gyerekhullákat. A többiek törlik a vért a falakról, polcokról. Zöldséges üres szemetes zsákokat hoz. Pék segít belerakni a tetemeiket. Néha belerug a testekbe újra Újságok érkezik. Nem újdonság neki mindez, megnézi a tetemeiket, pisztolytáskája mellé a zsebébe rakja az újságokért járó aprópénzt, eltűnik a sarkon. Szemetesek haladnak végig az utcán. Kézikocsijukon feltornyozott, szakadt zsákok. Ömlik belőlük a bűzlő szemét. A kiskereskedők a járdán lévő szemetes zsákok mellett a gyerekhullákat tartalmazó zsákokat is felpakolják a szemeteskocsira. A szemetesek elmennek. Közben lassan világosodik. Távolból skandalás. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!... A járdán picсарészezen alkoholisták szólózik. A szín fokozatosan elsötétül.

1. FELVONÁS

Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!... A képváltás idején ezúttal is szól messziről a skandalás. A kisváros bíróságán vagyunk. Száraz, forró délelőtt. Még a terem is kiszáradtnak tűnik. Öreg, bírósági bútorok, hátul középen szegényes emelvény. Picit előrébb az ügyész és a védő rozoga pultja. Repedt falak, a bírói pulttal szemben ívesen elrendezett, nyikorgó székek. A jobb sarokban fából faragott Krisztus szobor, majdnem a mennyezetig ér. A feszület két oldalán imádkozó angyalok, az egész szoborcsoport repedezik. A bal sarokban Kolumbusz Kristóf szobra a magasban, alul áhitatosan felé forduló bennszülöttek alakjai. Korhadtra, nyikorgósra száradt ez a szoborcsoport is. A terem két oldalán

nyitott ablakok. A korábbi lőteremnél magasabb szinten vagyunk és a város nyomorúságos centrumában, az utcai masirozásból csak a zászlók, jelvények csúcsa érzékelhető. Magasabbak a belétsző, lepusztult bérházfélék is. Többségük ablaka bedeszakázva vagy összetörve, süvít a szegénység itt is.

Az emelvényen négy ember ül. Középen Gonzalvez főbíró. Talárja kopott, szakadt. Fogai rohadnak. Szemüvegének hiányzik a fél szára. Magas hangon rikácsol akár egy papagáj. Jobbján Oliviere da Silva, katona a városparancsnokságról. Buta, beképzelt barom. Gögösen, terpeszkedik, ritkán szól. Borostás, fülbevalója van. Hajas. Feje kerek és kopasz. Oldalán pisztoly. Fején Castro sapka, vörös csillaggal. Mellén plecsnik. A tárgyalás során néha elalszik. Amikor ébren van, rágógumit rág, nyammog és morog. Gonzalvez főbíró balján Buchelar plébános ül az egyházmegyétől. Buchelar lila püspöki ruhát visel, noha ez nem járna neki. Öltözete fakó és agyonmosott. Nyakában a kereszt fordítva áll. Hajas feje van. Hasa óriási. Csirkét zabál időnként az ülés során. Bőfögéssel és bőfögések visszatartásával van elfoglalva. A bányaunió képviselője, Don Pepe helyezkedik el a plébános mellett. Don Pepe homoszexuális. Piszkosfehér, kopott öltönye van. Fehérrés a nyakkendője is. Cémavékony bajusz keretezi a felső ajkát. Haja festett, göndörített. Nyakában selyemsál, noha majd megdögleni a melegtől. Kezén fehér glazszékesztyű. Vékony ember. Finom ujjaival aranyozott cigarettatárcáját szorongatja. Pecsétyűrűje, karkötője is aranyozott. Hangja vékony, cincogós. Máskülönb en okos ember.

A vádlottak sárgalázás rémálomba illőek. Tömérdek félhalott hajléktalan a földön. Nyolc csontsovány pici gyerek. Hányásnyomoktól sűrű ruhát viselő alkoholisták, akiknek a szájából állandóan csorog valami a padlóra. Kalapos indián nők rongyokban. Ők hátukon csecsemőkkel a padlón ülnek szerzte szét, szoptatnak, esznek. A teremben nagy a cigarettafüst. Két segrészeg angol egyetemista alszik az előtérben. A fejüknél hátizsákok. Ápolatlanok, borostások. Dívatos bermudát és márkás pólókat viselnek. Korszerű technikai felszerelések láthatók körülöttük. Nyilvánvaló, hogy turisták. Brian értelmes arcú, szimpatikus gyerek, csak rettenetesen szétzüllött. Éppen horkol. Keith kisportolt, magas, okos, ám eleinte szinte alig van magánál. Kővályog, összeesik, agyondrogozta magát. Most épp maga alá vizek. Ines, egy apró, vékony, indián nő papírzsebkendővel itatgatja a vizeletet. Ines helyi luxuskurva, beszél angolul, így jobb páciensei vannak. A teremben rendőrök őrködnek agyonmosott munkásruhára emlékeztető öltözetben.

GONZALVES: (Épp egy sereg hajléktalan itél el. Feláll, dühösen rikácsol.)
Oihd oisfd ois! Dspojfs pojfs oisihoi spoijfs phips poijsspoj spoijssp!
HAJLÉKTALANOK: (Gyülőlködve.) Oihhoia!! Poijdf opiaaaaa! Afoih aoih!!!

A rendőrök megbilincselik valamennyit. Pofozva, rugdosva elviszik őket.

GONZALVES: (Leül. A következő vádlottat keresi. Kiabál.) Aafda opojfs sapif!... Aldijdf alknafd!!! ...Aldijdf alknafd!!!
INES: (Költögeti az egyetemistákat.) Brian! Keith! Ti jöttök! Hallod, ti jöttök!
BRIAN: (Ébredszik.) Mondj neki valamit... Amit akarsz.
INES: (Gonzalveshez.) Oiaf oidf oihdfkka! Lakj lijafji aoif ikka! lojakllei!
GONZALVES: (Felpattan. Ordít.) Ukdsafd! Ojdfnlk oihdfj opihjrs pkjnlesaa!...
BRIAN: (Megelégedi. Odaszól a padlóról.) Eléééég! (Csillapodik.) Bíró úr! Bűnösek vagyunk, beismerjük, ítéljen gyorsan el, és menjen a picsába. (Visszadől aludni.)

Ines tolmácsol a jelenetek során. Szélsébesen fogja pörgetni a szereplők árnyékában a szöveget mindvégig. Inesről látható, hogy különb életre vágyik mint ami a nyomorúságos városkában jut nekik, így a jelenetek során is mindvégig az angol sráccokkal ért majd egyet, nem az övével. Látható továbbá, hogy Ines sohase szó szerint fordít. Gonzalves most például megnyugszik a mondataitól, az elhangzott gorbmaságról nyilván nincs sejtelve.

GONZALVES: (Keith felé beszél.) Adfnl pdois épójdf! Lajiflij lijdflooj odsafmé! Lkafhoif njksd ojdspos opjsdf sfholinsdfk lsafndkl!
INES: (Gyorsan, darálva.) Beismeri? Beismeri hogy bűnös? Hogy részegen szemetes zsákokat rugdalt szét a nyílt utcán?
KEITH: (Brian felemeli. Ő összerogy, motyog, mordul.) Uhhh... Uhhmmmm!!!
BRIAN: (Gonzalveshez.) Baszd meg, hagyj már békén! Több kokót beszívott, mint te egész évben. (Ineshez.) Ines! Mondd neki, hogy beismeri a bűneit, mindent mélységesen megbánt és várja jól megérdemelt büntetését. (Visszafekszik.)

Gonzalves áttér a nyolc pici gyerek ügyére. Rikácsol rájuk, ők sűrűn, nagy összevisszaságban, elvadultan válaszolgatnak. Odakintről körmenetek rigmusai.

BRIAN: *(Ineshez. Mérgesen.)* Hol az ítélet?? Miért nem mond ez a papagáj ítéletet?

INES: Nyugalom! Gonzalves bíró úr azt mondja mostmár végigmegy az összes eseten. Aztán tanácskozássra visszavonul. És majd utána.

BRIAN: *(Fészkelődik, füstölög.)* Tanácskozássra?!... Lófaszt. Elmegy ebédelni. *(Nem tud aludni. Figyelni kezd.)* Ezek az óvodások miért vannak itt?

INES: *(Suttogva.)* Loptak.

BRIAN: *(Nem suttog.)* Mit loptak?

INES: *(Változatlanul suttog.)* Az a kis pattanásos zsemleket. Mellette az a félkarú almát. Kettőt is. Az a kis fogatlan meg kakaót két decis zacskóban.

BRIAN: Dehát hol az apjuk? Hol az anyjuk?

INES: Ezeknek nincs se apjuk se anyjuk. Némelyiknek családnéve sincs.

BRIAN: *(Felül a hátizsákjára. Figyel.)*

INES: Mit csodálkozol? Itt háborúk voltak. Egymillió ilyen gyerek van az országban! Senkijük sincs. Se apjuk se anyjuk se rokonuk aki etetné őket. Bandákban járnak.

BRIAN: *(Megpróbálja Keith-et felrázni, aztán lemond róla.)*

INES: Ha lopnak esznek, ha meg nem, akkor megdöglenek szegények.

BRIAN: De a lófaszba már! És behozzák ide őket vádlottaknak???...

Mit kapnak?

INES: Ötven botütést. Utána elzavarják őket.

BRIAN: Micsoda??!! *(Begurul. A bíróság felé int.)* A kurva anyukat!! Véresre verik őket?...Pallosjoguk nincs még? *(Felháborodik.)* Te, kik ezek a faszfejek?

INES: Az ott Oliviere da Silva a katonai parancsnokságról. Nagy kommunista.

A másik oldalon Buchelar plébános úr.

BRIAN: Püspöki ruhában! Fasz!... Te! Nézd már! *(Próbálja Keith-et költögetni. Eredménytelenül. Ineshez fordul.)* Mellette az a vékony csávó?

INES: Ó Don Pepe! A bányaunióból

BRIAN: Na baszd meg. Inkább buzinak néz ki mint bányásznak.

INES: *(Suttog.)* Pedofil! Bassza ezeket a kisgyereket.

BRIAN: *(Felindul.)* A rohadt kurva állatja!!! És még ezek a vádlók??? *(Rángatja Keith-et. Semmi. Gyülölködve kapkodja a fejét Don Pepe felé. Keze ökölbe szorul.)* Gazdag faszi, mi?

INES: Á! Nincs már itt bánya. Régen bezárták. Állítólag elverte a lóvéját ez is.

BRIAN: Seggfej baszd meg! *(Dühösen turkál a táskájában. Egy könyvet keres.)*

Gonzalves rikácsolva vallaftja a gyerekeket. Odakinn körmenetek. Óriászkrisztus jelenik meg az ablakban zöld színűen, pléhre mázolva. Mindenki odanéz. Két csecsemő ordít a rémülettől. A rendőrök anyjokkal együtt eltávolítják őket.

BRIAN: *(Kezében a könyvvel felüvölt.)* Basszátok meg!... *(Dühösen járkál.)*

INES: *(Nyugtítja. Szelíden húzná lefelé.)* Mi bajod van?...

BRIAN: Bíró úr!... Signore!... Baromállat papagáj!!!!!...

Brian üvöltözésére felfigyelnek a teremben. Gonzalves is odafordul.

BRIAN: Most véresre akarja veretni ezeket az óvodásokat?!

(Ordít.) Hogy képzeli??!

GONZALVES: *(Brianhez.)* Ooipjafa! Lihjdaf oiefjsa odafh di! Oijadf jkdfka uidfoihae idsfkh soljdsf ldsfhs dlfs idsknsdf! Aopisf!

INES: *(Brianhez.)* Rendreutasított! Nem kéne csendben maradnod? Mi bajod van?

BRIAN: *(Begorombul Gonzalvesre.)* Fogod be a rendreutasító pofádat rögtön! *(Megy előre a könyvvel a kezében. Ines utána. Tolmácsol.)* Látod mi ez seggfej papagáj? Az államotok törvénykönyve kétnyelvű kiadásban! *(Rájuk ripakodik.)* Hol a gyerekek védője??... Hol van?? *(Körbenéz. Csend lesz. Brian a könyvre bökdös.)* Kiskorúaknak kötelező védőt rendelni!! Hol van?.. Ugye nincs?

A törvényszék tagjai karattyolni kezdenek egymás között. Mint eszelőkre úgy néznek az egyetemistára. Két rendőr mögéje áll.

BRIAN: Na idefigyeljétek szarháziak!! A teremben tartózkodók közül bárki lehet védő itt van ni! *(Gonzalves felé tartja a könyvet.)* Angol joghallgató vagyok. Én leszek a védő! *(Bele Gonzalves képébe. Ellentmondást nem tűrő gyűlölettel)* Kérem a védői székemet!... *(Ráüvölt.)* Nem hallottad!!... Az is jár ugyanis!! *(Gonzalves orra elé nyomja a szöveget.)*

Oliviere da Silva feláll, kiüti Brian kezéből a könyvet. Szóltanul, fenyegetően farkasszemet néz vele.

BRIAN: *(Gonzalvesre néz.)* Innye, az anyátok picsája!... Nektek látom hogy korrupt duma kell!! *(Gondolkodik.)* Korrupt duma... Na figyelj papagáj! *(Ineshez.)* Mondd meg neki, hogy a faterom az Egyesült Királyság konzulja a fővárosban. A muter a Nemzetközi Bírói Liga egyik alelnöke! Fordítsd! De szó szerint!

Ines fordít. Gonzalves, Buchelar, Don Pepe hüledeznek. Egymáshoz hajolva halkán dumálnak valamit. Oliviere da Silva értetlenül nézi őket. Leül.

BRIAN: *(Fenyegetően.)* Meg ne tévesszen benneteket, hogy tegnap berúgtam mint a segg!

Gonzalvez egy teremszolgát int magához, suttogva magyaráz neki.

INES: *(Aggódva.)* Ellenőrizni fognak!

BRIAN: Ja! A jövő héten meg is jön nekik a válasz! *(Gonzalveshez.)* Nem volt elég meggyőző papa?... Oké! *(Hátrakiabál.)* Keith!... *(Visszafordul. Mutatja a kómás fiatalembert Buchelarnak.)* A haverom faterja meg a vatikáni nunciatúra nemzetközi jogásza. Úgy leszedeti rólad ezt püspöki cumót, hogy belenyekensz!

Gonzalvez felir a papírra valamit. Átadja a teremszolgának, aki elsiet. Buchelar nyugtalanul csámcsog egy csirkemellen. Don Pepe cigarettát sodor. Oliviere da Silva karba teszi a kezét és ül mint egy szobor.

GONZALVES: *(Brianhez fordul.)* Ojlsda duhs auia ioj ooijnsuibrj sujksa kjsuaa! *(Kezével a védői pultr irányába mutat.)* Uhgge suhka jako! *(Egy papírlapot ad át.)*

INES: *(Tolmácsol.)* Figyelmeztetem, hogy a bíróság megtevesztése esetén hat hónaptól két évig terjedő börtönre ítélem Tölts ki a védői nyilatkozatot.

A drámaszövegben innentől angolul adjuk meg a helybeliek mondatait. A színpadon Ines tolmácsolásában hangzanak el ezek, a szereplők érthetetlen szavai nyomán.

BRIAN: *(Lesöpri a szemetet a védői pultról)* Magadat papa! Magadat ítél börtönre, gyerekbotoztató! Az anyád picsája! *(Ineshez, dühösen, a papírlapra mutatva.)* Írj oda akármit.

A teremben zajongás. Gonzalves csenget. Fennhangon olvasni kezd.

GONZALVES: Ismertetem önnel a tényállást a gyerekek ügyében. Első számú vádlott Garcia Cruz, kora becslés szerint nyolc év, anyja neve ismeretlen, apja ismeretlen, rokonai nincsenek....

BRIAN: *(Ráordít Gonzalvezre.)* Szarok a tényállásodra!!! Hát ki itt a vádlott?... *(A gyerekekre mutat.)* Ezek a nyomorultak?... Ők csinálták a háborukat?? Mi??? *(Üvölt.)* Ők találták ki a háborút?...Mi??? Ők lövöldözték le az apjukat, anyjukat???... Ti voltatok papa! Ti vagytok a vádlottak!!!!... Miattatok lopnak!!!

GONZALVES: Figyelmeztetem hogy Garcia Cruz lelkén több rendbeni rablás szárad!...

BRIAN: A te lelkeden szárad papagáj!! *(Mutogat sorban az ítélőtábla ülnökeire.)* Meg a te lelkeden!!!... És a tieden!!!... És a tieden is!... Meg az egész rohadt világen!!

GONZALVES: *(Brian-re förmed.)* Rendreutasítom! Eltér a tárgytól...

BRIAN: Fogd be a szárad papagáj! *(Ráordít.)* Védekezz!! ...Ki hozta olyan helyzetbe ezeket a csecsemőket, hogy lopni járjanak? Ki lőtte le az egész családjukat?... Ti voltatok! *(Oliviere da Silvára mutat, majd a többiekre.)* Közvetve vagy közvetlenül, de ti voltatok!!!

GONZALVES: *(Megkeményedik.)* Háború van!

BRIAN: *(Még mindig felindulva, szarkasztikusan.)* Akkor legalább hadifoglyoknak tekintenének őket baszd meg, és adnátok nekik enni!

A teremben nagy a rémület. Az emberek mindenütt összehúzódznak. Diplomata táskás fiatalember lép be. Carlos Ramirez

de Sentimente, frissen végzett jogász. Nagydarab fiatalember, máris pocakosodik. Kerek fején hajolajos, hátrafésült frizura, közepén választva, spanyol módra. Diplomata táskáján hatalmas Lenin fej. Sentimente a búzavirágkék öltönyéhez vörös nyakkendővel. Mellén plecsnik, vörös csillaggal. Hajtókáján sarló-kalapácsos jelvény. Gonzalves-szel vált pár szót. Az ügyései pulthoz igyekeznek. Odakinn körmenetek. Távolról skandalás. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!...

BRIAN: *(Gúnyosan.)* Á! Az ügyész úr! *(Gonzalveshez.)* Ügyészetek bezzeg van! *(Az ügyészhez.)* Szevasz csávó! Látom faszán elaludtál ma reggel!

Sentimente pakolászik az ügyvédi pultnál. Pár teremszolga Brian-re mutogatva magyaráz neki.

GONZALVES:*(Tovább szaval.)* Folytatom a tényállás s a vádirat ismertetését

BRIAN: Te itt nem ismertetsz semmilyen vádiratot papa! *(Utánozza Gonzalves rikácsolását.)* Papa-papagáj!... Pappapapa, papapapa, papa-papagáj! *(Ráüvölt.)* Kuss végre!! *(Begorombul.)* Annyi a dolgod, hogy azonnal bezárd a gyerekeket a valamelyik börtönödbe! Mert ott legalább lesz mit nekik enni!!!... Rohadék!

Sentimente előrejön. Primadonnaként beszél és járkal. Tetszeleg a tömegnek és önmagának.

SENTIMENTE: Amint látom, botcsinálta kollégám számára az elemi eljárásjogi módzatok sem világosak...

BRIAN: *(Rá se hederít Sentimentére. Gonzalveshez.)* Nem hallom az ítéletet papa!! Becsukod a bőribe a gyerekeket ahol kaja van, vagy nem? Mert itt még menhelyek sincsenek baszd meg!!

Sentimente se törődik Brian-nel. Ragyog az arca. Hizeleg az ítéseknek.

SENTIMENTE: Hála parancsnokságunk gyermekszociális intézkedéseinek, pár menhely kialakítása máris folyamatban van... Kiemelt hála egyházunknak, amely Szent Klára kolostorának borospincéjét rövidesen gyermekóvó intézetté alakítja át...

BRIAN: Jó! Amíg készen lesznek, addig ezeket a szerencsétleneket elhelyezzük a villádban! Oké csávesz??...

Sentimente nem engedi magát zavartatni.

SENTIMENTE: Külön köszönet a bányaunió tulajdonosainak, amely a jövőben tíz gyermek részére vasárnapi ingyen ebédet készül felajánlani!...

BRIAN: Begőzöltél? *(Don Pepére mutat.)* Ennek a főszernak a saját zabájára is alig van pénze, nemhogy gyerekeket étkeztessen!... Nézd csak meg! Minden lófász bizsuból van rajta! *(Don Pepe felé. Gúnyos mosollyal.)* Bocsika caballero!

DON PEPE: *(Elgondolkodva.)* Kedves fiatalember, mért sérteget minket?

BRIAN: Mert ítélkezni merészelnék!!! *(Sorban az ítések arcába.)* Ahelyett hogy hagynák a lófász hivatalaikat, a dúsan tejelő kábitószerszermajkaikat, a kiglancolt bankjaikat, hagynák Jézus Krisztus seggenyalását és összefognának egymillió gyerek etetésére! Ez lenne csak az igazi marxista virtus csávesz! *(Buchelarhoz.)* Ez lenne az igazi irgalmasság, nagységgű zabagép!

A teremben egyre erősebb a szörnyülködés. Az emberek egyre ellenségesebbek Brian-nel. Néhányan pfüjolnak. Odakinn továbbra is körmenetek. Távolból időnként skandalás. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!...

GONZALVES:*(Feldühödve csenget. Felháborodottan ráüvölt a sráca.)* Bejelentem, hogy a gyerekek eljárása után a védőt vád alá vonom! Működése kimeríti a bíróság megsértéséhez attribútumát!

INES: *(Ijedten. Brianhez.)* Miért nem hagyod békén őket?

BRIAN: *(Rá se hederít Inesre. Begurul.)* Na idefigyelj papapapa, papapapa, papagáj! Semmiféle vád alá nem vonsz, mert annál messze jobban be vagy a mutertől szarva! Még csak a rendőreiddel se vitetsz el és veretsz meg, mert a fatertől még nála jobban is be vagy szarva! Szépen bőribe rakod a gyerekeket, minket felmentesz, aztán hasta la vista öreg gazember! *(A többiekhez.)* Utána te kevesebbet költesz a perselypénzből zabára, te kevesebb óvodást baszol meg, te pedig kevesebb embert lösz agyon! Végeztem!

A bírók felháborodva felugrálnak. A tömeg pfüjol, néhányan az öklüket rázzák. Don Pepe sértetten elhagyja a termet.

Oliviere da Silva nem érti az egészet, lassú mozdulatokkal int, nem, ő nem ló kevesebb embert agyon. Buchelarnak torkán akad a falat. Sentimente rágyújt. Gonzalves tehetetlenül rázza a csengőt. Pár felháborodott ember neki akar ugrani a srácnak. Néhány rendőr Gonzalvesre sandítva eléjük áll. Brian leül a földre. Zsebéből whiskey-s üveget vesz elő. Meghúzza. Hátrakiabál a haverjának.

BRIAN: Keithee! Keithee!...Gyere már! Isteni műsor van!
(Ineshez.) Hozd már ide! Baja lesz hátul!

Ines hátrasiet. Nem csillapodnak az emberek. A felfordulásban néhányan szökni próbálnak... Briant valószínűs rendőrkordon övezi. Gonzalves tehetetlenül mutogat a whiskey-s üvegre.

BRIAN: Nagyon jól tudom, hogy tilos! (Buchelorra mutat.) Zabálni is tilos!... Amúgy papa ez egy remek whisky! (Lerakja az asztalára.) Kóstold meg baszd meg. (Őszintén átérezve, picit szomorúan.) Ilyet te ritkán iszol!...Na!... Nyugodtan!

Gonzalves nem nyúl az üveghez. Rövidesen Oliviere da Silva és Buchelar azonban nézegetni kezdik a ritka márkát. Ines Keith-et hozza. Keith kicsit jobban van.

OLIVIERE: (Ines felé fordul. Darálja, elnyeli a szavakat, nem érteni mit mond.)

INES: (Füfel. Brian felé fordul.) Azt kérdezi, ki vagyok én.

BRIAN: A kurvám! Na! Fordítsd le neki nyugodtan!

INES: (Irul-pirul.) Uhhkca kijfi alai alkfall...

BRIAN: (Gyanakszik.) Nem azt mondtad! (Tagoltan.) A kurvám! Ezt mondd neki. Őszinte legyél! Ne féj!

INES: (Suttogva.) Oiuleaku zura.

OLIVIERE: (Felröhög.) Höhöhő! (Egyre szimpatikusabb neki Brian. Meghúzza a whisky-t Kacsint.)

BRIAN: (Vigyorog.) Egészségedre dagadt tesó! Igyál püspök te is!

KEITH: (Homályos aggyal, szakadozva megszólal. Megsimogatja Inest.) Tíz dollárért...Ines-t tíz dollárért vettük tegnap Brian-nel... Nálátok nagyon olcsók a kurvák! Ines luxuskurva pedig!... Beszélj nyelveket!... És mégis elég olcsó.

INES: (Szemérmesen, maga elé motyogva fordít) Ubkja oiaf ouiasfa oiafall.

BRIAN: (Ad neki egy puszit, hogy le merje fordítani Nézi a szemét. Megsimogatja.)

Gonzalves kopog. Feláll, a lassan lecsillapodó teremben újra szavalni kezd. A kísértő whiskey-s üveg ott áll az asztalon. Nemsokára mindenki megijeli

GONZALVES: Tehát!... Garcia Cruz és bűntársai perében figyelembe kell vennünk...

BRIAN: (Belevág.) Jaj papa, már megint kezdted!... (Rákiabál.) Hagyd már abba ezt a műsort!... A kiscsávóknak két év bőri, a többieket küldd haza, és menjünk le sörözni!

A tömegben néhol derűtség. Mások pfujolnak Oliviere da Silva hatalmas fáziskéséssel felröhög. Sentimente jön előre. Megbocsátóan és oktatólag néz a földön ülő sráca.

SENTIMENTE: Tisztelt tanulatlan barátom figyelmét fel kell hívnom valamire. Államunk törvényei élelmiszer ellopásáért kizárólag testi fenyítést írnak elő maximális penitenciaként...

BRIAN: (Indulatosan felül a védői pultra.) Hagyjad baszd meg az államotok törvényeit! Nem látod hogy semmire se jök! (Rázza a törvénykönyvet a kezével.) Ezért a förmedvényért harcolsz! (A bíróságra mutat.) Meg ezekért a pojácákért?... Hogy Don Pepe baszna seggbe!

Oliviere da Silva felröhög, kacsintgat, meghúzza a whisky-s üveget.

SENTIMENTE: (Emelt hangon.) Kérem szépen a homoszexuálisok jogai...

BRIAN: (Letorkolja.) Nagyon is tisztában vagyok a homoszexuálisok jogaival! Sereg homó haverom van és kivétel nélkül mind rendes ember! De te megérdemelnél Don Pepétől egy menetet csákókám! Ügyészként dolgozol egy testületben ahol pedofil ítélkezik gyerekekről!

SENTIMENTE: (Sziszegve.) Te meg kurvázol kérek szépen!

BRIAN: (Visszasziszeg.) De nem üök be prostituáltak erkölcsseit elbírálni! (Sentimente értetlen arcára néz.) Baszod, te semmit se értesz az egészből!

Gonzalves rázza a csengőt. *Sentimente hápog egy darabig, aztán kibámul az ablakon. Odakinn újabb csoportok. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!... Benn kavarodás. Gonzalvez csenget és csenget.*

BRIAN: *(Rámordul Gonzalvesre.)* Jaj papa, hagyd már azt a kurva csengőt!*(Észreveszi Buchelart amint a whisky-t izleli.)* Izlik püspöki tubicám? Ugye jó?

BUCHELAR: *(Krákogva, széles vigyorral.)* Igen!... Nagyon testes, izletes!...

BRIAN: Van még lila galambom! *(Lelkesen.)* Várjál! *(Keith előrehurcolt hátizsákjából újabb üveget vesz elő. Felbontja.)* Igyatok bazzel!... *(A csirkemellet nézi.)* Megkóstolhatom?

BUCHELAR: *(Krákog a piától.)* Ummm... Persze. Tessék!

BRIAN: *(Ízlelgeti)* Basszus, honnan veszitek ezeket a kibaszott jó fűszereket?

Olviere közben már meg is kóstolta az újabb üveget. Brian tologatja Gonzalves elé. A főbíró vonakodva, ám érdeklődéssel olvasgatja a címkét

BUCHELAR: A fűszerek a parókia kertjében teremnek. Koriander, fehér kapor és kakukklevél. A magokat a bíró úrtól kaptam. *(Szélesen rámosolyog.)*

BRIAN: *(Gonzalveshez.)* Te kertészkedsz is baszod?

GONZALVES: *(Szárazon. Nem néz oda.)* I... Igen... Van egy kis veteményesem.

BRIAN: Ó, a bíró úr csodálatos kertész! És virágkertészetben is elsőrangú!

Gyönyörű bazsalikomjai vannak, petúniái! Mesebeli hely! *(Csettint a piától.)*

OLIVIERE: *(Húz a másik üvegből. Nézegeti Briant.)* Jó cigid nincs?

BRIAN: *(Lelkesen.)* Ja, dehogynem parancsnok ürelvtárs!

OLIVIERE: *(Kacsint. Megigazítja a ruháját. Egy jelvényt piszkál le róla.)*

BRIAN: *(Keith hátizsákjából doboz Dunhillt és JPS-t húz elő. Az asztalra rakja őket.)* Prima angol cigik! *(Kínálja őket.)*

Olviere, Buchelar rágyújt. Izlik nekik. Elégedett hangokkal pőfékelnek.

BRIAN: Ugye jó? *(A mosolygó Olviere pofiját megcsippenti.)* Faszta mi?

OLIVIERE: *(Elégedetten hörög. A jelvényt babrálja. Nézi Keith-et is.*

Leszed még egyet.)

BUCHELAR: Nagyon, nagyon tudnak maguk cigaretták pácolni... *(Elégedetten füstöl.)*

OLIVIERE: *(Briannek mutatja a jelvényt.)* Kell egy ilyen csüngő? Na!!

Ez meg a havernak.

BRIAN: Persze. Kösz! *(A kómás Keith felé.)* Nézd mit kaptunk Keithee! *(Kitűzi. Odaszól Sentimentéhez.)* Gyere haver! Nincs harag!!...Dobd el azt a szart! *(Odaviszi a Dunhill-es dobozt.)* Próbáld meg ezt! Na! Nincs megmérgezve. *(A cigiző bírókra néz.)* Látod, virulnak!

SENTIMENTE: *(Nem tud ellenállni.)* Kedves tőled kérek! *(Nézi, hogy áll a kezében az angol cigi.)*

BRIAN: Hol a buzi tesó? *(Felindul.)* Bazzel, ki ne hagyjuk már!!

SENTIMENTE: *(Engesztelődve.)* Kérek, Caballero Pepe valóban ingyencigarettás. Mindjárt küldök érte szolgát. *(Odakiabál egy teremtszolgának, aki elsiet.)*

Gonzalves végre rászánja magát hogy az iddogáló, cigiző társaságban meghúzza a whisky-s üveget. Ízlik neki. Kortyolgatja. Aztán komoly lesz, megrázza a csengőt.

BRIAN: Jaj papóca! Muszáj? Már olyan jól összemelegedtünk! *(Dühíti a csengőrázás.)* Papa! Abbahagyod!!!! Gyors ítélet! Hideg sőr! Kész!... *(Megelégteli a tétovázást.)* Bazzel! Be vagy szarva?? *(A bíró háta mögé megy. A bírói láncot emelgeti Gonzalves nyakán.)* Add ide a talárod, kihirdetem én!... Na!... Hééééééj!!

Gonzalves ráfőrmel, ellöki a kezét. Don Pepe durran be lila fejjel, sértetlen. Egy darabig dühösen fújtat Brian mögött, végül seggberúgja.

DON PEPE: *(Üvöltözik.)* Azonnal a helyre méész! *(Keithre mutat.)* Oda a bikuci mellé!

BRIAN: *(Égnek emeli a arcát. Összecsapja a kezét. Megjátszott áhitattal.)* Cuncimóóókus!... Hogy felbátorodtál! *(Belelkesedik.)* De bazzel! Neked van vér a pucádban!! Huuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu! *(Elkapja a két karjánál a vékony emberkét*

szépen!... Iszunk finom piát!

BRIAN: *(Elröhögi magát. Aztán majdnem elbőgi magát.)* Baszd meg, hogy te mekkora marha vagy! *(Őszinte szeretettel.)* Én hülye kopasz állatkám!...

SENTIMENTE: *(Megenyhülve. Halvány furfanggal is.)* Kérek szépen, ott a magasban könnyen megszédülhetsz! Legyél kedves lefáradni!...

BRIAN: Nem megyek. Gyertek fel ti! Itt is lehet piálni! Te csávesz ide ülsz, püspöki tubicám oda melléd, dagadt tesó én mellém, papagáj papa meg a legteetejére!... Hol az a kurva sőr Keithée?

Kinn hatalmas mennydörgés. Vihar közeleg. A bírák és Sentimente az ablakhoz tódulnak, az eget kémlelik. Oliviere da Silva lassan lerészegedik.

emelvényen. Villámlások.

BRIAN: Ahhhha!! Közeleg az ítélet órája! Bőribe a gyerekekkel!
Bőribe! Bőribe!

A gyerekek átveszik a szöveget. Lelekesen ugrálnak. Brian vezényli őket.

GYEREKEK: Bőribe!... Bőribe!... Bőribe!... Bőribe!...

Gonzalves megfordul az ablaknál. Dühödten csenget.

GONZALVES: Csend legyen! Csend!! Csend!...(*Egy óriási mennydörgéstől szinte megtántorodik.*)

BRIAN: Bazzé Keith! Szarrá ázunk! *(Leugrik a keresztről.)* Na, gyerünk tesók a helyetekre!*(A bírákat tessékeli az emelvényhez.)* Itt vagyok. Gyorsan fejezzük be!

A bírák, Sentimente sietősen pakolásznak. A teremben sokan rettegnek a villámoktól. Összébb húzódnak. Don Pepe is fél. Nem akar előjönni a feszület mellől, ahová behúzódott.

BRIAN:*(Észreveszi Don Pepét. Odamegy.)* Na! Tesó! Ne félj! *(Körülnéz.)* Látod? Van villámhárító! *(Az ablakhoz lép.)* Itt van! Nézz ide!

Don Pepe nagynehezen odanéz. Minden dörgésnél befogja a fülét.

BRIAN: Na várj! Remélem végig megvan! *(Kimászik az ablakpárkányon. Eltűnik a magasban.)*

Gonzalves csengetni se mer. A teremből sokan az ablakhoz mennek. Briant figyelik a magasban és az eget. A teremőrök tuszkolgatják őket vissza.

BRIAN: *(Visszajön. Lesöpri a kezét.)* Okés! Úgy látom, végig megvan! Ne remegj tesa! Nem lehet baj!*(Leakasztja nyakából a walkman füldugóját.)* Figyu! Füldugók! Dugd be! Egy kis pia, cigi! *(Odarakja.)* Nyugó tesa, nyugó... *(Megsimogatja.)*

Don Pepe egyelőre nem nyúl semmihez. Aztán egy fülsiketítő dörgéssorozat követően bedugja a fülébe a dugót. Később az itallal is elkezd megbarátkozni. Nemsokára szegyenkezve visszalopakodik az asztalhoz az eseményeket vitató ítészek és ügyész közé. A teremben kavarodás. A teremszolgák a helyükre próbálják visszaültetni az embereket. Odakinn láрма, szaladgálás. Menekülnek a vihar elől. Villámlások, dörgések... Ám a skandalás nem szűnik. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!...

A teremben Brian-nel immár sokan szimpatizálnak.

OLIVIERE: *(Elgondolkodva megszólal.)* Mi bajod van neked velünk?

BRIAN: *(Hozzászétál.)* Hm... *(Megrázza a fejét.)* Nem értenéd meg. *(Elgondolkodik.)* De ha akarod az ügyész csávesznek majd szép részletesen elmondom! Aztán ő elmagyarázza neked a te szavaiddal.

OLIVIERE: *(Mosolyog.)* Hm. *(Hálásan néz a sráca.)*

BRIAN: *(Gyengéden megsimítja az arcát. Kis szünet.)* Bazzé milyen jó ember volnál te! *(Halkan.)* Minek kellett neked felhízni, kigyúródni, katonaparancsnoknak lenni? Minek kellett a fejedet teletömni maszaggal... *(Megrendülten. Párás*

szemmel.) Tudom, hogy nem tehetsz róla baszod. (Csendesen.) ...Nem volt más út.

A teremzaj kissé halkulni kezd. Távoli villámlikosok immár. Brian a kövér hústorony mellett áll. Oliviere da Silva semmit se ért az egészből, csak a srác rokonszenvét érzékeli. Vigyorog. Brian egy barackot nyom a kopasz buksijára.

OLIVIERE: (Kisfiúsan felnevet. Húz az üvegből. Gusztustalanul megszívja az orrát.)

BRIAN: (Gonzalvezhez.) Baszod, tuti hogy te is kiváló kertész vagy! Minek kell neked ez a bírószkodás?... (Együtt érzően.) Rangkórság, mi?... Meg hogy mit szólnak a szomszédok... Meg a biztos fizetés... Mennyit kell műsorozni miatta! Basse, de szar ez a világ!

GONZALVES: (Szemlesütve ül. Később felindultan meghúzza az üveget.)

BRIAN: (Hangot vált.) Na! Márpedig ez a műsor így marad az elkövetkező ezer esztendőben is! Úgyhogy tesók lássunk munkához! (A füldegős Don Pepéhez.) Ne félj tesa! Csillapodik a vihar! (A füldegőre mutat.) Húzd ki nyugodtan.

DON PEPE: (Vacillál. Kihúzza.) Kedves fiatalember... Kissé elragadtattam magam...

BRIAN: Sebaj!(Lelkes lesz.) Basse! Békepipázzunk! Te még meg se izlelted ezt a prima cigit! (Kinálja) Tudsz karikát fújni? Nekem kis gyakorlás után szokott menni!

DON PEPE: (Elvigyorodik. Előjönnek a ronda fogai.) Fiatalabb korban tudtam.

A teremszolgák még mindig a nyugtalan embertömeget rendezgetik. Az emelvényénél a bírák és Brian karikák fújásával kísérletezik Kisebb csoportokban odalenn, a vádlottak is megpróbálják. Keith éledeзве cigizik.

DON PEPE: Kérem! Nekem lenne egy komolyabb kérdésem is. (Bizalmasan.) Ha nem nihilista, akkor ha szabad kérdeni, milyen nézeteket vall?

BRIAN: (Próbál karikát fújni.) Azt hogy reménytelenek vagytok. Mind a hárman tesa. Örökké bizni fognak bennetek az emberek, aztán végül aki jobb országba születik annak csurran is valami, aki meg nem az éhendöglik!(Észrevesz a teremben egy alakuló füstkarikát. Felpattan.) Basse!!! Majdnem sikerült! (A bírák várakozó arcára néz.) Elég nagy szar hogy az emberek a nyakukra raktak titeket, de van egy ennél is nagyobb szar. (Indulatosan.) Az hogy múmiaimádók vagytok basse! Hogy a kőkorszaki dogmáitokhoz úgy ragaszkodtok, mint bűdös kurva a kölnihez!

SENTIMENTE: Kérlek, lennél kedves eme igen különös gondolatodat megmagyarázni?

BRIAN: Okés. (Don Pepéhez lép. Külön kiemeli a fontosabb szavakat pici szünetekkel.) Buzó haver Kofák Bajnokságának nézi az életet már az őskor óta. Piacozz és versenyezz, másképp másokra szorulsz vagy éhezelsz. Ám kevés ha kofázkodsz, riszálod portékáidat, az eszedet, a szívedet és a valagodat! Legyél Versenyező Kofa! Győzd le a többi versenykofát, mert másképp nem eszel. Tünetényes egy eszme, még csak egy puskagolyó se szükséges, hogy aki nem ért egyet és nem akarja csinálni, az gyorsan elszegényedjen vagy éhen haljon!! (Megöleli Oliviere-t.) Dagadt tesónak bőven kellemetlenebb a dolga ennél. Egy a pártunk, egy a zászlónc, egyformák vagyunk, aki meg nem ért egyet, annak golyó a seggibe - na itt már megpillanthatóvá válik a vér is az emberfia mancsán! (Megáll Buchelar mögött.) Galambicának viszont ősi szentséges irata és anyaszentegyháza van. Sajnálatos balszerencse, hogy folyton kétkedő vagy hitetlen tömegekbe kellett botlania, így deréig benne áll azoknak az egyet nem értő millióknak a vérében akiket ezer év alatt elpusztított. Na ez vagytok ti cuca! Közönséges népirók. Azonnal bőribe kellene zárnunk benneteket, ám nem érdemes, mert sajnos ott is a gyerekek elől zabálnátok el az ennalót.

GYEREKEK: Bőribe!... Bőribe!... Bőribe!... Bőribe!...

Gonzalves rázza a csengőt.

BRIAN: (Mellékesen.) Kuss papa! (Lendületesen folytatja.) Ám a legnagyobb disznóságotok az, hogy egy jöttányit se engedtek soha az öreg és elavult eszméitekből! (Begurul.) Dehát az anyátok picsája már!... Buzóca! Galambica! Duci haver! Tessék már egy picit megújulni! Basse baromi sokan hisznek nektek! A fél földgolyó bizik bennetek! El tudjátok képzelni mennyit javíthatnátok az emberek sorsán egy piciri megújulással? (Nézi a bírák értetlen arcát. Felpattan az emelvényre. Bizalmasan odakuporodik az ítésekhez.) Figyu! Ti tartjátok a mancsotokban a világot! Itt fogtok még rohadni ezer esztendőknél át! (Lelkesen.) Baszogassátok a főnökeiteket, hogy dobjanak be korszerűbb lózungokat a régi ócskaságok mellé, újítsanak valamit, mert másképp ugyanilyen szar marad ám minden! (Körbematat a termen és az utcán.)

DON PEPE: (Körbematat) Ők tehetnek róla! Ők okozták a nyomorukat!(Dühösen cincog.) Kérem, én egész életemben aluk és szerződések alapján csináltam üzleteket ezekkel.

BRIAN: (Letorkolja) Lófaszt buzóca! Alkukkal tapogattad ki, mennyire vannak megszorulva, milyen szintig élhetsz vissza a nyomorukkal, és szerződésekkel biztosítottad be a zavartalan nyugalmadat! (Halkabban.) A Nemzetközi Népirók Klubban különben ti, a tőkésék, vagytok a legundorítóbbak cuca! Miattatok úgy döglenek meg a tömegek, hogy közben még

büszkélkedtek is a fair-ségetekkel, a tisztességetekkel, a makulátlan ártatlanságotokkal.

KEITH: *(Egy Brecht dalt dudorászik.)* Nézz a cápa fogsorára, hogyha gyilkolt, ott a vér! Buzó tesó kesztyűben jár, és a kesztyű hófehér! *(Virtuóz dobszóló kíséretében újra elkezd énekelni a szöveget.)*

Gonzalves csenget. Keith pimaszul énekel. Újra virtuóz dobszólót csap. Don Pepe felpattan.

DON PEPE: Kérem hallatlan! Kikérem magamnak! *(Idegesen cigarettára gyújt.)*

GONZALVES: *(Feláll. Dühösen csenget. Ordít.)* Onksfao oiaha oafho! Oiafa iafjo afkuasf ikafujha ikafjba! Asfhidf udfuhadf kafhkjkd oadfhkd klafbafklja!

DON PEPE: *(Kiabál.)* Afdbjk sfkujd ujdshkjs kjsdfal! Doisdaf sdoils! Aolian!

OLIVIERE: *(Lassan, részegen vitatkozik velük.)* Ubkljs odsafh!... Oihsaas!

DON PEPE: *(Letorkolja.)* Isnl soidgf oidsfn!! Oidgs ouidsgf ikdsfujj! Oistda!

Ines tolmácsolás helyett a kíváncsi kigyereknek fordítja épp a dalszöveget. Oliviere da Silva nemsoká elszundikál. A dalt egyre többen kezdik dudorászni. Előbb a kigyerek, később több felnőt is. Brian Ineshez megy. Ines fordítani kezd ismét.

DON PEPE: *(Cincogós hangon Keith-re üvölt.)* Nem hallottad?!... Nem hallottad?!... Bikuci, hagyod abba azonnal?! Akár fel is jelenthetlek rágalmazásért! Sőt, fel is foglak! Ugy bebaszlak a börtönbe bikuci, hogy apucikád se rángat ki onnan!

Keith dobol, dobol, énekel. Egyre többen énekelnek vele. Később a terem többsége gyűlölködve ordít A legtöbben felállnak, kezüket rázzák. Határozottan forradalmi hangulat van.

TÖMEG: *(Törve a nekik idegen nyelvet.)* Nézz a cápa fogsorára, hogyha gyilkolt, ott a vér! Buzó tesó kesztyűben jár, és a kesztyű hófehér!... Nézz a cápa fogsorára, hogyha gyilkolt, ott a vér! Buzó tesó kesztyűben jár, és a kesztyű hófehér!

Egy rendőrcsoport az emelvény elé áll. Eltakarják a kiabáló bírákat és az időnként csengőt rázó Golzalvest. Közben újabb rendőrök érkeznek a terembe.

BRIAN: *(Csendesíti a tömeget.)* Cssssssssssss!... Cssssssssssssssssss!

INES: *(Próbálja lecsendesíteni a tömeget is, a gyerekeket is.)* Cssssssssss! Ojlskda iaddua oiuiadfh! Ojlo! Ooijd odfhna!... Cssssssssssssss!....

BRIAN: Cssssssssss!... Ne játsszuk már el a proletariátus lenini taktikáját a burzsoázia felmorzsolására, mert az is csúfosan megbukott!... Keithee! Halld! Hagyd abba!... Baszdk! Semmi Proletárforradalom! Semmi Szovjethatalom! Semmi Gulág! Megyünk szörözni!.. *(Ráordít)* Hagyd már abba! Keithee! *(Odasiet hozzá, valamit mond neki. A kavardástól nem érteni.)*

Rövidesen abbamarad az üvöltözés. Az emberek és csoportok visszakuporognak a padlóra. Gonzalves félre küldi az emelvény előtti rendőröket és rázza a csengőt.

BRIAN: *(Törökülésben felül a védőpultra. Rászól a még éneklőkre.)* Cssssss!

BUCHELAR: *(Brianhez.)* Uraságod talán forradalmár?...

BRIAN: Amint látja ellenforradalmár vagyok! *(A még éneklőkhöz.)* Cssssssss!...

SENTIMENTE: Kérem, a kolléga reformer! Első közelítésben én is úgy véltem, ő nihilista, de megbizonyosodhattunk róla, ő egy reformer!

BRIAN: Lófaszt vagyok reformer okostojás! Csak ti lehettek reformerek, nem egy mezei csávó!... Csak ti! *(Sziszeg.)* Csakhogy Galambica hol hétéves, hol harmincéves háborút vív a reformereivel, hol meg simán elégeti őket! Duci haver vagy hatalmasakat gulágozik vagy elmegyógyintézetbe zárja őket! Buzóca pedig elégans mosollyal a partvonalon rakja az összeset! ...Na de tudjatok azért valamiről gazemberek! Hogy a legkisebb újítás is, akár egy icipici is, máris milliárdok életén javítana! Értitek??... Milliárdok életén javítana!!!... I.Ci.Pi.Ci! Na ez lenne végre az igazi világforradalom! Jól jegyezzétek meg! És mondogassátok a góréknak is! *(Buchelarhoz. Bele a képébe.)* I.Ci.Pi.Ci! *(Az éledező Oliviere-hez. Bele a képébe.)* I.Ci.Pi.Ci! *(Don Pepéhez. Bele a képébe.)* I.Ci.Pi.Ci! *(Kis szünet. Hirtelen észrevesz valamit az utcán.)* Keithee! Nézd már kik jönnek ott! *(Leugrik, az ablakhoz megy.)*

Az utcán a villámlások megszünte óta sorban vonulnak a csoportok. Most épp Sztálin, Brezsnyev, Csernyenko arcképeivel masírozik el egy csapat.

BRIAN: Hihíííjji!... Koba, a bajszos postarabló!... Lónya Brezsnyev!... Kosztya, a haverja!...(Sentimentéhez.) Anyád picsája okostojás! A marxistáid még most is ezeknek a múmiáknak az arcképeitől ájuldoznak? (Kikiabál a képek felé.) Helló haverok! Hogy van az a négyszáz millió ember akiknek szétcsesztették az életét?

GONZALVES: (Felhasználja a terem nyugalmát. Feláll.) Elég volt! (Megrázza a csengőt.) Félóra ebédszünet. (Gyógyszert vesz be. Egy szolgálával elvonul.)

BRIAN: A rohadt kurva anyját, csak benyomott egy zabaszünetet... (Utánaordít.) Nem érünk rá papa! (Megy utána Ines kíséretében, de már nem éri utol.)

GONZALVES: (Meg se fordul, siet kifelé. Közben legyint egyet és kimegy.)

BRIAN: Keithee, borzalmasak a hivatalnokok!Egy pillanatra nem nézel oda, máris elmennek ebédelni!

A teremben mozgás. Néhány kimennek vécére. Néhányan az emelvény közelébe húzódnak Don Pepe kihúzogátja a füléből a dugókat. Buchelar felállni készül a hájas testével. Nehezen megy, másodszorra sem sikerül. Végül hátraint egy teremszolgának, aki nemsokára sült csirkecombokat hoz neki. Sentimente becsukja a Lenin fejes táskát, leteszi a pultra, int az emelvény irányába és elsiet. Oliviere da Silva picit élénkebbé válik.

OLIVIERE: (B rian-hez) Aztán haver! Hogy reformálnád meg a nyomort?... Van még cigid? Adjál!

BRIAN: (Átadja a cigis dobozt) Én sehogy. Nektek kéne! Nem fogjátok.

OLIVIERE: (Szipákolja a cigarettát. Kérlelően.) Haver!... Mégis!... (Iszik.)

KEITH: (Átveszi a szót. Izgalomba jön.) Sokféle módja van annak! (Iszik.) Igen sokféle!

BRIAN: Huhúúúúú! (Gúnyosan.) Éljen a kocsmai fantáziálás! A kocsmai fantáziálás a legtöbb, amit a mezei ember a világ sorsáért megtehet! (Nagyon nem tetszik neki Keith lelkesedése.) Keithee! Nehogy hozzázékdj okoskodni!...

KEITH: (Ineshez.) Hozol sört? Ott van a hátizsákban... (Az ítészekhez.) Bizony hogy sokféle módja!... Mindjárt megbeszéljük.

BRIAN: (Próbálja lebeszélni.) Keithee...

KEITH: (Rákiabál.) Hagyjál már!...

Brian megelégedi, arrébb húzódik, elnyom néhány parázsló cigarettacsikket. Ines sörösdobozokat hoz az ítészeknek és a srácoknak. Buchelar hatalmas csirkecombjai is megérkeznek közben. Egy darabig a főbb szereplők csirkecombokkal hadonásznak.

BRIAN: (Mérges.) Keithee! A felületes fantáziálásban ne számíts rám! Egy percig se! (Lemászik az emelvényről.) Eleget pofáztam, legjobb ha végre visszavonulok és előkelően lefekszem aludni! (Ledől, fejét a hátizsákra hajtja, betakarozik.) ...Szóljál ha papagáj papa visszajött!

KEITH: (Háttra.) Jól van már! Szólok. (Sört kortyol, visszafordul a csoporthoz.)

BRIAN: (Cibálja a takaróját. Mérges a birákra.) Rohadékok!..

Bye! Bye! (Aludni tér.)

Közben lassú függöny.

2.FELVONÁS

Bíróság, egy órával később. Képeket hordozó csoportok menetelnek az ablak alatt. Messziről trópusi madárhangok. Papparapááá! Papparapááá! Papparapááááááá! Távolról skandalás. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja... Csirkecombokkal hadonászó, sörözgető szereplők az emelvényen. Keith a bírói pulton guggol előttük. Ines szorosan mellette üldögél. A teremben fáradt nyüzsgés.

BRIAN: (Kipiszkálja a fejét a hálósákból.) Keithee! Már majd egy óra eltelt! Menj már papagáj papa után! (Felül.) Baszd meg! Hagyd már a kocsmai fantáziálást!

KEITH: Hagyjál békén! Aludjál! (Buchelarékhoz.) Na akkor reformáljunk tovább!

BRIAN: (Dühösen betakarozik. Morog.) Kurva életbe! Mit erőlteted ami reménytelen!...

KEITH: Bizony hogy javítható minden!... (Újabb söröket oszt.) Galamb haver, sört még? Buzó tesó?

Hirtelen a Krisztus szobor szemei elkezdnek világitani

KEITH: A fene van? (*Jézus felé emeli a sörösüveget. Drogosan.*) Kérsz te is?
 BUCHELAR: U... Umm. Megnyomtad... (*Az asztalra mutat.*) Van itt egy gomb. Hozzáértél.
 TÖMEG. (*Néhányan félve felugrálanak.*) Mirraculum! Mirraculum! Csoda történt!...
 KEITH: (*A tömeg felé fordulva*) Tesók! Nem Mirraculum. Villanykapcsoló! (*Kapcsolgatja. A tömeg frászt kap, visong a villogó isteni szemtől. Ineshez.*) Nyugtasd már meg őket!...
 INES: Ojlfak ihfda oiafn! Oliadf ziasfda! Ubkfaga! (*A tömeg picit csendesedik. Magyarázza, hogy a villogó szemet a pultról vezérlik.*) Ujldo kdosad juhgne ouilde! Ildo! Oildeka juotut roineko inegdos!... Ildo!... (*A tömeg csendesedik, noha látszik, hogy nem mindenki érti miről van szó. Páran leskelődnek.*)
 KEITH: (*Buchelar felé.*) Galamb haver! (*Az asztalra mutatva.*) Ezek a kapcsolók mik?
 BUCHELAR: Ez itt kérem Cristobal Colon szemének a világítása. Ez a hajóié. Ez meg a tojásáé.
 KEITH: (*Lefogja Buchelar kezét.*) Be ne kapszold! Szívszédülést kapnak!...Na haverok, akkor vissza a reformokra! (*Buchelarthoz*) Galamb haver! Emlékszel még a tizparancsolatra? (*Meghúzza a sört.*)
 BUCHELAR: (*Csirkecombot izelgetve*) Hogyne emlékeznek! Természetesen emlékszem!
 KEITH: (*Vontatott, lassú, drogos beszéddel.*) Mondd, mi a tőrónak ma is mind a tíz? Aszongyahogy. Ne imádj faragott képet! (*Nézi az ítésezket.*) Mi ez? Buzó tesó rég kinyírta azokat a primitív népeket akik egyáltalán imádatnának ilyet, úgyhogy ezt a parancsolatot, mint elavultat, sztorozzuk!
 BUCHELAR: Kérem szépen, ez isteni kinyilatkoztatás!...
 KEITH: Na és! Lehet hogy az öreg szakállas is piás volt, amikor megnyilatkozott! (*Húz egyet a sörből.*) Mindjárt végigmegyünk az összesen és meglátod, mennyire összecsapta az egészet! A vén szivar azért ennél mindig színvonalasabban melózott!... (*Csettint.*) Szerintem bekonyakozott az öreg! Vörösbortól ugyanis másféle parancsolatok születnek, mint ezek. A rumtól megint másak. A sörtől is.
 BRIAN: (*Felordít.*) Keithee, fogd már be a szádat! (*Dühösen betakarózik, aludni próbál.*)

Odakinn körmenetek. A távolban ritmikus skandálás. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!...

BUCHELAR: (*Élénken.*) Kéremszépen a Szentírást nem szabad szó szerint venni!...
 KEITH: Túúdom, túúdom, túúbicám! Jól be is baszna ha Jézus előírásait mindenki szó szerint megtartaná. Buzóca a bizsukszereit máris oszthatná szét a szegényeknek.
 BUCHELAR: Kérem a Biblia költői kép, metafora, példázat...
 KEITH: Dehát Galamb haver, pont ez a jó! Mindenre lehet találni igazolást a szövegben!... Meglehet szüntetni a cölibátust, mert ott van a szövegben ni! Lehet abortálni, mert áttételesen ugyan, ám azt is előírja a szentséges rizsa!... Értesz már?!... (*Leleknes cuppog a szájával a sörtől.*) Képzeld Galambica, de fasza lesz! A papoknak nem kell esténként a faszukat verni, hanem csajozhatnak végre. Az öreg cigányasszonyoknak nem kell a huszadik gyerek után a huszonegyediket is megszülni, hanem ráküldhetnek magukra egy javasasszonyt!... Látod tubica! A Biblia alapján azt csinálhatsz amit akarsz! (*Odaguggol mellé.*) Gyere tesó! (*Sört kínál neki.*) Ebből igyál! (*Bizalmasan.*) ...Figyujj! Kitaláld, hogy Jézus kenyérszaporítása úgy értelmezendő, hogy mindenkinek kötelező enni adni. Faszán hozzáteszed, hogy Jézus gyógyításai azt jelentik, mindenkinek kötelező az orvosi ellátás! Hú bazzse mi lenne itt, ha egyszer elkezdenéd megfejteti a szentírást!...Galambica! Figyujj! Baszogasd egy kicsit a főpüspököket, a bíborosokat, a szentatyát! Hajtogassad, hogy ne a múlton örködjének állandóan, inkább mindig egy picit igazítsák az emberekhez és az élethez a szent rizsát!
 BUCHELAR: (*Óvatosan felnéz néha. Továbbra is kedélyesen zabálja a csirkecombot.*)
 KEITH: (*Mérges.*) Jaj basszus, ne a csirkecombon nyammogj ezer évig, inkább ülj meg!
 BRIAN: (*Dühösen forgolódik.*) Keithee! Halkabban bazzse! Nem lehet töled aludni!
 KEITH: (*Don Pepéhez.*) Buzó tesó! (*Melléguggol.*) Figyujj! Basszunk be az emberi alapjogok sorába egy újabbat! Az életben maradáshoz való jogot! Tehát jog a szabadsághoz, jog a véleményhez, jog a szóláshoz, jog a csoportosuláshoz. És jog a mindennapi élelemhez! Mit szólsz?... Érted ugye? Tehát a csontsovány etióp gyerekeknek ez tán csak ahhoz lenne joguk, hogy akármikor cikkeket írjanak az újságba, hanem ehetnek is!... Szóval az élelemhez való jog emberi alapjog lenne! Hú bazzse, de kurvára fasza lenne! Így aki akar az óriásiakat versenyez! Pingpongozik! Vízipólózik! Maratont szalad! Akinek meg nincs módja versenyezni, az naponta eszik valami alapzabát.
 DON PEPE: (*Nóiesen nyalogat egy combot.*) Kérlek szépen, aki nem versenyez az ne is egyék!
 BRIAN: (*Dühösen felcsapja a takarót, felül.*) Innye az anyád piccsáját, miket merészelsz mondani!... Mindjárt beszélek Lónya Breznnyevvel és retteghetsz a rozsás rakétáitól megint!... (*Begurul.*) Hát kofaversenyt kell csinálni a civilizációból?!...Versenyző Kofáknak kell lennünk húszezer év után is?!... Nem tudnánk különbülni? De tudnánk bazzse, tudnánk, ha a konzervatív, húsz ezer éves jelszavaidból engedné egy icipitit! I.Ci.Pi.Ci. Keithee! Ne édelegj velem! Reménytelen! ...Bazzse aludj inkább!! (*Mérgesen magára húzza a hálózsákot.*)

KEITH: *(Suttog Don Pepének.)* Figyujj! Állandóan kiabálsz hogy: Freedom! Business! Freedom! Business! *(Körülnéz. Bizalmasan.)* Tedd hozzá hogy: Safety!.. *(Óvatosan.)* Freedom, Business, Safety!... Freedom, Business, Safety!.. *(Dobolni kezd.)* Freedom, Business, Safety!! *(Virtuóz dobszóloba kezd.)* Freedom, Business, Safety!!

Ines fordít a kíváncsi kisgyerekeknek aki hamarosan kórusban kiabálnak.

GYEREKEK: Freedom, Business, Safety!... Freedom, Business, Safety!... Freedom, Business, Safety!... Freedom, Business, Safety!...

KEITH: *(Dobolva. Cinkosan Don Pepe felé.)* Tesó, teneked is hasznos! Amikor a bizsujaidat is muszáj eladni már, mert megint elbasztad az üzletet, jár majd azért neked is zaba! Így meg semmi se!... Bazzé, ne kelljen már éhezned, mert elvesztettél egy pingpongmeccset! *(Magához inti. Don Pepe odahajol.)*...Freedom, Business, Safety! *(Lelkesen, hangosabban.)* Figyujj, ha ezt megcsinálsz, komolyan mondom, a mellkasomat, sőt még a seggemet is engedem megtapogatni!

BRIAN: Egyem azt a jó szívedet Keithee! Bazzé, hagyjál már aludniiii!!!

DON PEPE: *(Szérmésesen mosolyog. Hol Keith fenekét, hol a hasát nézegeti.)*

KEITH: *(Mérges lesz kicsit.)* Jaj bazz, ne az élvezeti cikkeken járjon már állandóan az eszed... *(Oliviere da Silvához guggol.)* Duci haver! Nálad legalább kaja van. Meg a doki ingyen van. Figyujj! Nem lehetne erről az alapról... *(B rian-hez)* Elaludt bazzé!

BRIAN: Jaj Keithee, hagyjad a hülye fantáziálást mááááá!... Nem látod kikkel van dolgod? *(Felugrik.)* Mi a kénköves lila lófaszt vársz tőlük baszd meg! Ezek a bűdös életben se újítanak semmit! Főképp azért szánják rá magukat néha változásra, hogy nekik, saját maguknak, a szervezeteiknek, az embereiknek javuljon a sora, és nem a mezei emberé! *(Odamegy hozzá.)* Hülye vagy? Ne idéltenedj itt bazzeg! *(Rákiabál.)* Mi a lótúróért nem hagysz aludni!?! *(Körbemutat.)* Meg ezeket se!?

Gonzalves érkezik. Nyomában Carlos Ramirez de Sentimente, aki hízelegve dumál a főbíróknak. A teremszolgák utat engednek nekik az emelvényhez. Ott Oliviere da Silva, és Buchelar is immár, jóízűen szundít. Don Pepe cigarettázik és iszogat.

BRIAN: Áááá! *(Kitörő örömmel.)* Megjött a megváltás! Papagáj papa!! Meg a törvénykönyveit! *(Keitth-hez.)* Bazz, ezeket is nyolc év alatt igazítják az élethez és nem nyolc nap alatt. Addig hadd durrogjanak az igazságtalan ítéletek *(Felugrik.)* Rohadékok! Van fogalmatok hogy normális törvényekkel mi minden elérhető volna? *(Nézi az ülnököket.)* Van a lófaszt!.. Idefigyeljétek! Csupán jogalkotással egy jobb világ, egy vadonat új világ is megvalósítható volna! Egy igazságos világ!! Bizony ám!... *(Figyeli az értetlen arcokat.)* Nem hiszitek? Jó törvényekkel pedig akármilyen civilizációs szörnyűség megelőzhető! Nem kellének forradalmak se például! Nem lennének lázongó pusztitások, mert a jogalkotás, pár új törvény megszüntetné az okaikat! Na de ti aztán ilyet vétképp nem! *(Mérges.)* Mocskok!... Keithee, menjünk már innen!

GONZALVES: A tárgyalást folytatjuk. Üljön a helyére. És viselkedjen védőhöz méltóan!

BRIAN: Az anyád pocsája, papagáj papa! Talán kevesled a gyerekek védelmében az ordítózasomat? Netán Cristobal Colonak is hozzád kéne vágni a tojását?

Megnyomja az emelvényen a gombot. A tojás kivilágosodik.

TÖMEG: *(Többen felugranak.)* Mirraculum!... Mirraculum!...

BRIAN: Villanykapcsoló testvérek! Figyu! Bekapcs! *(Világosság.)* Kikapcs! *(Sötétség.)* Bekapcs! *(Világosság.)* Kikapcs! *(Sötétség.)* Bekapcs! *(Világosság.)*

A tömegből többen áhítatosan előre jönnek. Bámulják a műveletet. Csend lesz.

BRIAN: *(Döbbenettel. Magából kikelve.)* Ezek még nem láttak villanykapcsolóóóóó?! *(Végignézi az ítészeket.)* Na döglöjtek meg! Takarodjatok hazafelé! *(Mutatja az ajtót az ítészeknek. Költögeti da Silvát és Buchelart is, kezével int hogy kifelé.)* Nem hallottátok?

Buchelar, Oliviere da Silva félig álomban, seggérszegen elindul az ajtóhoz. A teremben kavarodás. Gonzalves csenget. Oliviere, Buchelar lassan kitámolyognak.

KEITH: *(Félig diadalmasan.)* Brian! Ezek elmentek!

BRIAN: *Á! Lófaszt! Bezabáltak, szarnak egyet aztán jönnek vissza. (Észreveszi hogy Cristobal Colón tojása elkezdett villogni.)* Bazz! Ez meg elromlott! *(Gyorsan felmászik a szoborra.)*

GONZALVES: *(Csengővel. Kiabálva.)* Kérem tessék lejönni! A tárgyalás folytatódik!

BRIAN: Ne ordíts már papóca! Így nem lehet ezt a szart megjavítani!... *(Szedi szét a szobor vezetőkeit.)* Keithee! Ott jobbról a második gombot nyomd meg!... Megvan?... Hallod Keithee!

KEITH: Bazze nyomom mint az örül! Várjál! Ez egyik se működik! *(Újabb gombot nyom meg.)*

Krisztus a feszülettel, nagy nyikorgással megfordul, a gombnyomás után. A háta kerül a terem felé. Pánik tör ki. Az emberek sikongatnak. Többen térdre borulnak

BRIAN: *(Felordít)* Jézusom! Ezek itt belehalnak a rémületbe!... Keithee! Azonnal fordítsd vissza!... Hallod Keithee!

Páran odamennek a szoborhoz. Letérdepelnek, jajonganak. Minden zajt elnyomó imakórus alakul ki. Villog a fény, mintha villámlana. A fél terem Jézus hátához fohászodik.

KEITH: *(Nyomkodja a gombokat. Villogó fények.)* Nem tudom!.. Nem tudom visszafordítani!

BRIAN: *(Leugrik Colón szobráról. Átsiet a termen. A bírakra mutat.)* Hihiiiiijj! Keithee, tőlünk emberektől még az isten is elfordul! Már Dzsán Pól Dö Szekond is megmondta!

Brian kiemeli a hatalmas feszületet a helyéről. Alatta egy derékmagasságú, hegyes, pengeéles ék van. Lassú, hosszan tartó művelettel, nagy erőfeszítéssel megfordítja a súlyos szobrot és az ékbe illeszti. Sentimente közben közel jön, nézi a műveletet Az emberek kereszteteket hánynak magukra, imádkoznak. Kinn körmenetek.

BRIAN: *(Véglegesen beállítja a keresztet. Ellép tőle.)* Na Jézuska! *(Letörli a kezét.)* Hát barátokozz meg újra az emberiséggel.

A Krisztus szobor nagy nyikorgással újra hátat fordít. Először csend. Aztán pánik, visongás. Az emberek odanyomulnak szoborcsoporthoz. Térdre borulnak, a feszülethez kezdenek imádkozni. Csecsemők sírnak Brian tanácstalanul áll.

BRIAN: *(Keithhez.)* Na bazze! Mi a lófaszt lehetne ezzel csinálni? *(Töpreng.)*

Buchelar, Oliviere da Silva tántorog be. Megdőbbenve a kereszthez mennek. Közben Don Pepe, Gonzalves is odamegy. Felmennek a kereszt pulpitusára, vizsgálgatják a szerkezetet. Sentimente leguggol mögé, elmélyülten nézegeti.

KEITH: *(Felkiált.)* Brian! Nézd! Beálltak Jézus helyére! Hozzájuk imádkoznak a népek!

BRIAN: Na nekik aztán imádkozhatnak!... Huhúúú! Hozd a kamerát! Gyorsan!

Buchelar, Gonzalves, Don Pepe a kereszt dobogójáról ájtatosan nyugtatgatja az embereket. Oliviere időtlenül vigyorog rájuk.

BRIAN: *(Az itészekhez.)* Tesóóóók! Barátságos mosoly! Elő a

cápa fogakkal! Cheese! Cheeeeeeeese! Cheeeeeeeese!

Cheeeeeeeese! *(Szélesre húzza a száját.)*

Keith elkattintja a gépet. Gonzalves felháborodik.

GONZALVES: Mit képzél? Ez bíróság! Kérem itt kizárólag rajzolni szabad!

BRIAN: *(Odaugrik a szoborcsoporthoz.)* Hallgass papagáj! Segítetek inkább megemelni a jézuskát. Másodjára sokkal nehezebb! *(Buchelarhoz.)* Hú baszd meg! Olyan szagod van mint egy csirkeólnak! *(Megcsapja Don Pepe kölnije.)* Buzóca te is menj innen!

Keith odasiet. Brian, Keith, Sentimente helyrerakják a keresztet. Ováció.

BRIAN: *(Sentimentéhez.)* Ügyes voltál csucsicsávesz! *(Felemelt kézzel pacsit adnak egymásnak.)* Bazz! A faterod micsoda?

SENTIMENTE: Kérlek, ő lakatosember. De igazi ezermester!

BRIAN: *(Átöleli a vállát.)* Láttam rajtad csákókám! Bazze a két rejtett vágatot az én szemem észre nem vette volna!

(*Sentimente ruháját nézi.*) Mi a lófaszt keresel te ebben cumóban? Neked kezűgyesség van, minek neked pici poci meg pecsétgyűrű?.. Gyere faszol! Cristobal Colónt is megcsináljuk! (*Átsietnek a termen.*)

GONZALVES: Kérem fejezzék be! (*A tömegnek, csengővel.*) Tessék helyremenni!.. Nem hallották?!... Visszatérünk a tárgyaláshoz! (*Brian csoportjához.*) Ti is ott!

BRIAN: (*Keith és Sentimente társaságában már szedi is szét a szobrot és vezetőiket.*) Papa! Hibásan tájoltad be magad. Semmiféle tárgyalás nincs itt. Ez a Keithee és társai szerelőszolgálat munka közben. Lécci, hagyjál dolgozni minket. Nyugodtan hazamehetsz meglocsolni a virágaidat!... Duci haver! Van csavarhúzó?

DON PEPE: Kérem szépen nekem van! (*Mellényzsebéből finom kis szerszámot vesz elő.*)

BRIAN: (*Összezsapja a két kezét.*) Buzóca!! Hát terólad meg kiderül hogy tulajdonképpen koszos és olajos autószerelő vagy?

DON PEPE: Nem kérem! De hobbim a finom kicsi órák javítása! (*Büszkén mutogatja a készletét.*) Ezt a kis csavarhúzókat nézzétek meg! Csinos, cserélhető éle van! Vagy ezt ni! Egy kis kattanás és meghosszabbodik a nyele!... (*Teljesen belekésül.*) Kérek szépen majdnem száz zenélő órám van! És kicsi zenélő állataim. Bólogató kecskék, akik Mozart indulóit mekegik. Kacsák, akik Beethoven Pastoral szimfóniájának zenéjére szarnak. (*Nyújtja a készletet.*)

BRIAN: De bazz,akkor miért nem lettél órás? Minek neked szénbánya? Szereted a szenet?

DON PEPE: Nem. Utálok. Koszos! Fekete! Poros! Kőhögök tőle!...

BRIAN: A lófasz se ért benneteket cuca...

A bírák közben előrejönnek. Nézegetik Don Pepe készletét. A srácok sorban vezetőket nyomnak a kezükben. Ines is segít nekik. Lassan kibelezik a Cristobal Colón szobrot. Minden bárának a derekán, lábán, nyakán vezeték, mintha pókhálóban vergődnének. Keith, Sentimente közben hátul felmászik a szoborhoz. Szedik széjjel máris.

SENTIMENTE: (*Kidugja fejét Cristobal Colon feje helyén. Csupa fekete a kosztól. Boldog. B rian-hez*) Kérek ezek a villanszerelők pancserek voltak! Negyed ennyi vezeték elég volna! Idenézz! (*Felemel két drótvéget.*) Ezt a kettőt összekötöm és máris világít! (*Összedugja a drótokat. Cristobal Colón tojása fényleni kezd.*) Amit lent látsz teljesen felesleges! (*A drótokban vergődő csoport irányába int.*)

BRIAN: (*Kitörő örömmel.*) Huhúú! Hallottad Keithee??! Okoscsávesz átállt a mi oldalunkra! Persze hogy feleslegesek! ...Oké! De te is cseréld le a Lenin fejes táskádát szerelődobozra csáki!

SENTIMENTE: Nem lehet kérek. Engem tanítottak a szüleim... Muszáj harcolnom a társadaloméért, a kommunizmuséért, a lenini eszmék győzelméért!

BRIAN: Jó, nyugó, nyugó... Éljen Lenin, Sztálin és Lónya Brezsnyev! Csak vicceltem.

Brian a drótokba belegabalyodott bírákhoz megy. Keithee, Sentimente befejezik a szerelést, kipróbálják a kapcsolót. Minden működik, összerakodnak. Odakinn körmenetek.

BRIAN: Na kiszabadítalak benneteket, aztán megyünk szépen haza. (*Zsebkést húz ki az oldalzsebéből.*) Várjunk csak! Nem adom olyan olcsón! (*Buchelarhoz, tagoltan.*) Mondjad szépen: I.Ci.Pi.Ci! (*Figyelmeztetően.*) Nem hallom! Mondjad: I.Ci.Pi.Ci! BUCHELAR: I.Ci.Pi.Ci!

BRIAN: Ez az! (*Egy mozdulattal szétvágja a vezetőket Buchelaron, aki kiszabadul. Brian Don Pepéhez fordul.*) Na most te!... Mondd szépen: I.Ci.Pi.Ci!

DON PEPE: I.Ci.Pi.Ci!

BRIAN: Ez az! (*Egy mozdulattal szétvágja a vezetőket Don Pepén.*) Megy ez! (*Oliviere da Silvához megy. Megpaskolja az arcát, ő pedig rávigyorog.*) Duci haver! I.Ci.Pi.Ci!

OLIVIERE: I.Ci.Pi.Ci!

BRIAN: Remek! (*Egy mozdulattal szétvágja a vezetőket Olivieren, leszedi a maradékot Oliviere egyenruhájáról. Nézi a vezetőkektől megszabadult többiekét. Keserűen.*) Ja! Világproblémák megoldva, cigi az utolsó szálig elpusztítva, mehetünk sörozni!

A bírák felszabadultan röhögnek. Ismételtetik egymásnak. I.Ci.Pi.Ci... I.Ci.Pi.Ci... A köteleiket dobálják le közben magukról és szedegetik össze. Hirtelen diadalmas egyházi zene szólal meg. Kivilágosodnak az angylaszobrok. Áhítatos, mámoros zene. A bírák tovább hajtogatják: I.Ci.Pi.Ci... I.Ci.Pi.Ci A tömeg kiabál. Mirraculum! Mirraculum! Mirraculum!...

BRIAN: (*Sóbálványként nézi a győzelmes csendéletet. Felordít*) Keithee! Mit nyomtál már megint meg? Kapcsold ki ezt az idéten zenééééé! Dehogy fognak ezek változtatni egy icipicit is!

A bírák Brian szavára ráharapnak. I.Ci.Pi.Ci...I.Ci.Pi.Ci... A zene elhallgat.

KEITH: Bocs! Bocsika! Véletlen volt!... Brian! Tudod hogy déli egy óra van?

BRIAN: *(Megdöbben.)* A kurva életbe! Megy a repülő! *(Innentől még jobban felpörög a beszéde, a mozgása. Először Gonzalveshez ugrik. Elvágja a maradék vezetékeket.)* Úúúú, megy a repülő!... Tyuhééééj, papagáj papa, utazunk! Gyere bazz, gyors ítélet, ott a székelt! Gyerekeknél ötödik paragrafus, negyedik cikkely, egy év elzárás a zababörbe, nálunk negyedik para, második ciki, szabálysértés szóbeli megrovással. Don Pepe! Oliviere da Silva! Buchelar! Villámgyorsan a helyetekre! *(A tétovázó, lelassult Buchelart lökdösi.)* Az anyád picsája, Galambica! Ott a piád, jobbról a csirkéd, odaülsz, zabálsz, egyetértően bólogatsz papagáj papa ítéletére! *(A többieknek is mutatja mit csináljanak, néha el is kíséri őket.)* Duci haver, hoppersz a helyedre, karba teszed a kezed, új rágógumit rágsz, egy szót se szólsz. Buzó tesó, körbe caplatsz, helyet foglalsz, lesed Keithee csöcseit, ítéletkor egyetértően összeütögeted a glasszékésztyüidet... *(Körbenéz)* Na ki van még. *(Sentimentéhez, kitörő örömmel.)* Ügyicsávi!! *(Odaugrik, letörli Sentimente arcáról a port.)* Jobbról koszos, balról poros, papírzsepi, újabb zsepi, újabb zsepi, újabb zsepi... Huhh bazzé bedöglött a lemez!... Újabb zsepi, újabb zsepi... Helyedre mész, büntetést kérsz, rövid beszéd, és ezzel kész!... *(Keith és Ines felé.)* Keithee ide, Ines oda, én meg hova? Ja, amoda! *(Villámgyorsan beugrik a védői pult mögé. Kívágja a magas cért.)* ..Ötödik paragrafus negyedik cikkely helyett börtint kérj a gyerekekre csávesz!

Lassan mindenki a helyére kerül. Don Pepe most Gonzalves balján ül. Lapozgatják a törvénykönyveket. Kinyílik az ajtó. A teremszolgája jön be egy cédulával. Odaadja Gonzalvesnek. Gonzalves döbbenetesen nézegeti. Odaadja Buchelarnak. Aztán felpattan. Buchelar is. A cédula körbe jár. A bírák éktelen méregettel ordítanak. Szavaikra a tömeg is felháborodik. Ines tolmácsolni is elfelejt ijedtében.

GONZALVES: Ujklf odf aoiihdaf lafnlna ! Adoiidafj sakdfjb kdsafjbn! Adoihdf usadfnk saikuhdfjbn! kAsfjbnkmnd klstdfjbnknsd sedfkljhdsfmskdsf lsdjfn kjdsfms!

BUCHELAR: Unlkdf odjkn dopijdgf! Pigfs aoidf osdfjks! Oiadf sdfouihns!

GONZALVES: Oihdaf! Sdihsdg ujdshf oksdfnl! Sdujhsdgf uisdgfkjbnsl! Mnsdshg iosdfnl!

INES: *(Magához tér a megdöbbenéstől. Kétségbeesve.)* Brian! Lebukatatok! Visszajöttök az adatok. Azt mondja, hogy se az apád nem konzul, se az anyád nem jogász! ...Keithee faterja se! Azonnal vát alá helyez benneteket a bíróság tudatos félrevezetéséért...

BRIAN: *(Maga elé suttog.)* Nyugi Keithee, nyugi!... Őrizzük a hidegvérünket pajtás!

INES: *(Egyre ijedtebb.)* Hat hónaptól két évig terjedő börtönt szabhat ki... Most azt vizsgálják, testi fenytés kiszabható vagy nem... *(Nem fordít le pár mondatot megint az ijedség miatt.)*

GONZALVES: Oidsfa solijsd pskj rdpojdfg!... Soigf osfgnds uhsdf opsdh! Soihdf ouisfhmku!

DON PEPE: Udgofnl rins idsrjklnds ofdsgn! Sdolihsdg osgfins osdjkhl!... Slisdgfb oibnsgf!

GONZALVES: Unoidf oidsaujhs idsfnl!... Oidfns opsdjhs ouid ujhbns ud! kbjudf idhjijks!

Brian és Keith mögé rendőrök állnak. A tömegből többen pfujolnak, öklüket rázzák a srácokra. Odakinn körmenetek. Távolról skandálás. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!...Ines fordítani kezd.

GONZALVES: Azonnal hagyja el a védői pultot!... Odaülj gazember! A kis tolvaj csibészék mellé! *(Keith felé.)* Te is szemtelen család! Ezt megkeserültek! A legvisezebb sötétzárkába raklak benneteket! *(Kibál.)* Patkányok közé piaci legyek! DON PEPE: *(Lila fejfel ordít Mostmár semmi ideetlen nincs a hangjában, mozgásában, inkább metszően éles és félelmetes.)* Előtte bottal leverjük a veséteket! Véreset fogtok hugyozni!! Egy hétig enni se kaptok!! Megemlegetitek mit műveltetek itt!

KEITH: *(Cigaretta vesz elő.)* A rohadékok!*(Tanácstalanul Brian felé.)* Gáz van bazz.

BRIAN: *(Idegesen rászól.)* Keithee ne szívj narkóti!! Összpontosíts! Nyugodt maradj!

GONZALVES: *(Gonoszul, kikelve magából.)* A gyerekek meg kétszer annyi botütést kapnak! Mert ordítottak a bírósággal! Emésszen csak a lelki furdalás, piaci légy!

DON PEPE: Nem hallottad hova ülj gazember?! *(Teli torokból.)* Nem hallottad?!

A rendőrök lökdösése közben Brian, Keith átülnek a vádlottak padjára. Sentimente, aki a teremszolgája hírére felpattan, tanácstalanul áll és cigarettázik. Később nyugtalanul sétál. Oliviere értetlenül szivogatja az orrát, ám nemsoká elszundít, Gonzalves és Don Pepe csaknem eltakarja. Buchelar dühös fejfel, gonosz tekintettel csipegeti a csirkét és lapit.

DON PEPE: *(Ki van kelve magából.)* Kinyomjuk a szemetek is csalók! Ki nem mentek ebből az országból évekip azt garantálom. *(Üvölt.)* Ti mertetek itt oktatást rendezni?

GONZALVES: *(Ordít.)* Mit képzeltetek! Piszok idegenek!

BRIAN: *(Kihúz egy összehajtható minikomputert a hátságából. Tenyérnyi monitora van, összecukható billentyűzete. Odaviszi Gonzalveshez. Döbönt várakozás után csendesen megszólal.)* Láttam a folyosóról hogy használts számítógépet Ennek harmincszor akkora a teljesítménye És elfér a zsebedben. *(Mutatja. Bekapcsolja.)* Gazdag amcsik használják repülőúton. *(Kis szünet. A bírák ámulva nézik a szerkezetet.)* Mindent tud. Akár teljes filmeket korongra írhatss vele. Tessék! A tiéd papa!... *(Sziszege, de komolyan.)* Igen! Neked adtam! *(Hirtelen leteszi a földre. A lábát fölé emeli.)* De ha nem engedsz el minket, azonnal széttapasom!!

GONZALVES: *(Hosszú szünet után.)* Várj!... Mutasd meg jobban! *(Int hogy emelje a pultra.)*

BRIAN: *(Felemeli.)* Látod? Ez a menüje! *(Pörgeti.)* Látod mi mindent tud?...

GONZALVES: *(Nagyon tetszik neki a gép. Alig hagyja hogy Brian hozzáérjen.)* Mikori?

BRIAN: Két hete vettem. *(Keith-től kap egy fűzetet.)* Itt a használati utasítás.

GONZALVES: *(A gépet piszkálja. Don Pepe felé int.)* Vele mi lesz?

BRIAN: Van kameránk. És egy digitális fényképezőgép.

BUCHELAR: *(Gonzalvesnek suttog, aki tanulmányozza a gépet.)* Kérem szépen a kamerát én szeretném. Két éve tervezi a beszerzését a parókia!

KEITH: *(Előre jön. Don Pepéhez.)* Tesó! Jó lesz a digigép? *(Farkasszemét néznek.)*

DON PEPE: *(Dobol az ujjával. Félrenéz.)* Na mutasd, mit tud! *(Gonzalves fülébe súg.)*

GONZALVES: *(Nézi a minikomputert. Szünet után, gyorsan.)* Hozzátok ide a hátságokat!

Gonzalves int a rendőröknek. Ők földre parancsolják az embereket. Sorfalba helyezkednek, hogy a tömeg ne lásson az emelvényre. Villámgyorsan és olajozottan zajlik minden. Azonnal látható, hogy a külföldiek bírósági kifosztása erefelé megszokott rituálé. Bejönnek a teremőrök és rendőrök parancsnokai is a cuccok válogatásához. A srácok az emelvényre rakják a zsákokat. Hatalmas bazár keletkezik az asztalon. Elsősorban szennyes ruhák halmaza, amelyet mohón, nagy zajjal vizsgálgatnak a parancsnokok és ítészek. Odakinn csendesen villámlik. Nem törődnek vele. Körmenetek vonulnak időnként. Távolról skandalás. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!...

OLIVIERE: *(Gonzalves felkölti.)* Mi van két haver? Osztyátok az angol szajrét? Nekem mi jut? *(Nézegeti álmosan a cuccokat. Felhúz egy piros baseball sapkát.)* Jól áll? *(Kézitükört kér Don Pepétől. Nézegeti magát.)*

KEITH: *(Döbbsenten.)* Bazzel! Ezeknek még a bűdös zokni is kell! Ez nem igaz!

BRIAN: Megmondtam Keithee! Nincs több bűdös zokni! És ime!... Olyan tiszták leszünk bazzel ha még szarrá is ázunk, mint a szeplőtelen szűz.

DON PEPE: *(Keith felé.)* Kérlek szépen megkaphatom a mobiltelefonodat is?

KEITH: Mi a faszt tehetsz Buzóca! De csak ha papagáj papa elenged minket!

DON PEPE: Fel fog menteni kérlek! Ne aggódj! *(Önérzettel és lekezelően.)* Becsületes ember! *(Nyomogatja a telefont.)*

BRIAN: Huhh! Imádom a becsületességét!... *(Kezdi megelégedni.)* Héj gyerkőcök! Vihar jön! Siessetek! *(Gonzalveshez.)* Kapkodd a cápamancsodat papóca!

Az emelvényen nagy a zsvajv. Egyes darabokon harcias vita zajlik. Elkülönülnek a bírák kupacai, a teremőröké és rendőröké, az ügyészi pulton is gyűlik egy ruhakupac. A bíráknál, teremőröknél főleg korszerű technikai felszerelések láthatók, az ügyészpulton agyonmosott ócskaságok. Dörgés és villámlás odakinn.

GONZALVES: Nos. Ez itt a mienk. Az ott a biztonsági személyzeté. Az meg ott a Szegényeket Segítő Alapé. *(Az ügyészpultra mutat, ahol Sentimente rendezkedik.)*

BRIAN: *(Sárga gúnyval.)* Papóca! Édes pici papócenka! Hogy neked micsoda szíved van!

Odakinn a tömeg felbomlik, teli lesz az utca zajjal, ismét vihar előtti a hangulat. A dörgés és villámlás azonban most nem érdekli a teremben lévő, néhány holmi fölött még mindig veszekedő, izgatott embereket. A teremőrök a maradék cuccokat a rendőrökordonon át a félhalott hajléktalanok közé szórják. Üres sörös dobozok, gyorséteriemi műanyag evőeszközök, szakadt csomagolópapírok, szétszakadt papucsock, összegyűrt és üres cigarettásdobozok ezek elsősorban. Iszonyú marakodás szabadul el. Az emberek szinte ölik egymást a szeméért. Aki megszerez valamit ráfekszik. A többiek harapják, ütik, megpróbálják megszerezni. Néhányan a rendőrök térdeinél leskelődnek, milyen cucc jön még.

BRIAN: *(A látványtól először sóbálványá mered. Aztán olyan mélyről szakad fel belőle az üvöltés mint a darabban soha.)* Az anyátok rohadt picáját!!! *(Neki akar ugrani bíróraknak. A rendőrök lefogják.)* Mit csináltak ezekből az emberekből?... Mit csináltak ezekből?!... *(Kifordul Keith felé.)* Keithee, te csináltad! Én csináltam! *(A közönség felé.)* Mindnyájan csináltuk!! *(Rázza a zokogás.)*

KEITH: *(Őt is le kellett fogni, hogy a bírók torkának ne ugorjon.)* Nem igaaaaa!!!

Iszonyú!! Iszonyúúú! *(Sírás fojtogatja. A rendőrökhez sístergő gyűlölettel.)* Erresszettek kurva gazemberek!*(Látszik hogy a hatalmas termetű fiatalember agyoncsapna akárkít most.)* Erresszeteeeeeeeeeek!...

Egyre többen véreznek a szeméért verekedő emberek közül. Páran egymás nyakába, kezébe harapva harcolnak. Rendőrök rontanak közéjük. Nehezen, a kép végére sikerül azonban csak rendet csinálniok. Kinn dörög. Villámlik. Gonzalves feláll. Don Pepe is.

GONZALVES: *(Kökeményen.)* Idejöttök gazemberek! Ide elém! *(Bele Brian és Keith képebe, akiket a rendőrök odatuszkoltak.)* Befogjátok a pófátokat! Vagy a cuccotokat is elszedem és még el is itéllek! *(Ráordít a felindult srácokra.)* Csend legyen!!!

BRIAN: *(Lassan csillapodik. Szipogva.)* Jól van papa. De mostmár gyorsan végezz. És takarodunk innen. Abban a pillanatban!! *(Keith felé.)* Nyugodj meg... Nyugi...

KEITH: *(Csillapodik.)* Rohadék... Jó... Csináld a dolgodat...

GONZALVES: *(Brian felé. Halkan.)* Kérem az órátat és a gyűrűdet! *(Keith felé.)* A tied is!

BRIAN: Nyugi Keithee!... *(Leszedi az óráját, átadja.)*

BUCHELAR: *(Úlve.)* A kereszteteket a nyakatokból.

A srácok átadják a nyakláncukat, gyűrűiket, sorban mindent. Még több villámlás. Buchelar a nyakába akasztja a srácok aranyláncait a feszületekkel együtt.

OLIVIERE: *(Seggrészeg. Kedvesen mosolyog. Nem akar kimaradni.)* Szép bakancsotok van!

BRIAN: *(Keithhez.)* Huhh... Te ennek fogalma sincs róla miben vesz részt...

DON PEPE: *(Gúnyosan mosolyog.)* Add csak oda!.. Divatos a bermudátok is!

A srácok szedik lefelé. Mennydörgések, villámok. A komor trópusi vihar színei.

KEITH: *(Halkan, szárazon. Don Pepére fel se néz.)* Most vetkőztetsz?

DON PEPE: *(Főlényesen vigyorog.)* Az alsónaci maradhat bikuci.

SENTIMENTE: Kérlek, én a pólotokat kérem! De csak emléknek! *(Bitákhöz)* Ha megengeditek!

BRIAN: *(Gonzalveshez, mielőtt átadná az újabb cuccokat.)* Mi lesz a gyerekekkel?

SENTIMENTE: Kérlek szépen legalább kocsilopás kell a börtönhöz...

BRIAN: Hallgass!! *(Emeltebb hangon Gonzalveshez.)* Mi lesz a gyerekekkel??

GONZALVES: *(Rákiabál.)* Befogd a pófád!!! *(Kicsit enyhülve.)* Nem botoztatom meg őket. Anyit megígérek *(Int hogy tegye le holmikat. Előrefelé mutat.)* Odaálltok!

A srácok átadják cuccaikat. Alsónadrágban, mezítláb a vádlottak padja elé állnak.

GONZALVES: Olknf opafd oidfpoj poijsdfpjd poidfpiopds poidfjpoijs oi! Ojoiflh aouihsdf oidsihjlkdfmnl! Dafijsdf idsoihs iidsfi soijdsfgékl slid! Saolidfnd sikedsohds fmn! Sljdsf sklnds! Ojls isdihs oisgfnklnds!

INES: *(Annyira figyelt, hogy elfelejtett tolmácsolni.)* Óóó... *(Dühösen Gonzalveshez.)* Ousnkjfs osufs opifsfsl! Iophd uidnka! Aopisf isans oihd! Oduhbisnkla!

GONZALVES: *(Ineshez.)* Unksa! Aoidsfaf jbnfda jadfjk afjlna alkaf! Lafafklna! Alfjknaf!

BRIAN: *(Ineshez.)* Mi ez? Min vitalkoztok... *(Izgatottan.)* Mondd már!

INES: Jaj bocsi... Kihirdette az ítéletet! Randalírozásban bűnösnek talált, enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy a bíróság működési költségeire nagyobb értékű ingóságokat óhajtotok felajánlani! *(Dühösen.)* Még hogy ti ajánlottátok! *(Gonzalves felé.)* Te aljas szemééééé!... Aoidsfaf jbnfda jadfjk afjlna alkaf! Lafafklna!... *(Brain-hez.)* Na, ha a felajánlás megerősíttek, csupán megrovasban részesít és máris jogerősen elmerhettek.

BRIAN: *(Gyorsan.)* Jó, jó papagáj, megerősítjük, adsza papa az útleveleket!... *(Végignéz kettőjükön.)* Sebaj Keithe, úgyis szarrá áznánk, és ez igazán csinos trópusi viselet! Vegyünk hozzá szalmakalapot útközben? *(Elvigyorodik, belecsap a levegőbe.)* Tyuhéj!... Na húzzunk! Mielőtt Buzóca belezúg a seggedbe!

KEITH: Rendben papa... Útlevét, bankkártya, jogosítvány!... De bazze villámgyorsan!

GONZALVES: *(Lekopogja az ítéletet. Visszaadja a papírokat)* Oremnp poaoisd oiafa!

BRIAN: *(Átv teszi a papírokat)* Jó, karattyolj csak! Papapapa papapapa papa-papagáj!...Ide egy törölközőt! Neki is! *(Lekapja a pultról.)* A te anyukád se szerette amikor vizesen mászkáltál az utcán... Nyugó, nyugó, a cuccok maradnak... Duci haver... *(A bakancsot mutatja.)* Ezt én főkazsirrall szoktam kenni. *(Felvesz egy téglélt.)* Itt ezzel. Kicsit a mutatóujjad hegyére veszel,

szépen körbehúzod, aztán a nagyujjaddal eldolgozod! Próbáld meg! (A kezébe adja.) Finoman! Finoman ducus!

KEITH: (A bal oldali ajtóból.) Brian! Gyere már!... (Idegesen.) Bazze! Cipőpucoló tanfolyamat tartasz? (Jön vissza a haverjáért a törölközővel a vállán.)

BRIAN: Miért? Mi másra jók?... Várj duci haver! Keithee jobban érti. Mindjárt megmutatja! (Nézi a bakancsot. Keith felé.) Te! Ez itt feslik! Megvarrjuk neki?

KEITH: (Majdnem elröhögi magát.) A Lónya Brezsnyev varrja meg neki, marha!... (Oliviere da Silva felé.) Na figyelj ducesz! Így kell. (Ujja hegyére zsirt vesz. Mutatja a műveletét.) Látod?

A srácok elmélyülten gyakorolnak da Silvával. Sentimente, Don Pepe odamennek, nézik. Gonzalves papirokat pakolászik. Buchelar feltápáskodik. Egy pici zacskót visz a csoporthoz. A tömegben a marakodás már elcsendesedett. A hajléktalanok között rendőrök posztolnak. Odakinn villámlik.

BUCHELAR: (Brian felé.) Kérlek... Ezt a fűszerkombinációt használok a csirkéhez!... Egy kis kárpótlás nektek... (Bociszemekkel néz a sráca.) Kérlek, fogadd el!...

BRIAN: Huhúúúú! Galambica megjavult!... (Megszagolja.) Kibaszott finom a szaga! Kibaszott finom! (Dugja Keith orra alá.) Bazze holnap otthon ilyen csirkét eszünk!

KEITH: (Mégiesen.) Hagyjál már!... Ducus elbassza! (Vezeti Oliviere kezét.)

BRIAN: (Meghúzgálja Buchelar fülét.) Kösz!... Na húzzunk Keithee, mert a végén megint összelegedünk! (Hátbavert Gonzalvest, aki időtlenül rávigyorog.)

KEITH: Pillanat! (Oliviere-nek.) Ezt itt bal kézzel fogd! Úgy... úgy!...

BRIAN: Na! Szeva cuncusok! (Buchelart, Don Pepét is hátbacsapja, akik zavartan motyognak valamit. Sentimentéhez megy, aki a közben visszatért az ügyészpulthoz s éppen Brian pólóját nézegeti. Megáll mellette. Halkan, gondosan.) Nehogy hatvan fokos mosd! Szétmegy! És tegyél pici citromlevet hozzá! Nézd milyen ropogós lesz! (Mutatja az anyag tapintását.)

KEITH: (Közben már hátbacsapta Oliviere-t, a többiekhez egy szót se szólt, s immár az ajtóban áll.) Brian!... Brian!...Már meg te nem akarsz jönni!

INES: (Az ajtónál áll szintén. Vállán Brian törölközője.) Brian! Nagyon megáztok!

BRIAN: Jól van már!...Na, ég veled csucsicsávesz! És ne zabálj annyit!(A hasára üt.)

SENTIMENTE: (Cigarettaátárcát vesz elő.) Kérlek, ez pedig emlék tölem. (Átadja, Brian nézi.)

BRIAN: Huhuhuhú! Benne van a monogramod!...Kösz!... (Felemelt kézzel összepacsiznak.)

KEITH: (Mégiesen.) Na bazze Brian majd jössz utánam mindjárt!... Elmentem! (Kilép.)

Odakinn hatalmas mennydörgés. Villámlások. Távolról skandálás. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja! Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!... Újabb mennydörgés.

BRIAN: Hinnye! Na húztam cuncusok! Találkozunk Philippiné! (Fenyegetően.) De akkor már fegyver lesz a kezemben bazze!! (Legyint.) Á! Beszaribb vagyok én annál!... (Elgondolkodik.) Bár egy olyan világért, ahol az élelemhez való jog minden ember alapjoga... Lehet egy olyanért mégis fegyvert fognék!... Rohadékok!... (Kikiabál a teremből.) Keithee! Mi a fasz van! Héj! Itt hagysz genya?! (Siet kifelé.) Keithee! Keithee! (Megáll a szegényeknek összerakott ruhakupac mellett. Felemel trikókat, zoknikat.) Hm... (Ránéz az alsónadrágjára.) Ez a Pierre Cardin-es szar is megér húsz dolcsit! (Hirtelen elhatározással leveszi. Megnézi.) Nem szaros! (Összehajítja. Rádobja a ruhákra.) Tessék itt a gatyám is. (Vidáman megrázza a magasra emelt öklét.) Csuheéééé!... Szevasztok! (Megfordul, menet közben törölközőt teker magára és Inessel elmegy.)

Óriási mennydörgés és villámlás. Odakinn menekülés zajai. Megállíthatatlanul jön előre a skandálás. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!... Gonzalves csenget. Dühös papagáj hangon dumálni kezd a teremben lévőkhöz. Kinn skandálás. Ja-hojja, ja-hojja, ja-hojja-hojja-hojja!...Lassan, fokozatosan elsötétül a színpad.

Függöny.

TŰRANNIA

Komédia 1 felvonásban

SZEREPLŐK:

Evolúció Őnagysága
 Ősrobbanás Dezső altábornagy
 Halál Gedeon tábornok, kaszával a kezében
 Pusztító Amália, a tábornok felesége
 Quintus Leopoldus, Leopoldia bíborosa
 Basilius, aranycsináló

Szerzetesek, szegények, nyomorékok, néma szereplők.

Napóleoni háborúk ideje. Mocsaras táj. Templomrom. Hátul a kőoltárból csupán az asztallap maradt meg. Fölötté falfestmény, szakállas isten áhítatos angyalokkal. Elöl a talajon koszos lepedők, rongyok, szakadt szalmazsákok. Közöttük ovális nyílás vezet az altemplomba.

A templomromban van valami, ami nem illik ide. Balról, a beomlott kőfalak tövében hatalmas kőgömbök láthatók. Tojásokra hasonlítanak leginkább, új keletűek Közöttük friss fű nő. A jobb oldalra is jutott pár gömb, rejtelmesen, érthetetlenül.

PUSZTÍTÓ AMÁLIA Gedeon!... Gida! Giducika! (Kilép egy oszlop mögül. Tálakat helyez az asztalra. Rettenetesen hülye nőszemély. Ráadásul betegséget sugároz minden porcikája. Haja fele kihullott, negyede ősz, a maradék szőkén, csicsásan, magasra van bodorítva. Arcán Szent Antal tüze vág végig. Bőrén sárga, gennyes pattanások. Bal szemét hályog lepi. Foga alig van. Jobb fülelől tekergőző giliszták csüngenek. Hátán kelések, szőröcsmók, penészfoltok. Csontváz karjain órási, szőrös anyajegyek. Körmei begömbülnek. Térde kajla, lábszára elevenen rohad. Kisestélyi ruhában pompázik.) Gedeon!... Gida!! Giduka! (Nézéldök, közel a nézőtérhez.) Hol vagy?...

HALÁL GEDEON (A romok mögül megszólal) Mindenütt! (Mézédes basszushangja van, elbűvölően, csábítóan zeng.) Halál Gedeon tábornok jelen van mindig, mindenben, ami él.

PUSZTÍTÓ AMÁLIA De testesülj már meg! (Rikácsol.) Jönnék a többiek! Evolúció Őnagysága és Ősrobbanás Dezső altábornagy is rövidesen megtestesül!... Hallasz?! Gida! Giduka!

Halál Gedeon előlép. Hatalmas termetű. Földig lenyúló, dúsan redőzött, méregzöld csuhát visel. Feje koponya, csontkezeiben félelmes kasza. Gallérján tábornoki tölgyfalevél. Kilépésekor dörgés hallik, a külső tér fényei, színei elapadnak.

HALÁL GEDEON (Imbolyogva közeleg. Pusztító Amáliához megy. Szerelmesen megszólal.) Kiscicám! Kicsi feleségem! (Megcsókolja a dőghalál külsejű nőt.)

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Dorombol.) Naaaa!... Naaaaaa!...

Halál Gedeon kiszedi Pusztító Amália egyik rühös, pattanásos mellét a ruhából és mámorosan csókolja. A fenekét is simogatja a csontkezeivel. Ők ketten a darab során mély szerelemben vannak. Gedeon bűg mint egy gordonka. Amália turbékol.

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Kacarászik.) Naa!... Naaaaaaaaaaaaa! (Gyengéden eltaszítja.) Ülj asztalhoz! (Észrevesz valakit egy oszlop mögött.) Á! Őnagysága, az Élővilág Evolúciója!

Egy különlegesen magas strucc jelenik meg. Sötétzöld krokodilbőr retikül csüng a jobb szárnyán. Előlépésekor dörgés, a templomon kívüli terület fényei, színei picit eltompulnak. Pusztító Amália lelkesen tapsol és hívja a kőasztalhoz a struccot. Halál Gedeon is tapsol.

PUSZTÍTÓ AMÁLIA Parancsoljon! Tessék! Ide tessék!

EVOLÚCIÓ ŐNAGYSÁGA (Gólyalábon járó színész játssza Csöre mozog.) Quákvakvakvak! Quákvakvakvak!

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Újra észrevesz valakit egy másik oszlopnál.) Ó!!!!... Ősrobbanás Dezső altábornagy! Tessék parancsolni! (Kedveskedve mutatja az asztalt.)

Egy dagadt agyagbábu jön elő. Elhájasodott hormonbetegre emlékeztet. Mellkasán tábornoki tölgyfalevelek. Gömbölyű, fejére lapuló, terepmintás sapkát visel, simléderrel és altábornagyi sávokkal. Arca kerekded, bibircsókó vannak rajta. Elhízott testén kerek dudorok tömege, repedtre száradt agyagból, és salakos, vörösbarna, gömbszerű puffadások. Ezekből hol füst csap elő, hol parázs és szikra. Lábán terepjáró bakancs. Kilépésekor dörgést hallani, a templom körül a fény és színek még valószínűtlenebbé válnak. Ősrobbanás Dezső leül középen az asztalnál.

Evolúció Őnagysága hajlongva kárál az altábornagynak. Halál Gedeon tapsol, hajlong. Puszttító Amália is. Ám ő rövidesen eltűnik és gőzölő ételekkel jön vissza.

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Sorban helyezgeti a tálakat az asztalra. Negédesen beszél, mindenkire rámosolyog, akár egy stewardess.) Női mell káposztával!...Női mell káposztával!.. (A tálakon káposztával körítve, félbe vágott női mellek sorakoznak, csöcsbimbókkal.)

Puszttító Amália kimegy, majd újabb ételekkel visszatér.

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Kínálgatva, stewardess mosollyal.) Friss petesejtet?... Friss petesejtet?... (Újabb tálakat hoz az egyik oszlop mögüli.) Főtt fejet?... Főtt fejet?... Főtt fejet?... (A tálakon bajuszos, szakállas emberfejek párolognak.)

Basilius dühösen fejlőd az altemplomból. Középkorú férfi, hosszú fekete hajjal, bajusszal, szakállal. Krisztusra hasonlít, földig érő, vadgalamb színű csuhát visel. Döbbenet nézi a zabáló gyülekezetet. Evolúció Őnagysága a petesejteket szűrűsöli a csőrével. Ősrobbanás Dezső altábornagy a gömbölyded mellekkel piszmoz. Halál Gedeon előtt emberfejek sokasága gőzölög. Puszttító Amália hozzáisimul a hátához... A lakomázók, fejük felett a fehér szakállú úristennel, az áhítatos angyalokkal, úgy mutatnak mint valami örök érvényűnek szánt szentkép.

BASILIUS (Tehetetlenül.) A Jó Kurva Anyátokat! Már megint embert esztek!...

ŐSROBBANÁS DEZSŐ ALTÁBORNAGY(Rekedt, hörgő basszushangja

van. Kedélyesen röhög. Lekezelően beszél Basiliushoz.) He! He! He!... Tudod hogy kiváló emberpusztítók vagyunk!

EVOLÚCIÓ ŐNAGYSÁGA (Rálicitál.) Quákpakpakpak!.. Quákquák! Kvakvakvakvak!!

BASILIUS (Mérges.) Elcsapja a hasatokat kurvák! A múltkor is összeszartatok itt mindent!

A gyülekezet röhögcsél. Puszttító Amália szemérmesen cincog. Evolúció Őnagysága kis késéssel felkárál. Basilius feldühödve közelebb megy, nézi mi van az asztalon.

BASILIUS Undorító Türrannoszok! (Felháborodva.) Nem elég nektek odakinn pusztítani az embereket?! Még amikor megtestesültök, akkor is embert muszáj zabálni?!!

ŐSROBBANÁS DEZSŐ ALTÁBORNAGY (Csámcsogva leinti.) Basilius!... Hallgass! Semmi közöd hozzá mit csinálunk!

BASILIUS Hogyne lenne közöm hozzá te folyton táguló, hájas hólyag!... Hát mit műveltek ti az emberekkel?! (Indulatosan végignéz magán.) Miféle testet csináltatok nekünk? Miféle lelket? Mekkora életkort engedtek meg nekünk?... Az elefánt négyszer annyit él nyomorultak!... (Fenyegetően közel megy mindenkihez.)

ŐSROBBANÁS DEZSŐ ALTÁBORNAGY Elég. Már megint Ágoston, Lamarck kozmosztanáról, evolúcióról olvasol! Hallgass!

BASILIUS (Letorkolja) Te hallgass, Dezső! Temiattad vagyunk világegyetem pici és semmi porszeméi! Temiattad kell természethez, időjáráshoz, és minden más örültségedhez állandóan alkalmazkodnunk! (Hangot vált.) Na elég ebből! (A gömbökre pillant.) Ahogy elkészültek az ember által alkotott úrbéli telepek, szépen elbúcsúznak egymástól! Ti pörögtök magatoknak idekinn, mi pedig éledgélünk nélkületek odabenn! Új világ jön! Ki lesztek hajítva a történelem szemétdombjára! Mindannyian!

Zavartan, hol fölényeskedve, hol tanácstalanul kacarászik a gyülekezet az asztalnál. Evolúció Őnagysága hápog. Ősrobbanás Dezső csámcsogva vigyorog.

ŐSROBBANÁS DEZSŐ ALTÁBORNAGY (Fejével a gömbök irányába int.) Ezekben a szar tojásokban akartok lakni?

BASILIUS Ugyan Dezső! Ezek csak kicsi modellek. Az igazikban, ott, az úrben majd százezer és százezer ember is elfér! (Hangot vált.) Na elég volt belőletek! (Kicsit mérges.) És ide ne gyertek zabálni még egyszer!!! (Bele a képükbe. Egyenként kiemeli a szavakat.) Ne. Járkáljatok. Utánam. ...Érthető? Megmondtam már világosan, az úrkolóniába egyáltalán nem engedünk be benneteket! Egyitek se!

Evolúció Őnagysága dühösen karattyol. Ősrobbanás Dezső Altábornagyból füst csap elő.

HALÁL GEDEON (Kettétör egy főtt fejet.) Nyugó, nyugó, öcsike!... Bemegyünk mi oda.

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Főlugrik.) Mocskos, hepciás, öntelt állat! (Nekiront Basiliusnak. A neveket megnyomja.) Hogy képzeled, hogy Evolúció Őnagyságát, Ősrobbanás Dezsőt, Halál Gedeont kizárod az úrkolóniákból?! Hogy képzeled, hogy kihajítasz bennünket a történelem szemétdombjára?! ...Rettegj tőlem Basilius! Hosszú körmöm alatt halálós férgek tenyésznek! Orrlukaimból velődet szétmaró gőz árad!

BASILIUS (Leinti.) Jaj Amálka maradj már csendben!

PUSZTÍTÓ AMÁLIA Büzös leheletemben mérges piócák nyüzsögnek!

BASILIUS Amálka, azt lehelsz amit akarsz! (Körbenéz.) Húsz hónapja lakom leprásokkal, tökéletesen immúnis vagyok a mosatlan szádra! ...Élég! Hagyjál dolgozni, tizenkét lombikom gőzölög odalenn.(Indul lefelé.) Aztán odakinn szarjatos! Nehogy ezeknek a nyomorultaknak a cuccait rondítsátok össze!

Basilius eltűnik. A többiek odatódulnak a nyíláshoz Indulnak lefelé a lépcsőn.

BASILIUS Kussoljatok innen!! (Felbukkan a feje. Később a teljes alakja. Nagyon pici a óriásbábukkal szemben.) Nem hallottátok?!... Kíváncsi banda!

ŐSROBBANÁS DEZSŐ ALTÁBORNAGY (Gúnyosan röffögi elő a szavakat.) Nekünk te nem parancsolsz öcsike. Nem tudsz elbújni előlünk. És a természettörvényeimet továbbra is tisztelni fogod!

BASILIUS (Bele a képébe.) Szarok a természettörvényeidre Dezső! (Sziszegeve.) A kolóniában a természettörvényeket az ember szabja meg és nem te! (Pimaszul.) A kő ott azzal a sebességgel zuhan a padlóra, amellyel mi akarjuk és nem azzal amivel te előírod Ha kedvünk támad, a víz nem száz fokon forr fel, hanem nyolcvannyalcon. (Ellenségesen.) És így tovább, az összes többi!... (Kajánul mosolyog.)

ŐSROBBANÁS DEZSŐ ALTÁBORNAGY (Gurgulázó hangokat hallat. Sistereg, szikrázik.) Basilius! Vigyázz!

BASILIUS (Ráförmed.) Hagyod abba! (Felüvölt.) Te!!!... Kigyulladnak a leprások cumói!...

Basilius kétségbeesetten taposgatja a padlóra esett parazsákat. A többiek hessegetik a füstöt. Pusztitó Amália tüsszög. Néhány koszos rongycsomó megmoccan a padlón. Külsejük borzalmas. Nyőszörgő félhalottak. Vánszorognának a parazsát oltani, ám nincs erejük, összeomlanak.

BASILIUS (Ordít.) Látjátok?!... Látjátok őket!... Hát leprának kell lennie a földön? Sárgaláznak kell lennie a földön? Ráknak kell lennie a földön?... Mit műveltetek?! Miket hoztatok létre?!?! (Rázza a fájdalom. Tapossa a parazsát.) Ocsmány szörnyetegek!...Na bízzátok csak ránk! Abban a világban amit mi csinálunk, semmi se marad meg a szarságaitokból. (Tapossa egyik parázscsomót a másik után.)

HALÁL GEDEON (Nézegeti a padlót.) Nyugó öcsike... Semmi baj... Odaég néhány ruhatetű...

BASILIUS (Gyűlölettel.) Tiszteld a tetveiket nyomorult! Tiszteld a koszuakat, a szaruakat, mindenüket! Tiszteld hogy elviselik amit rájuk sózthatok! (Dühösen tapossa a tüzet.)

Halál Gedeon, Pusztitó Amália hátrébb húzódnak a tűz elől. Halál Gedeon nemsoká visszamegy zabálni az asztalhoz. Lassan kialszik a parázs mindenütt. Basilius megtörli az arcát. Észreveszi, hogy Ősrobbanás Dezsőből továbbra is dől a füst.

BASILIUS Jaj Amálka olyan vagy mint egy buta tanítónő!... Mondd, te fel se tételezed, hogy a természet helytelenül fejlődik?...Hm?... És honnan a lila lótvúróból veszed, hogy az élővilág csodálatosan van megalkotva? Mert láttál két szép virágot és egy erdei patakot? Nehogy megtévesszen! (Felemeli egy báránycomb, beleharap.) Pillants körbe kicsit a földön! Egy börtönben jársz, ahol az embertől egészen az egysejtűig mindenki halálra van ítélve Önagsága kivégzés előtt álló rabjainak az első számú elfoglaltsága pedig egymás elpusztítása és megzabálása. (Felemeli a tálat. Gúnyosan.) Kérsz báránycombot?

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Ellenséges.) Vidd a báránycombodat innen! Basilius!!

BASILIUS Semmi baj! Több jut a leprásoknak! (Leteszi a tálat egy rongykupachoz.) Tesa! Tesókáim!... Puha! Próbáljatok enni egy picit!... Na! Jó szaga van...

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Közről megnézi a leprásokat. Kis szünet. Boldogan.) Hihihíííj! De szépen néznek ki!... (Diadalmasan.) Basilius! Ezt a borzalmas betegséget beviszitek a kolóniátokba!! (Lelkesen ordít.) Beviszitek a döghalált, a kórokot, a sárgalázat! (Dühöngő próféták mozdulataival.) Viszitek a beleiteket is szétszedő szenvedést!!

BASILIUS (Leinti.) Visszük a lófaszt Amálka! Ott az élővilág is másképp működik majd mint eddig. (Odamegy hozzá.) Idefigyelj kicsi bacilusköteményem! Te se kizárólag szőrökből, pattanásokból és gilisztákból állsz! Hanem egészen parányi, a szemmeddel észre se vehető részecskékből. (Jóindulatúan magyaráz.) Minden élőlény megváltozik, amennyiben ezeket kicsi részecskéket másképp működtetjük mint eddig! Minden betegség eltűnik, amennyiben ezeknek a viselkedését megváltoztatjuk!...

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Rikácsol.) Fogod be a magyarázó pofádat! Fogod be! Öntelt, hözöngő állat!!

BASILIUS (Visszasziszeg.) Lamarck, a híres tudós géneknek hívja ezeket a kicsi részecskéket. És az egész élővilág megváltoztatható a gének segítségével! Úgyhogy vess meg a nagyképűségért galambom! Leheld rám az összes piócádat, gilisztádat és százlábúdat! Akkor is kivesszük az élővilágot ennek az eszement struccnak az uralma alól és olyaná alakítjuk az űrkolóniában, amilyené mi akarjuk.

Evolúció Önagsága hatalmas kárálást csap.

BASILIUS Újracsináljuk az egészet! Mostmár betegségek, szenvedés, egymás megzabálása nélkül. (A káráló strucchoz.) Sajnálom Búcüs!... Volt pár millió éved, elbasztad, most jövünk mi.

Halál Gedeon lassú léptekkel Basiliushoz közeledik. Evolúció Önagsága, Pusztító Amália óvatosan arrébb mennek. Önagsága lehajtja a fejét a földre és legelni kezd. Néha felsandít a kaszársra.

HALÁL GEDEON (Halkan.) Lekaszáljalak öcsike?...

BASILIUS (Bele a képebe.) Kaszálj Giduci nyugodtan! Majd Eugenius és Franciscus Veronában, Aquinius Ravennában, továbbá Augustinus Dalmáciában, befejezi! (Gúnyosan, sziszegve.) A többiekéről nem is beszélve. (Etetni kezdi a leprásokat.)

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Akár egy fúria, úgy ordít.) Kipusztítom Basilius a kollégáidat is! Mindet kipusztítom, ha hozzá mernek nyúlni önagsága élővilágához! (Magasba emeli a begörbített ujjait.) Leszaggatom a lépüket! Forró fost csinálók a májukból!...

HALÁL GEDEON (Csillapítja a hisztériázó nőszemélyt. Gyengéden megöleli.) Na. Na... Szerelmem... Ne idegeskedj... Még megbetegszel a végén!...

PUSZTÍTÓ AMÁLIA Véres hugyot locsolok le a torkukon! Teletömöm a fülüket forró epével!...

HALÁL GEDEON Na!...Naaaaaa!... Kicsi szerelmem... (Csókolni kezdi.) Amália!... Annyira szeretlek!!! (Megindult lesz. Figyeli Amália karjaiból a leprásokkal törődő Basiliust.) Kicsim!... Nézzél csak oda!... Nem olyan rossz csóka ez az ember... (Szerelmesen öleli a párját.) Csak a fajtájának akar jót... Kicsit emberközpontú.

BASILIUS Lóközpontú legyek????... Hm... Ha belegondolok, hogy a hülye Bücüs a lovakkal is miket művel.... Igen Giduci! Szívesen lennék lóközpontú, kutyaközpontú, sőt egérközpontú is! (Körbenéz.) Hova lett az a kacsafejű tömegpusztító? A fűvet tépi?

HALÁL GEDEON Őnagysága magas fokon, személyesen vesz részt az élőlények élethalálharcában.

BASILIUS (Megvonja a vállát.) Te tudod Gida. Biztos lehet így is mondani... Figyelj gazember! (Felemeli a tálat.) Nem kérsz egy kis báránycombot?... Na! Nagyon finom!

HALÁL GEDEON (Megszagolja.) Uhhh. Nem. (Zavartan.) Élve... Élve szoktam... (Kinéz balra.) Te! Basilius!... Megnézném a gömbjeidet!...

BASILIUS (Lelkesen.) Gyere gazember!...

Basilius, Halál Gedeon, Pusztító Amália odamennek a gömbökhöz. Basilius kezében tál, báránycombokkal.

HALÁL GEDEON (Tapogatja a gömböket.) Ilyen tojásokat kívánsz lebegtetni az űrben?

BASILIUS Muszáj! Dezsőnek túl nagy az ereje ideleln. Ott könnyebben bezárkózunk előle.

HALÁL GEDEON (Nézi az eget.) Hm... Kényelmetlen lesz folyton felmászni!

BASILIUS (Mint akit megcsíptek) Gida! Te be nem jössz oda!... Hogy képzeled?! Eleget kaszáltál, hólyagos a tenyered és izomlábad van! Szépen nyugalomba vonulsz és passziánszozol a gilisztaköltemény feleségeddel!.. Mindjárt megharagszom!

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Nekiesik.) Mit képzelsz Basilius! Azt hiszed Halál Gedeont ki tudod tiltani bárhonnán is! Azt hiszed... (Elkezd begerjedni.)

BASILIUS (Belevág. Gyors szövegmondással.) Jaj Amálka! Nem kívánom végighallgatni, hogy a beleimet cafatokká szagatod majd az onnan származó meleg szart végigcsorgatod a gégémem. Továbbá, hogy a tudómet péppé csócsálsd, a nyelöcsövemet széttéped, és végezetül egy gyengéd oldalmozdulattal mérges viperákat nyomsz a valagomba! (Lassabban.) Egyébként pedig... Igen!! (Nyomatékkal.) Azt hiszem!!!

HALÁL GEDEON (Eltűnődik) Ugyan kisöcsém... Ami él, az meghal.

BASILIUS Nagyon tévedsz! (Húst tépeget a leprásoknak.) Szervcseréről hallottál már?

HALÁL GEDEON Szervek átültetéséről?... Hogyne! Kilencedik Lajos király két hete halt bele.

BASILIUS Ne aggódj cuca... Ki fog alakulni a megbízható szervátültetés... (Pimaszul.) Aztán szépen az idők végezetéig cseréljük és cseréljük majd az elhasználódott szerveket... (Újabb húsdarabokat tép a betegeknek.) Mi több! Még a lelkünket, a tudatunkat is megtanuljuk megtartani a szervcserék során!! (Halál Gedeon képébe.) Örökéletű lesz az ember az űrkolóniákban gazember!!! Mit bámultok? Létezik halhatatlanság! Csak a hülye struccnak semmi esze nincs, emiatt az egész evolúciót nem az értelem irányítja, anélkül meg nincs mód ilyesmit megcsinálni.

Evolúció Őnagysága felkapja a fejét. Felháborodottan kárálni kezd.

BASILIUS Mi baj Bücike!... Ganajtűrő bogarat nyeltél?... (Észreveszi, hogy a leprások félnek a struccról. Ráúvölt.) Idefigyelj te Gilisztanyakú Kendermagos Csirke! Hagyd abba a sipitozást azonnal?!... Hagyd abba!...Félnek tőled!... Érted??...

HALÁL GEDEON (Öleli Amáliát. Eltűnődve.) Hm... Mi lesz Basilius velem? Mi lesz Amáliával?

BASILIUS Semmi. Itt maradsz faszán a földön és gyomirtó vállalkozást nyitsz! Te, hogy mennyi parlagfű van! Amálka, neked nem csipi az orrod?... (Hangot vált.) Na elég volt undorító alakok! Remélem belátjátok, hogy az elkövetkező évmilliárdok

során az emberiségnek rátok semmi szüksége nincsen, és kitűnően érzitek majd magatokat az Emberi Történelem Szemétdombján. (Lassan, pimaszul, gyűlölettel.) Búciókével és Dezsókével együtt!...

Diadalmas, túlszínezett füstfellegek csapnak elő a nyílásokból

BASILIUS Hinye az anyátok picsáját! Teljesen elfofázom veletek az időt. (Lerohan.)

HALÁL GEDEON (Óvóan testéhez húzza a nejét.) Ne félj Amália! Nem olyan egyszerű az!... Édesem!... Mindenem!... (Fullad a kéjtől.) ...Amáliám! (Vetkőztesi Amália is őt.)

Pusztító Amáliának hamarosan kilóg a tüdeje a ruhából. Kibuggyannak a belei. Halál Gedeon félretolt csuhája alatt megjelenik a csontos segge, amint a nő markolássza. Evolúció Őnagysága legelőszőr homokba dugja a fejét szemérmesen. Később közelebb megy. Figyelmeztető kárálást csap. Ősrobbanás Dezsó abbahagyja a csámcsogást, megelégteli a jelenetet. Füst lobban ki belőle, parázslík. Óriási hangerejű durrogást csap... A szerelmesek eszmélnék.

ŐSROBBANÁS DEZSÓ ALTÁBORNAGY (Nyájasan, az öltözködő nőhöz.) Amálka! Egy kis desszert nem volna?

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (A helyére dugja a beleit, a tüdejét, a frizuráját megigazítja. Zavartan.) Jaj, dehogynem! (Kisiet, eltűnik egy oszlop mögött.)

Evolúció Őnagysága, Halál Gedeon az asztalhoz siet. Amália már jön is vissza.

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Kínálgatja a behozott tálat stewardess mosollyal.) Gólyafost?... Gólyafost?...

HALÁL GEDEON (Elnézést kérően fordul a döbrent Ősrobbanás Dezsó és Evolúció Őnagysága felé. Gyengéden, Pusztító Amáliához.) ...Eltévesztetted kicsim!... Holnap kajálunk gólyát!... (Meggimogatja.) Valami humánus csemegét adjál nekünk!

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Mentegetőzve.) Jaj! Ez a Basilius! (Üvölt.) Kikaparom a szemedet! Kitépem a...

Ősrobbanás Dezsó figyelmeztetően felpöfög. Amália elsiet.

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Süteményes tálakkal érkezik.) Mazsolás térdkalácsot?... Mazsolás térdkalácsot?... Sült tököt ropogós puncival?... Sült tököt ropogós puncival? (Füstölög.) Basilius... Te hözöngő barom! Gógós, buggyant agyú állat! (Leteszi a tálat, az attemplomhoz megy. Rikácsol.) Basilius!! Te istennek képezed magad???

BASILIUS (Az attemplomból. Hangosan.) Ellenkezőleg Amálka!! Porszemnek!...

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Mint aki hatalmas hazugságot fedezett fel. Diadalmasan üvölt.) Nem igaaaaz!! Most közölted, hogy teremteni fogtok, örökéletűvé alakítjátok az embert!!!!...

BASILIUS Jaj Amálka tényleg egy buta tanítónőre hasonlítasz!! Mondd, te a mondatoknak mindig csak a jelentését érted meg?? (Mérges lesz. Felszalad a lépcsőn.) A következményükön, a vonzataikon sohasé gondolkodsz?... A rohadt életbe már! Idenézz! (Letép egy fűszálat.) Helleborus Paraboranus! (Pusztító Amália orra alá nyomja.) Ez a fűfajta négy millió éves immár! (Felemeli az ujját.) És! És! Ez a fűfajta honos lesz a földön négy millió évvel ezután is!! Ellenben a Halandó Ember fajtája?... Na?... (Bele Amália képebe.) Pár tízezer éve vagyunk itt csupán és az Örökéletű Ember megjelenésével máris eltűnünk!! (Szünet. Csendesesen.) Semmi mások nem vagyunk mint előemberek akik majd átadják helyüket a valódi embernek!... Átmeneti lények vagyunk! Porszemek! (Amáliához.) Értesz már?? (Végignézi a gyűlekezetet.) Utolsó rohadékok! Ti vagytok az okai! (Leguggol, leprásokat etet.)

ŐSROBBANÁS DEZSÓ ALTÁBORNAGY (Csámcsogva. Mellékesen.) Örülj Basilius, hogy élsz! Hogy egyáltalán létre hoztunk benneteket! (Hangosan csócsálja az ételt.) És hagyj végre vacsorázni.

BASILIUS (Felpillant a szakállas istenre, az angyalokra, az asztalnál csacsogókra. Kezével végigmutat a csendéleten. Maró gúnnyal.) Hálával teli a lelkünk, hogy hatalmas társaságokban lehetünk! Hogy a világegyetemben számunkra ez az átmeneti, nulla, porszem állapot jutott! (Megrendülten, keserű gúnnyal a földig hajlja a fejét.)

ŐSROBBANÁS DEZSŐ ALTÁBORNAGY (Hatalmasat szellent.) Prrrrrrrrrrrr... (Evolúció Őnagyságához és Halál Gedeonhoz. Kedélyesen vigyorog.) Bocsánat! Szellentettem!... Prrrrr...

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Közben kiment, tálcákkal a kezében most visszajön. Stewardess mosollyal.) Desszertet még?... Sült csecsemőt?... Sült csecsemőt?... Sült csecsemőt?...

BASILIUS (Nyugtatgatja az indulatosan mocorgókat a padlón.) Nyugalom tesók! Nyugalom! (Megindultan.) Nem lesz ez mindig így!.. Mi már nem érijük meg!.. (Remeg a fájdalomtól.) De eltakarodnak ezek egyszer még az emberiség életéből! (Feltérdel. Halkan. Szíve szakadtából.) Eltakarodtok egyszer még, ocsmány rohadékok!!

A távolban szenténekek szólnak meg. Quintus Leopoldus bíboros és kíséretének szerzetesei érkeznek a színre. Leopoldusnál kacskaringós bíborosi bot van, ő aranyruhát visel, a szerzeteseken vérvörös csuha. Néhányan kázmását hordanak, a kezükkel füstölőt lóbálnak, tömjén ég bennük. Mások Krisztus-kereszteket, Mária lobogókat tartanak a magasba. A templomon kívül áll meg a csoport. Leopoldus is onnan üvöltözik. A távolban harang szól.

QUINTUS LEOPOLDUS Basilius! (Ordít mintha isten volna.) Basilius!!!

BASILIUS (Döbbenettel.) A kurva életbe!!! (Dühbe gurul.) Már megint itt vagy papóca?

QUINTUS LEOPOLDUS (Öntelt aggastyán. Megemeli a mutatóujját.) Egyenesen a papától jövök!

BASILIUS Na akkor menj is vissza hozzá! (Indul lefelé.) Kézcsókom az összes szeretőjének.

QUINTUS LEOPOLDUS (Szónokian.) Csak kettő van neki!

BASILIUS Akkor annak a kettőnek!... (Begoroambul.) Minek a bűdös lófaszak jársz utánam!

QUINTUS LEOPOLDUS Basilius, térj meg! (Kérelmőn, szelídebben.) Gyónd meg orcapirító eretnokségedet!... Légy bűnbánó és vedd magadhoz az úr testét és véré!...

BASILIUS Hogyisne! Hogy megint megpróbálj mérgezett miseborral elpusztítani! (Rárivall.) Papa, menj már innen! Legutóbb is teljesen véletlenül, csak a cianoid szagáról vettem észre miben ravaszkodol. (Gyanakodva.) A tömjéned nem mérgezett?

Evolúció Őnagysága, Ősrobbanás Dezső, Halál Gedeon és Amália közben a kajáikkal közeljönnek. Nem értik a szentori ordítózást, egymás mögül nézelődnek.

ŐSROBBANÁS DEZSŐ ALTÁBORNAGY (Izgatottan pöfög. Suttog.) Basilius! Kik ezek?

BASILIUS (Ellenségesen suttog.) Találjátok ki! Vagy keressétek fel a bíborosi palotában őket! Ideje lenne már a világban másutt is megtestesülni, nemcsak énhozzám járni!

QUINTUS LEOPOLDUS (Egy keresztet emel a magasba.) Basilius, a leprások temetőjén át jöttem! Hol a kereszt szent jele a síremlékeikről? (Magából kikelve.) Hát a leprásoktól, a bélpoklosoktól is megtagadod a jézusi jelet? (Dühösen szuszog.)

BASILIUS (Felháborodik.) Héjji! Ők tiltakoznak a kereszt ellen papa! Állítják, hogy ők tizszerte többet szenvedtek már mint a megváltó, sima csalásnak gondolják a szentséges jel mutogatását és nem óhajtják vele a sírjukat összefirkálni.

A bíboros közelében néhány rongykupac megelevenedik. Pár borzalmas külsejű leprás leköpi a bíborost. Néhányan dobálnak, erőtlenül, röviden. Imára kulcsolt kezű szerzetesek jönnek a padlón vánszorgó nyomorultakhoz. A kázmásások befűstölik tömjénnel a szerencsétleneket. Imamormolás hallatszik.

QUINTUS LEOPOLDUS (Hősiesen, a köpdősődő leprásokhoz.) Köpjetek!... Köpjetek!... Köpjetek még!.. Krisztus ajándéka ez a sok véres nyálcafát!... Jézusi intelem!! Ha leköp egy leprás tartsd oda néki a másik orcádat is!... Oszd meg életed az elesettekkel!..

BASILIUS (Közbevág.) Jaj papa!... Ne bömbölj baromságokat!... Csakugyan leprás kívánsz lenni??... (Elképedve.) Ide akarsz költözni a padlóra?...

QUINTUS LEOPOLDUS (Megindultan.) Basilius!... Én a szegényeknek élek. (Érzelmesen szuszog.)

BASILIUS Ahhoz képest jól meggazdagodtál belőlük. (Rákiabál a szerzetesekre.) Hééééé! Kevesebbet abból a szentséges parázból!... Nem hallod!... Megfulladnak tőle!

QUINTUS LEOPOLDUS (Semmitől sem zavartatja magát.) De te a sátánnak élsz! (Halál Gedeonék felé int. Nincs fogalma kicsodák, de látja hogy a templomi képe nem illenek.) Basilius! Látok mindent! Összebarátkoztál újabban pogány szellemekkel is! Mézédesen cimboráskodol velük! (Bölcsen és megvetően.) Nyalod a seggüket!

BASILIUS (Éktelen haragra gerjed.) Az Anyád Vasporos Faszát papa! Mákkal! Sok mákkal!! Honnan veszel ekkora állatságot??!!!!

Halál Gedeon közben Amáliát nyugtatgatja. Egymásba bújó ölekezés alakul ki máris. Halál Gedeon teljes csontváza előbukkan néha.

QUINTUS LEOPOLDUS (Ordít.) Nézd! Nézd őket! Látod a förtelmes parázaságot!... (Felháborodva.) Krisztus báránya a férfi seggét simogatja... Mindjárt a faszát is megfogja!!!!...

BASILIUS Nincs neki!!!!... Nincs neki papa!!!!... (Elveszti a türelmét.) Na elég volt az erkölcsi szónoklataidból címeres gazember! Hogy merészelsz moralizálni?! Éppen te??!... Te??... Aki félhalottra basztad a nőket a papi esküd előtt!

QUINTUS LEOPOLDUS (Diadalmasan.) Utána is! (Kitör belőle a férfiúi önérzet.) Utána is Basilius!

BASILIUS (Nem hisz a fülének.) Na baszd meg...(Értetlenül.) Hogy lehetsz ekkora ökör...

Leopoldus kíséretével a beomlott fal egyik nyílásához vonul. Evolúció Ónagyságával, Pusztító Amáliával, Halál Gedeonnal, Ősrobbanás Dezsővel megszeppenve nézegetik egymást. Evolúció Ónagysága halkán csipog. Ősrobbanás Dezső óvatosan pöfög.

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Leopoldushoz. Halkan. Tanácstalanul.) Kérsz... Sült tököt... Ropogós puncival?

QUINTUS LEOPOLDUS (Rá se hederít.) Távozzatok pogány szellemek, sátánok! (Megemelt karral ordít.) Tűnjetek el a közelünkből!... Tűnjetek el mindörökre!... Írmatok se maradjon!

A kámszások lengetik a füstölőket, de a füst főleg őket borítja be. A falon belülre nem mernek menni. Pusztító Amáliáék értetlenül nézik az eseményeket.

ŐSROBBANÁS DEZSŐ ALTÁBORNAGY Na! Világos! Ez is beképzelt barom! Csak ez öreg.(Indul vissza az asztalhoz.)

PUSZTÍTÓ AMÁLIA (Basilius felé néz.) Basilius! Ez a gilisztapusztító gőz, ez micsoda?

BASILIUS Tömjén Amálka! Neked kiváló inhaláló szer. Eltünteti a bűdös szájszagodat.

QUINTUS LEOPOLDUS (Kibontakozik a tömjénfüstből.) Szabaduljon meg tőletek örökre az emberiség! (Mélyről felszakadó őszinte gyűlölettel.) Kerüljete a történelem szemétdombjára!

BASILIUS Nahát papa!... A végén még beveszlek úrkolóniát építeni!...

QUINTUS LEOPOLDUS Basilius! Fordítsd hátat sátáni cimboráidnak! Rázd le magadról őket! (Aggastyános elérékenyüléssel.) Lerázod őket?... Fiam!... (Könnycseppek folynak az arcán.)

BASILIUS (Hangosan.) Le. Csak kussoj már innen! Nem tudnak a leprások töled aludni!

A padlón mocorgás. A háttérben Halál Gedeonék közben visszültek az asztalhoz. Puszító Amália tálcával közlekedik közöttük.

PUSZTÍTÓ AMÁLIA Mogyorós heregolyót?... Mogyorós heregolyót?...

QUINTUS LEOPOLDUS (Basiliushoz. Kérlelő hangsúllyal) És a tojásaid?...

BASILIUS (Egy pillanatra megzavarodik.) Mit beszélsz?... Miféle tojásaim?

QUINTUS LEOPOLDUS (Felemelt mutatóujjal.) Tojásokat téttel az Úr háromszáz éve romos otthonába! (Tetemre hívóan mutogatja a gömböket.) Tüntesd el őket innen! Tüntesd el a föld színéről őket! Repítsd ki őket a semmibe, a semmibe, a véghetetlen, nagy ürbe!!

BASILIUS Nem megy az olyan gyorsan papóca... Sokat kell még addig munkálkodni!

QUINTUS LEOPOLDUS (Dobbant.) De!... Azonnal!... Máris!.. (Ordít.) Ki az ürbe velük!

BASILIUS Nahát baszd meg! Eddig azt hittem Ravennai Aquinius a kolóniák legtűrelmetlenebb harcosa, de ő pöcsölgető vízilócsemete veled összemérve...

QUINTUS LEOPOLDUS (Kicsit emberibben.) Megteszed?... A legelső adandó alkalommal?

BASILIUS (A zabáló, szentképszerű csoportra néz.) Na ebben halálbiztos lehetsz papa!...

Quintus Leopoldus térdre borul. A kámzsás és csuhás szerzetesek is a porba rognak. Imamormolás. Tömjén. Odabenn Evolúció Őnagysága felkapja a fejét és kárál.

QUINTUS LEOPOLDUS Hála legyen neked mindenható úristen!... (Basiliushoz.) Basilius! Isten báránya!(Elérzékenyülve.) Hát lerázod az iszonyatos szörnyeket! Hát kirepíted a tojásaidat a semmibe, az ürbe!... Basilius! Az Anyaszentegyház megbocsát neked!

BASILIUS (Méregeti a bíborost.) Gyanús vagy nekem... Meg akarsz gyilkolni?

QUINTUS LEOPOLDUS Tudom fiam, hogy a legtöbbí kis baleset miatt óvatos vagy a szent áldozással. De ime!!! Én feloldozlak bűneid büzlő terhe alól így is! Lelkedre az üdvösség vár!

BASILIUS (Tűnődve.) Na! Mostmár teljesen biztos, hogy meg akarsz gyilkolni...(Körbenéz .) Hova a lófaszba menjek előled?...

A kámzsások keresztet vetnek. Quintus Leopoldus is.

QUINTUS LEOPOLDUS Az Atyának, a Fiúnak, a Szentléleknek nevében! Ámen!... (Feltápáskodik. Kiesik a meghatottságból.) És ugye a leprások temetőjében is kitehjük a keresztet?

BASILIUS Felőlem... (Dühösen rásziszeg.) De talán kérdeznéd inkább őket!!

QUINTUS LEOPOLDUS (Rá se hederít.) Basilius! Fiam!! Nem csalódtam!...

Akár egy tamburmajor, a botjával jelt ad a csuhásoknak. Szenténekek szólnak meg. Quintus Leopoldus kifelé masirozik a szerzetesekkel. Botjával pumpálja a ritmust.

BASILIUS (Megdőbbenve.) Na baszd meg... Olyanok vagytok mint egy malacbanda.

*Published by Europeanculture Press
Greenwood Lake, NY.,
United States,*